

ഇൻഡ്രാ സംസ്കൃത്

മന്ത്ര സാജ്ജ നീതാദാനം

വാൺികാസ് എളയാവും

മാനവ ജീവിതത്തെ
അന്തര്ഗാധായി സ്വാധീനിക്കുകയും
അടിമുടി ദാറിപ്പണിയുകയും ചെയ്യു
വെദവിക ദർശനമാണ് തുണ്ട്യം പിന്നിട
നുറ്റാണ്ടുകളിലെ പുരുഷാന്വാദാശക്ക്
പ്രശാസ്തി പകർബാനും അവരുടെ ജീവിതത്തിൽ
വിശ്വേഷി വിളയിക്കാനും അനിന്നു
സാധിക്കുകയുണ്ടായി. ഈന്നും ജനങ്ങീവിതത്തിലേർ
സമർപ്പ മേഖകളിലും ഇസ്ലാമിനേംപാലെ
ആടപെടുന്ന മഭൂമാരു ദർശനമാം പ്രത്യശാസ്ത്രമോ ഇല്ല.
വെദവ പചനാജാർക്ക് പ്രാബല്യക ഭീമിതം നഞ്ചിയ
പ്രായോഗിക ഭാസ്യക്രിയയുടെയാണ് വിസ്തയകരമായ
ഈ നേട്ടം സാധിത്തൊത്ത്. പ്രാബല്യക ഭീമിതത്തിലേർ
പ്രകാശ്യാദയിൽ മരിന്തിൽ മുപ്പെട്ടുവന്ന
മാസ്യകാ സമുഹവും രാഷ്ട്രവും എല്ലാ അർമ്മത്തിലും
അസാധ്യമാണും അവ്വിതിയുമാണ്. ഈ കണ്ണ വിസ്തയത്തെ
അഥബാമാന്യമായ ആവ്യാം പാടവാന്താട
അവത്തിപ്പിക്കുന്ന വിശിഷ്ടഭാജ്യങ്ങൾ
ചെന്നയാണിൽ.

വില: 60.00

ISC

ഇൻഡ്രാമിക് പ്രസ്സിംഗ് ഹൗസ്

കോഴിക്കോട്, മിസ്റ്റേന്റുമ്പുരു, ഏറ്റാൻകുളം, തൃശ്ശൂർ

ഇൻഡ്രാം സംസ്കൃതി: ചില സമ്യവിചാരങൾ

ഇസ്ലാം സംസ്കൃതി ചില സഭ്യവിചാരങ്ങൾ

വാനിദാസ് എഴുതാവും

ഇസ്ലാമിക് പബ്ലിഷിംഗ് ഹൗസ്
കോഴിക്കോട്, തിരുവനന്തപുരം, എറണാകുളം, തൃശ്ശൂർ, കണ്ണൂർ

ISLAM SAMSKRITHI CHILA SOUMYA VICHARANGAL (*Malayalam*)

(*Religion/Islam*)

By VANIDAS ELAYAVURU

Publishers:

ISLAMIC PUBLISHING HOUSE,

P.O. Merikkunnu, Kozhikode- 673 012

Kerala State, India

E-mail: iphdireeth.net

First Published : June 2005

Second Edition : March 2006

Cover : Nasar Eramangalam

Typesetting : I.P.H. DTP

Printers: Printers Print, Feroke

Rights with the Publishers

Distribution:

I.P.H. Fourland Building, Rajaji Road, Kozhikode-4, E-mail : iphcalicut@eth.net

I.P.H., M.P. Road, Kozhikode - 673 001

I.P.H, Islamic Centre, Market lane, Palayam, Thiruvananthapuram - 695 034

I.P.H. Madeena Masjid Complex, Padma Jn. Pullepady, Kochi - 35

I.P.H, I.P.H. Tower, P.O. Road, Thrissur-1

I.P.H, E. 34/236, Opp. Noor Masjid, Kannur -1

Price Rs : 60.00

പ്രസാധകക്കുറിപ്പ്

കാലം നിരവധി ദർശനങ്ങളെയും പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങളെയും പരിചയപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഒട്ടരു വിദ്യവഞ്ചിൾ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ മാനവ ജീവിതത്തിൻ്റെ മുഴുമേഖലകളെയും അഗാധമായി സ്വാധീനിക്കുകയും സമുലമായി പരിവർത്തിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തത് ഇന്നലൂമാണ്. അതിന്റെ സ്വപർശമേൽക്കാത്ത ഒരു വശവും മനുഷ്യജീവിതത്തിലില്ല. വിശാസം, ജീവിതവീക്ഷണം, സഭാവം, സമീപത്വം, സന്ദേശായം, പെരുമാറ്റം, വ്യക്തി ജീവിതം, കുടുംബഘടന, സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥ, സാംസ്കാരിക രംഗം, രാഷ്ട്രീയ-ഭരണ മേഖലകൾ തുടങ്ങി എല്ലാണ്ടിലും അത് ശക്തമായി ഇടപെടുകയും ദൈവികദർശനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ പുന്നിസംവിധാനിക്കുകയും ചെയ്തു. അതിലൂടെ പിന്നീട് നൃംഖലകളിലെ പുരുഷാന്തരങ്ങൾക്ക് പ്രശാന്തി പകരാനും അവരുടെ ജീവിതത്തിൽ വിശ്വാസി വിളയിക്കാനും ഇന്നലൂമിനു സാധിച്ചു. ഇന്നും ജനജീവിതത്തിന്റെ മുഴുമേഖലകളിലും ഇന്നലൂമിനേപ്പോലെ ഇടപെടുന്ന ഒരു ദർശനമോ പ്രത്യയശാസ്ത്രമോ ഇല്ല. വ്യക്തിയുടെ വിചാരവികാരങ്ങളിലും ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളിലും മെമ്പന്ഹോലെ നടത്തത്തിലും ഇരുത്തത്തിലും ഉറക്കിലും ഉണർച്ചയിലും തീനിലും കൂടിയിലും ചിന്തയിലും ചിരിയിലും കളിയിലും കൂളിയിലും മെല്ലാം അത് സ്വാധീനം ചെലുത്തുകയും സവിശേഷമായ സംസ്കൃതി മുപ്പെടുത്തിയെടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ദൈവവചനങ്ങൾക്ക് പ്രവാചകജീവിതം സമാനിച്ച പ്രായോഗിക മാതൃകയിലും ദയാം സാധിത്തമാകുന്നത്.

പ്രവാചക ജീവിതത്തിന്റെ പ്രകാശധാരയിൽ മദ്ദീനയിൽ

രൂപംകൊണ്ട മാതൃകാസമുഹിവും രാഷ്ട്രവും എല്ലാ അർമ്മ
ത്തിലും അസന്ദേശവും അദിതീയവുമാണ്. ഈ മഹാവിസ്മ
യം എങ്ങനെന്ന സാധിച്ചുവെന്ന് അസാമാന്യമായ ആവ്യാപകം
വത്രതാട അവതരിപ്പിക്കുന്ന വിശിഷ്ടമായ രചനയാണിത്.
എക്കാലത്തെയും എവിടങ്ങളെയും മനുഷ്യസമുഹത്തിൽ
പ്രകാശം തെളിയിച്ചെടുക്കാൻ സാധിക്കുമാൻ ചരിത്രത്തിൽ
വേദവൈളിച്ചതിന്റെ ശോഭപരതയിൽ മദ്ദനയിലെ മാതൃകാസ
മുഹത്തിന്റെ ജീവിതചിത്രങ്ങളിലൂടെ ഇന്ത്യാം സാംക്ഷു
തിയെ സമുഹസമക്ഷം സമർപ്പിക്കുന്നതിൽ ശ്രമകാരൻ
വാൺഡാസ് എഴയാവുർ വിസ്മയകരമാംവിധം വിജയിച്ചിരി
ക്കുന്നുവെന്ന് ഈ ശ്രമം വായിക്കുന്ന ഏവർക്കും ബോധ്യ
മാകും. പറയുന്ന കാര്യങ്ങളുടെ പ്രാഥാണികതയിലെന്ന
പോലെ അപ്രഗമനത്തിലെ യുക്തിഭ്രതയിലും ചാരുതയിലും
ശ്രമകാരൻ ഏറെ ശ്രദ്ധയുനിയിരിക്കുന്നു. വായനക്കാർക്ക്
ഇതിന്റെ പാരായണം ഒരു പൂത്തൻ അനുഭവമാവാതിരിക്കില്ല.

ഉള്ളടക്കം

1. തിരുപ്പിറവിയുടെ പ്രസക്തി	13
2. ജനമനസ്യകളിലുന്നി വളർന്ന ദൈവിക ഭർഷനം	19
3. കാലക്കര പുരജാത്ര കൈവല്യസാരം	24
4. മദ്ദൈനയിലരങ്ങൾക്ക് ആദർശ വിഘ്നവം	28
5. വെളിപാട് വിശേഷം	39
6. ഖുർആൻ-ഒരാലയ പരിചയം	47
7. ഖുർആൻ അമാനുഷികത	56
8. വാതിൽപാളിയിലുടെ അകം കണ്ടപ്പോൾ	72
9. സത്യാവലംബിയായ മതം	82
10. എൻ്റെ സന്നിധിയണ്ണയുട	87
11. പുർണ്ണതയിലേക്ക്	92
12. ആ മന്ത്രവാക്കിൻ്റെ ഫുദയയനി	97
13. സർവസമർപ്പണമാവശ്യപ്പെടുന്ന ഭിവ്യദർശനം	102
14. വിശിഷ്ട ധലസമ്മുഖമായൊരു വടവ്യക്ഷം	106
15. ഇസ്ലാമിക സംസ്കൃതിയുടെ ആദ്യാക്ഷരങ്ങൾ	109
16. ധർമമിഗഹനായ പ്രവാചകൾ	113
17. അനുഗ്രഹമായ ജീവിത വ്യവസ്ഥ	121
18. നീതിയിലുന്നിയ കുടുംബ-സാമ്പത്തിക സമീപനം	127
19. കുടുംബ-സമൂഹ സാധ്യതകൾ	135

20. അറപ്പയുടെ അർമസവന്നത	140
21. അനാമ സംരക്ഷണം ഉപാസനകളിൽ ഉദാത്തം	143
22. മദ്യം-തിനകളുടെ മാതാവ്	149
23. സാധ്യതയിൽ സന്തുലിതത്വത്തിനുള്ള സൗമ്യസംരംഭം	154
24. സഹിഷ്ണുതയുടെ സമുന്നത പെപ്പട്ടുകം	162
25. വെളിച്ചത്തിന്റെ രാജവീഡിയിലുടെ	171
26. ചില പ്രകാശ കിരണങ്ങൾ	180
27. ഇസ്ലാം നയിച്ച പ്രകാശ വിപ്പാവം	189
28. ഒരു വിശ്വതനാഗരികതയെക്കുറിച്ച്	203

വാതിൽപാളിയിലുടെ കാതുകപൂർവ്വം

മനുഷ്യരീവിതരണ പുർണ്ണതയിലേക്കും പാരമാർമ്മികതയിലേക്കും നയി കാണൻ ചും പ്രയോജനപട്ടനാടു. വ്യക്തിവിശ്വീയിലുടെ, അവണ്ണേ കർമ്മ പ്രപഞ്ചത്തിലെ ധർമ്മപരമയിലുടെ വിശ്വാസം അവനെ മുന്നോടു നയി കുറന്നു. പ്രപഞ്ചമെന്നത് നന്ദിയെകളുടെയും ധർമ്മാധിക്ഷയും സംഘാതമാണ്. തെറ്റുകളും ശരികളും വിധിവിലക്കുകളും കൂട്ടിക്കുഴക്കു പണ്ട്, സക്രീംണവും ബഹുലവൃഥായ പ്രപഞ്ചരീവിതസ്ഥലിയിൽ വെളിച്ചും പടർന്നാനും നേരിവും നയിക്കാനും പ്രവാചക വച്ചല്ലുകളും വേദഗ്രന്ഥം എല്ലും പ്രയോജനപട്ടനാടു. അപ്പോൾ, അനുവേദവൈദികളിലും അവു കതവും അവുഭുവുമായ ഇംഗ്ലീഷ്യപ്രതിഭാസങ്ങളെ തെളിച്ചുകൊടി, ജീവി തരണ ഉണർത്തിയുംതാൽ, വിഭാവിതലക്ഷ്യങ്ങളുടെ ശാഖയിലെ ഭൂതലത്തി ലേക്ക് തിരിച്ചിറിവിണ്ണേ വെളിച്ചേകി നയിക്കുന്ന വേദഗ്രന്ഥം സർവാദര സ്ഥിയമാണ്.

വുർആൻ ഫുദ്ധാവം അമവാ കേട്ടബിന്നു മനുഷ്യനാണ്. മറ്റ് മരിന്നെല്ലാമാണി സാമ്പ്രദായപട്ടനാടുനോൻ വുർആൻ സൗക്ഷ്യച്ചുപോരുന്ന മനുഷ്യ ജീവിതവെന്നം സർവാതിരായിയാണെന്നു കാണാം. അതുകൊണ്ട് അസംഗിജ്ഞനുകളും ചില നിരുപക ഉന്നല്ലെങ്കിൽ, ഇന്ത്യലാം ദർശനരണ ഭാഗികമതം' എന്ന് വിശ്വേഷിപ്പിക്കുന്നത്. അതുമേൽ തീവ്രവും ഫുഡവും രൂഡവുമായ മനുഷ്യരീവിത ബന്ധത്തിന്റെ അനുഗാനമാണത് നിർവ്വഹിക്കുന്നത്. സുജക്കിച്ചു, വിശ്വേഷ ബുദ്ധിമുള്ള, പ്രാവചകരണ നിയോ റിച്ചു, വേദഗ്രന്ഥമേകി - മനുഷ്യനെ പുർണ്ണതയിലേക്ക് നയിക്കുന്ന, ഒരു ദത്തമായ ഒരു സന്ദേശം ജീവിതപദ്ധതിയാണത്.

വേദഗ്രന്ഥം വിടുർത്തിക്കാട്ടുന്ന ആശയ വിശേഷം ഒരു വാതിൽപാളിയിലുടെ കാതുകപൂർവ്വം നോക്കിക്കാണുകയാണ് ഞാൻ.

വാൺഡാസ് എള്ളാവും

വാൺിദാസ് എള്ളയാവുർ

1935 ஜூன் 4-ங் கல்லூரி ஜில்லாயின் ஏற்றுத்தொடர் ஏற்ற பிரமதினில் ஜனிசூப் பிரதாவ் ஏஃ.வி. கூஷ்னர்ஸ்கோப்யார். மாதாவ் பகிள்ளதானே விடுதில் அமைக்குமானால். 36 வர்ஷத்தை அயைபாபந்திகுஶேஷம் குடும்பத்தின் பெண்களுக்குத்தினின் ரிட்டில் செய்து, விஶிஷ்டாயூபக் குழு ராப்பட்டியூட் அவார்ஸ் லாபிசிட்டுஸ். ஸஂஸ வாரிக், தாலும் செறுமாஸிக், ஸோஷிலிட்டுப் பூ ஸாயாப்பன் தினபத்தோ ஏற்கிவருமானால் புதுமாயிலிப்பாயிருமானு. பிலெஸ்வாலி, பார்ன்செட்டலாங், கால்சிலக், கமபரியுந கோலத்துநாக், கமசெற்றியுநாக், கமக்குரங்குந கடலோர், ஏக்ககவோயினி, கமக்குருட் நாக், விசாரமேவல், வக்கள் ஏற்றிஹழுமால், பிரஸாங் ஒது கல, ஜிஹாங் ஸதுவேபத்தின்றி ஆதாரவே, மறுஞுமியின் பிரிந மஹாமாநுஷ்யான், வூர்த்தில் லஜித்துஸார்(ஸஹஸ்ரமகாந்), பிரஹ பகுகமக்கஶ் துடன்னிய ஸஹஸ்ரமானாக கர்த்தாவ். ஸாபித்துஸாங் ஸ்காரிக் விதுபாலூஸா ரங்கண்ணுமாயி உடு ஸுயம். ஸாவேயாய பிராஷ்கர் குடியிருள். கேரது ஸர்க்காரின்றி டக்டர் ஸுக் கமரு, ஸில்வஸ் ஹுவாலேஷன் கமரு, ஸாலஸாவித்து ஹஸ்தி ரூபர், துவென்றிம்மாரக மானேஜின் கமரு, ஸேஷன்க் காலஸ்ஸின் ஹோர் செர்வல் ஏற்யூகேஷன் நிர்வாகக் கமிதி, கேரது ஸஹஸ்ராலா ஸாலாம் அபையாஸி வோர்ஸ் ஏற்கிவருதின் அங்க மாயிருமானு. ரெந்தின் கெட்டுக்கீலாங் ஏற்ற பிரவையத்தின் ஏற்க.ஸி.இ.ஆர்.டி.யூ.கெட்டும் ஏக்ககவோயினி ஏற்ற ஸமத்தின் ஹஸ்தி ரூபர் கூம் ஏற்யூகேஷன்றீயும் வூர்த்தில் முக்கியில் விகாயாரிதாங் ஏற்ற குடுமிக் திருவாந்தபுரம் முஸ்லிம் அஸோ ஸியேஷன்றீயும் அவார்ஸ் லாபிசிட்டுஸ். குடுமிக் கெ.ஏஃ.ஸி. ஸி.யூ.க ஸி.ஏ.ஏ. முஹம்மத் கோய மெஹோரியத் அவார்ஸ், மெஸுர் மலயால் கலாஸாவித்து வேதியூட் கெக்ரலி அவார்ஸ், கெ.ஸி. அபையுல் மூலவி பாரிசுவிஸ் மஹாண்கேஷன் அவார்ஸ், ஹனிராங்காயி ஸ்ரீவாகா பூர்ண்காராங் துடன்னிய அங்கீகார அரசு நேர்தியிடுஸ்.

ഭാര്യ: കെ.എസ്. യഗോദ്ധ

മകൾ: അമർനാം, അജിത് കുമാർ, യഗ്രോധരൻ, യദ്ധേനുദരൻ.

വാൺഡാസ് ഫൈല്യാവുർ ഫൈനൽ തുലികാനാമം.

ശരിയായ പേര് ഗംഗാധരൻ നമ്പ്യാർ പി.വി.

விலாஸ்: கூஷ்ணபுரம், ஏற்குறைவுடன், கலெக்டர் - 670 594

തിരുപ്പിറവിയുടെ പ്രസക്തി

പില വിശ്വഷ വിഭാവനകളോടെ ദൈവം

മനുഷ്യരെ സൃഷ്ടിച്ചു.

സ്രഷ്ടാവിഞ്ചേ വിഭാവനകളെ സാക്ഷാൽക്കരിക്കാൻ
മനുഷ്യരെ പ്രാപ്തനാക്കണം.

വിഭാവനകളുറിച്ച് അവരെ തത്രപ്പെടുത്തണം
അവരെ നേർവഴി കാണിക്കണം.

അവന്ന് വഴിവല്ലിച്ചും നൽകണം

അതിനായി, കാലാകാലങ്ങളിൽ
ദേശാദ്ദേശങ്ങളിൽ

ദൈവം പ്രവാചകരാരെ അയച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

പ്രദേശങ്ങൾ വ്യത്യസ്തങ്ങൾ

പ്രശ്നങ്ങൾ വ്യതിരിക്കുന്നവർ

ജനപദങ്ങൾ വിഭിന്നങ്ങൾ

പ്രവോധകരാർ, പ്രവാചകരാർ

വ്യത്യസ്തരാകുന്നത് സ്വാഭാവികം.

നമ്മുടെ പുർവ്വികരുടെ കാലം

അന്ന്, മനുഷ്യജീവിതം ലജ്ജിതവും സരളവുമായിരുന്നു.

സാമൂഹികമായ പ്രശ്നസങ്കുലതകളൊന്നും അന്നില്ല.

ജനാനവിജ്ഞാനങ്ങളും മതദർശനങ്ങളും

ഉർജ്ജക്കാളിക്കാർ പോരുമാർ മനുഷ്യബുദ്ധി

അന്ന്, അത്രയേക്കാനും വികസിച്ചിരുന്നില്ല.

അന്നും പ്രവാചകരാരെ അയക്കാനും

വെളിപ്പാടുകളിൽക്കാനും ദൈവം മറന്നില്ല.

ആദ്യത്തെ നനുഷ്യൻതന്നെ ഒരു പ്രവാചകനായിരുന്നു!

കുറഞ്ഞ കാര്യങ്ങളേ അന്നിയും കാണായിരുന്നുള്ളൂ.

അതും നിറഞ്ഞ വൈശദ്യത്രാട

എല്ലാവർക്കും ദൈവം ഓന്ന്

ജീവിതം ഇവിടത്തീരുന്നില്ല,

മരണാനന്തരവും തുടരുന്നു.

ഇവിടത്തെ ജീവിതവുത്തികളേതും

അവിടെ വിലയിരുത്തപ്പെടും.

മനുഷ്യൻ മാറിക്കാണ്ടെയിരുന്നു

പരിശാമതിന്റെ കമയതാണല്ലോ.

ജീവിതപ്രശ്നങ്ങൾ സകീർണ്ണങ്ങളായി

മാറിക്കാണ്ടിരുന്ന സമൂഹത്തിനുമുന്നിൽ

പക്ഷേ, മാറാത്ത മഹാസത്യവുമായി

പ്രവാചകമാർ വന്നുകൊണ്ടെയിരുന്നു.

ഗതാഗതവും വാർത്താവിതരണവും

ഇന്നത്തപ്പോലെ ഇല്ലാതിരുന്ന പണ്ഡുകാലത്ത്

മനുഷ്യജീവിതം-സാമുദായികജീവിതം-

തികച്ചും ഒറ്റപ്പട്ടതായിരുന്നു.

പക്ഷേ, അവർ സാമ്പത്തികമായി

സ്വയംപര്യാപ്തരായിരുന്നു

ഓരോ ജനപദത്തിനും ഓരോ പ്രവാചകൻ

ഓരോരോ വേദഗ്രന്ഥങ്ങൾ

ഭേദവദ്യതന്നാരാണക്കിലും

ഇവിടെ പ്രവാചകൻമാർ തമിൽ

സമർക്കങ്ങളുണ്ടായിരുന്നില്ല.

പ്രവാചകൾ, വേദഗ്രന്ഥം, പ്രദേശം

അങ്ങനെ ഓരോ പ്രദേശവും ജനപദവും

ഒറ്റപ്പട്ടകഴിഞ്ഞു, ഏറിക്കാലം.

വാർത്താവിതരണസ്വകര്യങ്ങൾ വർധിച്ചപ്പോൾ

രാഷ്ട്രങ്ങളും വൻകരകളും അനേകാനുമരിയാനും

കൊണ്ടും കൊടുത്തും കഴിയാനും തുടങ്ങിയപ്പോൾ

ഒരു കൂടുംബം പോലെ പരസ്പരം

ഹൃദയവന്ധങ്ങളുറപ്പിക്കാനും

ജീവിതപുരോഗതിക്ക് കൂട്ടായ ജീവിതമാണ്

അഭികാമ്യം എന്നറിയാനും തുടങ്ങിയപ്പോൾ

പരിസീമിതമായ പ്രാദേശികതകൾപുറത്തു

വിശ്വമാനവിക ബോധം വളർത്താനും

ലോകകുടുംബം രൂപപ്പെടുത്താനും
 ഒരു ലോകമതം പ്രസക്തമാണെന്നും
 അനിവാര്യമാണെന്നും വന്നു.
 വിഭാഗീയതക്കുറ്റി വരണമെങ്കിൽ
 വിശസാഹോദര്യബോധം
 മനുഷ്യമനസ്സുകളിലകുർപ്പിക്കണം.
 ഒരു ലോകമതത്തിൽന്തെ
 തലിൽനാം വിഭിയുന്നതവിടെയാണ്
 ഏരാണിൽനിന്നും പെണ്ണിൽനിന്നും
 പിരിന്നതാണ് മനുഷ്യരാജിയെന്ന്
 ആ മതദർശനമുണ്ടാക്കിയപ്പോൾ
 ജാതിമതവർഗ്ഗവർണ്ണ ഭേദങ്ങളുടെ
 ചുരുളുകളിൽത്തുടരുന്നു.
 സാർവജനിനമായ ആ നവീന മാനവ ദർശനത്തിൽന്തെ
 പ്രഭോഷകനായി അന്വേഷ്യയിലെ
 മുഹമ്മദിനെയാണ് ദൈവം തെരഞ്ഞെടുത്തത്.
 “നാം ഈത് അറബിയിലുള്ള
 വൃഥാതാനായി അവതരിപ്പിച്ചു.”
 വേദഗ്രന്ഥമിലും പിരിന്ന്
 അനുസ്യൂതം തുടർന്നുപോന്ന പ്രവാചകപരമ്പരയിൽ
 അന്ത്യപ്രവാചകരണ്ട് തിരുമുഖം കാണുന്നത്
 അന്വേഷ്യയിലാണ്; കാണേണ്ടതും അവിടെയാണ്.
 പാപകർമ്മങ്ങളുടെതും ദൈവനിഷ്യയത്തിന്റെതുമായ
 വിഗ്രഹരാധന ജീവിത സഭാവമായി
 അനുവർത്തിച്ചുപോരുന്നവരുടെ
 ഇരുളാണ്ട ഭൂമിയം.
 ജുതമതത്തിനോ ക്ഷേക്കിന്തവതക്കോ
 അതിലോലമായ തുവര്ത്തിപ്പർഷം പോലുമുണ്ടാക്കാണ്
 കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത ഒപ്പതിഷ്കൃത ജനതയുടെ
 ഇരുളാണ്ട ഭൂമിയം!
 ജുത-ക്ഷേക്കിന്തവമതങ്ങൾ മുല്ലേണാതല്ലിൽനി-
 നകന് കാട്കയറിപ്പോയ കാലം.
 യേശുക്രീസ്തവിനെയും മാതാവിനെയും
 ഇംഗ്ലീഷ്യത്തിന്തെ ദിവ്യാംബരമണിയിച്ച്
 ദൈവവിഗ്രഹങ്ങളാക്കി പരിവർത്തിപ്പിച്ച്
 ‘തോറ’ എന്ന പശയൻിയമത്തിൽ മായംചേർത്ത

അഭിശപ്തതയുടെ കാലം.

ജുതമതതിലാബണകിൽ പാരോഹിത്യത്തിൻ്റെ
കാർത്തളകിലുക്കവും വാളുലച്ചലുമേ
കേരിക്കാനുണ്ടായിരുന്നുള്ളു.

വൈയക്തികമായ താൽപര്യങ്ങൾക്കുണ്ടാണമായി,

അവിടെ നടത്തിയ ‘എഴുതിച്ചേർക്കലുകളും
വെട്ടിത്തിരുത്തലുകളും’ അചിന്ത്യം!

ദൈവികമതങ്ങൾ പാരോഹിത്യത്തിന്റെതായി-

പുതിണമിച്ച ഉശാസനധി!

കത്രാലിക്കാദേവാലയങ്ങളിൽ

യേശുകിസ്ത്യവാണാരാധികപ്പെട്ടത്!

സർവ്വേശവരൻ അവിടെ വിസ്മരികപ്പെട്ടു

പുത്രസ്ഥമരണയുടെ ഗരിമയിൽ

തിരസ്കൃതനായ പിതാവ്!

‘ദൈവത്തിൻ്റെ ദുരവസ്ഥ’യതായിരുന്നു

അമവാ ദൈവദത്തമായ മതങ്ങളുടെയും!

അതാണ് കാലതലം.

അനാണ് അരേബ്യയിൽ

അക്ഷരാനുഭവമില്ലാത്ത ഒരാൾ അവതീർണ്ണനാകുന്നത്.

ആ മരുപ്പൊന്തി, അന്ന്

വിദ്യാലയങ്ങളും കലാശാലകളുമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

പക്ഷേ, പാപം സകലരുപങ്ങളിലും പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട്

ഉറന്താടിക്കഴിയുകയായിരുന്നു.

“ജനങ്ങളുടെ കരഞ്ഞൾ പ്രവർത്തിച്ചതുനിമിത്തം

കരയിലും കടലിലും വിനാശം

പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു” (വൃഥാനുൻ 30: 41).

കച്ചവടക്കാരുവുമായി, അയൽനാടുകളാക്കേ

സന്ദർശിക്കാനവസരം ലഭിച്ചപ്പോഴും

മുഹമ്മദിൻ്റെ മനസ്സിൽ ഒരു ധാരണ

തെളിഞ്ഞതുതന്നെ നിന്നു.

എൻ്റെ അരേബ്യയാണ് സകലാർമ്മത്തിലും

ഇരുളാണ്ക് കിടക്കുന്നത്.

കൂട്ടിക്കാലത്തേ മുഹമ്മദിൻ്റെ മനസ്സിനെ

നൊന്നരപ്പെട്ടത്തിരുന്ന ചിത്രമതായിരുന്നു

ദുരാചാരങ്ങളുടെയും ബഹുദൈവത്വത്തിൻ്റെയും

ഈ മഹാസ്യകാരങ്ങളിൽനിന്ന്
മുക്തി സാധിച്ചില്ലെങ്കിൽ
സർവ്വനാശം ഏറെ അക്കലെയെല്ലാം തോന്തർ
മുഹമ്മദിന്റെ സ്ഥാപ്യം കെടുത്തി.
ദൈവം മുഹമ്മദിനെ കണ്ടെത്തി,
പ്രവാചകത്രമേൽപ്പിച്ചു-അന്ത്യപ്രവാചകത്രം.
ഒരു വലിയ ചുമതല തന്റെ
ചുമലിൽ കയറ്റിവെക്കപ്പെട്ടുപോലൊരു തോന്തർ
സഹജാതരിലും സമൂഹത്തിലും
സുക്ഷ്മമായ, സമഗ്രമായ ഒരു മാറ്റം.

അശുഭയിൽ വിശുദ്ധി വിളയിക്കുക
ദൈവനിഷ്ഠയത്തിൽ
അന്തിത്രബോധാധനത്തിന്റെ തിരികൊള്ളുത്തുക
അനേകദൈവാരാധനയുടെ കലപിലകളിൽ
എക്കദൈവത്രാത്തിന്റെ മന്ത്രധനിയുണ്ടെന്തുക.
വിശാസവേദത്തിലും കർമ്മപമത്തിലും
മനുഷ്യപിണ്ഡവനകളിൽപ്പോലുമുള്ള മാറ്റം
അക്കത്തും പുറത്തുമുള്ള അഴിച്ചുപണിയൽ
നേരിലേക്കുള്ള വഴികാട്ട്-ഇരുട്ടിൽനിന്ന്
വെളിച്ചത്തിലേക്കുള്ള ഗതിമാറ്റം
പ്രവാചകദാത്യമതാണ്.

ശ്രീമില്യത്തിനും വിഭാഗീയതക്കുമ്പുറത്ത്
എക്കയോഗക്ഷമത്തിനുള്ള
ദൈവികദാത്യം.
സമസ്തവിഭാഗീയതയെയും മായച്ചുകളണ്ടുകൊണ്ട്
വിശമാനവികതയും മനുഷ്യസാഹോദര്യവും
വിളയിച്ചെടുക്കാൻ പോരുന്ന
ഒരു വിശമഹാദർശനത്തിന്റെ
ഉദ്ദാഹനമഹാമഹം കുറിക്കാനുള്ള
സമയമായി.
അതിന്റെ തിരുപ്പിറവികൾ
അനേഖപ്രയോക്കാൾ പറ്റിയ മറ്റാരു മണ്ണില്ല.
ഇരുളുണ്ട സ്ഥലത്താണ്
വെളിച്ചത്തിന്റെ വേലിയേറ്റമുണ്ടാവേണ്ടത്.
നോവലറുന്ന നേരത്താണ്

ഇന്ത്യം സംസ്കൃതി: പില സഹാരൻപാഠം

സമാഖ്യാസത്തിന്റെ തുവങ്ങപർശം സംഗതമാവുന്നത്
നീരുതിയിലാണ്
ജലധാരയുടെ തിളക്കമറിയുക.
ഇല്ലായ്മയിലാണ്
സമുദ്രിയുടെ മികവ് കാണേണ്ടത്.
അരോദ്യയിലാണ് പ്രവാചകൻ
തിരുപ്പിറവി പ്രസക്തമാകുന്നത്.

ജനമനസ്യകളിലുന്ന വളർന്ന ഭദ്രവികാദർശനം

നിരവധി പ്രകാശവുമുള്ള ഭരണകുടം അന്ന് ലോകത്തൊൻ്ടത്തുമുണ്ടായി രൂപീഭാവം ഉന്നതുവും പ്രഭാവവുമെല്ലാം ഗതകാല കമകളായി മാത്രം അനുസ്മർഖപ്പെട്ടുമാർ അധികാരശക്തിയാകെ ധാർമ്മികമായും ദൈഷണി കമായും തകർന്നുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. ജാഹിലിയ്യാ കാലം എന്ന് അതിനെ ചരിത്രം വിശ്വേഷിപ്പിച്ചത് അതുകൊണ്ടായിരുന്നു.

അബ്രഹാമിൻ്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽനിന്നും മഹാകത്തയിൽനിന്നും വ്യതിപാലിച്ച ജൂത ക്രൈസ്തവ മതങ്ങൾ-അറേബ്യയിൽ ജൂതക്രൈസ്തവ മതങ്ങൾക്ക് വേരോടും വന്നതുപോലെ തോന്തിയിരുന്നുവെകില്ലെങ്കിലും ആത്മാവ് നഷ്ടപ്പെട്ട അവ ക്ഷയായുവമാവുകയായിരുന്നു- എഴാം നൃംഖാണ്ഡകുണ്ഡലങ്കളും അറേബ്യയിൽ കേവലം ചരിത്രസ്ഥാരകങ്ങളായി മാറികഴിഞ്ഞിരുന്നു. നിര ക്ഷയരായ അസ്ഥാനമുഹർത്തിൽ വിഗ്രഹാരാധനയും ബഹുഭദ്രവിശ്വാസവും എത്രമേൽ അനർത്ഥകാരിയായി പരിണമിക്കുമെന്ന് അവർ തെളിച്ചുകാട്ടി. “നാലായിരം കൊല്ലം കൊണ്ട് പട്ടത്തുയർത്തിയ നാഗരികത ശിമിലിക രണ്ട് നേരിട്ടുകയാണെന്നും നിയമക്രമങ്ങൾ അജന്താത്മാവുകയും ഓരോ വർഗവും വിഭാഗവും മറ്റൊള്ളവയോട് എതിരിട്ടുകയും ചെയ്യുന്ന കിരാതാവ സ്ഥായിലേക്ക് മനുഷ്യർ തിരിച്ചുപോവുകയാണെന്നും അന്ന് തോന്തിയിരുന്നു” എന്ന് പ്രഖ്യാത ചരിത്രകാരനായ യേവിസണ് രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.(Emotion as the basis of Civilization)

“ആദ്യകാലത്തെ ഉത്കൃഷ്ടവും ഉദാരവുമായ സാമ്മാർഗ്ഗിക പദ്ധതിയുടെ സ്ഥാനത്ത് അസ്ഥാനിപിശ്വാസത്തിന്റെ ബാലിഗതകളാണ് അരങ്ങേറിയത്” എന്ന് അക്കാലത്തെപ്പറ്റി വില്ലും മുൻ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്.(Life of Muhamad)

“അപവാദങ്ങളും കലാപങ്ങളും ചോരശ്ചാരിച്ചില്ലുകളും നിത്യസംഖേദങ്ങളായിരുന്നു. അതിൽ മതമേധാവികൾ പ്രധാന പങ്ക് വഹിച്ചു. ഇത്തരം സന്ദർഭങ്ങളിൽ മാനുഷികവും ഭദ്രവികവുമായ നിയമങ്ങളെല്ലാം ചവിട്ടിയ

രക്ഷപ്പെട്ടു. ദേവാലയങ്ങളും അഴിത്താരകളും കൂടിലമായ കൊലപാതകങ്ങളാൽ മലിനമായിരുന്നു. വിശുദ്ധമോ അധിക്യത്തിൽനിന്ന് വിമോചിതമോ ആയ ഒരു വേദിയുമില്ലായിരുന്നു” എന്ന് തന്റെ Spirit of Islam എന്ന ശ്രദ്ധത്തിൽ അമീർ അലി അക്കാലത്തെപ്പറ്റി പറയുന്നുണ്ട്.

“നോവും നൊമ്പവുമനുഭവിക്കുന്ന ജനങ്ങൾക്ക് സമാഖ്യാസം നൽകി കൊണ്ട് ഒരു നൂതന സാമുഹ്യ വ്യവസ്ഥിതിയും അസ്തിവാരം കെട്ടിപ്പെട്ടു കുന്ന ഉത്തരവാദിത്വം നിർവ്വഹിക്കുവാൻ കൈകൾത്വമത്തിന് കഴിഞ്ഞി ല്ലി. ഈ ലോകത്തെ കീഴടക്കുന്നതിൽ പാവപ്പെട്ടവർക്ക് നേതൃത്വം കൊടു കാൻ അത് കൂട്ടാക്കിയില്ല. പകരം തേനും പാലും ഓകുന്ന ഒരു മറുപ്പോ കത്തക്കുറിച്ചുള്ള സക്തിപംബി അതവരെ വണ്ണിക്കുകയായിരുന്നു. കൈകൾത്വമത്തിന്റെ തകർച്ച കൂടുതൽ ഉംർജ്ജസ്വലമായ മറ്റാരു മത തനിന്റെ രംഗപ്രവേശം ചരിത്രപരമായ ഒരാവശ്യമാക്കിതീർത്തു” എന്ന് ഇന്ത്യക്കണ്ണ അപൂർവ്വം ചില ജീനിയസ്സുകളിലെരാജായ എം.എൻ. റോയ് ആ കാലാധിക്രമത്തെ വരച്ചുകാട്ടാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്.

അധികാരികളും സന്ദേശാദികൾക്കും അഭിരുചികളും അഭിരുചികളും അഴിഞ്ഞാടികഴിഞ്ഞു ആ കാലാധിക്രമത്തിൽ നിരക്ഷരതയും നിസ്സ ഹായതയും മാത്രം കൈമുടലായുള്ള സാമാന്യജനം തങ്ങൾക്ക് സമാഖ്യാസം നൽകാനുതക്കുന്ന ഒരു വിശ്വാസവേദിക്കുവേണ്ടി മഴ കൊതിച്ചുക ശിയുന വേണാസവല്ലുകളെപ്പോലെ അസ്വാസമ്പും കൊള്ളുകയായിരുന്നു. അബ്വഹാം വരച്ചുകാണിച്ച ഏകക്കെദ്ദെവിശാസമകില്ലും പുലർന്നുകാണാൻ കൊതിച്ച വരവത്തുബന്ധു നാഹമൽ, സാബിത്ത് തുടങ്ങിയ ചില വിശുദ്ധ മനസ്സുകൾ ‘ഹനഫി’*യുടെ പ്രചാരകരായി മാറിയത് ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടുണ്ടെന്ന് താൻ.

നോവുറഞ്ഞ മനസ്സുകളിലാണ്, തീർമ്മജലം പോലെ പ്രവാചകവചസ്സുകൾ ആദ്യമായാളുകിയെത്തിയത്. ഒരു പുതിയ പ്രഭാതത്തിന്റെ പിറവിപോലെയാണ് പ്രവാചകൻ അവരുടെ മുന്നിലിവത്തീർണ്ണനായത്. ഏകദൈവവിശ്വാസവും സൃഷ്ടികളിലുള്ള സമത്വാർഥനവുമാണ് സാമാന്യ ജനത്തെ ഹാഡാകർഷിച്ചത്. അടിമകളില്ലും അധ്യാനിച്ചുകൂടിയുന്ന സാമാന്യജനത്തിലും അവഗണകപ്പെട്ട ന്യത്രീസമ്മൂഹത്തിലും സത്യവേദം ഒരു പുത്രന്റെ കാറ്റുപോലെ പടർന്നുവീശി. സാമാന്യമായിപ്പറഞ്ഞാൽ സത്യവേദത്തിന്റെ ആശയാദർശങ്ങളും പ്രവാചകരും ജീവിതവിശുദ്ധിയും ഇസ്ലാമിന്റെ ശക്തമായ പ്രചാരണത്തിന് പ്രചോദകങ്ങളായിരുന്നു.

* അറേബ്യ മുഴുവൻ വിഗ്രഹാരാധനയിൽ മുഴുകിയപ്പോഴും, ഇബ്രാഹിം നബി വിഗ്രഹാരാധനയായിരുന്നില്ല എന്ന പരമ്പരാഗത അറിവിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഏകദൈവവിശ്വാസം പുലർത്തിയവക്കാണ് ഹനഫുകൾ എന്നു പറയുന്നത്.

വ്യക്തിസംസ്കരണത്തിലൂടെ സാമുഹികവിശ്വാസിയും ലഭകിക്കാം തന്ത്രിന്റെ ഒരുക്കുഷ്ട്യം നേടിക്കൊടുക്കുന്ന സാത്തികസമ്പന്നതയിലൂടെ ദൈവത്തിന്റെ തിരുസാനിധിയും സാക്ഷാൽക്കരിക്കാമെന്നുറപ്പുതരുന്ന സത്യവേദമെന്ന ജനകീയ മതദർശനം ശക്തിയുടെ പിന്നുണക്കാണ്ടല്ല, ജനപദ്ധതിക്കുണ്ടായ അനുഭവവേദ്യമായ ബോധ്യംകൊണ്ടാണ് മഹാഭൂതിപ ക്ഷത്തിന്റെ ഫുദയം കവർന്നത്.

അനോളം മതത്തവശാസ്ത്രങ്ങൾ വ്യവഹരിച്ചുപോന്ന ശുശ്കവും വിരസവുമായ ആത്മവിദ്യയുടെ ആഴ്ഞാളിലെലാനും ഉള്ളിയിട്ട് സഖവിക്കുവാൻ സത്യവേദം താൽപര്യം കൊണ്ടില്ല. മനുഷ്യജീവിതമാണ് സത്യവേദത്തിന്റെ അവലംബവിഷയം. ജീവിതവിജയമാണ് അതിന്റെ വിഭാവിതലക്ഷ്യം. ഈ പദ്ധതി സാവധിയം ബന്ധപ്പെട്ടുകിടക്കുന്നു. ഈവിടെ ശ്രദ്ധിച്ചുകൊണ്ടു വേണം അവിടെ ജീവിതവിജയം സാക്ഷാൽക്കരിക്കാൻ. ഈവിടെ ശ്രദ്ധിക്കുന്നതെന്ന് അവിടെ നഷ്ടപ്പെടുന്നു. ജീവിതത്തെ നിറ്റാരമായി കരുതുന്ന ജീവിതവിഹാസിയുടെ, ജഗത്തില്ലാവാദത്തിന്റെ തത്ത്വദർശനമല്ല സത്യവേദം. അവി ചീനമായ ഈ ജീവിതബന്ധമാണ് സത്യവേദത്തെ സമാഗ്രേഷിക്കാൻ സാമാന്യജനത്തെ ആവേശമണിയിച്ചത്.

ജീവിത വിശ്വാസിയിലൂടെ സാക്ഷാൽക്കരിക്കപ്പെടുന്ന സാമുഹികാവസ്ഥയുടെ പരിഷ്കരണമാണ് പ്രവാചകൻ സുപ്രധാനമായിക്കണ്ടത്. ജീവിതവിശ്വാസി എന്നത് കർമ്മവിശ്വാസിതന്നെ. കർമ്മവിശ്വാസി മനഃസംസ്കരണത്തിലൂടെ മാത്രമേ കൈവരിക്കാൻ കഴിയും ഏകക്കെദ്ദെത്തിലുള്ള അച്ചണ്ണലമായ വിശാസവും വ്രതാനുഷ്ഠാനങ്ങളും ഭാന്യർമ്മങ്ങളും സകാത്തുമെല്ലാം നിഷ്പകർഷിക്കപ്പെട്ടത് അതുകൊണ്ടാണ്. മതമെന്നും ദർശനമെന്നുമൊക്കെ പറയുന്നത് മനുഷ്യന്റെ തലക്കുമുകളിലൂടെ പറഞ്ഞുപോകുന്ന വിരസമായ അധ്യാത്മവിദ്യയാണെന്ന് ഉറച്ചുകരുതിപ്പോന്ന കാലത്താണ് വ്രതാനുഷ്ഠാനങ്ങളുടെയും ഭാന്യർമ്മങ്ങളുടെയും സകാത്തിന്റെയും ജീഹാദിന്റെയും പ്രാധാന്യം ഓലപാശിച്ചുകൊണ്ട് മുഹമ്മദ് നബീ രംഗത്തുവന്നത്.

ജാതിവർണ്ണ വ്യവസ്ഥകളിലധിഷ്ഠിതമായ സമൂഹങ്ങളാണ് ഏഷ്യയിലെയും ആഫ്രിക്കയിലെയും രാജ്യങ്ങളിൽ നിലനിന്നിരുന്നത്. ഈ വിഭാഗിയതകൾ വരുത്തിവെച്ച ദുർത്തങ്ങളും ദുഃഖങ്ങളും ദുർബഹാങ്ങളായിരുന്നു. അവിടങ്ങളിൽ അന്ന് നിലവിലുണ്ടായിരുന്ന മതം വരേണ്ടുവർഗ്ഗങ്ങളുടെ ബൈജണിക വ്യാധാമത്തിന് മാത്രം പോരുന്ന അധ്യാത്മവിദ്യയായിരുന്നു. അക്ഷരാഭ്യാസംപോലും വശമില്ലാത്ത സാമാന്യജനത്തിന് അതുമായി ബന്ധപ്പെട്ടാണ് സാധിച്ചില്ലെങ്കിലും അവരെ യർപ്പിച്ചത് ലഭകികപരാഭവങ്ങളിൽനിന്നുള്ള മോചനത്തിനും ജീവിതവിജയത്തിനും ‘അധ്യാത്മവിദ്യ’യാണ് ദയവെയ്യാരു മാർഗ്ഗം എന്നായിരുന്നു. എന്നുമറിയാത്ത അട്ടിപ്പറ്റങ്ങളെപ്പോലെ ഇടയാൽ ചുള്ളിക്കോല് നയിക്കുന്ന ദിശയിലേക്ക് ജനം ഉരുമ്പി നടന്നു.

പ്രായോഗിക ജീവിതത്തിലെ നശയാർധമുങ്ഗങ്ങളെ തൊട്ടുതലോടി സമാ ശ്വസിപ്പിക്കാൻ പോരുന്ന ഒന്നും അവർക്കുവെപ്പുട്ടില്ല. നിശ്ചയതകൾ നിന്ന് എന്തുനിൽക്കുന്ന അപ്രേഷണയമായ ഒരു വിചാരസാമാജ്യമായിരുന്നു മതപര റിവേഷമണിയിക്കപ്പെട്ട അനന്തരത 'അധ്യാത്മചിത്തം'. അക്കാദാലത്താണ് സത്യവേദത്താക്കൂർത്ത് അവരിയുന്നത്. നിരക്ഷാരൂപോല്യം ഉൾക്കൊള്ളാൻ കഴിയുന്നതും ജീവിതയാർധമുങ്ഗങ്ങളെ തൊട്ടുണ്ടിൽ നോവുന്ന മനുഷ്യാത്മാവിന് സാന്നിദ്ധ്യമരുളാൻ പോന്നതുമായ ഒരു പൂതിയ ജീവിതദർശനമാണ് സത്യവേദത്തിൽ സാമാന്യ ജനം കണ്ടത്. തട്ടുകളും വർണ്ണങ്ങളും ജാതിവ്യത്യാസങ്ങളും അപ്രേഷണയമാണ് തങ്ങളെയല്ലട്ടുന്ന സാമൂഹികദ്വാരാവണങ്ങളെന്ന് ബോധിപ്പെട്ട് ഒരു തലമുറ ധമാർമ്മ വിമോചനത്തിലേക്ക് നയിക്കുന്ന സമത്വദർശനമായി സത്യവേദത്തെ പരിചയപ്പെട്ടു. അതിലൂപിച്ച തീർത്ഥതും ആകുഷ്ഠംരായി. സാമാന്യജനത്തെ സംബന്ധിച്ചേട്ടേണ്ടുള്ള തികച്ചും അപ്രേഷണയവും അനംഗികാമുഖ്യവും ജീവിതബാഹ്യവുമായ അധ്യാത്മവിദ്യയുമായുള്ള ബന്ധവിച്ഛേദം ഒരു പ്രശ്നമായിരുന്നില്ല. എന്തുകൊണ്ട് സാമാന്യ ജനത്തെ സത്യവേദം ശക്തിയായി സാധിപ്പിച്ചു എന്നതിന് വിശദ്തികരണം ദേശേണ്ടത് അവിടങ്ങളിലെ അസന്തുലിതമായ സാമൂഹ്യ രാഷ്ട്രീയ സാഹചര്യങ്ങളിലാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് എം.എൻ റോയ്, മുസ്സലിം യോഹാവിൻ്റെ വാളിനെക്കാളും ഇന്നലഭിക്കേണ്ട സമത്വദർശനമായിരുന്നു സാമാന്യജനത്തെ സമാക്ഷിപ്പിച്ചു തെന്നും റോമിലും ബൈസാറ്റിയതിലും പേരിഷ്യയിലും ഇന്ത്യയിലും നിലനിന്ന ജാതി-വർഗ്ഗ വ്യവസ്ഥകളിലായിപ്പിടിത്തമായ സമൂഹങ്ങളിലെ മർദ്ദനനിയമങ്ങളുമായി അവർ ഇസ്ലാമികാദർശനങ്ങളെ താരതമ്യപ്പെടുത്തുകയായിരുന്നു എന്നും രേഖപ്പെടുത്തിയത് (Historical Role of Islam). വാളിൻ്റെ തയ്യാറാക്കാരമല്ലെങ്കിലും സത്യവേദത്തിന്റെ സമത്വാവനയാണ് സാമാന്യ ജനത്തെ ആകർഷിച്ചത്.

പതിനാല് നൂറ്റാണ്ടിന്റെ പട്ടന കാലതലം. ഇതിനുകം പല ദിശകളിൽനിന്നും സഭാധാരമായ ആക്രമണവും തമസ്കരണശ്രമവും ഇസ്ലാം ദർശനത്തിനുനേരെ സടക്കുണ്ടിട്ടുണ്ട്. അനുചരണാരൂപം അശ്വഭക്താണ്ഡും അനവധാനതകാണ്ഡും ഇസ്ലാമികദർശനത്തിന്റെ അന്തസ്ഥാരവുമായി അഭിരഹിക്കുന്നതിലുള്ള വിപ്രതിപത്തികാണ്ഡും സത്യദർശനത്തിന്റെ മുവക്കാനിക്ക് മണ്ഡലേറ്റിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അത് ഇന്നും ഒരു മതാതീര്ത്ത മതത്തിന്റെ ആത്മപ്രഭാവത്തോടെ ജനമനസ്കളുകളിൽ ജീവിക്കുന്നുണ്ട് എന്നതാണ് സത്യം. ആയുധക്കരിയ്ക്കും അധികാരാബലവുംകൊണ്ട് കൈവരിച്ചതല്ല സത്യവേദത്തിന്റെ അതുകൊംബാധമായ പ്രചാരമെങ്കിൽ അവയുപയോഗപ്പെടുത്തി ജനമനസ്കളിൽനിന്ന് സത്യവേദത്തെ മായ്ചുകളുംയാമെന്ന് കരുതുന്നതും മൂശ്യമാണ്. ഹാസിസത്തിന്റെയും നാസിസത്തിന്റെയും പിരിവിയും പ്രവൃഥിയും ലോകചരിത്രത്തിലെ ഒരു വലിയ ധാർമ്മമായിരുന്നു. കാലം മാറി; ലോകപ്രശ്നാരത്തിലുമാകുക മാറി. ഇൻഡ്യും വന്നുമായ ആ സാമൂഹ്യ രാഷ്ട്രീ

ഇന്റലാം സംസ്കൃതി: ചില സ്തമ്യവിചാരങ്ങൾ

യാവസ്യ പുനർജനിക്കുമെന്ന് ആരെങ്കിലും കരുതുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അവർ രോഗാതുരമായ ഒരു മുഖസ്വർഗത്തിലാണ് കഴിയുന്നതെന്ന് പറയാതെ വയ്ക്കുന്നതിനുശേഷം അന്തരീക്ഷത്തിലും, പല പരീക്ഷണങ്ങളും അതി ജീവിച്ച് ലോകമനസ്സിനെ കീഴ്പ്പെടുത്തിയ ഇന്റലാം സംസ്കൃതിയെക്കുറിച്ചാണ് ഈ ആശങ്കയെങ്കിൽ അത് തീർത്ഥം ആപസാക്തവുമാണ്. പ്രലോഭനങ്ങളും ആയുധശക്തിയുംകൊണ്ട് വളർത്തിയെടുത്ത ഒരു പ്രസ്ഥാനം മറ്റാരു കാലാവസ്ഥയിൽ ശിമിലമായെന്നുവരാം. അവിടെയും ഇന്റലാം സംസ്കൃതിയെക്കുറിച്ചുള്ള ആശങ്ക അസ്ഥാനത്താണ്. ജനമനസ്സുകളിൽ വേദഗ്നിവെള്ളം പ്രസ്ഥാനങ്ങളെ സംഘടനാശക്തികൊണ്ടും അധികാരവുംകൊണ്ടും തല്ലിത്തകർക്കാനാവിഭ്ലൈൻ പറയുന്നത് അതുകൊണ്ടാണ്. പ്രത്യുക്ഷത്തിലുള്ള ആക്രമണം ആസ്ത്രാധ്യാത്മായ ഒരു വുമാവുത്തിയാണെന്ന ബോധ്യമാണ് ‘ഒളിച്ചുവെക്കപ്പെട്ട്’ നയസമീപനങ്ങളുമായി രംഗത്തുവരാൻ ചിലരെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നത്. കാലം കണികമായാണ് ജീവിതയോഗ്യത നിർണ്ണയിക്കുന്നത്. കാലത്തെ അതിജീവിച്ചുത്തിയ ഒരു മാനവിക്കർഷനു തോടുകൂടി അവമതി കാണിക്കുന്നത് മാനുമല്ല. അതുകൊണ്ട് ധൂവത്തിനേറ്റിയും ദീശവാനിയുംകെയും ഭാഷയവസാനിപ്പിച്ച് സ്നേഹ-സ്ത്രീ-സഹൃദ-സഹവർത്തന സ്വഭാഗ്യങ്ങളുടെ പുതുയുഗം പിറന്നുകാണാനാണ് നാം പ്രാർഥിക്കേണ്ടതും പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതും.

(എം.എൻ.രോയ്, എഫാഫ്. പി.കെ മുഹമ്മദലി എന്നിവരുടെ ചെനകളോട് കടപ്പാട്)

കാലക്കി പുരോഗത കെടവല്ലസാരം

തനിക്കുമുഖ് അവതീർണ്ണരായ പ്രവാചകനാരെയെല്ലാം അംഗീകരിച്ചാഡി ക്കുകയും പുർവ്വേദങ്ങളിലെ നിത്യ സാരങ്ങളെ കാലക്കരു കളഞ്ഞ സമാഹരിച്ച് എക്കാലത്തെയും മനുഷ്യസാമാന്യത്തിനായി പ്രയോജനപ്പെടുത്താൻ പോരുന്ന ഒരു സമ്പർശം ജീവിതപദ്ധതി ആവിഷ്കരിക്കുകയും ചെയ്തതി ലൂക്കയാൾ ദൈവം പ്രവാചകപരമ്യരൂപം പരിസ്ഥാപ്തി പ്രവ്യാഹിച്ചു. ലോകത്തിന്റെ ആത്മീയമായ പരിപൂർണ്ണതക്കും പതിപൂർത്തിക്കും അതനി വാരുമാണെന്ന് സുചിപ്പിക്കുന്ന പരാമർശങ്ങൾ പുർവ്വേദങ്ങളിലുണ്ട്. ഇതു നാർക്ക് ലഭിച്ച തുറാത്തിലും ക്ഷേക്ഷംതവർക്ക് കൈവന്ന ഇംഗ്ലീഷിലും (ബൈബിൾ) ദാവുദ് നബിക്ക് കിട്ടിയ സമ്പൂര്ണിലും പാർസികളുടെ പ്രാചീന വേദഗ്രന്ഥമായ ദസാത്തിനിലും* തെളിഞ്ഞ ഉദാഹരണങ്ങൾ കാണാം. ഭാരതീയമായ അല്ലോപനിഷത്തിലും വീശ്വത്ര പുരാണത്തിലും സുചനകളുണ്ട്. വൃഥാതുനിലെ മിക്ക കമകളും പുർവ്വേദങ്ങളിലുള്ളതാണെന്നാൾ ഗവേഷകമരം (ജെ.സി. വാർഡേയർ തുടങ്ങിയവർ ഇക്കാര്യം വിശദിക്കിട്ടുണ്ട്). കമാത്രതുവിൽ ചെറിയ ചെറിയ വ്യതിയാനങ്ങൾ കാണാമെന്നും അവരിൽക്കുന്നു. മേലുഭരിച്ച വേദഗ്രന്ഥങ്ങളുമായി സ്വപ്നബന്ധംപോലും പുലർത്താൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത പ്രവാചകൾ മുഹമ്മദിന് എങ്ങനെയിൽസാധിച്ചു എന്നത് വിസ്മയകരംതന്നെ.

പഴയ നിയമത്തിൽ ഇങ്ങനെന്നെയാരു പരാമർശമുണ്ട്. മുസാനബി(മോസന്റെ)യോട് ദൈവം പറയുന്നു:

“നിന്നന്നപോലെ ഒരു പ്രവാചകനെ ഞാൻ അവർക്ക് അവരുടെ സഹോ

* പാർസികളുടെ വേദഗ്രന്ഥമാണ് ദസാത്തിർ. പഠനവി ഭാഷയിലുള്ള പ്രാചീന ഗ്രന്ഥം. സെന്റ് അവസ്ഥ ഏറ്റന മറ്റാരു വേദഗ്രന്ഥവുമാവർക്കുണ്ട്. ദസാത്തിർ അവരുടെ ‘പശയനിയമ’വും സെന്റ് അവസ്ഥ ‘പുതിയനിയമ’വുമാണ്.

ദരംാരുടെ ഇടയിൽനിന്ന് എഴുന്നേൽപ്പിച്ച് എൻ്റെ വചനങ്ങളെ അവൻ്റെ നാവിനേൽ ആക്കും.” (ആവർത്തനം 18: 18)

പുതിയ നിയമത്തിൽ ഇങ്ങനെയുണ്ട്:

“ഞാൻ പോകുന്നത് നിങ്ങൾക്ക് പ്രയോജനം. ഞാൻ പോകാണ്ടാൽ കാര്യസ്ഥൻ നിങ്ങളുടെയടക്കൽ വരികയില്ല. ഞാൻ പോയാൽ അവനെ നിങ്ങളുടെ അടുക്കൽ അയക്കും. അവൻ വന്ന് പാപത്തെക്കുറിച്ചും നീതി യൈക്കുറിച്ചും നൃഥയിലെയൈക്കുറിച്ചും ലോകത്തിന് ഭോധം വരുത്തും.” (യോഹനാൻ 16: 7-8)

“പാർസികൾ സാമ്ഹാർഗികമായി അധിപതിച്ചു കഴിയുന്നോൾ അറേബ്യ തിൽ ഒരു മനുഷ്യൻ ജാതനാകും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുയായികൾ പാർസി കളുടെ സിംഹാസനത്തെയും മതത്തെയും രാജ്യത്തെയും മല്ലാം തകിടം റിക്കും. പേർഷ്യയിലെ ഓനാംകിട യോഖാക്കെളെയെല്ലാം അവർ കീഴടക്കും. അനേകം വിശദങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുമ്പോൾ ദേവാലയത്തിൽനിന്ന് വിശദങ്ങളെ നീക്കംചെയ്യും. ജനങ്ങളെല്ലാം പ്രസ്തുത ദേവാലയത്തെ അലിമുഖീകരിച്ച് പ്രാർധന നടത്തുവാൻ ഇടയാക്കും. ബൃഥിമാനാരായ പേർഷ്യക്കാരെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുയായികളാകും.” (ദിശാത്തീർ, അധ്യായം 14)

“സമുദ്രായങ്ങളെയെല്ലാം എക്കോപിപ്പിക്കുന്ന കാരണാധിവാൻ ആവിർഭവിക്കും. അവിലും മനുഷ്യരെയും എക്കിക്കരിക്കാനും മാർഗനിർദ്ദേശം ചെയ്യാനു മാറ്റിക്കും അദ്ദേഹം വരിക്.” (സെന്റ് അവസ്ത)

പാർസികളുടെ പ്രസിദ്ധമായ പുരാണഗ്രന്ഥമാണ് ജപ്പാസ്തി. ഈതേക്കു റിച്ച് വിവരണാത്മകമായ പ്രതിപാദനം അതിലുണ്ട്.

ഭാരതീയ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും പരാമർശങ്ങളുണ്ട്. അല്ലോപനിഷത്ത് എന്ന പേരിൽ ഒരു ഉപനിഷത് ഗ്രന്ഥമുണ്ട്. ശാസ്ത്രി ഉപേന്ദ്രനാഥിന്റെ വ്യാവ്യാ നത്താട്ടകുട്ടി അല്ലോപനിഷത്ത് കൊൽക്കത്തയിൽവച്ച് പ്രകാശനം ചെയ്യ പ്രീടിക്കുണ്ട്.

“അല്ലോഹു അവർണ്ണാഗുണങ്ങളോടുകൂടിയവനും പരിപുർണ്ണ സർവജന നുമാകുന്നു. എല്ലാം അറിയുന്നവനും പ്രകാശത്തിന്റെ പ്രകാശവുമായ അല്ലു ഹൃവിശ്ശേഖര ദുതനാൻ മുഹമ്മദ്. അല്ലോഹു അനശ്വരനും എക്കന്നും പരിപുർണ്ണനും ആശയരഹിതനുമാകുന്നു.” (അല്ലോപനിഷത്ത് 18-ാം അധ്യായം)

ഭാരതീയ പുരാണങ്ങളിൽ മഹാപുരാണങ്ങൾ പതിനേട്ട്. അതിലെബാന്സ് ഭവിഷ്യത്പുരാണം. ഇതിൽ പതിനാലായിരം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അടങ്കിയിരിക്കുന്നവന്ന് അശാപുരാണത്തിൽ കാണാം(അധ്യായം 272). സുരൂൻ മനുവിന് കൊടുത്ത ഉപദേശങ്ങളാണിവ. ഒരിടത്ത്:

“എക്സ്മിനന്റരെ ഫൈജ്
 അചാര്യൻ സമനിതി
 മഹാമദ ഇതിവ്യാതാ
 ശിഷ്യശാഖാസമനിതം
 നൃപാദ്യോഗ മഹാദേവ
 മരുസ്ഥല നിവാസിനം
 ഗംഗാജലലേശ്വര സംസ്കാപ്യ
 പഞ്ചവ്യസമനിതാം
 ചന്ദനാദിരഭ്യർഥ്യ
 തുഷ്ടാവമനസാ ഹരം
 നമസ്തേ ശിരിജാനാമ
 മരുസ്ഥലനിവാസിനം
 ത്രിപുരാസുരനാശായ
 ബഹുമായാ പ്രവത്തിനം
 ഫൈജൈ ഗുപ്തായ ശുഭായ
 സച്ചിദാനന്ദ രൂപിനേ
 തും മാം ഹി കികരം വിജി
 ശരണാർധമപാഗതം

(ആ സന്ദർഭത്തിൽ മഹാമദ് എന്നുപേരായ, ‘ലോക ഗുരു’വെന്ന് സ്ഥാനപ്പെട്ടുള്ള ഒരു വിദേശി തന്റെ അനുചരമാരോടുകൂടി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടും. രാജാവ് ഗംഗാജലംകാണ്ഡും പഞ്ചവ്യസകാണ്ഡും അദ്ദേഹത്തിന്—മരുഭൂമിനിവാസിയായ ആ മഹാദുർത്തൻ—നിഷ്കളുകുടിയാക്കുന്ന പാരിതോഷികങ്ങൾ കാഴ്ച വെക്കുകയും വളരെ ആരാവ് പ്രദർശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടു് പറഞ്ഞു:—

“അല്ലയോ മനുഷ്യരാശിയുടെ അഭിമാനമേ, മരുഭൂമിയിൽ നിവസിക്കുന്നവനേ, പിശാചിനെ നിഗ്രഹിക്കുവാനായി നീ വസിച്ച ശക്തി സംഭരിച്ചിരിക്കുന്നു. അല്ലയോ സച്ചിദാനന്ദ സവരൂപമേ, ഞാൻ അവിടെത്തെ ഏഴിയ ഭാസനാം. അങ്ങയുടെ പാദങ്ങളിൽ നമസ്കരിക്കുന്ന ഇന്ത്യയുള്ളവനെ സീരികൾ ചുനുശേഹിച്ചാലും.”

(ഭവിഷ്യപുരാണം, മുനാമധ്യായം, ഫൈജ്: 5-8)

പുർവ്വേദങ്ങളില്ലാം പുർണ്ണനയുടെ സാക്ഷാൽക്കാരത്തിനായി ദത്തദ്യഷ്ടമാകുന്നത് മുഹമ്മദ് നബിയിലേക്കും അദ്ദേഹത്തിലൂടെ ആവിഷ്കരിക്കപ്പെട്ട വേദവചസ്തുകളിലേക്കുമാണെങ്കിൽ പ്രവാചകൻ മുഹമ്മദിന്റെയും വുർആന്റെയും സർവാതിശായിത്തം അനുകരണിക്കിയമായിരുന്നു.

ഭദ്രവസന്ദേശമാണ് വേദഗ്രന്ഥങ്ങൾ ആവഹിച്ചു നിൽക്കുന്നത്. ഭദ്രവസന്ദേശങ്ങൾ പുർവ്വാപരവിരുദ്ധങ്ങളാവില്ലെന്നും നാമരിയുന്നു. പ്രവാച

കമാർ വ്യത്യസ്തരായിരിക്കാമെങ്കിലും പ്രചരിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന സന്ദേശം ഒന്നാണ്. അതിൽ വിരുദ്ധതകൾ അരങ്ങേറുകയില്ല. കാലഗതിയിൽ മനുഷ്യരെ താൽപര്യങ്ങളുടെ കൈക്കുറഞ്ഞേറ്റ് വേദവചന്നുകളിൽ രൂപാന്തരങ്ങൾ ആരോ പിക്കപ്പെട്ടുക്കാമെങ്കിലും അടിസ്ഥാന മുല്യങ്ങളിലും ദർശനസാരങ്ങളിലും കടുകിട വ്യതിരിക്കുന്നതു വന്നുവെങ്കുകയില്ല.

വുർആൻ പിറന്നകാലം -നിലവിലുണ്ടായിരുന്ന സാഹിത്യ സങ്കേതങ്ങളെ മുഴുവൻ മാറ്റിനിർത്തിക്കൊണ്ട്, അതിൽനിന്നെന്നും ഒരുക്കുംഘട്ടമിന്ന യന്ന ഒരു സാഹിത്യരൂപമാണ് വുർആൻ അവതരിപ്പിച്ചത് എന്നാണ് ഗവേഷകപ്രതിഭകൾ അറിയിക്കുന്നത്. ഇതെങ്ങനെ സംഭവിക്കുന്നു?

വുർആൻ തുല്യംനിൽക്കുന്നതോ അതിനേക്കാൾ മിക്കവുറ്റേം ആയ ഒരു സൃഷ്ടിക്കുള്ള വെല്ലുവിളി ഉയർന്നപ്പോൾ നില്ലപായമന്നേല്ലാട അക്കാലത്തെ(പിന്നീടുക്കാലത്തെയും) പ്രതികേൾ പിന്നാറുകയാണുണ്ടായത്. അനുഗുനവും അനുഗുകരണിയവും അത്യാകർഷകവുമായ ഈ രചനാപാതയാം ശ്രദ്ധപരിപയമോ അക്ഷരങ്ങളെത്തു പോലുമോ അവകാശപ്പെടാനാവാതെ പ്രവാചകൾ മുഹമ്മദിന് എങ്ങനെ കഴിഞ്ഞു എന്നതാണ് വിസ്മയം.

ഇന്നസാന്നിദ്ധ്യം ശ്രദ്ധം ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ പകൽ ഇരുപത്തിയൊന്നിൽപ്പരം ബൈബിളുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നതായി ചില ശ്രദ്ധങ്ങൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ട് (അഭിപ്രായങ്ങളുണ്ട്). കി. 325-ൽ ക്രിസ്തീയ പുരോഹിതർമ്മാർ യോഗം ചേർന്ന് അതിൽനിന്ന് നാലെണ്ണം അംഗീകരിക്കുകയും ആശയപരമായ സംഘർഷങ്ങളൊഴിവാക്കാൻ ബാക്കിയുള്ളവ നശിപ്പിക്കുവാൻ തീരുമാനിക്കുകയും ചെയ്തുവരെ. നശിപ്പിക്കപ്പെടേണ്ടവയിൽ ഒന്ന് അനവധാനതമും ഉത്തരവാദപ്പെട്ടവരുടെ അറിവിൽപ്പെടാതെ റോമിലെ പോസ്റ്റിൽ ശ്രദ്ധാനേഖരത്തിൽ ബാക്കിയായിപ്പോയി. അത് പിൽക്കാലത്ത് ഒരു ക്രിസ്ത്യൻ പുരോഹിതരെ ശബ്ദിയിൽ പെടുകയും അദ്ദേഹമത് പുറത്തുകൊണ്ടുവരികയും ചെയ്തുവരെ. ബർബാബാസിന്റെ സുവിശേഷം എന്നാണ് ആ ബൈബിൾ പ്രതി വിളിക്കപ്പെട്ടത്. പിൽക്കാലത്ത് അത് അറബിലൊഴിയിലേക്ക് മൊഴിമാറ്റം നടത്തപ്പെട്ടു. ഇത് ഏറെ ശബ്ദിക്കപ്പെട്ട ഒന്നായി പരിണമിച്ചു.

ജിബ്രീൽ എന്ന മലയക്ക് വുർആനിക വചനങ്ങൾ പലാല്ക്കങ്ങളിലായി മുഹമ്മദിന് എത്തിച്ചുകൊടുത്തു. മുഹമ്മദ് യഥാവസരം അവ തന്റെ ജനങ്ങൾക്കെത്തിച്ചു. ഉടനേതനെന്ന അനുചരമാരെക്കാണ്ട് പകർത്തിവെപ്പിച്ചു; അവ സമാഹരിക്കപ്പെട്ടു. വിരുദ്ധതകളില്ല. വിഭേദങ്ങളില്ല. പ്രക്ഷിപ്തങ്ങളില്ല. തിരുത്തലുകളില്ല. കൂട്ടിച്ചേർക്കലുകളുമില്ല. കൈക്കുറഞ്ഞും, കാലക്കി പുരളാത്ത കൈവല്യസാരം!

മദ്ദീനയിലരണ്ണേറിയ ആദർശവിള്ളുവം

സുക്ഷ്മവിശകലനത്തിൽ ബോധ്യപ്പെടുന്ന ഒരു സത്യമുണ്ട്. മുഹമ്മദ് നബി ഒരു വിശമഹാവിഷ്വവകാരിയിരുന്നു. അന്നേവ്യൻ സമൂഹത്തിലും തുടർന്ന് ലോകത്താകെയും പിന്നെ കാലപമാത്രതിലും അദ്ദേഹമുണ്ടത്തിയ വിഷ്വവ തതിന്റെ ജലിക്കുന്ന പ്രകാശകിരണങ്ങൾ പ്രസിദ്ധിച്ചുണ്ട്. ‘എ രാക്കിംഗ് ഓഫ് ദ മോസ്സ് ഇൻഹംബുവൺഷ്യൽ പേഴ്സനാലിറ്റീസ് ഇൻ ഹിസ്റ്ററി ഓഫ് ദ വേർഡ്’ എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ മെക്കരി ഹാർട്ട് സുചിപ്പിച്ചതു പോലെ പ്രവാചകരി ജീവിച്ച കാല-സമൂഹ പശ്ചാത്തലങ്ങൾ സഗരാരവം വിലയിരുത്ത പ്പെടണം.

ചെറുതും വലുതുമായ പരമ്പരാത്മ ശോത്രങ്ങളാണെങ്കിൽ നിലനിന്ന കാലം. എല്ലാം താൻപോരിമ സുക്ഷിച്ചുപോന്ന സ്വത്ത്രതരണതലങ്ങൾ. ശോത്രങ്ങൾ തമിലുള്ള സംഘടനം ഒരു സാധാരണ സംഭവം. കളിക്കും പെണ്ണും പോരുമാണ് പലപ്പോഴും നിർണ്ണായക ഘടകങ്ങൾ. ഏസവരും സമാധാനവും കേവലം മരീചിക്കുകൾ. നിലകാരത കൂടിപ്പുകയാണ് കൂലപ്പക്കുതം. ഒരു ഉദാഹരണം:

ജാഹിലിയു കാലത്തെ രണ്ട് പ്രബല ശോത്രങ്ങളായിരുന്നു ബനുബക്രർ ശോത്രവും ബനുതർഖലിബ് ശോത്രവും. ഒരിക്കൽ ബനുബക്രർ ശോത്രകാരുടെ കുറേ ഒട്ടകങ്ങൾ ബനുതർഖലിബ്കാരുടെ കുളത്തിലിരിങ്കി വെള്ളം കൂടിച്ചു-തർക്കമൊയി. അതോടു പോരാട്ടത്തിലേക്ക് വഴിനയിച്ചു. തുടർന്ന് ഭീകരമായ യുദ്ധത്തിലേക്കും. നാൽപത്തു വർഷം നീണ്ടുനിന്ന ഭീകരമായ ആ യുദ്ധം ഫർബുൽ ബാസുസ് എന്നറിയപ്പെടുന്നു. ഒരുബികവി പാടി:

“ശത്രുക്കളെ കൊള്ളയടക്കലിൽ ഞങ്ങൾ

സുവം കാണുന്നു.

അത് സാധിച്ചില്ലെങ്കിൽ ഞങ്ങൾ ഞങ്ങളുടെ

സഹോദരങ്ങളെത്തന്നെന്ന കൊള്ളയടക്ക സുവിക്കും.”

ചരിത്രപദ്ധതിൽ, പ്രാക്കൃതകാലാലട്ടത്തിൽ കണ്ണുപോന്ന ‘കരുക്കുള്ള വൻ കാര്യക്കാരൻ’ എന്ന അവസ്ഥ ഗൊത്രതലങ്ങളിൽ ശക്തമായി നിലനിന്നുപോന്നു. “കരയില്ലും കടലില്ലും കുഴപ്പും പ്രകടമായി” എന്ന് വേദഗ്രഹമം വിശ്വാഷിപ്പിച്ചത് അക്കാലത്തെ ചുണ്ടിയായിരുന്നു. പശയകാലത്ത് കേരളത്തിൽ നിലനിന്നിരുന്ന ജാതിവ്യവസ്ഥയെക്കാളും മൈച്ചമായിരുന്നു അബ്ദി ഗൊത്രങ്ങൾക്കിടയിലെ സ്ഥിതി. അക്കാലത്തെ ഗൊത്രചിന്തയെ ‘ഒരു സാമൂഹിക വെള്ളവിളി’(Social Challange) എന്നാണ് ആർജ്ജാശ്വർ ടോറൻബി വിശ്വാഷിപ്പിച്ചത്.

മുഹമ്മദ് നബി പിറവിയെടുത്ത സമൂഹ പദ്ധതിലെമതായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിലൂടെ അവതീർണ്ണമായ ദിവ്യവച്ചയ്ക്കൾ ചില അനശ്വര സത്യങ്ങൾ വിളംബരം ചെയ്തു:

ഗോത്രചിന്തയും ഗോത്ര സംസ്കൃതിയുടെ
അപ്രമാദിത്വവും അവസാനിപ്പിക്കണം.
മനുഷ്യരണ്ണാം സഹജാതരാണ്;
ഒരേ പിതാവിഞ്ഞെയും മാതാവിഞ്ഞെയും മകൾ
ഒരേ ദൈവത്തിന്റെ സ്വഷ്ടികൾ
ഒരേ മഹാസ്ത്രത്തിനുമുമ്പിൽ വിധേയതമുള്ളവർ
ഉടയത്യവുംരാഞ്ചേ മുന്നിൽ മാത്രം അടിമത്തം.

സുപ്രചരിത വിശ്വാസങ്ങളുടെയും കാലാകാലമായി അനുവർത്തിച്ചു പോരുന്ന സാമൂഹ്യ സ്വന്വാധങ്ങളുടെയും വിലംബനം ശിലാദേവനം പോലെ ശ്രമാവഹമാണന്നിയാവുന്ന മുഹമ്മദ് നബി പരിണാതപ്രജനനായ ഒരു സാമൂഹ്യശാസ്ത്രജ്ഞനെന്നപ്പോലെ നിലവിലുള്ള ഗൊത്രവ്യവസ്ഥകളെ പ്രത്യുക്ഷത്തിലാക്കിക്കുന്നുവെന്ന് വരുത്താതെ പുതിയൊരു വർഗ്ഗബന്ധ മവതരിപ്പിക്കാനാണ് ശ്രമിച്ചത്.

മദ്ദൈനയിൽ ഉടുത്തുണി മാത്രമായി വന്നവരാണവർ. തീർത്തും അഭ്യാർമ്മികൾ. മുഹാജിറുകളും (അഭ്യാർത്ഥിക്കെയ്തിയവർ) അൺസാറുകളും (അഭ്യാർത്ഥാക്കൾ) ആണും (പ്രതിസന്ധിക്കുള്ള നേരിടുന്നു). പരിഹാരം ഒട്ടും എളുപ്പമല്ല. സർഖപരമായ കാര്യവിചാരത്തിലൂടെ ശാസ്ത്രീയവും പ്രായോഗികവുമായ പരിഹാരം സാധിക്കണം. ഉള്ളതു പകുവെക്കുക. അതിനാവശ്യമായ ഹൃദയസന്ധനത പ്രകടിപ്പിക്കുക.

അവ്യക്തതയിൽ ഒരു പ്രകാശക്കണം പോലെ എന്നോ ഒന്ന് പ്രവാചകമന്ത്രിലുംയംകൊണ്ടു. മദ്ദൈനയിലെ മുസ്ലിം കുടുംബനാമനാരെ ഒരിടത്തു വിളിച്ചുചേര്ത്ത് പ്രവാചകൻ സംസാരിച്ചു:

“ഈതാ നിങ്ങളുടെ സഹോദരൻമാർ; നിങ്ങൾ പ്രിയംകരമായി കരുതുന്ന സത്യവേദത്തിന്റെ പേരിൽ ഇവിടെയെത്തിയവർ- എല്ലാം ഏകവെട്ടിണ്ടു

വന്നവർ... ഞാനോരു നിർദ്ദേശം നിങ്ങളുടെ മുന്നിൽ വെക്കാം. നിങ്ങൾ ഓരോ കുടുംബവും ഓരോ അദ്ദേഹത്തിനെ സീകരിക്കണം. അങ്ങനെ രൂപം കൊള്ളുന്ന പുതിയ കുടുംബം ഒരുമിച്ച് ജോലി ചെയ്ത്, ആയവുയണ്ണൾ ഒരുമിച്ചുനുവിച്ച് സംതൃപ്തമായ ഒരു വലിയ കുടുംബമായി കഴിയണം.”

ഒരു മഹാ വിന്മയം പീലി വിടർത്തിയതുപോലെ അവരുടെ മുഖങ്ങൾ തീർ പ്രസാദവും സംതൃപ്തിയും പ്രകാശം ചൊരിഞ്ഞു:

“അവർ അല്ലാഹുവിനെയും അവൻ്റെ ഭൂതനെയും പിന്തുണാക്കാൻ സന്ന ഖരായി നിലകൊള്ളുന്നു.... തങ്ങളിലേക്ക് അദ്ദേഹത്തിനെയെത്തിയവരെ സ്വന്നഹിക്കുന്നു. സീകരിക്കുന്നു. അവർക്ക് നന്ദക്കപ്പെട്ടതിൽ യാതൊരാഗ്ര ഹവും ഇവരുടെ മനസ്സിൽ തോന്തിയില്ല. ഇവർ തങ്ങളുടെ മറ്റൊള്ളവർക്ക് മുൻഗണന നൽകുന്നു. സന്തം മനസ്സിൽ സങ്കുചിതത്വത്തിൽനിന്ന് മുക്ത രാധാരാത്രെ വിജയികൾ.” (വൃഥാത്മക 59: 8, 9)

അമാർമത്തിൽ മദീനക്കാഡ സാമുഹികവിപ്പവത്തിൽ തുടക്കമെന്നിട്ടും അവിടെ നിലനിന്നുപോന്ന വർഗ്ഗധാരണകളും അപ്രയോക്ഷമായി. പുതിയെന്നു മാനവികബന്ധം അവിടെ രൂപമണിഞ്ഞു. സങ്കീർണ്ണ തകളോന്നുമില്ലാതെ തെളിവുറ്റ രണ്ടു വർഗ്ഗങ്ങൾ-അവിടെയുള്ളവരും അവിടെ വന്നെത്തിയവരും. സ്വന്നഹിതിൽനിന്നുതുമായ സംയോജക തന്ത്രകൾ അവരെ സമന്വയിപ്പിച്ച് നിർത്തിയിരിക്കുന്നു. പ്രവാചകമനസ്സ് അവരിൽ ആത്മവിശ്വാസവും പ്രതീക്ഷയും വളർത്തി.

മദീനയിൽ ഒരു പുതിയ പള്ളി പണിതുയർത്തി. സത്യവിശ്വാസികൾ അവിടെ പതിവായി ഉത്തുചേരുന്നു. അവരുടെ ശുറാക്കേറ്റം (പാർലമെന്റ്) അതായിരുന്നു. ഇന്നാണെങ്കിൽ ഒരായിരം പ്രതിസന്ധികളുംയർത്തുന്ന ഒരു സങ്കീർണ്ണ പ്രശ്നം. എന്നാൽ പ്രവാചകരും മുന്നിൽ അതോരു നീർക്കുമ്പിള്ള പോലെ. സ്വന്നഹാമാണവിടെ നിരഞ്ഞും വഴിഞ്ഞും നിന്നു. ഒരു നിയൂബ്പി വിപ്പവത്തിൽ അന്തഃസ്പന്ദനമാണവിടെയന്നുഭവപ്പെട്ടത്. അന്തഃസാരുകൾ ഓരോരുത്തരായി മുന്നോട്ടുവന്നു. അജയം തെറിയെത്തിയ മുഹാജിരുക്കലെ സീകരിക്കാൻ വിട്ടുകാരും വിരുന്നുകാരും ഏകദേശഗക്ഷമതിൽനിന്ന് മധ്യരംഗുണങ്ങളുകൾണ്ണത് അനന്തരാശനനിയമായ സമൂഹസ്ഥലി. ചരിത്രപരമത്തിലെ ഒപ്പുവെച്ചയായി അതവശേഷിക്കുന്നു!

അപ്പോഴും ബുദ്ധരാഖികൾ മുൻപിലിംകൾക്കെതിരെ ആയുധമണ്ണയ്ക്കുക യായിരുന്നു. അവർ അതിരഹസ്യമായി, എന്നാൽ സമർപ്പമായി മദീനക്കാരെ പ്രകോപിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു. അതിൽനിന്ന് പ്രത്യാഘാതം വിഭാവന ചെയ്ത പ്രവാചകൾ മദീനയിലെ ലിനാവിശ്വാസികളായ സകലരെയും ഒരുമിച്ചു നിർത്താനാവശ്യമായ നടപടികളാരംഭിച്ചു.

ഒരുദിവസം പ്രവാചകൻ മദ്ദിനയിലെ വിവിധ ജനപദങ്ങളുടെ നായകരാർ അരിട്ടു കഷണിച്ചുവരുത്തി. മുന്നലിംകൾ, ജൂതമതകാർ, ഏകേസ്തവർ, വിഗ്രഹവിശാസികൾ തുടങ്ങിയ സകലരുടെയും പ്രാതിനിധ്യം ആ കുടിച്ചേരുലിനുണ്ടായിരുന്നു. എല്ലാവരുടെയും ജീവിതത്തെ നേരിട്ട് ബാധിക്കുന്ന ശാരവത്രമായ ഒരു വിഷയമാണ് അവിടെ ചർച്ചചെയ്യാൻ പോകുന്നതെന്ന് എല്ലാവർക്കുമറിയാമായിരുന്നു. സന്ദേഹങ്ങളും ആശങ്കകളും ഉദ്ദേശങ്ങളും ചിലരുടെ മുഖത്തെ വിവർണ്ണമാക്കിയിരുന്നു. പ്രവാചകൻ സൗമ്യമായി, എന്നാൽ ദ്രുംഗസ്വരത്തിൽ സംസാരിക്കാൻ തുണ്ടാണ്:

“എല്ലാ വിശാസങ്ങങ്ങളും ആചാരസന്ധ്യായങ്ങളും ജീവിതരീതികളും അനുസരം നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടുതന്നെ നമ്മൾ ഒരുമിച്ചുനിൽക്കുകയും ശക്തിപ്രാപിക്കുകയും വേണം. ചുറ്റു ശത്രുകളുണ്ട്— നമുക്ക് സുരക്ഷിതവും ജീവിതദ്വരയും വേണം. നാമൊരു ശക്തമായ രാഷ്ട്രമായി മാറണം.”

അവിടെ കുടിയിരുന്നവരുടെ ആശങ്കകളുടെ മണ്ഡലുകിന്ത്യുടെ. ആ സമൂഹം ഏകസ്വരത്തിൽ പ്രവാചകനിർദ്ദേശത്തിന് പിന്തുണ പ്രവൃപ്പിച്ചു. ഗോത്രങ്ങൾ തമിലുള്ള സ്വർഘയും ശത്രുകളുടെ നിരന്തരമായ ആക്രമണങ്ങളും ഭിന്ന വിശാസികളുടെ അണ്ണയാൽ വൈരവും ഗോത്രതലങ്ങൾ കൂലധർമ്മപോലെ സുക്ഷിച്ചുപോന്ന കുടിപ്പുകയും വൈരനിര്യാതനവും ഇയും ജീവിതത്തിൽന്നേ സ്വന്തമായ കെടുത്തിക്കളുണ്ട് വ്യാകുലതയാർന്ന അന്തരീക്ഷമാണവിടെ. നിരന്തരമാവർത്തിക്കപ്പെട്ട യുദ്ധംകൊണ്ട് സ്വയം തകർന്ന ഓസ്-വസ്ത്രങ്ങൾ ഗോത്രങ്ങൾ സമാധാനത്തിൽന്നേ ഒരു പ്രഭാതം കാണാൻ മനസ്സ് നോക്കുന്ന കഴിയുകയായിരുന്നു. മരുപ്പുറമിലെ കൂളിർമ്മ പോലെ പ്രവാചകവച്ചല്ലുകൾ സകല മനസ്സുകളിലും ആശാസം വർഷിച്ചു. എല്ലാ കണ്ണങ്ങളിൽനിന്നും ഒരു ശബ്ദമുയർന്നു:

‘മുഹമ്മദ് മദ്ദിനയുടെ സാരമി’

മുഹമ്മദ് അല്ലാഹുവിന് സ്തുതി ചൊരിയുന്നോൾ ആ കല്ലുകൾ വഴിയുകയായിരുന്നു.

അന്നേദ്യയുടെ ചരിത്രത്തിൽ ഇദംപൊമ്മമായി ഒരാദർശനാഷ്ടം ഒരു മെടുക്കുകയായിരുന്നു. പല തരകാരും പലതരം വിശാസികളുമണ്ഡവിടെ-പണ്ഡിതരുടെയും ജൂതനാർ, ഏകേസ്തവർ, വിഗ്രഹവിശാസികൾ, പിന്നെ കുറേ സത്യവേദവിശാസികൾ. ഈ സാമൂഹ്യപഠകങ്ങളെ ഏങ്ങനെ സംയോജിപ്പിക്കും എന്നതായിരുന്നു പ്രവാചകൻ മുന്നിലെ വെല്ലുവിളി. അതിലോലവത്തോടെ വ്യവഹരിക്കപ്പെടുന്ന ഒന്നല്ലിൽ. ദിർഘകാല വിഭാവനയോടെ സാധിക്കേണ്ട ഒരു രാഷ്ട്രത്തിൽന്നേ സംരചനാ കാര്യം. എന്നാൽ മനുഷ്യമനസ്സുകളെ നന്നായി പഠിച്ച പ്രവാചകന്, പഴുതുകളില്ലാത്ത, പരിശ്രദ്ധമായ ഒരു രാഷ്ട്രസംബിധാനം കൈവരിക്കുന്നതിന് പ്രയാസം

മേതുമുണ്ടായില്ല.

സത്യശുഭ്രമായ ഒരു ജനസംഖ്യാ കണക്കടപ്പ്- കാനേഷുമാർ- ആരം ഭിച്ചു. ജനങ്ങളിലുന്ന വേണും രാഷ്ട്രീയ സംവിധാനങ്ങളും എന്ന സൂനി യതെന്നും ബോധ്യമാണെന്ന് പ്രേരകം. പ്രവാചകൻ്റെ സഹചാരിയായ ഹൃദൈദഹം ഇങ്ങനെ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്:

“പ്രവാചകൻ ഞങ്ങളോട് ജനസംഖ്യാവിവരം തയ്യാറാക്കാൻ ആവശ്യ പ്പെട്ടു. ഞങ്ങളുൽ ചെയ്തു. മറീനയിൽ മൊത്തതം ജനസംഖ്യ പതിനായിരം. അതിൽ 3500 വിഗ്രഹവിശാസികൾ, 3000 ജൂതമതവിശാസികൾ, 2000 ബൈക്രംതവ വിശാസികൾ, 1500 മുസ്ലിംകൾ. പ്രവാചകനിർദ്ദേശങ്ങളാട്ട് ഒരു കാര്യം കൂടി ചെയ്തു- മറീനയുടെ ഭൂപരമായ അതിർത്തി നിർണ്ണയി ക്കുന്നതിനായി നാലു ഭാഗത്തും അടയാളം കുറിച്ചു. സാമൂഹ്യവും രാഷ്ട്രീയവുമായ ഇംഗ്ലീഷ് സംവിധാനങ്ങളാരുക്കുന്നതിൽ സകലരും സംതൃപ്തി പ്രകടിപ്പിച്ചു. വിഗ്രഹവിശാസികൾ അസംത്കൂപ്തരായി കാണപ്പെട്ടു. എന്നാൽ പ്രവാചകൻ്റെ നയസമീപനങ്ങളും പെരുമാറ്റരിതിയും അവർക്കിൾസ്റ്റമായി.”

ഒട്ടും വൈകാതെ സകല ജനപദങ്ങളെല്ലായും ഓരോത്ത് വിളിച്ചുകൂട്ടി, ഏകുദ്ദേശിയുന്ന ശക്തമായ ഒരു രാഷ്ട്രം രൂപപ്പെടുത്തിയെടുക്കുന്നതി നേരക്കുച്ചാലോചിച്ചു: “വിശാസസ്വാതന്ത്ര്യം നിരുപാധികം അനുവദിച്ചു കൊണ്ട് മറീനയെന്ന ഒരു മഹാരാഷ്ട്രം രൂപപ്പെടുത്തണം. വിശാസത്തിന്റെ നുറു പുകൾ വിരിയുന്നോഴും ഒരു പൊതുസ്വത്തു സമീപിക്കുന്നോൾ, ഒരു സമന്വയശക്തിയായി-രാഷ്ട്രഗതിയായി- പെരുമാറാനുള്ള മാനസിക വികാസം നമുക്കുണ്ടാവണം. നമ്മുടെ നിലനിൽപ്പിനും രാഷ്ട്രത്തിന്റെ സുരക്ഷിതത്തിനും അതനിവാര്യമാണ്.” ഒരു മുസ്ലിം രാഷ്ട്രം സ്ഥാപിക്കുകയല്ല, സകലവിശാസികൾക്കും സകല അർമ്മതിലുമുള്ള സുരക്ഷിതത്രാട്ടം കൈകവറിക്കാൻ കഴിയുന്ന ഒരു ഭരണാധികാരിക്കരാഷ്ട്രമാണ് നമ്മുടെ ലക്ഷ്യം എന്ന് പ്രവാചകൻ ആവാനം ചെയ്തു. അവിടെ സംബന്ധിച്ച സകലരുടെയും പിന്തുണ നേടാൻ (പ്രവാചകൻ കഴിഞ്ഞു) ആ സമ്മൈളനം, സഹിഷ്ണുതയും സാഹോദര്യവും വഴിയുന്ന ഒരു ഭരണാധികാരം(മറീന ഡോക്യുമെന്റ്)ക്ക് രൂപംകൊടുത്തു. നാൽപത്തെട്ടുിലേറെ വകുപ്പുകളുംകൊള്ളുന്ന ഭരണാധികാരിയുടെ 23 വകുപ്പുകൾ അവിടെവച്ചുതന്നെ രൂപപ്പെടുത്തി ബഹുജനാം ഗീകാരത്തിനു വിധേയമാകാം. ഒരു മുസ്ലിമിനെ സംബന്ധിച്ചേടുതോളം ജീവിതം എന്നതിന്റെ അർമ്മം ഭരാവപ്പീതികൾ വിധേയമായി ജീവിക്കുകയും അവന് വഴിപ്പെടുകഴിയുകയും ചെയ്യുക എന്നതാണ്. അതെങ്ങനെയെന്ന് വേദഗ്രന്ഥം അവനെ തെരുപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. അവിഭാഗം ലോകത്തിൽ അവ നെത്രത്തോളം തലപരനാകുന്നുവോ അതെത്തോളം ഇത് ബോധം അവ നിൽ ദൃശ്യരൂപമായിപ്പറിണമിക്കുന്നു.

രണ്ടാമതൊരു ബാധ്യതകൂടിയുണ്ട് മുസൽമാൻ. തനിക്ക് ബോധ്യപ്പെട്ട ദാർശനിക സത്യം-സമസ്ത സനാതനാദയങ്ങളുടെയും അടിസ്ഥാന സത്യം- അതാണാന്നതുകൊണ്ട് മറ്റൊളവരെ പ്രഖ്യാപിപ്പിക്കുക എന്നതാണ്. സത്യവേദമനുസരിച്ച് ജീവിക്കുന്നതിനും അത് നിർബാധം, സത്യത്ര മായി പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനുമുള്ള തടസ്സങ്ങളാഴിഞ്ഞുകിട്ടുക എന്നതാണ് സ്വാത്രത്യം എന്ന പദം കൊണ്ട് സത്യവേദവിശ്വാസി വിവക്ഷിക്കുന്നത്. അതിനുവേണ്ടിയാണ് അന്നവർ അദ്യം തേടി മറീനയിലെത്തിയത്. ഈ മഹാസ്വാത്രത്രയ്ക്കെത്ത പരിരക്ഷിക്കാൻ തകഖിയമാണ് മദീനാകരാറിന് രൂപംകൊടുത്തത്. കേവലം സത്യവേദവിശ്വാസികൾക്കല്ലോ, സകല മതവിശ്വാസികൾക്കും ഈ സ്വാത്രത്രയും അനുവദിക്കപ്പെടുന്ന സാമൂഹ്യാന്വരീക്ഷ മാണം മദീനാ കരാർക്കൊണ്ട് സാക്ഷാൽക്കരിക്കപ്പെട്ടത്. സന്നം മതം തെരഞ്ഞെടുക്കാനുള്ള സ്വാത്രത്രയ്ക്കും അത് നിർഭയം പ്രചരിപ്പിക്കുവാനുള്ള സ്വാത്രത്രയ്ക്കും അലംപൂര്മാണ്(വുർആൻ 2: 256) എന്ന സുവർണ്ണാശയം സത്യവേദസംസ്കൃതിയുടെ ഹ്രദയസ്പദനമാണ്.

അരേബ്യയുടെ ചരിത്രത്തിൽ ഇഷാംപ്രമമമായി ഒരാദർശരാഷ്ട്രം ജന മെടുക്കുകയായിരുന്നു. പല തരക്കാരും വിശ്വാസികളുമുണ്ടാവിടെ. ഒരു ചരിത്രിണിക്കോർത്ത പുക്കലൈപ്പോലെ അവർ കഴിഞ്ഞു. സാമൂഹ്യമായ കൂട്ടായ്മ ഉട്ടിയുറപ്പിക്കാനും ഉല്ലംഖിഞ്ഞുപോകാതിരിക്കാനും ഉതകും വിധമാണ് ദീർഘദർശിയായ പ്രവാചകൾ മദീനാ ഉടനുടക്ക് രൂപംനൽകിയത്. ആരാധാല്യം എന്നാധാല്യം സമാധാനപരമായ സഹവർത്തിത്വം- അതാണ് നയവും സമീപനവും. “രക്ഷയന്നിപരംപര” എന്നതായിരുന്നു അവർ പരസ്പരമംഗീകരിച്ച ജീവിതവേദാന്തം. ആരുടെയും അവകാശങ്ങൾ ധ്യാനിക്കപ്പെട്ടുകൂടാ; ആരുടെയും അസ്തിത്വം ചോദ്യംചെയ്യപ്പെട്ടുകൂടാ. ഭേദതയ്ക്കും രക്ഷാബോധവും സാമൂഹ്യസുരക്ഷിതത്വവും അവിടെ പുവണിഞ്ഞു. പെട്ടെന്നും പെട്ടെന്നും നിതിനിയമങ്ങളാടു പൊരുത്തമുള്ളത്. ഇന്ത്യയുടെ മതേതരത്വത്തിന്റെ ഹ്രദയഭാവം യസ്രിബ് ഉടനുടക്കിയുടെ ആത്മസന്തയായിരുന്നു- ഒരു സ്നേഹാത്മക വിശ്വാസം വിത്തിച്ചെടുത്ത മഹിതരാഷ്ട്രം. ദേശവിന്റെ സപ്തനസ്മീമയിലെ ‘സർഗരാജ്യം’ മുഹമ്മദ് അവിടെ സാക്ഷാൽക്കരിക്കുകയായിരുന്നു. “നല്ലതിനെ കൽപിക്കുകയും തിന്നെയ വിരോധിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന”(വുർആൻ 41: 22) ഒരു സുന്നര രാഷ്ട്രം.

മനസ്സാണ് സാമൂഹ്യമാറ്റത്തിന്റെ ശക്തമായ അവലംബം. സോഷ്യലിസം സമൂഹത്തിൽ പിരക്കുന്നതിന് മനസ്സാണാദ്യം സോഷ്യലൈസ് ചെയ്യപ്പെട്ട ഒരുത്ത്. സമൂഹത്തെ വിലയിരുത്തുന്നത് സമൂഹശൂംഖരയിലെ കണ്ണികളുടെ മനസ്സ് നോക്കിയാണ്. മാറ്റത്തിന്റെ തുടക്കം മനസ്സിലാണ് സാധിക്കേണ്ടത്. മാറ്റത്തെ മനസ്സാണെങ്കിൽ മാറ്റമാരു മിച്ചയായിരിക്കും. “സമൂഹത്തിലെ ഭീഷണി, മാറ്റത്തെ മനസ്സുകളായിരിക്കും” എന്ന ടി.എൽ. വാസ്വാനിയുടെ

വിശ്വാസചീനത് ശ്രദ്ധയാളാണ്. പ്രവാചകൻ പറഞ്ഞു: “എറ്റവും വലിയ പാപി മുന്നാഹിവാണ്” എന്ന്. അമവാ ആകത്ത് കത്തിയും പുറത്ത് പത്തിയുമുള്ളവൻ.

മദിന എന്ന ആദർശരാഷ്ട്രം സ്തനോഹവിപ്പവത്തിനു വിധേയമായ വിശ്വാസമന്മൂലകളുടെ കളിയരങ്ങായിത്തീർന്നു.

1. ഒരിക്കൽ തിരക്കിൽപ്പെട്ട ഒരാൾ പ്രവാചകൻ്റെ ശരീരത്തിൽ ചെന്നു വീണ്ടും പ്രവാചകൻ തന്റെ കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന വടക്കാട്ടിത്തട്ടുത്തു. വടി തട്ടി അയാളുടെ ശരീരത്തിൽ നേര്ത്തെ പാടുണ്ടായി. പ്രവാചകൻ താഴ്ന്ന സ്വരത്തിൽ ഇങ്ങനെയായിരുച്ചു:

“അബുദും പിണഞ്ഞു, എന്നോട് പ്രതിക്രിയ ചെയ്യാം.”

താൻ പഴയതുപോലെയാളുന്നും പ്രതികാര ശീലവും പ്രകൃതവും താൻ കൈവെടിഞ്ഞുവെന്നുമായിരുന്നു അയാളുടെ പ്രതികരണം (അബുദാവുദ്). ഒരാദർശവിപ്പവത്തിന്റെ പ്രതിഫലനം.

2. ഒരു യുദ്ധക്ലേം. ഗുരുതരമായ പരുക്കുകളേറ്റ് ആസന മരണരായി കിടക്കുന്നവർക്ക് വെള്ളമെത്തിക്കാനുശിനിനടക്കമുന്ന ഒരാൾ. അയാൾ കര ത്രിൽ കേട്ട മുലയിലേക്ക് നീങ്ങി. വായിൽ വെള്ളമൊഴിക്കാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ ശേക്കും അടുത്തുള്ള മറ്റാരാളുടെ ആർത്തസ്വരം കേട്ടു. പരുക്കേട്ടയാൾ പറഞ്ഞു:

“സഹോദരാ, അങ്ങോട് ചെല്ലു. എന്നൊക്കെൻ വെള്ളത്തിന്റെയാവശ്യം അയാൾക്കായിരിക്കും. ദയവായി അയാളുടെ ഭാഗം തീർക്കു.”

വെള്ളവുമായി അയാൾ അങ്ങോട്ടു ചെന്നു. വെള്ളം കൊടുക്കാൻ തുടങ്ങുമ്പോഴേക്ക് സമീപസ്ഥനായ മറ്റാരാൾ ഭാഗാർത്തനായി വെള്ളത്തിന് ധാചിക്കുന്നതുകേട്ടു. മുറിവേറ്റു കിടക്കുന്നയാൾ പറഞ്ഞു:

“ഭാ അങ്ങോട് ചെല്ലു. അയാൾക്ക് കൊടുക്കു.”

വെള്ളവുമായി അയാൾ അങ്ങോട്ടു ചെന്നു. അടുത്തത്തുപോലേക്ക് അദ്ദേഹം മരിച്ചുകഴിഞ്ഞു. ഉടനെയായാൾ രണ്ടാമത്തെയാളുടെയട്ടു രേഖക്ക് തിരിഞ്ഞുനടന്നു. അപ്പോഴേക്കും അദ്ദേഹവും അന്ത്യശാസം വലിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. പരിഭ്രാന്തനായ അയാൾ വെള്ളവുമായി ഓനാമത്തെയാളു ദെയട്ടുത്തെത്താൻ. ദുഃഖകരമെന്നു പറയുടെ, അയാളുടെ ശ്വാസവും നിലച്ച തായാൾ കണ്ണട്ട്. സുന്തം ദുഃഖത്തിനും ആവശ്യത്തിനും രണ്ടാം സ്ഥാനം നൽകാനും മറ്റുള്ളവരുടെ ദുഖങ്ങൾക്കും ആവശ്യങ്ങൾക്കും പ്രമുഖ പരിഗണന നൽകാനും കഴിയുന്ന പ്രഖ്യാപി പാരമേഖലയാർന്ന ഒരു ജനപദത്തെയാണ് പ്രവാചകൻ വളർത്തിയെടുത്തത്.

അനുസ്യൂതമായ ആവർത്തനകാണ്ട് ദ്വാധസ്വഭാവമായി പരിണമിച്ചു, ദുരാചാരങ്ങളുടെ പോലും ലാംബനം അനായാസം സാധിച്ച പ്രവാചകൻ ചരിത്രവേഷക്കണ്ണരുടെ മുന്നിൽ ഒരു വിസ്മയമായവഗ്രഹിക്കുന്നു. “ദൈവം ഏകനാണ്, അല്ലാഹുവല്ലാതെ മറ്റാരാരാധ്യനില്ല” എന്ന് പ്രവാചകൻ അറിയിപ്പേശുശ്രീ ആ ശാഖാദിക വിസ്മയം മദ്ദീനയുടെ മനസ്സിൽ പാലാളിത്തിരയായി പ്രസാർക്കുകയായിരുന്നു. പത്തുവർഷംകാണ്ട് അറേബ്യൂരിലാകെ അത് പ്രകാശമായി മാറി. നുറുക്കാല്ലും കഴിയുന്നോഴേക്ക് കിഴക്ക് സിസ്യും പടിഞ്ഞാർ സ്വപ്നത്തിനു ഉൾപ്പെടുന്ന ഐഷ്യയും ആദ്ധ്യക്കയും യുറോപ്പും മുൻപെപ്പട്ടുന്ന പ്രദേശങ്ങൾ മുഴുവൻ സത്യവേദത്തിന്റെ പ്രകാശവലയത്തിൽ പെട്ടിരുന്നു. പേരഷ്യൻ-റോമ സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ ഹൃദയതലത്തിലാകെ സത്യവേദത്തിന്റെ വർണ്ണനാജികൾ നിറംകലർത്തി. ആദ്ധ്യക്കതാപവും ആയുധക്കതിയുമല്ല, അതിലുപരി രാത്രീയ ശക്തിയുടെ വിസ്മയ സാന്നിധ്യമാണ് സത്യവേദത്തിന്റെ വികാസവൃദ്ധികൾക്ക് നിഭാനം.

ജനങ്ങളോടായി സത്യവേദഗ്രന്ഥം ചോദിച്ച ചോദ്യങ്ങളും അവരെ പ്രബോധിപ്പിച്ച ആശയങ്ങളും എറി യുക്തിഭ്രാംഭങ്ങളിരുന്നു:

“പറയുക, അവനാണ് അല്ലാഹു. അവൻ ഏകനാണ്.

അല്ലാഹു ആരെയും ആശയിക്കാത്തവനാണ്.

എവരാല്ലും ആശയികപ്പെടുന്നവനും.

അവൻ ജനിപ്പിച്ചിട്ടില്ല, ജനിച്ചിട്ടുമില്ല.

അവനു തുല്യനായി ആരുമില്ല.” (വ്യർഥാൻ 112: 1-4)

(27: 60-62, 64 സുക്രതങ്ങളും കാണുക)

അല്ലാഹുവിന്നെന്നയല്ലാതെ മറ്റാന്നീനെന്നയും ഭയപ്പെടാത്ത ഒരു വിശ്വാസമുഹം. ഭയഹിതരായി, സ്വത്ക്രരായി അവർ വളരാൻ തുടങ്ങി. ലഹകിക്കമായ സകല അടിമത്തങ്ങളിൽനിന്നും മോചിതരായി, ദൈവത്തിന്റെ മാത്രം അടിമകളായി അവർ മാറി. അവരിലെ സർഗ്ഗക്കാരി പ്രവൃദ്ധമായി.

അനാരത്ത അറേബ്യൻ സമുഹം നൂറായിരാം ദുരീഡിലങ്ങൾക്കാണും ദുരാചാരങ്ങൾക്കാണും മലിനമായിരുന്നു. മദ്ദപാനം, ചുട്ടാട്ടം, വ്യഭിചാരം, ആശിച്ചാരം പിന്നെ കരയുറഞ്ഞതുനിന്ന് കുറെ അന്യവിശ്വാസങ്ങളും. മദ്ദപാനം അറേബ്യൻ ജീവിതത്തിന്റെ അവിച്ചിന്ന ഘടകമായിരുന്നു. തന്നെ എന്ന കവി ഇങ്ങനെ പാടിയതായി ചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കാണാം:

“യുദ്ധവും മദ്ദവും മദ്ദരാക്ഷിയുമുണ്ടായിരുന്നില്ലെങ്കിൽ
പിന്നെ ജീവിതത്തിനെന്തെങ്കിലും?”

മറ്റാരെബിക്കവി ഇങ്ങനെ പാടി:

“ഞാൻ മരിച്ചാൽ എന്നെന്നെയാരു
മുന്തിരി വള്ളിയുടെ മുര്ത്ത് കൂഴിച്ചിട്ടും.”

பெள்கூட்டிக்கூட கொல்லுந பதிவ் ஜாஹிலியு காலத்திலே சில ஶோத ணஜூரெட் ஹைக்ஷீரய முவமுடியையிருந்து. குடிவெடு ஸாதம் மக்கூ ஜீவ னோட அதிற் வெஷ்ட் முடிகெலை பெசாசிக்குத்தினின் “யூமெட்கிஸ் தீர்த்த உரைகூட்டு படினி கிடைாத் தொகதிக் ஸமாயாங் பரை ணவிருா” என்ப பறயுந அவசயமிலேக் அவையிமநல்லின மாறியை டுத விஶேஷ விழுவமாளவிட நடந்த.

ஏக்கதை ஸிரியயித் படினி அதிபூட்டுபோஶ் வல்பீஹா உமர் உதை கைஷ்ளத்திலவிடெயத்தி ரேஷன் ஸஂபியாந்திக் னேதுதுங் நக்கிய கம் விஸ்மரிக்காவதெல்ல. ரேஷன் ஶோதவின்ற் சாக்க் சூழமாகு நீண்டுந உமரினோட் உரை “வல்பீஹயுத சாக்க் தொக் சூழமாகுகொல்லுா” எனு பின்தபோஶ் “நாலை பலோகத்து ஏதெஞ் தால சூழக்காமோ?” என்ப ஶோதி கூந ஒரு ரங்கமுடங். ஸாமாஜிகயிப்பாய உமர் ஹாக்கமாற்சுவடித் பந யோலயித் கிடைந்துகையித ஸஂவா. வாண்டுக்கருங் வித்துக்கூக்கருங் செய்யு வுந உருபுடிக்கூயிய ஸ்தீகூக்கி மாரிய காலத்து “நீண்டாக நீண்டுந பத்திமாற்கூலுத்துபோல நீண்டுக்கி அவரோடுங் சில ஸாயுதக ஜூஷெ” என்ப வெஷ்டிப்போஶ் அதொரு ஸாமுஹிக விழுவத்தின்ற் பட்ட யானியாயி மாருக்காயிருந்து. அவசர்க்குங் புதுஷ்ஸெபோல அத்தொவு ணெங்குங் ஸுதவைக்காஶங் அங்குவதிக்கப்பெட்டுமொன்று ஸ்தீவியுால்யாஸ் நிர்ப்புயிதமாக்களுமொன்று டாருயுங் கெத்தாவுங் தமில்லுது வங்யம் அங்கு நமாளைந்து காளிக்காந் டாருயெய ஹள(ஸத்த) என்னாள் விஜிக்கெங் தென்று ஸ்தீயுத ஸாமுஹி பாவி புதுஷ்ஸெபாபு உத்திரபெட்டெங் தாளைந்து நிஷ்கர்ஷித்து ஹஸ்லாங் ஸஂஸ்கூதி.

அக்ஷரப்பாங் அமைவா வியுாதாங் வெவிகவுத்தியாளைந்து கருதி மநுஷ்யமநந்துக்கூட பிரஸ்யுமைக்காந்து கர்மோத்துக்கமாக்காந்து ஹஸ்லா மிக ஸமுஹங் காளிசு தாங்கருங் அலுவட்டதாயிருந்து. வாயனயுத வாதா யானதில்லை னோக்கியான் மாடுமே வெவிக்கரைஸ்யானங்கு பிப்பு ஸுங்கருமாஸுவிக்காந்து கஷியு என்றிசு மத்துங்கூத்தியாயி ஹஸ்லா அரியப்பட்டு. மநுஷ்யநுவேள்கி வெவுமொருக்கிய மஹாவிவண்ணது கல வரியாள் பிரகுதியென்று அதினின்று பிரயோஜநபூட்டுத்தாந் மநுஷ்யந் கஷியாளமொன்று பிரகுதியெக்குவிசுத்து ஸுக்ஷ்மபாங் போலுங் ஸக லஜ்னாங் ஸர்வஶக்தன்னுமாய வெவுத்தின்ற் அஸ்தித்திலேக்காள் நமை நயிக்குநைதென்று ஸத்துவேத பிரஸோயிப்பிக்குந்து. அந்துநிக ஶாஸ்திர பாங்களுக்க் பூரங்குதுமெடுக்காந்து லோகநாஸரிக்கியை அங்கிபூடவொருக்காந்து அது நூதன ஸஂஸ்காரத்திக் ஸாயிசு.

“ஹத் அன்றாளாளைந்து கருதுக. என்னால் போலுங் உரைஜூரெட் கந்தில் ஒரு வித்துங்கெங்கில் அதவான் குடிச்சிட்டு. ஒருவான் நல்ல உதேஶை

തന്ത്രാട ഒരു ഫലവുകൾത്തിന്റെ വിത്തു കുഴിച്ചിട്ടാൽ വ്യക്ഷം വളർന്നുവിലുതായി ഫലം കാഞ്ഞുപോൾ കളിൽ കട്ടുകൊണ്ടുപോയാലും പക്ഷികൾ കൊത്തിത്തിന്നാലും അവർക്കുത് പുണ്യം(സദ്വ) ചെയ്യും” എന്നിറയിച്ചു ഇൻഡ്യാം സംസ്കൃതിയുടെ പ്രകൃതിപ്രേമം അപ്രമേയമാണ്.

വ്യക്തി-കുടുംബ-സമൂഹ ജീവിതങ്ങളിലെ അതിസാധാരണകാര്യങ്ങളിൽപ്പോലും ശ്രദ്ധിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഇൻഡ്യാം ഒരു ലോകക്രമത്തിന് രൂപകൽപന സാധിച്ചത്. വയർ നിരച്ചുണ്ടാരുതെന്നും ഒരു ഭാഗം വായുവിനും വൈദ്യത്തിനും നീക്കിവെക്കണമെന്നും അനാവശ്യമായി ചെലവഴിക്കുന്നവർ പിശാചിന്റെ കുടപ്പിറപ്പാണ് എന്നും സസ്യത്തിന്റെ ഉടമാവകാശം ദൈവത്തിനാണ്, ഉപഭോഗാവകാശം മാത്രമാണ് മനുഷ്യനുള്ളത് എന്നും ചുപ്പണ മേതും ദൈവവിരോധമാണെന്നും അടിമത്തം ദൈവനിന്നയാണെന്നും മദ്യം തിനകളുടെ മാതാവാണെന്നും കരുതിവെക്കുന്നത് പ്രകൃതിവിരുദ്ധമാണെന്നും വഴിവിട്ട പെരുമാറ്റവും ധർമച്ചുതിയുമാണ് വരുതിക്കും ഭാരിച്ചു തത്തിനും നിദാനമെന്നും അയൽപ്പക്കത്ത് പട്ടണി തളങ്കെട്ടിന്തക്കുപോൾ മുഴ്ചടാനമുണ്ടുന്നവൻ നമ്മോടൊപ്പമുള്ളവനല്ലെന്നും ആ മതസംസ്കൃതി നിഷ്കർഷിച്ചു.

ഭാരിച്ചും കോറിച്ചും മുഖവെവക്കുതമാണ് അറേബ്യയുടെ ആദ്യകാല ചരിത്രം. എന്നാൽ വളരെ പരിമിതമായ കാലയളവിനുള്ളിൽ കമയാക്കുന്ന മാറുകയും സകാരത് വാങ്ങാൻ പോലും ആളില്ലാതെ സാമൂഹ്യ സുഖിക്ഷണ യുടെ അന്തരീക്ഷം ഉദയകാനി ചൊരിയുകയും ചെയ്തു.

വിലാഹത് എന്നത് വിശ്വാദമായ ജനാധിപത്യത്തിന്റെ ഭരണവിധാനമാണ്. ഭൂതിപക്ഷത്തിന്റെ ഭരണം എന്നതിൽനിന്ന് മാറി ന്യൂനപക്ഷരക്ഷണം കുടിയാണ് ജനാധിപത്യമെന്ന് ബോധ്യപ്പെട്ടുത്തിയ ആദ്യത്തെ ഭരണവിധാനത്തെയാണ് ഇൻഡ്യാം പരിചയപ്പെടുത്തിയത്. വിശ്രദിവിശാസികളും സാഖികളും ജൂതരും കെക്കസ്തവരുമെല്ലാം ദൈവരമായി, സുരക്ഷിതദൈവാധനത്താട ഇൻഡ്യാമികരാഷ്ട്രത്തിൽ സത്യപാപരഹാരായി ജീവിച്ചുവെന്ന ചരിത്രഗമങ്ങളിൽ തെളിഞ്ഞുകാണാം. മതവ്യത്യാസങ്ങൾ പുലരുന്ന വൈചിത്ര്യമാർന്ന ഒരു ലോകത്തെയാണ് ഇൻഡ്യാം വിലാഹത് ചെയ്യുന്നത്. ഏകശാസനവും മതപരമായ അസ്ഥിഷ്ടണ്ടരയും വേദഗ്രന്ഥത്തിന്റെ വീക്ഷണത്തിൽ അനിസ്ലാമികമാണ്.

“ഞാൻ അല്ലാഹുവിലും വേദഗ്രന്ഥത്തിലും അവരെ പ്രവാചകനിലും വിശസിക്കുന്നേടതേന്താളും നിങ്ങളെന്നയന്നുസരിക്കുക. അല്ലെന്നുവന്നാൽ നിങ്ങളെന്ന അധികാരത്തിൽനിന്ന് അടിച്ചുകറുക” എന്നാറിയിച്ചുകൊണ്ടാണ് സത്യവേദവിശാസി ഭരണഭാരമേൽക്കുന്നത്. അധികാരഭേദമല്ല, അതിലുപരി സമൂഹത്തെ ഭരിക്കുന്നവൻ ധർമ്മത്തിനും ഇംഗ്ലീഷ് നിലയിലുമായിരി

കണ്ണം എന്ന നിഷ്കർഷയാണ് അവിടെ നമുക്ക് ബോധ്യപ്പെടുന്നത്.

“നാമൊരു പുതിയ സമൂഹം സംബിധാനം ചെയ്യുന്നു. ഈ മാതൃകാസു മുഹമ്മദിൽ ഭേദഭാവനകളില്ല. വലുപ്പച്ചറുപ്പമില്ല. ഉള്ളവനും ഇല്ലാത്തവനും മില്ല. മർദ്ദിതനുമില്ല. വർണ്ണഭേദങ്ങളില്ല. പ്രത്യേകാവകാശങ്ങൾ ആർക്കുമില്ല. സമ്പത്തും സൗഖ്യവും കുലവും ഗോത്രവുമൊന്നും ആരെയും വലിയവനോ ചെറിയവനോ ആക്കുന്നില്ല. ഒരിബിക്ക് അനറബിയെങ്കാളും വെള്ളത്തവന്ക് കരുതവെന്നക്കാളും മഹത്രമെന്നില്ല...” അങ്ങനെ ഒരു പുതിയ റാഷ്ട്രം(Citystate) അവിടെ രൂപംകൊള്ളുകയായിരുന്നു.

രേഖയാരു ഇല്ലാഹില്ലെങ്കിൽ വിശാസം. ഒരു നിയമവ്യവസ്ഥയുടെ അനുസരണം. ഒരു നേതൃത്വത്തിന്റെ അനുസരണം. വഴിനയിക്കാതോരു നിയമ കോശവും. ഒരു കേന്ദ്രീകൃത വ്യവസ്ഥാപിത രാഷ്ട്രജീവിതം അവിടെ യങ്ങനെ ഇതശ്ശേ വിടർത്തി. വിയൂമവും ചരിത്രപ്രവാദവുമായ അറബി ജീവിതത്തെ താഴെയബ്ദവും ലക്ഷ്യാനുബന്ധമാക്കി പരിവർത്തിപ്പിക്കാൻ പ്രവാചകന് കഴിഞ്ഞു. ഒരു വിശ്വാസ വിപ്പവത്തിന്റെ, സ്വന്നേഹാദാരമായ പരിവർത്തനത്തിന്റെ മയുമാലകൾ മദീനയുടെ ജീവിതത്തെ മധ്യരൂമയമാക്കി.

വെള്ളിപ്പാട് വിശ്ലേഷണം

ഒദ്ദേശനാഭാരത സംഖ്യകനാണ് ജിബ്രൽൽ. ജിബ്രൽൽ മുഹമ്മദ് തിരഞ്ഞെടുത്തുന്നു. ഒദ്ദേശനാഭമരിയിക്കുന്നു. സന്ദേശം ലഭിക്കുന്ന ബോർഡ് മുഹമ്മദ് തിരിച്ചതും നിഴ്ദിച്ചുവരായിരിക്കും, അതിവശഭാല്യവും. പ്രമാഘവാണതിൽതന്നെ അവധയല്ലോ മുഹമ്മദ് എടുത്തിസ്ഥമാക്കുന്നു. അക്ഷരലോപം വരാതെ അനുചരണാർക്ക് ഓതിക്കാട്ടുകുറുന്നു. അവരത് മനസ്സില്ലും മറ്റൊക്കെങ്ങനെങ്ങളില്ലുമായി പകർത്തിവെക്കും, അതതുനേരം തന്നെ. ദിവ്യബോധനം മുഖ്യമായും മുന്നു തരമുണ്ടെന്ന് വേദഗ്രന്ഥമരിയിക്കുന്നു:

1. ഒദ്ദേശവികാശയം ഹ്രദയത്തിൽ നിക്ഷേപിക്കുക.
2. മുസാനവിയോട് ഒദ്ദേശ സംസാരിച്ചതുപോലെ തിരസ്സില്ലയുടെ പിറകിൽനിന്ന് സംസാരിക്കുക.

3. ദൃതൻ-മലക്-മുഖാന്തിരം സന്ദേശമരിയിക്കുക.

സാധാരണയായി, ഇന്ത്യാഭ്രാന്ത ചിലപ്പോൾ ചിലർക്കു മനോമണിയല്ലത്തിൽ ചില അനുഭവങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കാറുണ്ട്. ഉറങ്ങുവോഴാകാം, ഉണർന്നിരിക്കുവോഴാകാം, അർധസുഷ്ഠൂപ്പതിയില്ലുമാകാം. ഉറക്കത്തിലാക്കുവോൾ നാം അവധയ സ്വപ്നം ഏന്നു വിളിക്കും.

ഹ്രദയത്തിൽ നിക്ഷേപിക്കൽ, തിരസ്സിലക്ക് പിറകിൽനിന്ന് സംസാരിക്കൽ, ദൃതൻ മുഖേന അറിയിക്കൽ, മദ്ധാരു നിലയില്ലോ ഒദ്ദേശ മനുഷ്യനുമായി സംവദിക്കുന്നില്ല. വേദഗ്രന്ഥം ഇങ്ങനെ അറിയിക്കുന്നു:

“അല്ലാഹു ഒരു മനുഷ്യനോടും നേർക്കുന്നേരം സംസാരിക്കാൻില്ല. അതുണ്ടാവുന്നത് എന്നുകിൽ ദിവ്യബോധനത്തില്ലുടെയാണ്. അല്ലെങ്കിൽ മറയ്ക്കുപിന്നിൽനിന്ന്, അതുമല്ലെങ്കിൽ ഒരു ദൃതനെ അയച്ചുകൊണ്ട് അങ്ങനെ അല്ലാഹുവിശ്വേഷി അനുമതിയേടു അവനില്ലിക്കുന്നത് ആ ദൃതനില്ലുടെ ബോധനം

നൽകുന്നു. സംശയമില്ല; അല്ലാഹു അത്യുന്നതനാണ്. യുക്തിമാനും. ഇല്ലിധം നാം നിന്മക്ക് നമ്മുടെ കർപ്പനയാൽ ചെത്തന്നുവത്തായ ഒരു സന്ദേശം ബോധന നൽകിയിരിക്കുന്നു. വേദപുസ്തകത്തപ്പറ്റിയോ സത്യവിശ്വാസത്തെ സംബന്ധിച്ചോ നിന്മക്കാനുമിയുമായിരുന്നില്ല.”(42: 51, 52)

ദുരന്ത മുവേദനയുള്ള ബോധനമാണിൽ. സപ്പനം വഴിയും ഇത് സാധിക്കാറുണ്ട്. ഹിന്ദിയിലെ ദിവ്യാനുഭവത്തിനുമുമ്പ് തെളിഞ്ഞ സപ്പനജ്ഞില്ലെടുത്തവിക സന്ദേശമിയാൻ മുഹമ്മദിന് കഴിഞ്ഞതിരുന്നു. ഓരോ സപ്പനദർശനവും മുഹമ്മദിൽ അപൂർവ്വ വിസ്മയമുള്ളവാക്കിയിരുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ സംഖ്യാദിന മാധ്യമങ്ങളിലെന്നാണ് സപ്പനം. ഇബ്രാഹീം നബീയുടെ സപ്പനം പിൽക്കാലാനുഭവങ്ങളുടെ തെളിഞ്ഞ ചിത്രമായിരുന്നു. മുസാനബിയുടെ മാതാവിന് ലഭിച്ച നിർദ്ദേശം സപ്പനദർപ്പണത്തിലൂടെയായിരുന്നു. തിരുപ്പിലക്ക് പരികിൽ നിന്നുകൊണ്ട് അല്ലാഹു സംസാരിച്ചതിന് എറെ തെളിവുകളില്ല, ഒന്നുമാത്രം:

“മുസായുമായി അല്ലാഹു സംസാരിച്ചു”(4: 164). ഇരജിപ്പതിലേക്ക് തിരിച്ചുവരുമ്പോൾ, വഴിയിരിയാതെ വിഷമിച്ചപ്പോൾ, സഹചാരിയായ ഭാര്യ പേറു നോവു കൊണ്ടുംനന്നപ്പോൾ, കൊടും തണ്ണുപ്പില്ലും കട്ടിക്കുരിരുട്ടില്ലും വിലപിച്ചപ്പോൾ അകലത്ത് തീജിംഗാല കലാം. പ്രത്യാശയോടെ അടുത്തു ചെന്ന പ്പോൾ അശരീരിപോലെ ഒരു ശബ്ദം. അത് അല്ലാഹുവിന്റെതായിരുന്നു. മുസ, അല്ലാഹുവെവക്കാണാതെ കേൾക്കുകയായിരുന്നു. മുന്നാമത്തെ ബോധനമായുമും മലക്കാണ്, ദുരന്തനാണ്. ജിംബർഡിൽ മുവേദ മുഹമ്മദിന് ദൈവബോധന ലഭിക്കുന്നു.

‘വഹ്യ’ എന്ന വാക്കിന്റെ അർധം വേഗതയിൽ നൽകപ്പെടുന്ന രഹസ്യമായ സൂചനാസന്ദേശം എന്നാണ്. അല്ലാഹുവിന്റെ വചനത്തിന് വഹ്യ എന്നു പറയാൻ കാരണം അത് വേഗം വേഗം ഇരഞ്ഞുവെന്നതും അത് ലഭിക്കുന്ന ആളല്ലാതെ മറ്റാരുമരിയുകയില്ലെന്നതുമാണ്. എന്നാൽ അല്ലാഹു തന്നെ മറ്റു വല്ലവരേയും അതിന്റെ കുടുംബംപെട്ടുതുന്ന പക്ഷം അയാൾക്കും അതിനെന്ന്തുംബന്ധിച്ച് അറിവ് ലഭിക്കുന്നതായിരിക്കും. അല്ലാഹു തന്റെ ഭാസരോട് സംസാരിക്കുന്നതിന് മുന്നു മാർഗ്ഗങ്ങളുപയോഗിക്കാറുണ്ടെന്ന് സുചിപ്പിച്ചു കഴിഞ്ഞുവെള്ളു.

അന്ന് മുഹമ്മദിന് വയസ്സ് നാൽപത്. ഒരുന്നാൾ മുഹമ്മദ് ഹിന്ദുഹിയിൽ ധ്യാനലിനന്നായിരിക്കുന്നു. ജിംബർഡിൽ എന്ന മലക്ക് മുഹമ്മദിന്റെ മുന്നിലെത്തി. വെളിപ്പാടിന്റെ കമയവിടെ തുടങ്ങുന്നു. എന്നാൽ, വെളിപ്പാടിന്റെ കമയക്ക് അതിലുമേരെ പഴക്കമുണ്ട്. ഹിന്ദിയിലെ സവിശേഷാനുഭവത്തിന് മുഖേതന്നെ മുഹമ്മദിന് സപ്പനദർശനമുണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് ആളുൾ പറഞ്ഞ തായി ബുദ്ധവാൻ രേഖപ്പെട്ടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. “ദൈവദുർഘട്ടനയുള്ള ബോധനത്തിന്റെ

തുടക്കം നിബാവേളയിരെ അമാർമ്മ സപ്പനങ്ങളായിരുന്നു” (ബുഖാറി). ആ സപ്പനങ്ങൾ അവ്യക്തമായ ഒരു അസാധ്യമായി മുഹമ്മദിനെ പിന്തുടർന്നു. അനുഭവാശൻ മുഹമ്മദ് എക്കാന്തരതയെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു തുടങ്ങിയത്. ഏകാന്തരയുടെ നിതാന്ത നില്കുംബവ്യത്യയിൽ കഴിയുമോൾ, മുഹമ്മദിന്റെ മനസ്സിന് ഓരോമാട്ടാഴിന്തു തീരുമോലെ തോന്നു. അങ്ങനെയാണ് ധ്യാനത്തിന് നുയ്യോജ്യമായ ഹിന്ദാഗുഹ കണ്ണാട്ടിയത്. അവിടെ ചെന്നിരിക്കുക ഒരു പതിവാകി. ഗുരുവമിയന്ന എത്രൊ ജീവിതവുംതിൽ മുടങ്ങാതെ പോകുന്ന ഓരോളപ്പോലെയാണ് എന്നും വസ്തിയിൽ നിന്നിരിങ്കുക. മനഗ്രൂഹങ്ങുടെ പര്യായമായ വദിജ ആഹാരമാരുകൾ മുഹമ്മദിനെന്നേയേപിക്കും. പല പ്ലാഞ്ചും വൈകിയാണ് തിരിച്ചുതുക. ചിലപ്പോൾ ദിനരാത്രങ്ങൾ അവിടെ തന്നെ കഴിഞ്ഞുവെന്നും വരും. ഒരു കുടുംബിനിയുടെ വിഷമം നമ്മക്കു ഫികാൻ കഴിയും. ‘നിരുത്തരവാപരമായി’ ജീവിക്കുന്ന ഒരു ഭർത്താവി നെക്കുറിച്ച് എത്ര ലാരുകാണ് മതിപ്പുണ്ടാവുക? എന്നാൽ മുഹമ്മദിന്റെ അല ക്ഷ്യമായ ജീവിതത്തെ ചുണ്ടി ഭർത്തിക്കാനോ അദ്ദേഹത്തെ ശുശ്രാവോഷി കാനോ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യലക്ഷ്യങ്ങളുടൊന്നും അന്വേഷിക്കാൻ പോലുമോ ആ മഹിളാരത്തം ഒരിക്കലും ഒരുവെട്ടില്ല. അപീയം തോന്തി കുന്ന മുവഭാവം പോലും അവർ പ്രകടിപ്പിച്ചില്ല. പ്രത്യുത, എല്ലാറീനും തന്റെ പിന്തുണയുണ്ടാനിയിക്കുമാർ എദ്യംഗമമായിരുന്നു അവരുടെ പെരുമദ്ദം.

വദിജ സമ്പന്നയും സാമുഹ്യകാര്യങ്ങളിൽ ഭന്തശാഖയുമായിരുന്നു. ചിക്കാഡിലവും യുക്തിമേഖലയുമുള്ളവളായിരുന്നു. എന്നിട്ടുപോലും ഭർത്താ വിഞ്ചേ വിചാരവ്യതികളുടെ നൂയാനൂയായതകളുകുറിച്ച് വിശകലനം ചെയ്യാനോ വിലയിരുത്താനോ തുന്നിന്തന്തരായറിവില്ല. പല ദിനരാത്രങ്ങളിലും ഭർത്തുസാനിയും പോലും തനിക്കുംവിക്കാനിടവരാറില്ലെങ്കിലും അതോർത്തു വ്യാകുലപ്പെട്ടാനോ പരിഭ്രവിക്കാനോ അവർക്ക് കഴിയുമായി രൂപില്ല. ഒരു ഭർത്താവെന്നനിലയിൽ മുഹമ്മദിന്റെ പ്രക്രതവും പെരുമാ റവും അത്രമാത്രം നിശ്ചകപടവും കളക്രഹിതവുമാണെന്ന് വദിജകൾഡിയാ മായിരുന്നു. അവ്യക്തമെങ്കിലും അനുസാരാണമായ എത്രോ ഒരു ഭാര്യ നിർവ്വഹണത്തിന്റെ പാതയിലാണ് തന്റെ ഭർത്താവെന്ന് ചിലപ്പോഴുകിലും അവർക്ക് തോന്തിക്കാണും. ഒരഥമായ വിശാസദാർശ്യം കൊണ്ടെന്ന പോലെ മുഹമ്മദിന്റെ ചര്യകളും ചലനങ്ങളുമെല്ലാം പുനഃപരിശോധനകൾ വിയേയമാക്കാതെ അംഗീകരിക്കാനും അനുസരിക്കാനും ആ മഹിളാരത്തന തതിന് കഴിഞ്ഞു. ലഭകിക ജീവിതത്തിൽ പാതി മെയ്യായവകാശപ്പെട്ടുന്ന പത്തനി പുരുഷരെ വിജയാനന്തരങ്ങളുടെ ശക്തിസ്രോതസ്സായി അറിയപ്പെടാറുണ്ട്. നൽപ്പാതി മെയ്യിൽനിന്ന് കിട്ടുന്ന പ്രോത്സാഹനവും പ്രചോദനവും പുരുഷയർമ്മപുർത്തികൾ അത്രമാത്രം നിയാമകമാണ്. അക്കാരുത്തിൽ ഭാർഗ നിക്കേദിയിൽ അഭിപ്രായത്തേങ്ങളായില്ല. സാമാന്യദ്വാഷ്ടിയിൽ, തൊഴിലാനും ചെയ്യാതെ, തിർത്തും അലസനായി, ആരും കാണാതെ, ഒരു ശുഹായിൽ

‘ചെന്നിരുന്നുണ്ടുന്ന’ മുഹമ്മദിന് സന്ദേഹവിശാസങ്ങളും ആദരവും അംഗീകാരവും നൽകി സംരക്ഷിക്കുകയും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു പോന്ന വദിജ രണ്ടാധാരണമനസ്സായിരുന്നു. അവുകതമായ ഒരുവിളിയുടെ അലംഘ്യമായ അനുശാസനത്തിന് വിധേയമായവനപ്പോലെ, മൂഹമ്മദിന്റെ മനസ്സിനെ ദേശവം പാകപ്പെടുത്തുകയായിരുന്നു.

വെളിപാടിന്റെ ആദ്യാനുഭവത്തെ മുഹമ്മദ് ഇങ്ങനെ വിവരിക്കുന്നു:

“ജിബർത്തീൽ എൻ്റെ മുന്നിൽ വന്നു. വായിക്കു എന്ന് പറഞ്ഞു. എനിക്ക് വായിക്കാൻ അറിയുകയില്ല എന്ന് ഞാൻ പറഞ്ഞപ്പോൾ എന്നെ പിടിച്ചൊന്നർത്തുകയും വായിക്കു എന്ന് വീണ്ടും ആവശ്യപ്പെടുകയും ഞാൻ മറ്റു പടിയായി പഴയതുതനെ ആവർത്തിക്കുകയും ചെയ്തു. രണ്ടാം പ്രാവശ്യവും എന്നെ ഗാഡമായി കരവലയത്തിലെതുക്കുകയും വായിക്കു എന്ന് ആജഞ്ചാ പിക്കുകയും ചെയ്തു. ഒരുവട്ടം കൂടി ഇതാവർത്തിക്കപ്പെട്ടു. പിന്നെ ജിബർത്തീൽ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി:

‘സ്രഷ്ടാവായ നിന്റെ രക്ഷിതാവിന്റെ നാമത്തിൽ വായിക്കുക.

അവൻ ഒടിപ്പിടിച്ചു വസ്തുവിൽനിന്ന്

മനുഷ്യനെ സ്വഷ്ടിച്ചു.

നിന്റെ രക്ഷിതാവ് ഏറ്റവും ഒരദാരുവാനാകുന്നു.

പേനകൊണ്ട് പതിപ്പിച്ചവന്നതു അവൻ.

മനുഷ്യന് അറിയാത്തത് അവൻ പതിപ്പിച്ചു.’

ഈത്രയും പറഞ്ഞ് ജിബർത്തീൽ അപ്രത്യക്ഷനായി.”

തുടർച്ചയായി പകർത്തിയെഴുതപ്പെട്ട ഓന്നായിരുന്നില്ല വൃഥാത്രൻ. പ്രവാചകന്റെ ജീവിതാന്ത്യം വരെ അതിന് ഗ്രന്ഥരൂപം പോലുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. നിരന്തരമായി ഒരു ഉറവു പോലെ വെളിപാടുണ്ടാക്കുമെന്ന പ്രത്യാഗ്രശകാണ്ഡാം വുഥാത്രൻ ഗ്രന്ഥരൂപം നൽകാൻ നബിയുടെ ജീവിത കാലത്ത് അനുച്ചരണാർത്ഥാനാകാതിരുന്നത്. എന്നാൽ വെളിപാടുകൾ യഥാവസ്ഥം പകർത്തി വെക്കാൻ നബി തന്നെ ചില ഏഴുതുക്കാരെ നിശ്ചയിച്ചിരുന്നു. അബൂബുക്കർ, ഉമർ, ഉസ്മാൻ, അലി, സൈദുബിന്നു സാബിത്തു, ഉഖയുബിന്നു കാഞ്ചൻ, സാബിതുഖ്യം വെന്ന്, എന്നിവരാം അക്കുട്ടത്തിലെ പ്രമുഖർ.

പകർത്തിവെക്കുകയെന്നത് അന്ന് പ്രധാനമേറിയ കാര്യമായിരുന്നു. പനയോല, തോൽ, മരപ്പുലക, മിനുസമുള്ള കല്ലുകൾ, ആട് ഒടക്കം എന്നിവയുടെ ഏല്ലുകൾ-ഈവയിലെലാക്കെയാണ് പകർത്തിവെച്ചത്. കല്ലുൽ കൊത്തിയതു പോലെ മനസ്സിൽ കുറിക്കാൻ കഴിഞ്ഞ കുറേ പേരുണ്ടായിരുന്നു അന്ന്. അവരിലുണ്ടയും കാലത്തിന് മായ്ച്ചുകളുംബനാവാത്തവിധം വെളിപാടുവചനങ്ങൾ ജീവിച്ചു.

ആഗ്രഹിക്കുന്നോൾ ആവിഷ്കർക്കപ്പെടുന്ന ഒന്നല്ല വെളിപാട്. ഈപുതിമുന്ന് പർഷ്ണങ്ങളുടെ കാലവിന്റുത്തിക്കൈത്താൻ വെളിപാടുകളുണ്ടായത്. അനുസ്യൂതമായ ഒരു പ്രവാഹഗതിയും അതിനുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഈന്ന് വുർഖന്തിൽ പരിചയപ്പെടുന്ന വിഷയക്രമംപോലും അതിനുണ്ടായിരുന്നില്ല. പല കാലങ്ങളിലും സദർഭാനുസാരം അവതീർണ്ണമായവയാണെ. ശുദ്ധികളുപോലെ കേട്ടറിഞ്ഞാണിൽ ഏററിയും പ്രചരിച്ചത്. ഓർമ്മയിൽ സുക്ഷിച്ചവർ മരിക്കുന്നതോടെ വെളിപാടു വച്ചുകൂടശെ നശിക്കാനിടവരുന്നത് മനുഷ്യരാഖിക്ക് തീരാനഷ്ടമായിത്തിരുമെന്ന് അന്ന് ചിലരെകില്ലും ആശക്തിച്ചു. വലീഹാ അബ്യുഖക്കറിഞ്ഞേ മുന്നിൽ ചിലർ ഈ ആശക്തയവത്രിപ്പിച്ചു.

അക്കാദാലത്താണ് യമാധിലെ അതിഭയക്രമായ പോരാട്ടമുണ്ടായത്. കപടവിശാസികൾക്കെതിരെയുള്ള ഉഗ്രൻ പോരാട്ടമായിരുന്നു അത്. പ്രവാചകവെളിപാടുകൾ ഹ്യാതിസ്ഥമാക്കിവെച്ച നിരവധി പേര് ആ യുദ്ധത്തിൽ ഒക്കെസാക്ഷികളായി. അറിവുള്ളവരുടെ വംശനാശം വരുത്തുന്ന ഭീകരവിപത്ത് ഗൗരവമിയന്ന ചിന്തക്കും പരിഗണനക്കും വിധേയമായി. ദിർഘദൃഢിഷ്ടിയായ ഉമർ വലീഹയെ സമീപിച്ച് വെളിപാട് വചനങ്ങൾക്ക് ഇനിയെക്കില്ലും ശ്രമത്തുപം നൽകി പരിക്ഷിക്കേണ്ടത് അനിവാര്യമാണെന്നറിയിച്ചു.

പ്രവാചകര്ജ്ഞ ജീവിതകാലത്ത് അത്തരമൊരു ശ്രമമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ അതിനെ നാജൈ ലോകവും കാലവും അബ്യുഖക്കറിഞ്ഞേ അവിവേകമായിക്കരുതിയേക്കുമോ എന്ന് യേറ്റ വലീഹ ആദ്യമാദ്യം ആ നിർദ്ദേശത്തോട് വിപ്രതിപത്തി കാണിച്ചുവെക്കില്ലും പണ്ഡിതമാരുടെയും പക്ഷമതികളുടെയും അഭിപ്രായങ്ങളെ മാനിച്ചുകൊണ്ട് അതിനാവശ്യമായ നടപടികളാരംഭിച്ചു. പ്രവാചകര്ജ്ഞ വിചാരസദസ്സിൽ കുടുതൽ തവണ പങ്കടുക്കുകയും വെളിപാടുവച്ചുകളാശെ, അക്കാദലോപം വരാതെ അപ്പടി ഹ്യാതിസ്ഥമാക്കുകയും ചെയ്ത വിശ്വലുമനസ്സായ സൈദ്ധാംഖനു സാഖിത്തിനെയാണ് വലീഹ ഈ മഹത്കൃത്യത്തിഞ്ഞേ ചുമതല ഏൽപ്പിച്ചത്. ഒരു ഉപാസനാവുത്തിപോലെ സൈദ്ധാംഖനു സാഖിത്ത് തന്റെ ഭാത്യമാരംഭിച്ചു. അദ്ദേഹം, കിട്ടാവുന്ന സകല വസ്തുതകളും തെളിവുകളും സംഭരിച്ച് വെളിപാട് വചനങ്ങൾക്ക് ശ്രമത്തുപം നൽകി അബ്യുഖക്കരെ ഏൽപ്പിച്ചു. ആ വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥം വലീഹാ അബ്യുഖക്കരുടെ കാലശ്രേഷ്ഠം ഉമരിഞ്ഞേ സജീവശ്രദ്ധയിൽ സുക്ഷിക്കപ്പെട്ടു. പിന്നെ അദ്ദേഹത്തിഞ്ഞേ പുതിയും നമ്പിപ്പത്തിയുമായ ഹഫ്സായാണ് വേദഗ്രന്ഥത്തിഞ്ഞേ സുക്ഷിപ്പുകാരിയായത്.

വർഷങ്ങൾ പലതുകഴിഞ്ഞു. ഇന്റലംമിക്കലോകത്തിഞ്ഞേ അതിരുകൾ ഏറെ വികസിച്ചു. പല ദേശക്കാരും ഭാഷക്കാരുമായ ആളുകൾ ഇന്റലംമിലേക്ക് കടന്നുവന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. പുതുതായി വന്നവർ വിശ്വലുഗ്രന്ഥം പാരായണം ചെയ്യുന്നോൾ തെറ്റുകൾ വരുത്തുന്നതായി അന്നത്തെ വലീഹയായ

ഉസ്മാൻ മനസ്സിലാക്കി. കാലാന്തരത്തിൽ വേദഗ്രന്ഥത്തിൽ മാറ്റങ്ങൾ നുശ്ച ഞ്ഞുകയറാനിടയുണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹം ആശക്ഷപ്പെട്ടു.

പ്രവാചകരർ സമകാലികരും വെളിപാട് വചന്നുകൾ സസ്യക്ഷ്മം ഹൃദി സ്ഥമാക്കിയവരുമായ മുന്നുപേരെ ഉസ്മാൻ ക്ഷണിച്ചുവരുത്തി. ഫഹർസയുടെ കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന വേദഗ്രന്ഥം പരിശോധനക്കും വിശകലനത്തിനും വിഡേ യമാക്കി. പ്രവാചകരർ കാലത്തുതന്നെ പ്രചൂരമായിരുന്ന രീതിയില്ലോ സന്ദേ ഭായത്തില്ലോ വുർആൻ പുന്നാംവിധാനം ചെയ്യാൻ, നിയുക്ത പണിയിൽ സംഘതനിന് സാധിച്ചു. വേദഗ്രന്ഥത്തിൽന്നേ എഴു പകർപ്പുകളെടുത്തു (എ ണ്ണത്തിൽ ഭിന്നാഭിപ്രായമുണ്ട്). കുഹ, ബസര, ശാം, അമൻ, ബഹർരൈൻ, മക്ക എന്നീ പ്രദേശങ്ങളിലേക്ക് ഓരോ പകർപ്പു അയച്ചു. ഒരു പകർപ്പു ഉസ്മാൻ തന്റെ പകലും സുക്ഷിച്ചു. ശുഖിയിലുള്ള നിരക്കുശമായ താൽപര്യം കൊണ്ട്, വെളിപാടു വചന്നുകളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട മറ്റൊന്നും രേഖയും തെളിവുകളും നശിപ്പിക്കുവാൻ വലിപ്പം ഉസ്മാൻ ഉത്തരവിറക്കി. ദൈവികമായ വെളിപ്പട്ടകളിൽ മായം കലാതിരിക്കാനായി, ഇതുപോലെരൂപം ജാഗ്രതാ യജതം മറ്റാരക്കില്ലോ നിർവ്വഹിച്ചതായറിവില്ല. ലോകത്തിനോളം ഒരു ജനപദവും ഒരു ജീവിതദർശനത്തയും ഇത്രയേറെ ആവേശങ്ങളാടും ആത്മാർമ്മതയോടും കൂടി ഹൃദിസ്ഥാക്കുവാനും പവിത്രതയോടെ പൊടി പുരളാതെ പരിരക്ഷിക്കുവാനും ശ്രദ്ധിച്ചതിന് ചരിത്രസാക്ഷ്യമില്ല. മതപരവും ദൈവികവുമായ, വൈചിത്ര്യമാർന്ന ഒട്ടേറെ പ്രതിഭാസങ്ങൾക്കു മുമ്പിൽ മനുഷ്യരാജിക്ക് സാക്ഷ്യംവഹിക്കേണ്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും മുഹമ്മദ് നബിയുടെ വെളിപാട് വചനങ്ങൾക്ക് കൈവന്നതുപോലുള്ള ഹൃദയംഗമവും ജനകീയവുമായ അംഗീകാരം മറ്റാനീനും കൈവന്നിട്ടില്ല.

കാലഗതിയിൽ ലോകമതഗ്രന്ഥങ്ങളിലും വിശസാഹിത്യ സുഷ്ടികളിലും മെല്ലാം സ്ഥാപിത താൽപര്യക്കാരുടെ ഇടപെടലുകൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഒരു വർഷത്തില്ലോ മഹാഭാരതം പോലുള്ള ഇതിഹാസങ്ങളിലും ‘പ്രക്ഷിപ്ത അങ്ഗൾ’ ആരോപിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. കൈക്കപ്പെടുവാനിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന പശയനിയമ് വും ‘പുതിയ നിയമ’ വും മനുഷ്യരൻ്തെ കൈകക്കത്തലുകളിൽനിന്ന് മോചിതമല്ല. താൽപര്യങ്ങളുടെ ഇടപെടലുകളാണ് കാരണം. എന്നാൽ വുർആൻ എന്ന വേദഗ്രന്ഥം ഇതിനെല്ലാം ഒരു അപവാദമായി നിൽക്കുന്നു. വുർആനിൽ എന്തുകൊണ്ട് ഇടപെടലുകളുണ്ടായില്ല?

1. വെളിപാടുവചന്നുകൾ പ്രവാചകൾ അതത് നേരം തന്നെ ഹൃദിസ്ഥാക്കുന്നു. തുടർന്ന് അനുചരണാരെ കേൾപ്പിക്കുന്നു.

2. നിയുക്തരായ പകർപ്പെഴുത്തുകാർ വെളിപാടു വചന്നുകൾ യമാസമയം രേഖപ്പെട്ടത്തിവെക്കുന്നു.

3. പകർപ്പെഴുത്തുകാർ പകർപ്പിശ്രേ പ്രതി പ്രവാചകരർ വസതിയിൽ

കൊണ്ടുപോയി ഭദ്രമായി സുക്ഷിക്കുന്നു.

4. വെളിപാടിങ്ങുമ്പോൾത്തെന പദ്ധതിയിൽ ഹൃദിസ്ഥമാക്കി വ്യാപകമായ പ്രചാരം നൽകുന്നു.

5. ബഹുജന വ്യവഹാര സന്ദർഭങ്ങളിലെല്ലാം വെളിപാടുവച്ചിരുകൾ ഓതുകയും പാരായണം ചെയ്യുകയും പതിവാണ്.

6. ബുർജുൻ സുരക്ഷിതത്വം ദൈവം സ്വയം ഏറ്റുവരുത്തു. അത് സാധി തമാകും മിധം എന്നാം വലീഫ് അബ്യുബക്കറിൻ്റെ കാലത്തുതെന അത് ശ്രമരുപത്രിലാക്കി.

7. ഉസ്മാൻ സാമ്രാജ്യത്തിൽ, ബുർജുൻ സമാഹരിക്കുമ്പോൾ, വെളി പാട്ടഭേദങ്ങളിൽത്തെന അവ പകർത്തിയ നിരവധിപേര് ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ടായിരുന്നു.

8. ബുർജുൻ വാക്യങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്താൻ പ്രവാചകൾ ചുമതലപ്പെടുത്തിയവരെല്ലാം സത്യസന്ധയതയിൽ സംശയാതിരായിരുന്നു.

9. വർഷംതോറും മമദാൻ മാസത്തിലെലാറു ഭിവസം, സത്യശാഖയനാർമ്മം വന്നെത്തുന്ന ജിബർലിലിൻ്റെ മുന്നിൽ പ്രവാചകൾ ബുർജുൻ ഒരാവുത്തിപ്പുണ്ടാമായും ചൊല്ലി ബോധ്യപ്പെടുത്താറുണ്ടായിരുന്നു.

10. ഭിവസന്നേഹം ലഭിക്കുമ്പോൾ നബിയുടെ വായിൽനിന്ന് വെളിപാടുവച്ചാണെങ്കിൽ നേരിട്ടു കേട്ട അഞ്ചുപോർ സാക്ഷ്യം വഹിച്ച സുക്രതങ്ങളേ 'മുന്സഹ ഫി'ൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിരുന്നുള്ളൂ.

11. നബിയുടെ സദസ്സിൽ ഏറ്റവും കൂടുതൽ പങ്കടുക്കുകയും ബുർജുൻ പുർണ്ണമായും സുക്ഷ്മശുഖമായും ഹൃദിസ്ഥമാക്കുകയും ചെയ്ത ദൈവാദിവസന്നു സാഖിത്താണ് ബുർജുൻ ആദ്യമായി ശ്രമരുപത്രിൽ അവ തരിപ്പിച്ചത്. സത്യശുഖി അതുകൊണ്ടുതെന സ്വാഭാവികം. ആ ശ്രമം ആദ്യം വലീഫ് അബ്യുബക്കറിൻ്റെയും പിന്നെ ഉമരിൻ്റെയും തുടർന്ന് നബി പത്രിയായ ഫഹ്മസയുടെയും സുക്ഷ്മഗ്രാഹയിൽ സുക്ഷിച്ചുപോന്നു.

12. ശുഖികരണത്തിന് വിധേയമായ ബുർജുൻ ശ്രമങ്ങൾ അനേഖ്യ യുടെ ചതുർബിശകളിലൂള്ള ഭരണാലയങ്ങളിൽ ദൈവനിധിപോലെ സുക്ഷിക്കപ്പെട്ടു (അനവധിയാനതകാണ്ട് ആരാധക്കുഴപ്പമുണ്ടാവാതിരിക്കാൻ അനധികൃതമായ പകർപ്പുകളെല്ലാം നിരോധിച്ചു.)

13. വിശ്വാസികളെല്ലാം വേദഗ്രന്ഥത്തെ 'ദൈവകൃതം' എന്ന നിഷ്കപ്തമായി വിശ്വാസിപ്പിക്കുന്നു. അതിനാൽ, അതിലെവന്നെങ്കിലും കൂട്ടിച്ചേർക്കലെല്ലാ കിഴിച്ചുചൂഴിക്കുകലാ അരുതാതാണ്ടാണന്ന കടപിടിച്ച വിശ്വാസം ഇവിടെയൊരുന്നുഗ്രഹമായി പരിണമിച്ചു.

ഇക്കാരണങ്ങളാൽ വുർആൻ, സ്ഥാപിത താൽപര്യക്കാരുടെ ഇടപെട ലുക്കൾ വിധേയമാകാതെ തെളിഞ്ഞുയർന്നുനിൽക്കുന്നു എന്നു ശ്രദ്ധി ക്കാവുന്നതാണ്.

പലകാലങ്ങളിലായി വ്യത്യസ്ത അളവുകളിലാണ് വെളിപാട് വച്ചിട്ടു കളിറഞ്ഞിയത്. ഇരുപതിമുന്ന് വർഷങ്ങളുടെ കാലവിസ്തൃതിക്കുത്തിരി ഞിയതാണ് വെളിപാടുകളെല്ലാം. ഒരായത്തുമുതൽ പത്ത് ആയത്തുകൾവരെ ഒറ്റയടിക്കിറഞ്ഞുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. മകയിലെലയും മദീനയിലെയും വെളിപാടുകൾ സുക്ഷ്മമിച്ചിരുന്നതിൽ, രൂപഭാവതലങ്ങളിൽ വ്യതിരിക്കുന്നതായി കാണാം. ഒരച്ചിത്യവും സന്ദർഭവും സാഹചര്യങ്ങളുമനുസരിച്ചാണ് വെളിപാടുകൾ. പ്രയോഗക്ഷമത പതിശ്രിച്ചും കൂടുതൽ പ്രയോഗവൽക്കരണ ത്തിനുവന്നരം നൽകിയും അനുകർത്താക്കൾക്ക് ഭാരംായി തോന്നാതിരിക്കുന്നമായിരിക്കും വെളിപാടുവച്ചിട്ടുകൾ പ്രസംഖ്യായും വിളംബിതങ്ങളായും ഇരജിയതെന്ന് ഭാർഷനികന്മാർ ചുണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. പ്രവാചക ഫുദയും പലപ്പോഴും ദുർവഹദാവത്തിന് വിധേയമായി ചുടുതപിച്ചിട്ടുണ്ട്. അനേരമൊക്കെ പ്രവാചകന് കുളിരായും സുവലേപനമായും വെളിപാടുകളുണ്ടവല്ലെന്ന്.

“ഇദ്ദേഹത്തിന്(നമിക്ക്) വുർആൻ മുഴുവനായി, ഏതുവണ്ണായി ഈ ക്കപ്പടാത്തതെന്നുകൊണ്ടാണെന്ന് സത്യനിശ്ചയികൾ ചോദിക്കുന്നു. അങ്ങനെ ചെയ്തത്(പലപ്പാവധ്യമായി അവതരിപ്പിച്ചത്) താങ്കളുടെ റഫറ യഥതെ അതുകൊണ്ട് നാം ബലപ്പെടുത്തേണ്ടതിനാണ്. സാവകാശത്തിൽ അതിനെ നാം ഓതിത്തതികയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.” (വുർആൻ 25: 32)

വുർആൻ- രാലയ പരിപായം

“സമസ്ത മനുഷ്യർക്കും സന്നാർഗദായകവും മാർഗദർശനത്തിന്റെയും സത്യാസത്യവിവേചനത്തിന്റെയും സ്വപ്രഭകമായ തെളിവുകളുൾക്കൊള്ളുന്നതുമായ”(2: 185) വുർആൻ എന്ന വേദഗ്രന്ഥത്തിന്റെ അസ്വാശതകളെ കുറിച്ച് പല സന്ദർഭങ്ങളിലായി വുർആൻ തന്നെ സ്വപ്രഭകമായി രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ആകാശഭൂമികളുൾക്കുറിച്ചും മനുഷ്യരാശിയെക്കുറിച്ചും അല്ലോ ഹു, മാലാവമാർ, മരണാനന്തര ജീവിതം തുടങ്ങിയവയെക്കുറിച്ചും ലോക നാശത്തെസംബന്ധിച്ചും പുതിയ ലോകസംബന്ധത്തെക്കുറിച്ചും വിധി ദിനം, ഉയിർത്തെതിച്ചുനേന്നപ്, കർമ്മഹലം സംബന്ധിച്ചുള്ള പ്രവചനങ്ങളെ കുറിച്ചും വേദഗ്രന്ഥം സംസാരിക്കുന്നുണ്ട്; അത്രതേതാളം ബൃഹത്തും വ്യാപകവുമാണ് വുർആൻ ആരാധനയിൽ.

സമൂഹഭ്രാഞ്ഞിയുടെ വ്യത്യസ്ത പടവുകളിൽ കഴിയുന്ന കുട്ടികൾ, രക്ഷാകർത്താക്കൾ, ഭാര്യാദർത്താക്കൾ, ബന്ധുജനങ്ങൾ, അനാമർ, വിധവകൾ, യുദ്ധത്തക്കുകാർ, അയൽവാസികൾ എന്നിവർ പരസ്പരം എങ്ങനെ പെരുമാറണം എന്നറിയാൻപോരുന്ന തെളിവാർന്ന ചിത്രങ്ങൾ വേദഗ്രന്ഥത്തിലുണ്ട്. ഉടൻവട്ടി, നീതിന്യായം, രാജ്യരക്ഷ, രാജ്യാതിർത്തികൾ, യോദ്ധാകൾ, യുദ്ധരംഗം, യുദ്ധമുതല്യകൾ, സാധാരണജീവിതം, വീട്ടിലും സമൂഹത്തിലും സദസ്യുകളിലും എങ്ങനെയെല്ലാം പെരുമാറണം തുടങ്ങിയ വയക്കുറിച്ചുല്ലാമുള്ള പരാമർശങ്ങൾ ഇതിലുണ്ട്.

ക്രി. 610 മുതൽ 632 വരെയുള്ള കാലയളവിൽ രൂപംകൊണ്ട ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിൽ സ്വാലാവികമായും കുറേയേറെ പൊരുത്തക്കേടുകളും വൈദിക്യങ്ങളും ആരും ആശങ്കിക്കുമെങ്കിലും വിസ്മയകരമെന്നു പറയുട്ടെ, അനേകാനുവിരുദ്ധങ്ങളായ ധാരതാനും വുർആനിൽ കാണാൻ സാധിക്കുകയില്ലെങ്കിലും മാത്രവുമല്ല, സ്വപ്നംചെയ്താലുണ്ടാവുന്ന ആശയാദർശങ്ങളുടെ അഭിവ്യക്തതപ്രകൃതഗ്രന്ഥത്തെ അസ്വാശമാക്കിത്തോർക്കുക കൂടി ചെയ്യുന്നു. അതുവഴി മക്കാവിഭാഗത്തിലുള്ള 86-ലും മദനീതലാൽത്തിൽ പെട്ട 28-ലും ചേർന്ന 114 അധ്യാ

യങ്ങൾ സകലാർമ്മത്തിലും ആശയപ്പൊരുത്തം കൊണ്ട് ഏകഗ്രിലാബണ്ഡം പോലെ ദ്വാഷമാർന്നുമിൽക്കുന്നു. “അല്ലാഹു എറ്റവും വിശ്രിഷ്ടമായ വചനത്തെ പരസ്പരം പൊരുത്തമുള്ളതും ആവർത്തിക്കപ്പെടുന്നതുമായ (വചനങ്ങൾ) ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു ശന്മത്തെ അവത്തിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു.”(39: 23)

“അത് അല്ലാഹു അല്ലാത്ത(മറ്റൊരു)വർത്തനിനും ഉള്ളതായിരുന്നുവെക്കിൽ തീർച്ചയായും അവർ അതിൽ വളരെയധികം വൈരുധ്യങ്ങൾ കണ്ടതുമായിരുന്നു”(4: 82) തുടങ്ങിയ വേദവചസ്സുകൾ അക്കാദ്യമാണ് വ്യക്തമാക്കുന്നത്.

അറബിലാഷയിലാണ് വുർആൻ പിറവിയെടുത്തത്. കൊടുക്കാറും കരുതേന്നിയ പ്രവാഹങ്ങളും സൃഷ്ടിച്ചുകൊണ്ട് കാലമേരെ പിന്നിട്ടു. അറബിലാഷാതലത്തിലും സാഹിത്യരൂപങ്ങളിൽപ്പോലും ഗണനീയങ്ങളായ മാറ്റങ്ങളുണ്ടായി. കാലപ്രസ്ഥക്കം ശന്മത്സാരങ്ങളെല്ലപ്പോലും ദ്വർബലങ്ങളും നിർവ്വിരുങ്ങുമുകി. ചെന്നാരംഗങ്ങളും ആസാദനമേവലകളും ഗണനീയമായ മാറ്റങ്ങൾക്കു വിധേയമായി. എന്നാൽ പിന്നുവീണ പ്രകൃതത്തിൽ ഒരു മാറ്റവും സംഭവിക്കാതെ, അക്ഷരരാലാപംവരാതെ, പ്രക്ഷിപ്തങ്ങളൊന്നും അരങ്ങേറാതെ, മാലിക്കാഷയുടെയും ആശയഗതിമയ്ക്കെടുത്തും അളവും തുകവും കൈമോശം വരാതെ അനുന്നപോലെ ഇന്നും കാലത്തിന്റെയും ലോകത്തിന്റെയും ചേതനയിൽ വർണ്ണം പുരുട്ടിക്കൊണ്ട്, പരകോട്ടികളുടെ നിന്തേക്കാപാസനകൾ വിധേയമായി വുർആൻ അതിജീവിക്കുന്നു. ഒരുപക്ഷേ, ഒരു മാറ്റത്തിനും വിധേയമാവാതെ കാലാതിവർത്തനത്തിന്റെയും സാർവജനിന്തയും സൗഖ്യമാണുമായ അത് അറബിലാഷയിലാണ്.

“മഹത്വപൂർണ്ണമായ വുർആൻ ആണിത്”(46: 24), “സുരക്ഷിതമായ ഒരു ഫലകത്തിൽ (ഉല്ലിവിതമായത്)”(56: 25), “തീർച്ചയായുമിൽ നമ്മുടെയടക്കളുള്ള മുലഗ്രഹമത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതും ഉന്നതപദവിയിലില്ലെങ്കിൽ ജനങ്ങൾസബ്ബർണ്ണമായതുമാണ്”(43: 4), “ഭ്രമായി അടച്ച സൂക്ഷ്മികൾപ്പെട്ട ഒരു ശന്മത്തിൽ (ഈത് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു)” (56: 79) തുടങ്ങിയ വിശേഷണങ്ങൾ, വുർആൻ അനിതരസാധാരണമായ ഒരു ശന്മമാണന്ന് ശോഷിക്കുകയാണ്.

“അസത്യം ഇതിന്റെ മുന്നിൽനിന്നോ പിന്നിൽനിന്നോ ഇതിനെ സമീപിക്കുകയില്ല. ആക്തിജനനും സ്ത്രൈത്യർഹനുമായ അല്ലാഹുവിൽനിന്ന് ഇരക്കേപ്പെട്ടാണിത്.”(41: 42)

“സത്യമായും ഈ ബോധനശന്മവിറകിയത് നാം തന്നെയാണ്. തീർച്ചയായും നാം അതിനെ സംരക്ഷിക്കുന്നതുമാണ്.”(15: 9)

“തീർച്ചയായും യുക്തിജ്ഞനും സർവജ്ഞനുമായവനിൽനിന്ന് (അല്ലാഹുവിൽനിന്ന്) വുർആൻ നിന്നും നൽകപ്പെടുന്നു.” (27:6)

“ആദരണിയവും സമുന്നതവും പരിശുള്വവുമായ ഏടുകളിൽ (രേഖപ്പെട്ടുത്തപ്പെട്ടതാണിൽ).” (80: 13)

“അല്ലാഹുവിൽനിന്നുള്ള ഒരു ദുതൻ. അദ്ദേഹം പവിത്രമായ ഏടുകൾ വായിച്ചുകേൾപ്പിക്കുന്നു” (98: 2) തുടങ്ങിയ വചനങ്ങൾ വെളിവാക്കുന്നത് വചനങ്ങൾ ദൈവികമാണെന്നും വചനസമുച്ചയം അമവാ വുർആൻ എന്ന ശ്രമത്തിന്റെ പെരുമയും ഗർമമയും അനവദ്യമാണെന്നും അതുകൊണ്ട് അതിനെ സംരക്ഷിക്കുവാനുള്ള ബാധ്യത ദൈവം സ്വയം ഏൽക്കുന്നു എന്നു മാണ്.

“സമസ്ത മനുഷ്യർക്കും സന്നാർഗ്ഗായകവും മാർഗ്ഗദർശനത്തിന്റെയും സത്യാസത്യവിവേചനത്തിന്റെയും സ്വപ്നംമായ തത്ത്വിവുകൾ ഉൾക്കൊള്ളു നന്നായും വുർആൻ അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ട്” (2: 185) പുണ്യമാസത്തിലെ വിധി നിർണ്ണായക രാത്രിയെല്ലംബന്ധിച്ചും വുർആൻ പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ട്. പ്രവാചകരിൽമാർ വരുന്ന കാലം രാത്രിയോട് സാദൃശ്യമുള്ളതാണ്. ആത്മീയാസ്യ കാരം എങ്ങും വ്യാപിക്കുന്നോഴാണല്ലോ അവർ വരുന്നത്. പ്രവാചകരിൽ വരവ് ഭാവിയുടെ വിധിനിർണ്ണായത്തിനുള്ളിട്ടുണ്ട്. ലോകത്ത് സംഭവിക്കാനുള്ള കാര്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് തീരുമാനമെടുക്കുന്ന കാലമെന്ന് വിവക്ഷ. വുർആന്റെ അവതരണവേളത്തെന്ന മനുഷ്യരാശിയെ സംബന്ധിച്ചേടതോളം അനവദ്യമാണെന്ന് വെളിവാക്കുകയാണെന്ന്.

ദൈവവചന്നുകളുടെ പ്രാദുർഭാവം, അവയുടെ അവതാരണം, സമാഹരണം— എല്ലാം വല്ലാതെത്താരസാധാരണത്വം അവകാശപ്പെടുന്നതായി നാമ നിയുന്നു. സുറിയന്തുൽ ഹദീഡിലെ ഒരു സുക്തതും ഏറെ ശ്രദ്ധയാം. “ഭൂമിയിലോ നിങ്ങളിൽ തന്നെയോ ഒരാപത്തും മുണ്ടു ഒരു ശ്രമത്തിൽ രേഖപ്പെട്ടതു പ്പെട്ടതായിട്ടല്ലാതെ സംഭവിക്കുന്നില്ല. തീർച്ചയായും അത് അല്ലാഹുവിന് എങ്ജു പ്രമുളിച്ചതാകുന്നു.” (57: 22)

ഇതിൽ പരാമർശിതമായ ശ്രമമേതാണ്? വേദഗ്രന്ഥങ്ങളാനികളായ ഭാർഗ്ഗനികിക്കൂർ ഇതിനെ അപഗ്രാമിച്ചുത്തിയത് അല്ലാഹുവിൽനിന്ന് വിധികളും തീരുമാനങ്ങളും രേഖപ്പെട്ടത്തിയ ഒരു സമരക്ഷിത ഫലകമുണ്ടെന്ന സത്യ ത്തിലേക്കാണ്. ദൈവസാമ്രാജ്യത്തിലെ സകലതുമതിലുണ്ടെതെ. കാലത്രയങ്ങളിലെ സമസ്തവും ആ വിസ്മയ ദൈവിക രേഖയെ ‘ലൂഹരുൽ മഹർഹൂൽ’(സമരക്ഷിത ഫലകം) എന്നാണ് വുർആൻ പരിചയപ്പെടുത്തുന്നത്. ദൈവമൊഴി ആദ്യമായി ഉൾപ്പെടെ അവയിൽനിന്ന് ആ മഹാരേവയിലേക്കാണ്. ആ ശ്രമത്തെക്കുറിച്ച് വുർആൻ പറയുന്നു:

“പക്ഷേ, ഈത് മഹത്തമേറിയ വുർആൻ ആകുന്നു. അത് സംരക്ഷിത മായ ഫലകത്തിലാണുള്ളത്.” (85: 21, 22)

ദൈവവാസിയായ സകലതും രേവപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ആ മഹിഷമലകമാണ് വുർആൻറെയും പുർആൻ.

ജിബ്രീൽ എന്ന മലകിലൂടെ തനിലേക്കൊഴുകിയെത്തിയ സന്ദേശ അള്ളിൽ തന്റെതായ ഒന്നും തിരുക്കിപ്പിടിപ്പിക്കാതെ വെളിപ്പാടുകളായി സമു ഹത്തിൽന്തെ മുന്നിൽ സമർപ്പിക്കുകയായിരുന്നു പ്രവാചകൻ.

“അദ്ദേഹം സേച്ഛാനുസാരം സംസാരിക്കുന്നുമില്ല. ഈത് അദ്ദേഹത്തിന് ബോധനം ചെയ്യപ്പെടുന്ന സന്ദേശമല്ലാതെ മറ്റാനുമല്ല.” (53: 3, 4)

വിദ്യാഭ്യാസമാനും ശീലിക്കാതെ, കേവലം നിരക്ഷരനായ ഒരു സാധാ രണ്ടാരനാണ് മുഹമ്മദെങ്കിലും അല്ലാഹുവിന്റെ സോദ്ദേശ്യമായ ശ്രമപദ ലമായി, അക്ഷരലോപം വരാതെ, എന്തും സീക്രിക്കാനും ഓർമയിൽ സുക്ഷിക്കാനും അദ്ദേഹത്തിന് കഴിയുന്നു. ഗഹണാവും സ്ഥരണായും പ്രകാശനവുമെല്ലാം ദൈവഹിതാനുസാരമാണെന്നതിനാൽ അവയെക്കു അനുസൃതം നിർവ്വഹിക്കപ്പെടുകയായി. ദൈവത്തിന്റെ ശ്രമം ബോധ്യപ്പെടുത്തുന്ന ഏതാനും സുക്തങ്ങളിൽ:

“നാം നിന്നെ (പുർആൻ) പരിപ്പിക്കാം. പിന്നെ നീ (അത്) മറക്കുകയില്ല.” (87: 6)

“സത്യാധിഷ്ഠിതമായ നിലയിൽ നാമത് നിനക്ക് വിവരിച്ചുതരുന്നു.” (2: 252)

“നാം നിനക്ക് ഓതിക്കേശപ്പീക്കുന്നത് ഈത്.” (3: 58)

“ആ മഹാശക്തൻ(ജിബ്രീൽ) അദ്ദേഹത്തിന് അത് പരിപ്പിച്ചുകൊടുത്തിരിക്കുന്നു.” (53: 5)

വുർആൻ അൽപ്പാൽപ്പമായി ഇരുപത്തിമൂന്ന് വർഷമെടുത്താണ് അവതരിപ്പിച്ചത്. അതുപോലും എത്ര ആസൃതിതമായിരുന്നു എന്ന വസ്തുത നമ്മു വിന്നമയിപ്പിക്കുന്നു. അബ്ദികളുടെ ഓർമ്മശക്തി അപാരമായിരുന്നെങ്കിലും അൽപ്പാൽപ്പമായി ഇരക്കുണ്ടോൾ വേഗത്തിൽ അത് ഹൃദിസ്ഥമാക്കാൻ സാധിക്കുന്നു. മാത്രവുമല്ല, ഒരു സുറിത്തിൽ പറഞ്ഞ പ്രവചനം പുലരുണ്ടോ മറ്റാരു സുരിത്തിൽ അതിനെപ്പറ്റി സുചിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും. അങ്ങനെ പ്രവാചകങ്ങൾയും അനുചരണാരുടെയും ഹൃദയം സുദ്ധയമായി പരിണാമിക്കുന്നു. ഓന്നിച്ചു ഒരു പ്രവാഹിസദ്യം ഇരഞ്ഞുകയാണെങ്കിൽ ഇത് ഒണ്ട് ഉദ്ദേശ്യവും പുർത്തിയാവുകയില്ല.

“....ഈതു മുഖേന നിന്റെ ഹൃദയത്തെ നാം ശക്തിപ്പെടുത്താൻ വേണ്ടി

യാണ്. നാം അതിനെ ഏറ്റവും നല്ല നിലയിൽ ക്രമീകരിച്ച് വ്യവസ്ഥപ്പെട്ട് തന്മുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.” (25: 32)

പ്രവാചകര്ദ്ദി ഓർമ്മശക്തിയെ തെളിച്ചുകാട്ടുന്ന ഒരു രംഗം ബുദ്ധാൻ ഉദ്ദരിക്കുന്നുണ്ട്. എല്ലാ വർഷവും റമദാനിൽ, ‘ആ ഭിവ്യരാവിൽ’ ജിബ്രീൽ പ്രവാചകസന്നിധിയിലെതാരുണ്ടെന്നും ജിബ്രീലിന്റെ നിർദ്ദേശമനുസരിച്ച് വുർആൻ മുഴുവൻ ഓരോവുത്തി പ്രവാചകൻ മലക്കിന്റെ മുന്നിൽ ഉരുവിടാറുണ്ടെന്നുമാണ് മഹത്തായ ആ ഫറീസ്.

പ്രവാചകര്ദ്ദി കാലത്ത് വുർആൻ ഹൃദിനുമാക്കിയ ഒട്ടേറോപേർ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് ചരിത്രം വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. അനറിബികൾ പോലും നിരവധിപേരും താൽപര്യപൂർവ്വം, വുർആൻ ഹൃദിനുമാക്കാൻ മുന്നോട്ടുവന്നിരുന്നു. ഈനും ലോകത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിൽ വുർആൻ മനഃപാഠമാക്കിയ വർലക്ഷണങ്ങളാണ്.

പ്രവാചകൻ തന്നെയാണ് പ്രമാഘായി വുർആൻ മുഴുവൻ സമാഹിച്ചതും ഭക്താധികിച്ചതും. ഇതിലും പ്രവാചകര്ദ്ദി ഓർമ്മശക്തി ദർശിക്കാം. മുദ്രണാലയങ്ങളുടെയും കമ്പ്യൂട്ടറുകളുടെയും കാലമല്ല ആത്തനോർക്കുന്നൊരു അനുപമമായ ആ മഹാ ശ്രമത്തിന്റെയും സർഗവിലാസത്തിന്റെയും മുന്നിൽ ലോകം നമിച്ചുപോകുന്നു. കാലഗണനാ ക്രമം പാലിച്ചുകൊണ്ടല്ലിം സമാഹരണ വ്യതി നിർവ്വഹിക്കപ്പെട്ടത്. ദൈവനിർദ്ദേശാനുസരണം വിഷയക്രമത്തിനാണ് പ്രവാചകൻ പരിഗണന നൽകിയത്.

ആദ്യന്തങ്ങൾ സംഖ്യാപ്രക്രിയകാണ്ട് ഗ്രന്ഥപൂര്വയം മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയാറുണ്ട്. ആ രീതിപോലും പാലിക്കുന്നതിൽ ഇവിടെ പ്രത്യേക നിഷ്കർഷ പുലർത്തിയതായി കാണാം. സർവലോക പരിപാലകനും പരമകാരുണ്ണിക്കനും കരുണാമയനുമായ അല്ലാഹുവിന്റെ മഹിമാതിശയങ്ങൾ ഉയർത്തിക്കാട്ടിയാരംഭിക്കുന്ന പ്രാർഥനാപ്രവണമായ ‘ഹാത്തിഹ’ മുതൽ മനുഷ്യരുടെ നാമനും മനുഷ്യരുടെ രാജാവും യമാർമ്മ ആരാധ്യനുമായ അല്ലാഹുവിനുമുന്നിൽ അഭ്യാസപ്രവർത്തന എന്ന് ഭക്തിലീനമായി പറഞ്ഞു കൊണ്ട് സ്വയം സമർപ്പിക്കുന്ന 114-ാം അധ്യായമായ സുറിതുന്നാസിൽ അവസാനിക്കുന്ന വേദഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ആശയപരമായ ഭ്രാതയും ഇവിടെ പരിഗണിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

പകർത്തിയെടുക്കാനും പാരായണാചെയ്യാനും ഹൃദിനുമാക്കാനും അണ് വിശ്വാസികൾ കാണിച്ച ആവേശം അളവറൂതായിരുന്നു. വുർആൻ പിറവിയുടെ ആദ്യകാലത്ത് എതിർപ്പുകളും പരിഹാസ ശരങ്ങളും വ്യാപകമായിരുന്നു. അവ ദുസ്സഹമായപ്പോൾ ഇങ്ങനെ വെളിപ്പാടുണ്ടായി:

“നമ്മുടെ ഭാസന് നാം അവതരിപ്പിച്ചതു സംഖ്യാച്ച് വല്ല വിയത്തിലും

നിങ്ങൾ സംശയത്തിലാണെങ്കിൽ ഇതിനു തുല്യമായതിൽനിന്നൊരു അധ്യായം നിങ്ങൾ കൊണ്ടുവരിക. അല്ലാഹുവിന് പുറമെയുള്ള നിങ്ങളുടെ സാക്ഷികളെയും (സഹായികളെയും) വിളിച്ചുകൊള്ളുക, നിങ്ങൾ സത്യ വാദികളാണെങ്കിൽ” (2: 23) (10: 38, 32: 2 എന്നിവയും നോക്കുക). മറ്റൊരു സംശ്ദിഷ്ടിൽ അവിശ്യാസികളോട് പത്രം സുറകൾ ഹാജരാക്കാൻ വേദ ശ്രമം ആവശ്യപ്പെടുന്നു. “ഈത് പ്രവാചകൻ കെട്ടിച്ചുമച്ചതാണെന്ന് അവർ പറയുന്നുവോ? പറയുക: നിങ്ങൾ സത്യം പറയുന്നവരാണെങ്കിൽ ഇതുപോ ലെയുള്ള പത്രം അധ്യായഞ്ചൻ കെട്ടിച്ചുമച്ചു കൊണ്ടുവരിക. അല്ലാഹുവിനെ വിട്ട് നിങ്ങൾക്ക് (സഹായത്തിന്) കിട്ടാവുന്നവരെയെല്ലാം നിങ്ങൾ ക്ഷണി കുകയും ചെയ്യുക.” (11: 13)(ഈതുപോലെ 17: 88, 28: 49, 52: 34 എന്നിവയിലും കാണാം) ആവർത്തിച്ചാവർത്തിച്ചുള്ള ഈ വെല്ലുവിളി പതിനെവ്യ നൂറാണ്ടു കളോളമായി നിലനിൽക്കുന്നു, അപ്രതിരോധ്യമായി, അജയ്യമായിതന്നെന്ന.

ലോകം നിരവധി പ്രവാചകരായെല്ലാം വേദഗ്രന്ഥങ്ങളും പരിചയ പ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഖുർആനും പ്രവാചകജീവിതവും ഒരുപാടായി ചുപ്പേരു ഒപ്പുവെച്ച അവിടെ ബോധ്യപ്പെട്ടു. ഖുർആനിൽ പ്രകാശിതമായ ആശയ അഭ്യുടെ ക്രിയാരൂപമാണ് പ്രവാചകജീവിതം. അമുഖ പ്രവാചകൻ സജീ വിതംകൊണ്ട് വേദഗ്രന്ഥത്തിൽ കർമ്മാശ്യം നൽകുകയായിരുന്നു.

അതുപോലെ ‘വിശസ്തനായ’ ജനനായകൾ വാക്കുകളോട് ഹൃദയംഗ മത സുക്ഷിച്ചുപോന്ന അഡിവ് ജനത വെളിപാടുവചനങ്ങളെല്ലാം താൽപര്യപൂർവ്വം കേൾക്കുകയും അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ ജീവിതത്തിലേക്ക് പകർത്തുകയുമായിരുന്നു. ജാഹിലിയ്യാകാലത്തിന്റെ അധിവും മുഖവുമായ വിശ്വാസാചാരങ്ങളിൽനിന്ന് ഒരു സമുഹവും രാഷ്ട്രമാക്കതനെന്നും മാറുകയായിരുന്നു. ഒക്കത്തിന്റെ മുകുകയർ പിടിച്ചു നടക്കാൻ മാത്രമരിയാവുന്ന വുദരെശിക്കുട്ടത്തെ അമുഖ അഡിവികളെ ലോകനാഗരികതയുടെ പതാക വാഹകരായി പരിവർത്തിപ്പിക്കാൻ പ്രവാചകവചനങ്ങൾക്ക് സാധിച്ചു. വൃക്കി തിലും സമുഹത്തിലും രാഷ്ട്രജീവിതത്തിലാക്കുതനെന്നും ഇതെല്ലാം സമുഹത്തിലും രാഷ്ട്രജീവിതത്തിലാക്കുതനെന്നും മറ്റൊരു ദർശനഗ്രന്ഥമുണ്ടായിട്ടില്ല.

വേദഗ്രന്ഥത്തെ എങ്ങനെ സമീപിക്കണം എന്നതിനെക്കുറിച്ച് ഖുർആനിൽനിന്നെന്ന കണ്ണിശമായ നിർദ്ദേശങ്ങളുണ്ട്. ഖുർആനിൽ നിരക്കുശമായ വിശ്വാസം സുക്ഷിക്കുക എന്നതാണ് പ്രധാനം.

“നിങ്ങൾ പറയുക, ഞങ്ങൾ അല്ലാഹുവിലും ഞങ്ങൾക്ക് അവതരിക്കു പ്പെട്ടതിലും ഇബ്രാഹീംിനും ഇസ്മാഖുലിനും യാശ്വുഖിനും (അദ്ദേഹത്തിന്റെ) സന്തതികൾക്കും അവതരിക്കുപ്പെട്ടതിലും മുസാക്കും ഇസാക്കും നൽകപ്പെട്ടതിലും (മറ്റു) പ്രവാചകർമാർക്ക് അനുരൂപം നാമനിൽനിന്ന് നൽക

പ്രൗഢതിലും വിശസിച്ചിരിക്കുന്നു. അവർക്ക് ആരുടെയിടയിലും ഞങ്ങൾ വ്യത്യാസം കർണ്ണപിക്കുന്നില്ല. ഞങ്ങൾ അല്ലാഹുവിന് മാത്രം കീഴ്പ്പെടുന്നവ രൂമാകുന്നു.” (2: 136) (ഈ വിശാസഭാർഡ്യം ആവശ്യപ്രേടുകൊണ്ടുള്ള ആയ തന്റുകൾ നിരവധിയുണ്ട്. 3: 84, 4: 136, 6: 92, 29: 46, 47: 2, 64: 8 കാണുക). ഒരു സത്യവേദ വിശാസിയുടെ ഹൃദയസംസ്കൃതി വിളംബരം ചെയ്യുന്ന വെളി പാടുകളാണവ. വേദഗ്രന്ഥം ദൈവികവചസ്തുകളുടെ സമുച്ചയമാണെന്നതു കൊണ്ട് അതിലുള്ള കേവലാക്ഷരങ്ങൾപോലും പരിഗണനയർഹിക്കുന്നവ യായും (പ്രാപ്തിക പരാഭവങ്ങൾക്ക് സാകലാർമ്മതിലും ശമനാഷയമായും വർത്തിക്കുന്നു. അതിനാൽ വേദഗ്രന്ഥത്തിലെ ഒരു വാക്കുപോലും അവഗണിക്കപ്പെടുകൂടാ. വിശാസികൾ വേദഗ്രന്ഥത്തെ നിത്യപാരായണത്തിന് വിധേയമാക്കണമെന്നും അതനുസരിക്കുന്നതിൽ നിഷ്കർഷ കാണിക്കണമെന്നും ഖുർആൻ അനുശാസിക്കുന്നുണ്ട്:

“നാം ഗ്രന്ഥം നൽകിയിട്ട് മുറപ്പകാരം അതിനെ പാരായണം ചെയ്യുന്ന വരാഹേ അവർ അതിൽ വിശസിക്കുന്നു.” (2: 121)

പാരായണാത്തിന്പുറം അർമ്മതലങ്ങളുംകൊള്ളാൻ കഴിയണമെന്നും ക്രിയാമുഖം നൽകി ജീവിതത്തിലാവിഷ്കരിക്കാൻ സാധിക്കണമെന്നും വേദ ഗ്രന്ഥം നിഷ്കർഷിക്കുന്നു.

“അവർ ഖുർആനെ സംബന്ധിച്ച് ചിന്തിക്കുന്നില്ലോ?” (4: 82)

“അവർ ഈ വചനത്തെക്കുറിച്ച് ചിന്തിച്ചിട്ടില്ലോ?” (23: 68)

“നാം നിനക്ക് അവതരിപ്പിച്ചുതന അനുഗ്രഹീത ഗ്രന്ഥമാണിത്. അവർ ഇതിലെ വചനങ്ങൾ ചിന്തിച്ചു മനസ്സിലാക്കാനും ബുദ്ധിമാനാർ ഉപദേശം കരസ്ഥമാക്കാനും വേണ്ടി.” (38: 29)

“അവർ ഈ ഖുർആനകുറിച്ച് ചിന്തിക്കുന്നില്ലോ? അല്ലെങ്കിൽ അവ രൂടെ ഹൃദയങ്ങൾ പുട്ടപ്രേട്ട് പോയോ?” (47: 24)

മറ്റു മതഗ്രന്ഥങ്ങൾ, അനുസരിക്കാനും അനുഗ്രഹിതിക്കാനും അനുധാ വനം ചെയ്യാനും മാത്രമാവശ്യപ്രേടുന്നോൾ, ഒരു മതദർശനത്തിന്റെ സാധാരണ പ്രകൃതത്തിൽനിന്ന് വ്യതിരിക്തമായി ഖുർആൻ വിശാസികളോട് ചിന്തിക്കാനാണാവശ്യപ്രേടുന്നത്. പാരായണാത്തിനും വിചിന്തനത്തിനുമ്പുറം ജീവിതത്തെ ഖുർആനികമായി ചിട്ടപ്രേട്ടതാനും രൂപപ്രേട്ടതാനും നവീകരിക്കാനും വേദഗ്രന്ഥം ആവശ്യപ്രേടുന്നു.

“നാം ഇറക്കിയ അനുഗ്രഹീത ഗ്രന്ഥമാണിത്. അതുകൊണ്ട് നിങ്ങൾക്ക് കരുണ ചെയ്യപ്രേടുന്നതിനായി നിങ്ങൾ അതിനെ പിൻപറ്റുകയും ദോഷം ബാധയെ സുക്ഷിച്ചുകൊള്ളുകയും ചെയ്യുക.” (6: 155)

“വാക്കുകൾ ശരം പുർവ്വം കേൾക്കുകയും എന്നിട്ട് അതിൽ ഉത്തമമായതിനെ പിന്തുടരുകയും ചെയ്യുന്നവരെതെ അവർ. അവരെയാണ് അല്ലാഹു നേരമാർഗത്തിൽ നയിച്ചിരിക്കുന്നത്; ബുദ്ധിമാന്മാരും അവർത്ത നെന.” (39: 18)

“നിങ്ങൾ ഓർക്കാതിരിക്കു പെട്ടെന്ന് നിങ്ങൾക്ക് ശിക്ഷ വരുന്നതിനു മുമ്പേ നിങ്ങളുടെ നാമനിൽനിന്നു അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ട ഏറ്റവും നല്ലതിനെ നിങ്ങൾ പിന്തുടരുന്നുകൊള്ളുക.” (39: 55)

ദൈവദത്തമായ വർഷ്ണ വചനങ്ങളുടെ സമാഹാരം മാത്രമല്ല, വിശിഷ്ട ജീവിതരീതിയുടെ പ്രാഥാണിക രേഖകൂടിയാണ് വുർആൻ. മാനസികമായ ഒരുത്തരം പ്രതിശുദ്ധിയോടെ വേണം വുർആനുകെന സമീപിക്കാൻ.

“അതിനാൽ നീ വുർആൻ പാരായണം ചെയ്യുന്നോൾ ശപികപ്പെട്ട പിശാ ചിൽനിന്നും അല്ലാഹുവിൽ അഭ്യം തേടുക.” (16: 98)

രാജുടെ വുർആൻ പാരായണം മറ്റൊളവർക്ക് അലോസരമുണ്ടാക്കാൻ തിരിക്കാൻ ജാഗ്രത പാലിക്കണം. എപ്പോൾ വുർആൻ ചൊല്ലിക്കേഴ്ക്കു നുംവോ അപ്പോൾ നിറുംവരായി അതിന്റെ ആശയത്താം ശ്രദ്ധിക്കണം(7: 204). സാവധാനം, ക്രമീകൃതമായി, ലയാനുവിശ്വമായി പാരായണം ചെയ്യണം. ഓരോ വാക്കും ഓരോ ആക്ഷരവും സ്വപ്നമായി ഉച്ചരിക്കണം. മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുമാർ ലളിതമായാണ് വുർആൻ രൂപപ്പെടുത്തിയത്. അർമ്മ മരിയാതുള്ള കേവല ശബ്ദങ്ങാച്ചാരണം വിഹലമാണ്. അറബിഭാഷ അറിയില്ലെങ്കിൽ നല്ല പരിഭ്രാഞ്ഞയോ വ്യാഖ്യാനത്തോന്തരയോ അവലംബിക്കാവുന്നതാണ്. അർമ്മത്താം ഉൾക്കൊള്ളാൻ കഴിയണം എന്ന നിശ്ചകർഷയാണ് അതിനു പിന്നിലുള്ളത്.

പുർവ്വവേദങ്ങളിലെ അടിസ്ഥാനാശയങ്ങളുടെ അർക്കൈകരണവ്യത്തിയാണ് വുർആനിലും സാക്ഷാൽക്കരിക്കപ്പെട്ടത്. പുനരാവർത്തനമല്ല, ഓരോനുമെടുത്ത് ഉള്ളനിപുറ്റയുകയുമല്ല; പലതില്ലുമായി പരന്നുകിടക്കുന്നതിനെ സമാഹരിച്ച് സമന്വയപ്പിക്കുന്ന ഒരു വിശേഷ ശ്രമം അനിവാര്യമാണെന്നു വന്നപ്പോൾ ശിരിശിവരം പോലെ അത്യുന്നതമായി, പാരാവാരം കണക്കെ വിശ്വാലതയാർന്ന് കിടക്കുന്ന മഹാശയങ്ങളെ സംക്ഷേപിച്ച് അവതരിപ്പിക്കേണ്ടത് അനുപേക്ഷണിയമാണെന്നുവന്നപ്പോൾ, വുർആൻ പിറവിയെടുത്തു. സാർവജനീനവും സാർവകാലികവുമായ ഒരു മഹാ ഭാത്യത്തിന്റെ നിർവ്വഹണമാണത്. മറ്റൊള്ളും, അവയോട് ആരംഭവ് സുക്ഷിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ പറയുട്ട്, കാലത്തലത്തിൽ പരിസിമിതവും പരിമിതപ്രകൃതവുമായ ജനപദങ്ങളിൽ ഒരുണ്ടിനിൽക്കുന്നവയും ആണ്. സാർവലാക്കികവും സാർവകാലികവുമായ ഒരു വിശദർശനത്തിന്റെ മുഖ്യപ്രകൃതവും റോദ താംവവും ആ വരിഷ്ടഗ്രന്ഥത്തിൽ നാം ആദ്യമായി പരിചയപ്പെട്ടുകയാണ്

ഞ്. മറ്റാരു വേദപുസ്തകം ആവശ്യമില്ലാത്തവിധം മനുഷ്യമനസ്സുകൾക്കു മുമ്പിൽ മാർഗ്ഗദർശകമായും വെളിച്ചമായും വുർആൻ വിരാജിക്കുന്നു.

വുർആൻ, 23 വർഷകാലത്തെ സാമൂഹ്യമാറ്റത്തിൽ സുവർണ്ണരേവ യാണ്. അത് സകല മതങ്ങളെയും സഹിഷ്ണുതയോടെ കാണുന്നു. ദൈവത്തിന് പകരകാരില്ല; ഉപദേവതകളില്ല; പാരാഹിത്യത്തെ പരിപൂർണ്ണമായും വർജിക്കുന്നു. ഭാതിക-അഭ്യതിക വേർത്തിരിവുകളില്ല. ഇഹപരിജ്ഞാനം നാഡി നാഞ്ചളായി കരുതുന്നു. ദൈവസ്തനേപത്തിൽ ക്രിയാത്മകരുപമായി സമു ഹാസ്വനത്തെ കാണുന്നു. തഹഹിത് അംഗീകരിക്കാതിരിക്കലും വിശനു വരുന്നവർ ആഹാരം കൊടുക്കാതിരിക്കലുമാണ് കൊടിയപാപം എന്ന് കരുതുന്നു. ഇസ്ലാമിൽ ദൈവസക്തിപം അവക്രമാണ്. സാഹോദര്യത്താട്ടം കൂട്ടാണബ ബന്ധങ്ങളാട്ടം ഇസ്ലാം സംസ്കൃതിക്കുള്ള പ്രതിബോധത അന്നും ആശം. മദ്യത്തിനും മയക്കുമരുന്നിനും എതിരെ ഇത്രമേൽ കർശനമായ നിഷ്ഠംയും നിഷ്കർഷയും സുക്ഷിക്കുന്ന മറ്റാരു മതദർശനമില്ല. കുലമ ഹിമക്കും വർഗ്ഗിയ മേധാവിത്തത്തിനുമെതിരെ ഇസ്ലാം വിട്ടുവിഴ്ചക്കില്ല.

എല്ലാതരം വിവേചനങ്ങളുമായി ഇസ്ലാം വിയോജിക്കുന്നു. സ്ത്രീകൾ പുരുഷരെന്നാണും സമുഹത്തെ സാത്രന്ത്യമനുവദിക്കുന്നു. ഇസ്ലാമി കർശനത്തിനും ഭീകരവാദത്തിനും സഹവർത്തനം സാധ്യമല്ലെന്ന് വേദഗ്രന്ഥം വ്യക്തമാക്കുന്നു.

വുർആൻ അമാനൂഷികര

സൃഷ്ടികളിൽ ഉയർന്ന നിലവാരം പുലർത്തുന്ന ഉതകൃഷ്ട സൃഷ്ടിയാണ് മനുഷ്യൻ. മനുഷ്യർക്കിടയിൽനിന്ന് ദൈവം ഒരൊളെ തെരഞ്ഞെടുത്ത് പ്രവാചകത്വം ഏൽപ്പിക്കുന്നു. ദൈവം ഏൽപ്പിച്ച അറിവുകളും അതിൻ്റെ പാലന ലംഘനങ്ങളിൽ അനിവാര്യമായും അനുഭവപ്പെടുന്ന ലാഗ്രനിർഭാഗ്യങ്ങളും മനുഷ്യരാശിയെ അറിയിക്കാനാണ് അവർക്കിടയിൽനിന്ന് പ്രവാചകയാരെ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നത്. അറിയിക്കപ്പെടുന്നത് ദൈവഹിതങ്ങളും ദൈവാഭിലാഷങ്ങളും ദൈവനിശ്ചയങ്ങളുമാകുന്നു. ഈ ദൈവം നേരില്ലെ, പ്രവാചകന്മാർ മുഖാന്തിരമാണ് മനുഷ്യരാശിക്കെത്തിക്കുന്നത്. ഈ ഏതൊക്കലിനെയാണ് ‘വഹ്യ’ അമീവാ വെളിപാട് എന്നു പറയുന്നത്. വെളിപാട് എല്ലാ നേരങ്ങളിലും, നിരന്തരമായി, ഇടത്തടവില്ലാതെ, അനുസ്യൂതമായി, നിലക്കാത്ത പ്രവാഹംപോലെ ആജീവനനം സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു പ്രതിഭാസമല്ല. ചിലപ്പോഴാണ്ടനുഭവപ്പെടുക. ‘ഹിറാ’യിലെ മഹാനുഭവം കഴിഞ്ഞ മുന്ന് വർഷത്തെ ഇടവേളക്കു ശ്രേഷ്ഠമാണ് രണ്ടാമതൊന്നുണ്ടാവുന്നത്. അപുർവസന്ദാങ്ങളിലെ അനർഥാനുഭവങ്ങളും വെളിപാടുകൾ.

സകലാധിനാമനായ ദൈവം മുഹമ്മദിനും മറ്റൊള്ളവരെപ്പോലെ, വേറിട്ട ജീവിതമനുവദിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും വെളിപാടുവേളയിൽ മുഹമ്മദിൻ്റെ, ദൈവക്കിങ്ങളായ ഹിതാഹിതങ്ങളാനും അവിടെ മുഖംകാട്ടിയിരുന്നില്ല. അനേറം പ്രവാചകന്റെ അന്തരിന്നിയങ്ങളാകെ സ്വപ്നക്കുന്നത് ദൈവത്തിൻ്റെ ഹിതാനുസാരം മാത്രം. വെളിപാടുകാല ജീവിതവേളതന്നെ തീർത്തും ദൈവാധിനമാണ്. വെളിപാടുവേളയിൽനിന്ന് മുക്തി നേടുന്നോണാണ് പ്രവാചകന്റെ വ്യക്തിജീവിതമാരംഭിക്കുന്നത്. പ്രവാചകത്വം കൈവന്ന ഒരു മഹാപുരുഷന് തന്റെ വ്യക്തിജീവിതത്തെയും വ്രതവിശുദ്ധിയോടെ സൃഷ്ടിക്കാനുള്ള ബാധ്യതയുണ്ട്. അനങ്ങളുടെ ബോധ്യത്തിനും മതി പീനും മമതകും വേണ്ടിയാണ്ട്. അതുകൊണ്ട് തന്നില്ലെ പ്രവചനങ്ങളായി ആവിഷ്കർക്കപ്പെടുന്ന മാത്രകാമഹത്യങ്ങളെ തന്റെ വ്യക്തിജീവിതത്തിലേക്ക് ക്രിയാമൂലം നൽകിയവതിന്നില്ലിക്കാൻ മുഹമ്മദിന് സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്.

അനുകാണാൻ മുഹമ്മദിന്റെ വ്യക്തിജീവിതത്തിലെ വെളിപ്പാടുകാലമൊഴി ശുള്ള തീർത്ഥം വ്യക്തിപരമായ ജീവിതത്തിലെ സംരചനയ്ക്ക് പോലും പഠനിയങ്ങളും അനുകരണിയങ്ങളുമാണെന്ന നിലയിൽ ഹദീസുകളിലും സുന്നത്തുകളിലും അനുസരിക്കപ്പെടുന്നത്. ഹദീസുകളും സുന്നത്തുകളും ദൈവാനുഗ്രഹത്തോടെ സാധിച്ച മുഹമ്മദിൽ പ്രതിഭാസങ്ങളാണ്. സാഡാ വികമായും അവയിലാരും അമാനുഷികതയനേഷിക്കാറില്ല; അതോരും സാധാരണ മനുഷ്യർന്നെല്ലാം സംരചനയ്ക്കാണ്. അതോടൊപ്പം ദൈവഹിതത്തിനുസൃതവും.

പതിനാല് നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കു മുമ്പാണത്. അന്ന് അരേബ്യ അപരിഷ്കൃതിയുടെ ഒരു പ്രാക്കൃത ഭൂതലമായിരുന്നു. കാട്ടറബികളുടെയും ഒട്ടക സംസ്കാരത്തിന്റെയും നാട്. അക്ഷരം പരികാനുള്ള പ്രാധാന്യ വിദ്യാലയങ്ങൾ പോലുമില്ലാത്ത നാട്!

ഒരാൾ രംഗത്തുവന്നു. ചുറ്റുമുള്ളവരോടും സമൂഹത്തോടാകെയും അദ്ദേഹം സംസാരിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാക്കുകളിൽ സംരതീവതയും ക്രിസ്തുകളിൽ പ്രതീക്ഷയും ചുവടുവെച്ചിൽ മനക്കരുത്തും കാണാമായിരുന്നു. വഴി തിരുത്താനും ലക്ഷ്യം തെളിച്ചുകൊട്ടാനും അദ്ദേഹം സാഹസികത കാണിച്ചു. പുതിയൊരു ഭൂമിക്കും പുതിയൊരാകാശത്തിനുംവേണ്ടി അദ്ദേഹം സംസാരിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാക്കുകൾ സമൂഹമാകെ ശേഖിച്ചു. ചിലർ അമർഷംകാണക്ക് പല്ലിറുണ്ണി. മറ്റുചിലർക്ക് ആ വാക്കുകൾ ചടന്നലേപനം പോലെ കുളിർമ്മ നൽകി. വ്യക്തികളെയും സമൂഹത്തെയും അടിമുടി മാറ്റിയെടുത്ത്, അവിലാധിനാമ്പനായ അല്ലാഹുവിന്റെ തിരുസന്നിധിയിലേക്ക്, ലക്ഷ്യാനുവമായി നീങ്ങുന്ന നല്ലവരുടെ ഒരു പുതിയ ലോകം അദ്ദേഹം സപ്പനം കണ്ടു. വാഗ്ദാനം ചെയ്തു. അതിനുള്ള ചുവരരാത്ത ഒരു പ്രത്യയശാസ്ത്രം ആ നിരക്ഷരെന്നെല്ലാം കൈയിലുണ്ടായിരുന്നു. ആദ്യമാദ്യം പ്രയാസങ്ങളുടെ കൊടുക്കാടുകളും ഗിരിശൃംഖലകളും താണ്ടണ്ടിവനുവെക്കിലും എറാ വെകാരത തെളിഞ്ഞ പ്രഭാതം അദ്ദേഹത്തെ വരവേൽക്കാനെത്തി. ഇരുപതിമുന്ന് വർഷങ്ങകാണക്ക് ഒരു ജനപദത്തെയാണെ സാധാരിക്കാനും തന്റെ കൈയിലെ പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തിനും പ്രതീക്ഷക്കുമനുസരിച്ചുള്ള ഒരു ധൈരന്നതനെമുഹം വാർത്തയെടുക്കുവാനും അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞു. പതിനാലു നൂറ്റാണ്ടുകൾ പിന്നിടക്കത്തിയ ആ ദർശനം, സകല വിസ്തുവ ദർശനങ്ങളും പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങളും നടവൊടിഞ്ഞതുകിടക്കുന്ന ഇന്നും മാനസികവും സാമൂഹികവുമായ പരിവർത്തനത്തിനുള്ള ചാലക്കരക്തിയായിത്തന്നെ വർത്തിക്കുന്നു.

അക്ഷരപരിജ്ഞാനം പോലുമില്ലാത്ത അപ്രശസ്തനും സാധാരണനും മായ ഒരാളിലും ആവിഷ്കരിക്കപ്പെട്ട ഒരു ജീവിതപദ്ധതി എങ്ങനെ സകലമാന വിഷയസ്പർശിയായി, സർവകാലജനമനസമാദ്ദേശിയായി പരി

ഞാമിച്ചു എന്നാണ് വിചാരമതിക്കപ്പോലും വിസ്മയിക്കുന്നത്.

പതിനാല് നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കുമുമ്പ് ജാഹിലിയാകാലമെന്ന് ചരിത്രം കുറിച്ചിട്ടും കാലത്ത് അഞ്ചാനവിജാനങ്ങളുടെ നേരത്തെ സ്ഥാവരണം പോലും അനുമതിച്ചുമെന്ന് പറയാവുന്ന ഒരു നാട്ടിൽ ഒരു ദർശനസമുച്ചയം അവതീർണ്ണ മായപ്പോൾ അതിനെച്ചുണ്ടാക്കി വിമർശനങ്ങളും അപവാദങ്ങളുമുയർന്നപ്പോൾ, അതിനെന്നെടുത്ത് നെഞ്ചുവാട് ചേര്ത്ത് “നിങ്ങളെല്ലാം ഒരുമിച്ചുകൂടിയാലും ഇതില്ലെള്ളതുപോലൊരുധ്യായം കൊണ്ടുവരാൻ സാധ്യമല്ല” എന്ന് പറഞ്ഞ പ്രസ്താവിക്കുന്ന അതെതാരു വെള്ളുവിളിയായിക്കണ്ണ്, അതിനെ നേരിട്ട് മുന്നോട്ടുവരാൻ ആരും ദൈരുംകാണിച്ചില്ല. വുർആൻറെ വെള്ളുവിളി ആ കാലാവധിയിലെ ഷുദ്ധയാദരഭേദ തീർത്തും അസാന്നമാക്കിയെക്കിലും അവർക്കുവിട, നിന്നു ഹായതയുടെ നില്വല്പത്തെ സുകചിക്കാനേ സാധിച്ചുള്ളൂ. അസാധിക്കുമായ ചാരംബഖവുമായ സാഹിത്യീയ പ്രവർത്തനങ്ങൾ അനുമുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും ആ വെള്ളുവിളിക്കു മുമ്പിൽ പത്തിമടക്കിയിരിക്കാനേ അവർക്ക് കഴി എന്തുള്ളൂ. സാഹിത്യമെന്നത് പദ്യം മാത്രമാണെന്ന് കരുതിപ്പോന്ന അന്ന് വുർആൻ എന്ന ഗദ്യഗ്രന്ഥത്തെ സർവ്വാർക്കും സാഹിത്യശിൽപ്പങ്ങളുടെ ജൂലിക്കുന്ന മാത്യുകയായി അംഗീകരിക്കാൻ ആ കാലാവധിം തയ്യാറായി. “ഇതുപോലെന്നു ചെറിക്കാൻ നിങ്ങൾക്ക് സാധ്യമല്ല, എന്നാൽ എനിക്കും വയു” എന്നും “നിങ്ങളെ വിസ്മയത്തിലെ നീർക്കയത്തിലെ മുക്കിക്കളുണ്ട് ഈ പുസ്തകം എന്നേതുമല്ല” എന്നുമുള്ള പ്രവാചകവച്ചല്ലുകൾ ഒരു മഹാസത്യത്തെ തെളിച്ചുകാട്ടുകയായിരുന്നു. അത് ആ ശ്രമത്തിന്റെ അമാനുഷ്ഠിക്കയല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമായിരുന്നില്ല. “നാം അതിരക്കി. നാം തന്ന അത് സംരക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യും” എന്ന ഭദ്രവചനംകൂടി പ്രവാചകനിലും നാമരിഞ്ഞപ്പോൾ, മുലഗ്രന്ഥരചയിതാവല്ല താനെന്നും ശ്രമത്തിന്റെ -വെളിപാടുവച്ചല്ലുകളുടെ - പ്രകാശനപ്രത്യേകം മാത്രമേ താൻ നിർവ്വഹിക്കുന്നുള്ളൂവെന്ന് അദ്ദേഹം വ്യക്തമാക്കുകയായിരുന്നു.

നമ്പിയുടെ പിതൃവ്യന്നും സന്തതസഹചാരിയുമായിരുന്ന ഹംസയെ വഹ്നി ചതിയിൽ എറിഞ്ഞതുവീംിത്തുകയും ഹിന്ദ് മുതദേഹം കുത്തിക്കുറിക്കരിക്കുന്ന പിഞ്ചുതെടുത്ത് ചവച്ചുതുപുകയും ചെയ്തു. വിവരമിന്നെത നമ്പിയുടെ ഷുദ്ധയം വെന്നുരുക്കി എന്നത് സാഭാവികം. എന്നിട്ടും വേദഗ്രന്ഥത്തിൽ വഹ്നിക്കും ഹിന്ദിനും നേരെ അമർഷവും ശാപവച്ചല്ലുകളുമൊന്നുമുണ്ടായില്ല. എന്തുകൊണ്ട്? മറകാനാവാത്ത തീവ്രദ്വാവത്തിന്റെ ബംഗരും ഉഹരുഡും കരവരച്ചൊരുക്കിയ കർമ്മലന്നായ അബ്യുസുപ്പയാനതിരെ വേദഗ്രന്ഥം നില്ക്കി സ്വംത പാലിച്ചു. എന്തുകൊണ്ട്? വെളിപാടു വച്ചല്ലുകളുടെ കാരകൾ എല്ലാം അറിയുന്നതുകൊണ്ട്. പശ്ചാത്താപത്തിന്റെ ഏരിതിയിൽ വെന്നുരുക്കി, അറു ശൂഖിക്ക് വിയേയരായി, നാളെ അവരെല്ലാം സത്യവേദത്തിലേക്ക് തിരിച്ചെത്തുമെന്ന് വേദഗ്രന്ഥത്തിന്റെ വിധാതാവിന്നറിയാമായിരുന്നു. ആ സമഗ്ര

ദർശനം പ്രവാചകനായാലും മനുഷ്യബുദ്ധിക്ക് അപ്രാപ്യമാണ്.

എന്നാൽ കുറനായ അബ്യുലഹബിനെക്കുറിച്ച് വുർആൻ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: “അബ്യുലഹബിന്റെ ഇരുക്കെക്കളും നശിച്ചു. അവനും തുലണ്ടു. അവൻ്റെ സ്വത്തും അവനാർജിപ്രവയുമൊന്നും അവൻ്റെ രക്ഷക്കെതിയില്ല. ആളിക്കെത്തുന്ന നരകത്തിയിൽ അവൻ കത്തിയെതിയും; അവൻ്റെ ഭാര്യയും...”(111: 1-4). അബ്യുലഹബ് പശ്ചാത്യപിച്ചില്ല. പശ്ചാത്യാപത്തിന്റെ പദി ത്രഭൂമിയിലേക്ക് കടക്കാൻ അധാർ തയ്യാറാള്ളുന്ന് ടീർപ്പദർശനം ചെയ്യാൻ വേദഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കർത്താവിന് കഴിഞ്ഞു എന്നറിയുന്നോൾ, അവിടെ അമാനുഷ്ഠിക്കയുടെ പരിവേഷമുണ്ട്.

വുർആൻ 114 അധ്യായങ്ങളുള്ളിൽ ഒരു ബൃഹദ്ഗ്രന്ഥമാണ്. സ്വാഭാവിക മായും ആരും പ്രതീക്ഷിക്കുന്ന, ഗ്രന്ഥകാരൻ്റെ വ്യക്തിജീവിതത്തിലൂന്നിയ ആത്മകമാപരമായ പരാമർശം അതിലൊറിടത്തും കാണുന്നില്ല. മനുഷ്യ സാധാരണമായ പ്രകൃതത്തെയും ദഹർബല്യങ്ങളെയും അതിജീവിക്കാൻപോന്ന്, അമാനുഷ്ഠിക്കയുടെ-കരവിലാസം ഇവിടെ കാണുന്നതിൽ അസാംഗത്യമുണ്ടാകുമോ?

വജ്രകിരണങ്ങൾ പോലെ തീക്ഷ്ണണശോഭികളായ അനേകം സ്ത്രീരത്നങ്ങളുണ്ട് ഇന്റലാമിന്റെ വിശാലവിമിയിൽ. എന്നാൽ വുർആൻ ചുണ്ടിക്കൊട്ടിയ മാതൃകാവനികതകൾ ഇഹസാനവിയുടെ മാതാവ് മർദ്ദവും ഹരോവയുടെ ഭാര്യയും മാത്രമായിരുന്നു. എന്തുകൊണ്ട് മുഹമ്മദിന്റെ മനസ്സിൽ മതി സ്മൃതുടിയ വദീജയും ആളുശയും മകൾ ഹാതിമയുമൊന്നും ആ നിരയിൽ വന്നില്ല?

രക്തിമയായിരുന്ന രഥസാദിന്റെ പേരെടുത്തുപറഞ്ഞ വുർആനിൽ എന്തുകൊണ്ട് പ്രവാചകപത്രനിമാരിൽ ആരുടെയെക്കിലിലുമോ മകളിൽ ആരുടെയെക്കിലിലുമോ സാത്രികയുടെ നിദർശനമായ അബ്യുബക്രിന്റെയോ കർമ്മയോഗിയായ ഉമറിന്റെയോ ഉസ്മാൻ, അലി-ഇവാറിലാരുടെയെക്കിലിലുമോ പേരെടുത്തുപറഞ്ഞില്ല? മുഹമ്മദിന്റെ ഹിതാഹിതങ്ങളാണ് ഗ്രന്ഥരചനയിലെ സ്വാധീനാലടക്കങ്ങളുടിൽ സ്വാഭാവികമായും അങ്ങനെ വരുമായിരുന്നില്ലോ?

അളവറ്റ ശാസ്ത്രീയപരാമർശങ്ങളുണ്ട് വേദഗ്രന്ഥത്തിൽ. ആ കാലാല കുതിരിന് അപ്രാപ്യവും എന്നാൽ ഈന്ന് തെളിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതുമായ പരസ്യതം ശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തങ്ങൾ! പതിനേക്കണക്കാണും നൂറ്റാണ്ടിനുശേഷം വികാസവുഡികളെ വാരിപ്പുണ്ടാരാൻ തുടങ്ങിയ വിജ്ഞാനവിസ്മയങ്ങളുണ്ടുണ്ട്, എഴാം നൂറ്റാണ്ടിലിരുന്നുകൊണ്ട് വിശകലനം ചെയ്യാൻ കഴിഞ്ഞ വേദഗ്രന്ഥത്തെന്നോക്കി അസാധാരണം, അമാനുഷ്ഠികം എന്നല്ലാം സവിസ്മയം പറഞ്ഞുപോകുന്നത് സ്വാഭാവികമല്ലോ?

വുർആൻ സർവാതിശായിത്തങ്ങളിലെന്ന് വിശ്വതമായ വിജ്ഞാന വിശകലനവും വ്യാപനവുമാണ്; അന്ന് വികസിതമായിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെ വിവിധങ്ങളായ വിജ്ഞാനഗാവകളും ചുട്ടും കണ്ണഡത്തിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെ അത്യന്തം സക്രിണിമായ വൈജ്ഞാനിക സമസ്യകളുടെ വിശകലനം സംബന്ധിച്ചും തെളിഞ്ഞ പരാമർശങ്ങൾ വേദഗ്രന്ഥത്തിലുണ്ട്. അതിനു മുന്തിൽ അക്കാദമിയും, ആ രംഗങ്ങളിലെ അതികാര്യമാരായ റോമ കാരും ശ്രീകൃഷ്ണരും ഇറാൻകാരുമൊക്കെ വിസ്മയങ്കുറി നിന്നു. ശാസ്ത്ര ത്തിന്റെ അധ്യനാതനങ്ങളായ കണ്ണഡത്തലുകളിൽ പലതും പതിനാല് നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കുമുമ്പ് വെളിപ്പാടുവച്ചപ്പുകളായിപ്പറിന്ന് വേദഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രാബല്യം ചൊരിഞ്ഞുനിൽക്കുന്നുണ്ടെന്ന വസ്തുത വിസ്മയങ്ങൾക്കും തന്നെ. ഈതേ ക്കുറിച്ചുള്ള സുക്ഷ്മാവലോകനം നമ്മുടെ കൊണ്ടുനിക്കും? മുഹമ്മദിന്റെ വൈജ്ഞാനിക പ്രാഗത്യമാണത് എന്ന മറുപടി നമ്മുടെ പ്രസ്തുതയുമോ? മുഹമ്മദിലൂടെ ആവിഷ്കൃതമായ ഈ വിസ്മയപ്രതിബാന ത്തിനുപിനിൽ അല്ലാഹുവിന്റെ സഭോധനാനിയും നാമറിയുന്നുവെങ്കിൽ, അവിടെയായിരിക്കും സത്യം സഹരദ്യം പരത്തുന്നത് എന്ന് മനസ്സിലാക്കാനാവും.

വുർആനിൽ അമാനുഷികവുത്തി (മുഅജിസത്ത്) എന്ന വിശേഷപദ മില്ല ഹദീസുകളിലും ഇല്ലെന്നാണെന്നീപ്. എന്നാൽ ദ്വാഷ്ടാനം, തെളിവ് എന്നീ പദങ്ങൾ പലവുരു പ്രയോഗിച്ചതായും കാണാം. ഈ പദങ്ങൾ വിരൽച്ചുണ്ടുന്നത് അമാനുഷികതയുടെ സവിശേഷതയിലേക്കാണ്. പ്രവാചകർമ്മാർക്ക്, സമൂഹത്തിൽ പ്രത്യേക ഭാത്യനിർവഹണം സാധിക്കാനുണ്ടെങ്കിലും-അതിനാവശ്യമായ ദൈവദത്തമായ ശക്തിസിദ്ധികളുണ്ടെങ്കിലും- ദൈവഹിത തന്ത്യും പ്രകൃതിനിയമങ്ങളെയും അതിലംലിക്കുവാൻ കഴിയുകയില്ലെന്ന താണ് സത്യം; കഴിയുമെന്ന ധാരണപോലും ഇന്നലൂഡിക സംസ്കൃതിയുടെ അടിസ്ഥാനഭാവങ്ങളുടെ നിഷ്പയമാണ്. പ്രഭോധിപ്പിക്കാനും മുന്നറിയിപ്പ് നൽകാനുമുള്ള ബാധ്യതാ നിർവഹണമാണ് (പ്രവാചകർമ്മാർ സാധിക്കുന്നത്). എന്നാൽ ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ അവരുടെ വചനപ്രവൃത്തികളിൽ അസാധാരണത്വം അമുഖ അമാനുഷികത അഭിവർശിക്കപ്പെടുക എന്നുവരാം. അതുതന്നെ സർവശക്തനായ ദൈവത്തിന്റെ അനുഗ്രഹമാനുംകൊണ്ടുമാത്രവുമാണ്. ദൈവദത്തമായ ശക്തിയുടെ പ്രകാശനമാണത്. അവിടെയും പ്രവാചകൻ ഭാത്യനിർവഹകനും ദൈവാദിഷ്ടങ്ങളുടെ സംഖാരകനുമാണ്.

തെളിമേഖലയിൽനിന്ന് മഴപൊഴിയുന്നോഴും ഏരിതീയിൽനിന്ന് കൂളിർന്നാണ് കിളിർക്കുന്നോഴും പാശച്ചളിക്ക് സുരസൗരദ്യമനുഭവപ്പെടുന്നോഴും ഒന്നുമില്ലായ്മയിൽനിന്ന് സമുഖി വർഷിക്കുന്നോഴും വിസ്മയം കൊള്ളുന്ന മനുഷ്യമനസ്സ് സമശ്വരണത് സർവേഷരരെ വിലാ

സലാസ്യങ്ങൾ എന്ന് കരുതിക്കാണോൺ. സാമാന്യസമുഹത്തിൽനിന്ന് തെരുവണ്ടുക്കപ്പെട്ട ഒരു സാധാരണ മനുഷ്യനിലൂടെ-പ്രവാചകനിലൂടെ-പ്രകാശത്തിനായാണ്. അടിസ്ഥാനവർഷം ഒന്നുമാത്രം. ദൈവത്തിന്റെ ആശയസാഖാക്കരാണ് പ്രവാചകർമ്മാർ. ഏൽപ്പിക്കപ്പെട്ടുന്നത് അനുനാസി, യമാർഹം എത്തിക്കുന്നവരാണവർ. കൂടാനും കുറക്കാനും സാഹസികതകാണിക്കാതെ, ദൈവദത്തമായത് നമ്മകിടയിലെത്തിക്കുവാൻ മാത്രം വിധിക്കപ്പെട്ട ധർമ്മിഷ്ഠരായ കർമ്മപാലകരാണവർ. അവരുടെ ശാരീരികവും ബന്ധികവുമായ കരുതുന്നു കഴിവുമൊന്നും ഇവിടെ പ്രശ്നമല്ല. ആശയസാഖാക്കർക്ക് അനുപേക്ഷണിയമെന്ന് നാം കരുതുന്ന ആക്ഷരജ്ഞത്തപോലും ഇവിടെ പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നില്ല. സാകലേന്ന സാധിക്കുന്ന ദൈവബോധ്യമാണിവിടെ കാര്യം. പ്രവാചകരത്താമെന്ന് നമ്മുടെ ഹൃദയം കീർത്തിക്കുന്ന മുഹമ്മദിന്റെ അടിസ്ഥാനവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ കോളത്തിൽ നാം കാണുന്ന പദം നിരക്ഷരത എന്നാണ്. സാകലേന്നയുള്ള ദൈവികബോധ്യമാണ് തെരഞ്ഞെടുപ്പിനാധാരം എന്നു മാത്രം കരുതുക.

ലോകജീവിതത്തിന് മനുഷ്യനയിരിക്കുന്നത് ദൈവമാണ്. പാദമേധം പോലും ദൈവം അവന് നൽകുന്നു. ജീവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നോൾ മാത്രമാണ് ദൈവനിശ്ചയത്തിന്റെ ദൈവചിത്രവും വിസ്മയപ്രക്രമവും മനുഷ്യനിയുന്നത്. പ്രവാചകതവും ഇതിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തമല്ല. ആണിരിങ്ങി നോക്കാനും നീണ്ടുകണ്ടിയാനും കഴിയാത്ത ഫ്രസ്വദ്ധികളാണ് നമ്മൾ. അതുകൊണ്ടാണ് മനുഷ്യനിൽത്തന്നെ ദൈവം നടപ്പാക്കാനുണ്ടെങ്കിലുണ്ട് കർമ്മപരിപാടികൾ മുന്നേ കണ്ടിയാണ് നമുക്ക് കഴിയാതെപോകുന്നത്.

പ്രവാചകത്വം ദൈവദത്തമാണ്. അത് ലഭിക്കുന്നവർ അതിനായി പള്ളിത്തപ്പെടുന്നു. ഈത് ബോധ്യപ്പെടുത്താൻ പോരുന്ന നിരവധി സൂചനകളും തെളിവുകളും മുഹമ്മദ് നമ്പിയുടെ ജീവിതത്തിൽ നമുക്ക് കണ്ണാതാൻ കഴിയും.

- കുട്ടി പിറന്നപ്പോൾത്തന്നെ അവനെ വാരിയെടുത്ത് പിതാമഹൻ അബ്ദുൽ മുത്തുലിഖ് പള്ളിയിലേക്കോടി. ഭൂമിയിലും ആകാശത്തിലും ശ്രാവലിക്കപ്പെടുന്നവനാവെടു എന്ന് പ്രാർഥിച്ചു. അസാധാരണമാംവിധം ‘മുഹമ്മദ്’ എന്ന് നാമകരണം ചെയ്തു.

- ഒരിക്കൽ കുട്ടിയോടൊപ്പം പള്ളിയുടെ മുറ്റത്തിൽക്കുകയായിരുന്ന അബ്ദുൽ മുത്തുലിഖിനോട് ഒരു സന്ധാരി, കുട്ടിരെ ശ്രദ്ധിക്കണം മറിച്ചായാൽ അപകടം എന്നറിയിച്ചു.

- മുഹമ്മദിന്റെ സാന്നിധ്യമുണ്ടായപ്പോൾ ഫലീമയുടെ ഭവനത്തിലനും വപ്പെട്ട വിശ്വഷാനുഭവങ്ങൾ.

- 12-ാം വയസ്സിൽ അബുതോലിബിനോടൊപ്പം മുഹമ്മദ് സിറിയിലേക്ക് പോയപ്പോൾ ഒരു കെടുപ്പം തവിസന്ന്യാസി വന്ന് കൂട്ടിയെ നന്നായി ശൈക്ഷണമനാവശ്യപ്പെട്ടു.

- നൊസ്സാറാം ആദ്ദേശമത്തിൽ, മുഹമ്മദിന്റെ സാന്നിധ്യത്തിൽ ചില അസാധാരണ സംഭവങ്ങളുണ്ടായി.

- ഹജറുൽ അസ്വദിന്റെ പുനർവ്വിന്നുസ സഹഭാഗ്യം മുഹമ്മദിന് കൈവന്നു.

- ഹിറയിലെ മഹാനുഭവം വദിച്ച വിവരിച്ചപ്പോൾ കെടുപ്പം തന്നെയും വരവത്തിന്റെ പ്രതികരണം.

ഇവയെല്ലാം വിളിച്ചറിയിക്കുന്നത് പ്രവാചകത്വം ദൈവം മുഹമ്മദിൽ നിക്ഷേപിച്ചത് ജനസംഭാഗ്യമായിത്തന്നെന്നാണ്. അതുകൊണ്ട് മൂഹി മഹിൽ അഭിദർശിക്കപ്പെട്ട് അസാധാരണ വൃത്തികൾ കേവലമാരു സാധാരണ മനുഷ്യരും കർമ്മത്വത്തിൽ കണ്ട വിസ്മയ പ്രതിഭാസങ്ങളായി വിലയിരുത്തപ്പെട്ടുകൂടാ. മുഹമ്മദിലും സകല പ്രവാചകനാരിലും മനുഷ്യസാധാരണമായതിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തമായ ഒട്ടരെ അനുഭവങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇതിന്ത്യജന്മമായ ദോധനത്തിനും യുക്തിപരതക്കും അപ്പുറത്താണ് അവയുടെ അവസ്ഥാനമെന്ന് സമ്മതിക്കുന്നു. ദൈവം തന്റെ പ്രവാചകൻമാരിലുടെ നമ്മുടെ കണ്ണുകൾക്കുമുമ്പിൽ വിസ്മയം വിളയിക്കുകയാണ് എന്നതാണ് സത്യം. മലക്കുകളുമായി സംബന്ധിക്കൽ, വെള്ളിപാടനുഭവം-ഇവയെന്നും മനുഷ്യസാധാരണമല്ല. പുർവ്വകാലാനുഭവങ്ങളുടെ കമാതലത്തിൽ, നമ്മിനെ പിന്തുടർന്നു സുറാവത്തിന്റെ കുതിര മുന്നു പ്രാവശ്യം കാലിടൻവീണതും പ്രവാചകനെ വധിക്കാൻ വാളുയർത്തിയപ്പോൾ അത്താനെ കഴിയിൽനിന്നുമുന്നുവീണതും ബഡ്സ്-ഉപ്പുൾ-വന്നവ് യുദ്ധങ്ങളിൽ ശത്രുപക്ഷത്ത് അളവറു ആശിബ്ദമലുണ്ടായിട്ടും അനാധാരം അവരെ ജയിച്ചുവരാനിടയായതും പേരിഷ്യക്കത്തിനെ രോമയുടെ വിജയം പ്രാവച്ചിച്ചത് സത്യമായിപ്പുലർന്നതും ഹൃദൈബിയാ സസ്യിയിൽ പ്രകടമായ വിജയകമയും വിസ്മയപരിവേഷമണിഞ്ഞ ചരിത്രപമത്തിൽ പ്രകാശിക്കുകയാണ്.

‘വുർആൻ പാനത്തിലേക്ക് ഒരു തീർമ്മയാത്ര’ എന്ന ശ്രമത്തിൽ ടി. പി. കുട്ട്യാമു സാഹിബ് ഇങ്ങനെ രേഖപ്പെടുത്തി:

“മുസ്ലിംകളുടെയിടയിൽ ഭൗതികവിജ്ഞാനം വളർന്നുവരികയും ബൃഥിജീവികളും ചിരാപസ്ഥാനങ്ങളും ഉയർന്നുവരികയും ചെയ്തപ്പോൾ, വിശ്വാസങ്ങൾ പലതും ചോദ്യംചെയ്യപ്പെട്ടു തുടങ്ങി. ശ്രീകുർത്താന്തരാം മാണ്ഡ് മുസ്ലിം ബൃഥിജീവികളെ ആദ്യമായി സംബന്ധിച്ചു. ശ്രീകുർക്കാർക്ക് കുറേ പുരാണങ്ങളും ഇതിഹാസങ്ങളും നല്കപ്പോലെ വളർന്നുവന്ന ഒരു

തത്തച്ചിന്താശാസ്ത്രവുമല്ലാതെ പ്രവാചകനാരെപ്പറ്റിയോ ദൈവികവെള്ളിപ്പാടുകളെക്കുറിച്ചു വ്യക്തമായ ധാരണയെന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവരുടെ തത്തച്ചാസ്ത്രം ഭൗതികവാദത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായിരുന്നു. ഇതിന്റെ പോരായ്മകൾ ഇംബനുറുത്ത്, ഇംബനുതെത്തമിൽ മുതലായവർ നല്കപ്പോലെ വണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ട്. യാക്കും കിൽ, ഫാറാബി മുതലായ പണ്ണിത്തയാർ ശ്രീകീഴ് തത്തച്ചാസ്ത്രം പറിച്ച് അതിന്റെ മാർഗ്ഗങ്ങളുപയോഗിച്ചുകൊണ്ട് ഇൻഡ്രാംിക വിശ്വാസങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുകയുണ്ടായി. അമാനുഷിക കൃത്യതയെപ്പറ്റി ഫാറാബി പറഞ്ഞത് ഇങ്ങനെ സംഗ്രഹിക്കാം:

1. നാം ഓരോരുത്തരുടെയും ആത്മാവ് നമ്മിൽ സ്വാധീനം ചെലുത്തുകയും നമ്മുടെ പ്രവൃത്തികൾക്ക് രൂപംനൽകുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതുപോലെ പ്രവാചകന്മാരുടെ ആത്മാവിന് അല്ലാഹു നൽകിയിട്ടുള്ള അതിബൃഹിതായ ദിവ്യശക്തി ബാഹ്യലോകത്തെയാകമാനം സ്വാധീനിക്കുന്നു. ആ ലോകം ആ അതിമാനുഷ്ഠൻ ആജ്ഞകൾ അനുസരിക്കുന്നു. അങ്ങനെ, പ്രകൃതിനിയമങ്ങൾക്കുതൈത്തമാണെന്ന് നമ്മകു തോന്നുന്ന കൃത്യങ്ങൾ ചെയ്തുകാട്ടുവാൻ അവർക്ക് സാധിക്കുന്നു.
2. മലകുളുമായി നേരിട്ട് സംസാരിക്കുവാനും അവതിൽക്കൂടി അജന്താത്വവസ്തുക്കളെപ്പറ്റിയും മറ്റൊള്ളിലും വിവരങ്ങൾ സമാഖിക്കുവാനും സാധിക്കുന്നു.
3. സാധാരണ മനുഷ്യർ തോന്നല്ലെങ്കിൽക്കൂടിയും സപ്തനതിൽക്കൂടിയും ചില സംഗതികൾ യാണുന്നു. അത് അസത്യമാകാം അല്ലാതെയുമാകാം. എന്നാൽ പ്രവാചകന്മാർക്ക് കണ്ണുമിഴിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ ദിവ്യവെളിപ്പാട് ലഭിക്കുന്നു.
4. സാധാരണ മനുഷ്യർക്ക് വിവിധ തലത്തിലുള്ള ചിന്തയും പ്രവൃത്തിയും ഒരേസമയം സാധിക്കുന്നില്ല. ഒരേസമയം തന്നെ ഒന്നിലേറെ കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുവാനോ ഒന്നിലധികം കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുവാനോ സാധിക്കുന്നില്ല. പ്രവാചകന്മാർക്ക് ഇതെല്ലാം സൃഷ്ടാധ്യമാണ്.

ഫാറാബിയുടെ ഇത്തരം നിഗമനങ്ങൾ വർഷങ്ങളോളം മുൻപിൽ തത്തച്ചാസ്ത്രങ്ങളിലെ മുലപ്രമാണങ്ങളായി സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടു. ഇംബനുസീന, ഇംബനു മൾക്കലെ, ഇമാം ഗസ്സാലി, മഹലാനാ റൂമി തുടങ്ങിയ പണ്ണിത്തം ഇതേ രീതിയിൽ ചിന്തിക്കുകയും അമാനുഷിക കൃത്യങ്ങളുടെ സാധ്യതയെ സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്തുവെവന്നും ഇവിടെ രേഖപ്പെടുത്താതെ. പ്രവാചകന്മാർക്ക് അജന്താത കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി തോന്നല്ലെങ്കുന്നുവെന്നും മലകുകളെ കാണുവാനും വഹ്നിയും സ്വീകരിക്കുവാനും സാധിക്കുന്നുവെന്നും അമാനുഷിക കൃത്യങ്ങൾ കാട്ടുന്നുവെന്നും അവർ ഉറപ്പിച്ചു പറയുന്നുണ്ട്.”

ഡോ. അൻവർ മുഹമ്മദ് തന്റെ ‘ഇന്ത്യാമിക സംസ്കൃതി’ എന്ന ശ്രദ്ധ തനിൽ (പേ. 164) ഇങ്ങനെ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്:

“പ്രകൃതി ഒരു ദുഷ്ടാന്തഭൂമികയാണ്. അതും അതിലെ സമസ്ത പ്രതിഭാസങ്ങളും, വൈവിധ്യങ്ങളും വൈചിത്ര്യങ്ങളുമാർന്നവയാണ് അതിലെ പ്രതിഭാസങ്ങളില്ലാം. അചേതന വസ്തുക്കളുണ്ടാവിടെ. ചേതനാചേതനങ്ങൾ വ്യതിരിക്തമായി കണ്ണറിയാണ് കഴിയാതെ തന്ത്രിലുള്ള വസ്തുക്കളിലുമാണ്. സസ്യജാലങ്ങൾ, തിരുക്കുകൾ, മുഗങ്ങൾ, മനുഷ്യർ അങ്ങനെ അനേകങ്ങൾ. സുക്ഷ്മനിരീക്ഷണത്തിൽ, ജീവരുൾ പുരിണ്ടപ്രഭാവത്തിലേക്കുള്ള പ്രയാണ ഗതിപോലെ തോന്നും. ചെതനയും അനുഭവപ്പെടാതെ മണ്ണും ആത്മാവ് അഭിദർശിക്കപ്പെടാതെ സസ്യ-മുഗജാലങ്ങളും ആത്മസാനിധ്യം ബോധ്യ പ്പെടുന്ന മനുഷ്യരായിയും ഈ സത്യമല്ലാതെ മറ്റൊരാണ് വ്യക്തമാക്കുന്നത്? മനുഷ്യർ ജീവപ്രപഞ്ചത്തിൽ, തനിലെ ആത്മസാനിധ്യംകൊണ്ട് സമുന്ന തസ്മാനത്വവസ്ഥിതനാണ്. മനുഷ്യരിൽ തന്നെ നാം മഹത്തുക്കളെ കണ്ണം താറുണ്ട്. ബുദ്ധിശക്തിയും മാനസികഭൗത്ത്യവും ആത്മവീര്യവുമാണ് സാമാന്യ മനുഷ്യരിൽനിന്ന് മഹത്തുക്കളെ വ്യതിരിക്തരാക്കുന്നത്. സമാന തകളല്ല, തന്ത്രമദ്ദേശങ്ങളാണ് എവിടെയും കാണുന്നത്. രാമാനുജത്തിന്റെ ഗണിത ബുദ്ധിയും ബിംബോവരുൾ സംഗീതസിദ്ധിയും ധാവിഞ്ഞിയുടെ ചിത്ര രചനാ ചാതുരിയും നമിൽ വിസ്മയമുള്ളവക്കുണ്ടോ സാമാന്യമനുഷ്യരുൾ തലത്തിൽ അസാധാരണങ്ങളും ഉള്ളവിൽ അമാനുഷ്യികങ്ങളുമാണെ. പ്രവാ ചക്രാർ സകലജനതനായ ദൈവത്തിന്റെ തന്ത്രങ്ങളുംപീൽ തെളിഞ്ഞുവ നാവരാണ്. അസ്വശ്രമായ ആത്മശക്തിയുടെ പ്രഭാവമായിരിക്കാം അവരെ ഉന്നതരാക്കിത്താർത്തത്. അവർ മാനുഷ്യക്കത്തിന്റെ വഴിക്കട്ടായി ആത്മി യാന്ത്ര്യത്തിന്റെ ശരിമയിൽ പ്രഭാസിക്കുന്നു. ആത്മശക്തിയുടെ അതിർവ രബുക്കളോ ആക്കത്തുക്കങ്ങളോ എവിടെയെന്നും എത്രയെന്നും കണ്ണാനു വാൻ ആർക്കും സാധ്യമല്ല. ഭാർഷനികനായ അലക്സിസ് കാറോലിന്റെ വിവ്യാതമായ മേൻ ദ അൺസ്നോൺ(Man the un known) വിശകലനം ചെയ്യുന്ന വിഷയമതാണ്. അതുകൊണ്ട് നാളെ മനുഷ്യപ്രതിഭ വിടുത്തി ക്കാട്ടാനിരക്കുന്ന വിസ്മയങ്ങളുടെ മായുര പിഞ്ചേരം നമ്മുടെ പരാമർശ തനിനു വിധേയമായിക്കുടാ. തത്കാല മനുഷ്യബൃഥികൾ പ്രാപിക്കാൻ കഴി എത്തത് മാത്രമാണ് സത്യം എന്ന നിഗമനം അപകുമാണ്. അത് അതിര കാല ജീവിതാനുഭവങ്ങളാടുള്ള അക്ഷയവ്യമായ അനാദരവുമാണ്.

വെള്ളിപാട്, അമാനുഷ്യികത-തൃടങ്ങിയ പദങ്ങൾ അതിലാഘവത്തോടെ ഉപയോഗിച്ചുകൂടാ. പക്ഷിമുഗാദികൾക്കും ഇന്ത്രിയങ്ങളുണ്ട്. അവകൾ ആത്മാവും വിശ്വഷബ്ദിയിയുമില്ല. അവകൾ അവയുടെതായ വിധിക്കപ്പെട്ട ജീവിതമുണ്ട്. ചിന്താശേഷിയും മനസ്സുനാ വഴിക്കട്ടിയും അവക്കില്ലെങ്കിലും ദൈവദത്തമായ ജനവാസനയാണ് അവകൾ പ്രചോദനമായും വഴിക്കട്ടി

യായും വർത്തിക്കുന്നത്. അവയിലെ ജനവാസനരെ വെളിപാടാ(വഹ്യ)യി ടാൻ ബുർജുൻ വിശേഷിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. അന്നപറ്റൽ അധ്യായത്തിലെ രണ്ട് സുക്തങ്ങൾ ഇതിനു തെളിവാണ്:

“നിരൈ നാമൻ തേനീച്ചുകൾക്ക് ബോധനം നൽകി. മലകളിൽനിന്നും വ്യക്ഷങ്ങളിൽനിന്നും മനുഷ്യർ കെട്ടിയിണ്ടാക്കുന്ന പന്തലിൽനിന്നും ചിലേ ടങ്ങളിൽ നീ കുടുകളുണ്ടാക്കുക. പിന്നെ എല്ലാ മലവർഗ്ഗങ്ങളിൽനിന്നും നീ ക്ഷേഷിക്കുക. എന്നിട്ട് നിരൈ നാമങ്ങൾ സരണികളിൽ സുഗമമായി പ്രവേശിക്കുകയും ചെയ്യുക. അവയുടെ വയറുകളിൽനിന്ന് വിവിധ വർണ്ണങ്ങളോ ടുക്കടിയ ഒരു പാനീയം പുറത്തുവരുന്നു. അതിൽ മനുഷ്യർക്ക് രോഗശമനമുണ്ട്.” (68: 69)

മിസിസിപ്പിയുടെ തീരത്തു കഴിയുന്ന ഒരുത്തരം പക്ഷികൾ. അവ നിർമ്മിക്കുന്ന കുട്ട ശിൽപ്പചാരുതയുടെ മഹാവിശ്വമയമാണ്. ഒരു ശാസ്ത്രജ്ഞൻ മുട്ട കൊണ്ടുപോയി വിത്തിച്ച് പിറന്ന പക്ഷിയെ കുട്ടിലിട്ട് വളർത്തി. സഹജിവികളെല്ലാണ്യും ഒരിക്കൽപ്പോലും കാണാനുള്ള സൗകര്യം അതിന് കൈവന്നിരുന്നില്ല. ഒരുന്നാൾ ശാസ്ത്രജ്ഞൻ ആ പക്ഷിയെയും കൊണ്ട് കടലോരത്തെതാണി. അന്നവിടെ തന്യുകളും താമസിച്ചു. പിറ്റേന് പക്ഷിയെയും കുട്ടി സ്വവസതിയിലേക്ക് തിരിക്കാൻ തുടങ്ങിയപ്പോഴാണ് അദ്ദേഹം വിസ്തരിയിന്നനായത്. തലേന്ന് രാത്രി ആ പക്ഷി ഇല്ലാകളും കുമ്പുകളും ശേഖരിച്ച് സമീപത്തുള്ള വ്യക്ഷങ്കാവിൽ നന്നാംതരമെന്നരു കുടുണ്ടാക്കുകയായിരുന്നു. ശ്രദ്ധിച്ചപ്പോഴാണ് അതിന്റെ കുട്ടുകാരും കുടുംബക്കാരുമെങ്കെ ഒരുക്കുന്നതുപോലുള്ള കുടാണ്ടതെന്ന് മനസ്സിലായത്. ആരാണ്ടിനെ ഇത്തരമൊരു ശിൽപ്പത്തെ പഠിപ്പിച്ചത്? ഉത്തരം ഓന്നുമാത്രം - ജനവാസന. ആ പക്ഷിയിൽ ദൈവം സുക്ഷിച്ച ജനാധത്ത സിദ്ധിയാണത്. അതിനെയാണ് ബുർജുൻ ‘വഹ്യ’ എന്ന് വിളിച്ചത്. അചേതന വസ്തുകൾക്ക് പോലും ദൈവത്തിന്റെ വെളിപാടുണ്ടായതായി വേദഗ്രന്ഥത്തിൽ പരാമർശമുണ്ട്.

“അനാഭിൽ ഭൂമി അതിന്റെ വാർത്തകൾ വിവരിക്കുന്നതാണ്. നിരൈ നാമൻ അതിനെ സംബന്ധിച്ചു ബോധനം നൽകിയതിനാൽ.” (99: 4-5)

ആകാശത്തിന്റെ സംരചനയെപ്പറ്റി പറയുന്നിടത്ത് ഇങ്ങനെ കാണാം:

“അങ്ങനെ രണ്ടു നാളുകളിൽ അവയെ ഏഴ് ആകാശങ്ങളായി അവൻ പുർത്തിയാക്കി. ഓരോ ആകാശത്തിനും അതിന്റെ കാര്യം അവൻ അറിയിക്കുകയും(വഹ്യ നൽകുകയും) ചെയ്തു.”

വേദഗ്രന്ഥത്തിലെ വിശുദ്ധ വചനങ്ങളുന്നസലിച്ച് തിരുക്കുകൾക്കും അചേതനവസ്തുകൾക്കുപോലും ഇന്ത്യയെത്തരമായ അറിവുകൾ(വഹ്യ) ലഭിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ സുഷ്ടികളിൽ ശ്രേഷ്ഠം എന്ന് വിളിക്കപ്പെടുന്ന മനുഷ്യൻ വഹ്യ ലഭിക്കുന്നു എന്നതിൽ വിസ്തരിക്കാനുണ്ടോ?

ദൈവത്തിന്റെ വിചിത്രമായ കർമ്മശാലയാണ് മനുഷ്യ മനസ്സ്. അവിടെ പിറവിരെടുക്കുന്ന സ്ഥലുംഭാഗങ്ങളും സ്ഥേമാടനങ്ങളുമെല്ലാം നമ്മിൽ വിസ്താരം യമുളവാക്കാറുണ്ട്. തോന്നലുകളെന്നും ചോദനകളെന്നും സപ്പനങ്ങളെന്നും വിഭാവനകളെന്നും നാമവശ്യ വിശേഷിപ്പിക്കാറുണ്ട്. ഉറക്കവും വിശ്രമവുമില്ലാതെ ആ പണിയാലയിലെ ശബ്ദവും വെളിച്ചവുമെല്ലാം സവിസ്താരം അനുഭവിച്ചിരിഞ്ഞവരാണ് നാം. മനുഷ്യമനസ്സ് ദൈവത്തിന്റെ കർമ്മശാലയാണെങ്കിൽ അവിടെ വിളയുന്ന വിസ്താരങ്ങളെ അമ്മവാ വെളിപാടുകളെ അമാനുഷികം എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത് സുക്ഷ്മവിചിന്നത്തിൽ സാധ്യവാണോ? അതിന്റെയജണാനം അമാനുഷികമാണോ? അതോ മനുഷ്യനിൽ ദൈവം സുക്ഷിച്ച ആത്മഭാവത്തിന്റെ സ്വകീയ പ്രഭാവമോ?

പ്രോഫ. വി. മുഹമ്മദ് ‘ഇസ്ലാമിക ദർശന’ ത്തിൽ ഇങ്ങനെ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്:

“നമ്മിന്മാർക്ക് ലഭിച്ചിരുന്ന വഹ്ന് (ദിവ്യദോധനം) പ്രകൃതിനിയമത്തിനുത്തിരുത്താണ് ഒരു പ്രതിഭാസംശയിരുന്നില്ല. വഹ്ന് ലഭിക്കുന്നതിൽ അമാനുഷത്താമോ അതിമാനുഷത്താമോ ഒന്നുമില്ലായിരുന്നുവെന്നും വഹ്ന് പ്രകൃതിനിയമത്തിന് അനുസൃതമായിത്തന്നെന്നാണ് സംഭവിക്കുന്നതെന്നും മനസ്സിലാക്കാം. പദാർഥങ്ങളിൽ അവയുടെ ഗുണങ്ങൾ നിക്ഷിപ്തമാവുന്നതും ആ ഗുണങ്ങൾ അവ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതും പ്രകൃതിനിയമമനുസരിച്ചാണ്. ജീവികൾക്ക് മാർഗ്ഗദർശകമായ ജന്മവാസന അവയിൽ നിക്ഷിപ്തമാവുന്നതും അവ പ്രവർത്തിക്കുന്നതും പ്രകൃതിനിയമമനുസരിച്ചാണ്. സപ്പനം, ദർശനം, തോന്തൽ തുടങ്ങി മനുഷ്യനിൽ കാണിപ്പെടുന്ന പ്രതിഭാസങ്ങളും പ്രകൃതിനിയമമനുസരിച്ചുതന്നെന്നാണ്. ഇവക്കെല്ലാം വുർആനിൽ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളത് ‘വഹ്ന്’ എന്ന പദമാണ്. ഇതേ പദം തന്നെന്നാണ് നമ്മിന്മാർക്ക് ദിവ്യസങ്ഗങ്ങൾ ലഭിക്കുന്ന മാർഗ്ഗത്തിനും ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളത്. അതുകൊണ്ട് നമ്മിന്മാർക്ക് കിട്ടുന്ന വഹ്ന് മേൽപ്പറിയുന്ന ഇന്ദ്രിയൈതു ജണാനമാർഗ്ഗങ്ങൾഡിൽ പെട്ടതും അതിന്റെ പൂർണ്ണതപ്രാപിച്ച രൂപത്തിലുള്ളതുമാണെന്ന് ശ്രദ്ധിക്കാം.

“രു മനുഷ്യൻ സപ്പനം കാണുമ്പോൾ അയാളുടെ ശരീരത്തിൽ പല ചലനങ്ങളും നടക്കുന്നുവെന്നും അവയിൽ ചിലതെല്ലാം യന്ത്രസഹായതോടെ മനസ്സിലാക്കുവാനും രേഖപ്പെടുത്താനും കഴിയുന്നതാണെന്നും ഇപ്പോൾ മനസ്സിലായിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. സപ്പനം വഹ്നിന്റെ ഭാഗമാണെന്നും വഹ്ന് പോലെതന്നെ സുവ്യക്തമായ ദൈവികസങ്ഗങ്ങൾ സപ്പനത്തിലും ദെയും നൽകപ്പെടാൻ കഴിയുന്നതാണെന്നും വൃഥതാനും നമ്മിന്മാർക്കും വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ആ നിലക്ക് വഹ്നയും ശരീരം കൂടി പങ്കടക്കേണ്ടി വരുന്ന രു പ്രകിയയാണെന്നും യാക്കാം. മുഹമ്മദ് നമ്മിക്ക് വഹ്ന് ലഭിച്ചിരുന്ന വിധവും അപ്പോൾ ഉണ്ടായിരുന്ന അനുഭവങ്ങളും രേഖപ്പെടുത്തി

വെച്ചിട്ടുള്ളത് ഇക്കാര്യം ബോധ്യപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. വിശുദ്ധവുർആനിൽ അൽ ഹദീഡ് എന്ന 57-ാം അധ്യായത്തിൽ 25-ാം സുക്തമായി ഈങ്ങനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു:

‘തീർച്ചയായും നമ്മുടെ ദുതന്നാരെ വ്യക്തമായ തെളിവുകൾ സഹിതം നാം അയച്ചിട്ടുണ്ട്. മനുഷ്യർ നീതിയാട നിലകൊള്ളാനായി ആ ദുതന്നാരുടെ കൂടെ നാം വേദഗ്രന്ഥവും (നീതിയാകുന്ന) തുലാസ്യം ഇറക്കിയിട്ടുണ്ട്. നാം ഇരുവ്വും ഇറക്കിയിരിക്കുന്നു. അതിൽ കടുത്ത ആയുധക്കൾഡിയും മനുഷ്യർക്ക് പല പ്രയോജനങ്ങളുമുണ്ട്.’ ലോകത്ത് ഇരുവ്വു ലഭ്യമാക്കിയതും ഗ്രന്ഥം മനുഷ്യർക്ക് നൽകപ്പെട്ടതും എല്ലാം ഒന്നിച്ചു ഒരേ സംരത്തിൽ പറയുകയും മുന്നിന്നും ഇറക്കുക എന്നർമ്മമുള്ള അറബി പദം ഒരുപോലെ ഉയ്യോ ശിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുകയാണ്. ഒരേ പ്രകൃതിനിയമമമനുസരിച്ചാണ് ഇതെല്ലാം നടക്കുന്നതെന്ന നിഗമനത്തിന് സഹായകമാണിത്. വഹർയ്യ് ലഭിക്കുന്നതിൽ അമാനുഷിക്കത്രമോ അതിമാനുഷത്രമോ ഒന്നുമില്ലായിരുന്നു വെന്നും വഹർയ്യ് പ്രകൃതിനിയമത്തിന് അനുസ്യൂതമായിത്തെന്നയാണ് സംഭവിക്കുന്നതെന്നും മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. (ഈ വിശേഷ വിചാരപാമത്തെ കൂറിച്ച് ഗൗരവമിയൻ ചർച്ച നടക്കണം.)

വഹർയ്യ് അധ്യാനിച്ച് നേടാവുന്നതല്ലെന്നും ദൈവനിയുക്തരിക്ക് മാത്രം കൈവരുന്ന ഒരു വിശേഷാനുഭവമാണെന്നും ഓർക്കുക.

“നിന്നെ ഞാൻ എൻ്റെ ആവശ്യാർമ്മം തെരഞ്ഞെടുത്തു” (20: 105) എന്ന മുസാനബിയോഅട ഒരിക്കൽ അല്ലാഹു പറഞ്ഞു.

യുനുസ് നബിയെപ്പറ്റി പറഞ്ഞു: “അദ്ദേഹത്തിന്റെ രക്ഷിതാവ് അദ്ദേഹത്തെ(പ്രവാചകനായി) തെരഞ്ഞെടുത്തു.” (68: 50)

“അവൻ തന്റെ അടിമകളിൽനിന്നും താനുദ്ദേശിക്കുന്നവർക്ക് തന്റെ കർപ്പനയനുസരിച്ച് രൂഹിനെ(ഭിവ്യസന്ദേശത്ത്) നൽകുന്നു.” (40: 15)

“അല്ലാഹു അവനുദ്ദേശിക്കുന്നവർക്ക് തന്റെ അനുഗ്രഹം (പ്രവാചകത്വപദവി) പ്രത്യേകമായി നൽകുന്നു.” (2: 105)

മുഹമ്മദ് ഒരു സാധാരണ മനുഷ്യൻ. ഒരു സാധാരണ മനുഷ്യനായ മുഹമ്മദിൽ പ്രവാചകത്തിന്റെയന്നശരാം ഭ്രാജാലിക്കുന്ന ഭേദങ്ങൾ, മഹാനുഭവങ്ങൾ പിറവിയെടുക്കുന്നത് നാം കാണുന്നു. അവയെല്ലാം ദൈവനിശ്ചിതമായ പ്രകൃതിനിയമമനുസരിച്ചുള്ള പ്രതിഭാസങ്ങൾ തന്നെയാണെങ്കിലും വ്യാവഹാരികാർമ്മത്തിൽ ആ മഹാനുഭവങ്ങൾല്ലാം അമാനുഷികങ്ങളെന്ന് നാമറയുന്നു. അത് വ്യക്തികൾ, സാമാന്യമനുഷ്യർ അപ്രാപ്യമാണ്. അതുകൊണ്ട് നമ്മുടെ സംബന്ധിച്ചെടുത്തൊളം അത് അമാനുഷികംതന്നെ.

മനുഷ്യബുദ്ധിക്കും ഭാവനക്കും രൂപംകൊടുക്കാൻ കഴിയാത്തവിധം

അത്യുന്നതവും അത്യാകർഷകവും അചുംബിതാശയങ്ങൾ നിറഞ്ഞതതുമായ ഒരു ഗ്രന്ഥം എന്ന നിലക്കാണ് വുർആനിൽ അംഗീകാരിക്കുന്ന തെന്ന വിചാരമതിയായ മഹലാനു മഹദുഓയുടെ പ്രസ്താവം ചിന്താർഹമാണ്. ആ കാലഘട്ടത്തിലെ സാഹിത്യത്തിന്റെ സമുന്നതവും സമുദ്ദാവു മായ മാതൃകയാണ് വുർആൻ. ആശയാവിഷ്കാരത്തിന് അനുയോജ്യമായ പദങ്ങളും വിവരണാർത്ഥിയുമാണ് അവിടെ കാണുന്നത്. ഒരേ വിഷയം പല തവണ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഓരോ സന്ദർഭത്തിലേയും വിവരണശൈലി വ്യത്യസ്തമാണെന്നു കാണാം. കവിതപോലെ സുന്ദരമാണ് പദവിന്നുസനം. അനുവാചകനെ ഹംബാകർഷിക്കാൻ പോരുംവിധം വശ്യമാണ് ആവും ശൈലി. നൂറ്റാണ്ടുകൾ പതിനാല് കഴിഞ്ഞിട്ടും ആ ശ്രൂമം അറ ബിഭാഷാ സാഹിത്യത്തിന്റെ അത്യുന്നതമായുള്ള കാണായി അനുഭൂമായ, തേയ്മാനം വരാത്ത അളവുകോലായി ഇന്നും വിരാജിക്കുന്നു. സാഹിത്യ മുല്യവിചാരത്തിൽ വുർആന് സമഗ്രിക്കുമായ മറ്റാണ് കാണാൻ കഴിയില്ല. ലോകലാശകളിൽ കാലം വരുത്തിയ മാറ്റങ്ങൾ ഏറ്റവും എന്നാൽ വ്യാക രണ്ട്, രചനാരിതി, പ്രയോഗപ്രകൃതം എന്നിവ ഇത്യും ദിർഘകാലം ഒരേ വിധത്തിൽ തുടരുന്ന മറ്റാരു ഭാഷാശിൽപ്പവുമില്ലെന്നാണ് ഭാഷാ ശവ്വഷ കനാർ പറയുന്നത്. ഭാഷാപരമായ സകല ഒന്നന്ത്യങ്ങൾക്കും മാനദണ്ഡ മായി വർത്തിച്ചതും അറബിഭാഷയെ അതിന്റെ സുകേഷത്തെത്തിൽ ദ്രോഗരു ശമാക്കി നിർത്തിയതും വുർആനത്രെ.

മറ്റൊരു ശ്രമങ്ങളിലും പ്രക്ഷിപ്തങ്ങളും തിരുത്തലുകളും പാംബേം അഭ്യാസത്തായി കാണാം. എന്നാൽ ഇവയെന്നും വിശുദ്ധവുർആനെ സ്വപർശിച്ചിട്ടില്ല. മനുഷ്യചിന്തയിലും സമൂഹത്തിന്റെ സാമാന്യമായ സദാചാരത്തിലും സംസ്കാരത്തിലും ജീവിതരീതിയിലും മനുഷ്യജീവിതത്തിലാകെ തത്തെന്നും ഇത്രമേൽ അശായമായി സാധ്യീനിച്ച് മറ്റാരു ശ്രമമില്ല.

23 വർഷകാലമെന്നത് മനുഷ്യരാശിയുടെ പ്രധാനശത്രിയിൽ ചെറി ദായാരു കാലയളവാണ്. എന്നാൽ ആ കാലയളവിൽ ഒരു ജനപദത്തെയാകെ മാറ്റിക്കാണ് ഈ മഹാദർശനത്തിന് സാധിച്ചു. അവിടെന്നിന്ന് ഒന്നത വേദഗ്രന്ഥത്തിലെ മഹിത ചപ്പല്ലുകളുടെ ശക്തി സാധിനക്കൾക്ക് വിധേയരായി ലോകത്തിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളെല്ലായും നവീകരിച്ചു. ആ ശ്രമ ശിൽപ്പത്തിന്റെ അപ്രതിരോധ്യമായ പ്രചാരണവും സാധിനയയുടെ പ്രസാരണവും ഇന്നും തുടരുന്നു. ഇന്ന് ശ്രമം കേവലം ഏടുകളിൽ രേഖപ്പെടുകിടക്കുകയല്ല, പ്രത്യുത ഒരു പൃതുചിന്തയും ഒരു പൃതിയ ജീവിതസംസ്കാരവും വിരിയിച്ചെടുത്തുകൊണ്ട് ജീവിതഭൂമികയിൽ പ്രഭാസിക്കുകയാണ്. ഇതിലെ പ്രതിപാദ്യം തീർത്തും സാർവജനിനവും സാർവകാലികവുമാണ്. പ്രപബ്രു തതിന്റെ യാമാർമ്മം, അതിന്റെ ഉൽപ്പാത്തി പരിണാമങ്ങൾ, ഘടന, വ്യവസ്ഥ തുടങ്ങിയ വിശാലാശയസമഗ്രതയിലാണ് വുർആൻ ഉള്ളിനിൽക്കുന്നത്.

ഈ ലോകത്ത് മനുഷ്യരെ സാക്ഷാത്ത് നിലപാട്ടും വ്യക്ത മായി നിർണ്ണയിച്ചുകാണിച്ചതേഴ്ശ്ശം മനുഷ്യരെ സംബന്ധിച്ചുടെത്തൊള്ളം യാമാർമ്മവുമായി പൊരുത്തപ്പെടുന്ന ശരിയായ ചിന്താസരണിയും കർമ്മ മാർഗ്ഗവുമേൽ, വർജ്ജികപ്പെടേണ്ട മേഖലകളേൽ എന്നെല്ലാം വൃർത്തങ്ങൾ ചുണ്ടിക്കാട്ടുന്നു.

നേർമാർഗ്ഗം ശാശ്വത സ്വഭാവമിയന്താബന്ധനും ദുർമാർഗ്ഗം ക്ഷണിപ്പാപക്കുതവും വികല പ്രവണാവുമാബന്ധനും പ്രപഞ്ചതലങ്ങളിൽനിന്നും മനുഷ്യജീവിതത്തിൽനിന്നുപോലും ദ്യശ്വർക്കാന്തങ്ങളുയർത്തിക്കാട്ടി സമർമ്മിക്കുവാൻ വേദഗ്രഹമത്തിന് കഴിയുന്നു. അതോടൊപ്പം എങ്ങനെ മനുഷ്യർക്ക് ദുർമാർഗ്ഗത്തിലേക്ക് വഴുതിവീഴുന്നുവെന്നും എന്നെന്നും ഒന്നു മാത്രമായ നേർമാർഗ്ഗം എങ്ങനെ മനുഷ്യർക്ക് അറിയാൻ കഴിയുമെന്നും ഓരോ കാലാല്പട്ടത്തിലും അത് എങ്ങനെ അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുന്നുവെന്നും വൃർത്തങ്ങൾ വിവരിക്കുന്നു. നേർമാർഗ്ഗം ചുണ്ടിക്കാണിക്കുക മാത്രമല്ല, അതിലുടെ ചരിക്കാൻ സഹായിക്കുന്ന ഒരു സംബന്ധിണ ജീവിതപാലതിയാവിഷ്കർക്കിക്കാനും വോദഗമനത്തിന് സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ആദർശം, സദാചരം, ആത്മസംസ്കരണം, ആരാധന, സാമുഹ്യജീവിതം, നാഗരികത, സമ്പദ്രംഗം തുടങ്ങിയ മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ സകല വരുങ്ങളെയും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന നിയമങ്ങളെ സമർപ്പിക്കുകയും കോർത്തിബന്ധിയിരിക്കുകയാണവിശദിക്കുന്നത്. നേർമാർഗ്ഗത്തിലൂടെ ചരിച്ചാൽ ഈ ലോകത്തും ഈ ലോകവ്യവസ്ഥ തകർന്നശേഷം പരലോകത്തും എന്നെന്നു ഫലങ്ങളാണുള്ളവാകുക എന്നും വൃർത്തങ്ങൾ വിശദിക്കിക്കുന്നു. ഇഫലോകാന്ത്യത്തിന്റെയും പരലോകാരംഭത്തിന്റെയും സ്വഭാവം അത് സുവിശദമായി വരച്ചുകാട്ടുന്നു. മാറ്റത്തിന്റെ എല്ലാ ഘട്ടങ്ങളും അത് പ്രതിപാദം പ്രതിപാദിക്കുന്നു. പരലോകത്തിന്റെ സംബന്ധിണ ചിത്രം അത് നമ്മുടെ മുന്നിലെവരതിപ്പിക്കുന്നു. അവിം മനുഷ്യർക്ക് എങ്ങനെ പുനർജ്ജനിക്കുന്നു, ഏഹികപ്രവർത്തനങ്ങളുടെ വിചാരണ എന്ന എങ്ങനെ നടക്കുന്നു എന്നെല്ലാമുള്ള കാര്യങ്ങൾ ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടുന്നു. മനുഷ്യരെ കർമ്മരേഖകൾ അനിഷ്ടയുമാംവിധിയം എങ്ങനെനെ ഹാരാക്കപ്പെടുന്നു, അവക്ക് അവലംബമായി എത്രയെത്ര പ്രബലമായ സാക്ഷ്യങ്ങൾ ഉന്നയിക്കുപ്പെടുന്നു, രക്ഷ ലഭിക്കുന്നവർ രക്ഷയും ശിക്ഷ ലഭിക്കുന്ന വൻ ശിക്ഷയും തന്നെ എന്തുകൊണ്ട് കൈവരുന്നു, രക്ഷ പ്രാപിക്കുന്നവർ നേടുന്ന സമ്മാനങ്ങളെൽക്കും, ശിക്ഷയന്നുഭവിക്കുന്നവർ നേരിട്ടേണ്ടിവരുന്ന ഭവിഷ്യത്തുകൾ എവ എന്നീ വസ്തുതകളെല്ലാം വൃർത്തങ്ങൾ വിടർത്തിക്കാട്ടുന്നുണ്ട്. ഈ വിഷയങ്ങളെല്ലാം വൃർത്തങ്ങൾ വിവരിക്കുന്നത് തൽക്കർത്താവ് ചില വരട്ടു സിഖാനങ്ങൾ നിരത്തിവെച്ച് അനുമാനങ്ങളുടേതായ ഒരു സൗധിപണിതുയർത്തുന്ന രിതിയിലല്ല, പ്രത്യുത വൃർത്തങ്ങൾക്ക് കർത്താവ് യാമാർമ്മങ്ങളുമായി മുഖാഭിമുഖം ബന്ധപ്പെടുന്നവനും ആദ്യത്തോടു സകലത്തിനെന്നും

സമീക്ഷിക്കുന്നവനും സകലജനത്തിലാണ് എന്ന അടിസ്ഥാനത്തിലാണ്. പ്രപഞ്ചമാകെ, പരലോകതലംപോലും വിടുത്തിവെച്ച ശ്രമംപോലെ അവൻ്റെ മുന്നിൽ തുറന്നുകിടക്കുന്നു.

അനുമാനത്തയോ ഉഹത്തെത്തയോ ആസ്പദമാക്കിയില്ല, അതാന്തിനിൽ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് അവൻ മനുഷ്യനെ മാർഗ്ഗദർശനം ചെയ്യുന്നത്. അവൻ നിഗമനങ്ങളിലെലാനുപോലും അസ്ഥാനത്തായ അനുവേദങ്ങളില്ല. പ്രപഞ്ചത്തക്കുറിച്ചും ജീവിതാധ്യായങ്ങളെക്കുറിച്ചുമുള്ള അവൻ്റെ കണ്ണടതലുകൾ അനുഭവങ്ങളോടും സംഭവങ്ങളോടും പൊതുത്തപ്പട്ടനാവയും ഓരോ ശാസ്ത്രവിഭാഗത്തയും സംബന്ധിച്ചേടതോളം ശ്വേഷണ തതിനാധാരമായിത്തിരാവുന്നവയുമാണ്. അവൻ്റെ പചനത്തിൽ ശാസ്ത്രത്തിന്റെയും വിജ്ഞാനത്തിന്റെയും നാഗരികതയുടെയും പരമാനേഷണത്തിലേക്കുള്ള വഴിനയിക്കലുമുണ്ട്. പുർണ്ണവും സമഗ്രവുമായ ഒരു ചിന്താധാര തദ്ദിസ്ഥാനത്തിൽ രൂപപ്പെട്ടത്തക്കവിധി നൃായയുക്തമായ പരസ്പരബന്ധങ്ങളുണ്ട് അവ തമിൽ. ഇതയും ബ്യഹരത്തായ ഒരു മനുഷ്യപ്രകൃതി ഇന്നോളം മുണ്ടായിട്ടുണ്ടോ എന്ന ചോദ്യത്തിന് ഇല്ലെന്നുമാത്രമല്ല തിർത്തുമിൽ അസാധാരണം, അമാനുഷികം എന്ന പ്രതികരണം കൂടി ഉറപ്പിക്കാവുന്നതാണ്.

ശൈലി എന്നത് ഒരാളുടെ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ ഭാഗമാണ്. Style is the man (ശൈലിയാണ് മനുഷ്യൻ) എന്നും Style is the personality(ശൈലിതന്നെന്നാണ് വ്യക്തിത്വം) എന്നുമാകെ ഭാർഗ്ഗനിക വചനങ്ങളുണ്ട്. ഈ പത്തിമൂന്ന് വർഷക്കാലം തുടർന്ന വെളിപാടുശൈലിയും അതിനുമുമ്പും പിന്നും ഇടവേളകളിലുമായുള്ള മുഹമ്മദിന്റെ സാധാരണ ശൈലിയും തമിൽ പ്രകടമായ വ്യത്യാസമുഖഭാഗം ധാർമ്മാദ്ധ്യം വിരൽച്ചുണ്ടുന്നത് വൂർആദ്ദീ അമാനുഷികതയിലേക്കാണ്.

ജീവിതത്തിന്റെ ആദ്യധാരം തൊട്ട് അനുനിമിഷം വരെ, വൈവിധ്യമാർന്ന ജീവിതതലങ്ങളിലൂടെ കടന്നുപോയ അനുഭവസന്ധായ ഒരു സവിശേഷ വ്യക്തിത്വമാണ് പ്രവാചകന്റെത്. തന്നെ ഹ്യോദയപൂർവ്വം സ്നേഹിച്ച സന്നദ്ധത്വാരും ബന്ധുമിത്രങ്ങളുമായ ജനങ്ങൾ, പ്രവാചകത്തിനുശേഷം അവൻിൽ മിക്കവരും വറവത് പ്രവചിച്ചപോലെ ശത്രുക്കളായി മാറി. അവ ഹോളണങ്ങളും ഭർത്താനങ്ങളും പ്രലോഭനങ്ങളും ഭീഷണികളും ആക്രമണങ്ങളും ബഹിഷ്കരണവും വയസ്രഹിക്കുമല്ലാം അരങ്ങേറി.

മറുനാടുകളിലേക്കുള്ള പലായനം, അനുചരണാരനുഭവിക്കേണ്ടിവന്ന ദുർഘട പീഡനങ്ങൾ ശുംഖപലപോലെ തുടർന്നുവന്ന യുദ്ധങ്ങൾ, ജയപരാജയങ്ങൾ, സുവദ്യുവങ്ങൾ, ഒടുക്കം അവിശ്വസനീയമായ മഹാ വിജയം ഒരു മഹാസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ സർവസാമ്രദ്ധം!

മനുഷ്യരെ സഹജഭാവങ്ങളുറിച്ചും സമുഹവും സാഹചര്യങ്ങളും

സംഭവങ്ങളും മനുഷ്യനിലുണ്ടാകുന്ന ആശ്വാത പ്രത്യാഖ്യാതങ്ങളെക്കുറിച്ചും സാമാന്യ ജനാനുമുള്ള ആരും വികാരവിന്റെഫോടകങ്ങളായ ഈ വ്യത്യസ്ത സാഹചര്യങ്ങളിലെ മനസ്സിൽനിന്ന് താളവൃത്യാസങ്ങളെക്കുറിച്ചും ചിന്തിക്കും. വിക്ഷുബ്ദം വികാരങ്ങളുടെ വേലിയേറ്റമുണ്ടായ ഇരുപതിനുമുൻ വർഷക്കാലം! എന്നാൽ വെളിപ്പാടു വച്ചപ്പുകളിലെവാരിടത്തും സാതിക്കത യുടെ താളലയങ്ങളുടെ അവതാളത്തിൽനിന്ന് ലാഞ്ചർന്നപോലും അരങ്ങേണ്ടിയായി കണ്ടില്ല. വികാരങ്ങളുടെ വുഡിക്കഷയങ്ങളും രൂചിക്കേണ്ടങ്ങളും മനുഷ്യമനസ്സുകളിൽ സാധാരണമാണ്. മനുഷ്യൻ്റെ സ്വരചലനങ്ങളിലാകെ മനസ്സിന്നു വിക്ഷേഖാദാനങ്ങളും മനോഭാവങ്ങളാകെതന്നെന്നയും നിശ്ചൽ വിരിക്കും എന്നത് സാഭാവികം. വേദഗ്രന്ഥത്തിലെ ചിന്തകളുടെയും വച്ചപ്പുകളുടെയും ദ്രോണതല്ല് മുഹമ്മദിന്നേ മനസ്സാശാക്കിൽ അവിടത്തെ നിറവും മണവും സ്വരവും ആ വച്ചപ്പുകളിലും സംകുമിക്കും. അവരെന്നാണും അനുഭവപ്പെടാതെ വിധം ആദ്യത്തും അതക്കുതകരമായ സമചിത്രത സംരക്ഷിക്കപ്പെട്ടി പോന്നിട്ടുണ്ടാക്കിൽ ഇവിടം ആഴത്തിലുള്ള വിചിത്രനം അർഹിക്കുന്നു വെന്നും അത് വുർആന്റെ അമാനുഷ്മിക്കതയുടെ സാധുതയിലേക്ക് നന്ദിക്കുന്നുവെന്നും കരുതുകയാണ് ഞാൻ.

വാതിൽപ്പാളിയിലുടെ അക്കം കണ്ണപോൾ

ഒദ്ദേവം, പ്രവചനകൾ, വേദഗ്രന്ഥം-പഠനിയങ്ങളായ പദ്ധതയാം! ഒദ്ദേവ തത്ത്വയും വേദഗ്രന്ഥമത്തത്തയും പരിചയപ്പെടുത്തിയ മഹാമനസ്സ്! ഒദ്ദേവത്തിന്റെ തിരുദാതൾ; സമുഹത്തിന്റെ വിശാസ്തർ. ക്ഷേഷപ്പുർണ്ണവും സംഭവബുഹുല വ്യമായ ഒരു സാഹസിക ജീവിതം. എന്നിട്ടും ആത്മകമാപരമായി, സജീ വിതബന്ധിയായി വേദഗ്രന്ഥത്തിലെന്നുമില്ല! ‘ഞാൻ കണ്ണ ലഭിക്കു’ എന്നത് ഏഴുതിക്കഴിയുന്നോൾ ‘ലഭിക്കു കണ്ണ ഞാനാ’യിപ്പറിഞ്ഞിക്കുന്ന കാലപദ്മ തിരിൽ, ഒദ്ദേവാനുഗ്രഹത്തിനും ജനപ്രീതിക്കും വിശ്വയനായ മുഹമ്മദ് തന്നെ കുറിച്ചുണ്ടുമെഴുതാതെ ഒരു ഗ്രന്ഥം പ്രകാശിപ്പിക്കുക! തീർച്ചയാണ്, ചരിത്രത്തിലെ ഒപ്പുവെച്ചയാണിത്. മറ്റു വേദഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്ന് തീർത്തും വ്യത്യസ്തതാം!

മുമ്പാം കുറേ വേദഗ്രന്ഥങ്ങളായിട്ടുണ്ട്. കാൽപ്പാടുകൾപോലും അവഗ്രഹിപ്പിക്കാതെ പലതും അപ്രത്യക്ഷങ്ങളായി. ലോകവും കാലവും കൂത്തിക്കൊറിയിട്ടുകൊണ്ട് പലത്തിന്റെയും മുഖം വികുതമായി. തഹരാത്തും ഇംഗ്ലീഷും അവഗ്രഹിച്ചവയിൽ ചിലതാണ്. ഏഴാം നൂറ്റാണ്ടിലെവര്ത്തിരിഞ്ഞായ വുർആൻ സർവാതിശായിയായി! എന്തുകൊണ്ട് സർവാതിശായിത്താം? മനുഷ്യരാശിക്കാക്കമാനമായുള്ള സന്ദേശം-സകല മത സാരസമന്വയം! സംപൂർണ്ണത്തിക്കരിക്കപ്പെട്ട ദർശന ശിൽപ്പം!

ഒദ്ദേവ കരുണാമയൻ. കാരുണ്യ വ്യവഹാരം അവൻ്റെ ലീലാവിനോദം. അവൻ മനുഷ്യരാശിരെ സൃഷ്ടിച്ചത് അതിനുബേബഡി(11: 19). മനുഷ്യന് മാത്രം വിശേഷബന്ധവി നൽകി. അതും അവൻ്റെ കാരുണ്യ പ്രഹർശംകൊണ്ട്. വഴിനയിക്കാൻ പ്രവാചകന്മാരെയാച്ചു. വഴിവെളിച്ചുമായി വേദഗ്രന്ഥ മിറക്കി. സാമാന്യമായാരു ഭാത്യമേൽപ്പിച്ചു. മനുഷ്യൻ ചുറ്റും ഇരുളുകളാണ്, ഒരുപാട് ഇരുളുകൾ! “നിങ്ങളെ അസ്ഥകാരങ്ങളിൽനിന്ന് വെളിച്ചത്തിലേക്ക് നയിക്കാനാണത്”(59: 9). വിലക്കുകളും വിലംഘനങ്ങളും കൊണ്ട് തന്ത്രങ്ങളിട്ട് ദുർഗ്ഗമരത്യുകൾ. വിധിവിലക്കുകൾക്കാരം മതങ്ങൾക്കാം

യിരുന്നു. പിന്തിക്കാനും ദ്യുഷ്ടാന്തങ്ങളിലുനി വിശകലനം ചെയ്യാനും സത്ര ഗ്രന്ഥായി നിഗമനത്തിലെത്താനും ആവശ്യപ്പെട്ട ആദ്യത്തെ മതദർശനം -വുംആണ്.

പുർണ്ണതയിൽനിന്നാണ് ആ മഹിത സംസ്കൃതി ഒഴുകിത്തിരിച്ചുത്. പുർണ്ണതയെ ആവഹിച്ച് പുർണ്ണതയിൽത്തന്നെ അഭിരമിക്കാനാരംഭിച്ച ഒരു തീർമ്മ പ്രയാണം. അത് മനുഷ്യജീവിതത്തെ മഹത്തമായ ഒരു തീർമ്മപ്രയാണമാക്കി മറ്റൊരു പുർണ്ണതയുടെ സാമൈപ്യമണ്ണഞ്ച നിത്യനിർവ്വതി പുകാൻ മനുഷ്യനെ വഴിനയിക്കുന്ന ഒരു മഹോപനിഷത്താണ് വുംആണ്. സർവ ലോകങ്ങൾക്കും കാര്യാന്വയനും പ്രകാശം പരത്തുന്ന വിളക്കായും ദൈവം ഒരു പവിത്ര മനസ്സിനെ കണ്ടെത്തി. അതോരു വർഷ്ണ്ണനിയോഗമായിരുന്നു. പുർണ്ണതയുടെ പാരാവാരം വിളയിച്ചെടുത്ത മുതജിവനി മുഹമ്മദിന്റെ മനസ്സിലേക്ക്, മാലാവയായ ജിവാർലിലുന്ന ദേവതീർമ്മം പോലെ ഒഴുകിയെത്തി. അനുസ്യൂതമായ ഒരു പ്രവാഹഗതിപോല്ലും, അവതാരങ്ങം അനിവാര്യമാ ക്കപ്പെട്ട വിശേഷാവസ്ഥരങ്ങളിലെല്ലാം ഒരു ശമനപ്പയമായി അവ ഒഴുകിയെത്തുകയായിരുന്നു. തെന്തേ മനസ്സിലുറുന്നതിയ ദൈവികകാരയാണിൾ അക്ഷരലോപം വരാതെ, ആശയംഗമേശാതെ ധമാതമം സമൂഹത്തിന്റെ മുന്നിലുറുന്നതി. കേട്ടുറപ്പിക്കാനും എഴുതിവെക്കാനും വിഭ്രമപ്രവണമായ ആവേശം കാണിച്ച അണാന പീപാസുകൾ. വെളിപ്പാട് വചനങ്ങൾക്കൊത്ത് തെളിവാർന്ന ജീവിതം രൂപപ്പെടുത്തിയ അനുചരണാരുടെയും അനുശാതാ ക്കളുടെയും വിശ്രൂതവലയം അങ്ങനെ വികസരമാവുകയായിരുന്നു.

നുറാണ്ണുകൾ കൊഴിയുകയും ജനങ്ങൾ പരക്കോടിക്കളായി പെരുകുകയും ചെയ്തു. ജീവിതരിതിയിൽ, ആഹാരനീഹാരാദികളിൽ, വിചാരവിശാസ അള്ളിൽ, ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽ, കാച്ചയിൽ, ബേംചയിൽ എല്ലാം മറ്റൊരുണ്ടായി. ദൈവത്തെ എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന വെദഗ്രന്ഥങ്ങളിൽപ്പോല്ലും മാറ്റിമിക്കലുകളും കുട്ടിച്ചുരുക്കലുകളുമുണ്ടായി. എന്നാൽ സത്യവേദഗ്രന്ഥത്തിലെ പാഠർശങ്ങളാനും ചോദ്യംചൗപ്പള്ളിലും പ്രകാശിപ്തങ്ങളാരോപിക്കപ്പെട്ടില്ല. കാലത്തിന്റെ പരുഷസരം അതിന്റെ നേരെ നോക്കി അനുച്ചിതം, അപ്രായോഗികം-എന്നാനും അപവർച്ചിച്ചില്ല. ‘ലഭഹി’ ലെ വുർആന്റെ ബാഹ്യപ്രകൃതവും അന്തഃസ്വാന്തര്യവും കൈമോശംവരാതെ സത്യവേദഗ്രന്ഥം ഇന്നും പ്രഭാസിക്കുന്നു-നിന്നും മന്നാതെ, തിരിമാർന്ന ദൈവികങ്ങ്യാതിസ്ഥാപനം!

എന്തുകൊണ്ടിൽ കാലക്കാറിലുണ്ടായില്ല? എന്തുകൊണ്ടിൽ ലോക സ്വർണ്ണംകൊണ്ട് മാണസതില്ല? എന്തുകൊണ്ടിൽ രൂചിഭേദം കീർത്തിച്ച് പരിപ്പകരിക്കപ്പെട്ടില്ല?

കാരണം ഇത് ദൈവക്കൃതമാണ്. സാർവജനീനമാണ്. സാർവകാലിക

மாள். பூர்ணவூங் பறிஶுலவுமாள்.

ஹதிரே கைச்சளவாய்த வெவ்வத்தினாள். காலாதிவர்த்தியாள் ஹா அர்ஷநவிஶேஷமென் மெக்கல் ஏதேனும் ஹார்ட் பரிணமை. நிதியாதநதையும் வூர்த்துக்கீழ் ஸவிஶேஷத்தொள்ளுப் பரித்தகாரனாய யி.வி. ஸ்மித்த வேவ பெட்டுத்தி. “மாறிமிகலூக்கிளதீதமாய, ஸுயங் பூர்ணமாய எனாள் வூர்த்துஞ்” ஏன் அர்ஷநிக்காய வெளிகிட்ட ஸமர்மிசூ. “காலத்திரே கைப்பாடுகளேந்காத்த விழுதுத்தெம்மாள் முஹமதிலூட அதுவிஷ்கு தமாய வூர்த்துஞ்” ஏன் பிரவூத ஸல்புப்பதியோய லெய்ஸ்போஸ் வேவ பெட்டுத்தி. இன்லாங்க ஸங்கூதியெக்குரீஷ் புதுஸ்மாயி விஶகலங் செய்த ஆர்ணோசிய் வூர்த்துக்கீழ் ஸர்வாதிஶாயித்த தெஜிமயோட பிகா ஶிஸ்தி. ஏலூ வேவ்஗ெமங்ஜிலூங் பரிஷ்கரளைச்சூலும் வெட்டித்திருத்த லூக்கூலூங் நடனபோஸ் அவகலூலாங் அபாபுமாயி, அபவைலமாயி, உலுவு தவரீஞ்சோட பிரோஸிச் வேவ்஗ெமமாள் வூர்த்துக்கென்ற அர்ஷநிக்காய பாமர் பிரஸ்தாவிசூ. “பிரயோகிகாவெவ்வத்திரே வக்காவாள் பிவாப கள் முஹமதெட்” என் ஸுாமி விவேகாநான் பிரவூபிசூபோஸ் பிகாராத ரேன் கிரத்திக்கெப்புட்டுத் வேவ்஗ெமம் தகென்யாள். இவரெலூங் அமுஸ்லிங் பிரதிகேங்காயிருநூ. ஜங்காய்த்தேயோ விஶாஸபரமாய வியேயத்துமோ கொள்ளலூ பிரதூத ஸுதாக்கமாய ஸத்யஸுநித பரிரக்ஷிக்கெப்புட்டனாங் என நிஷ்கந்தீ கொள்ளாள் மேலுவரிச் பராமர்ணைச்செல்லூமுள்ளாயத்த.

மத்தை ஒரு விகாரங் மாத்தமாயிக்கொள்ளுந பில விஶாஸிக்கலூங்க. அவர் வேவ்஗ெமத்தை ஓதித்தீர்க்குவை; ஓத்துக்கித்தாவாயி மாட்டும் தினெனக்கொள்ளுந. அலூபுருவினோட் களைக் பரிணத் ஓத்துப்பள்ளத்தின் கடிபிடி கூடுநவாறாளவர். ஏதே குரி தங்கவியுலப்புவென்று ஏதுவட்டு கண்ண நோக்கி கூடுநத்துவென்று ஏதுதிக்காடி பிரதிபலம் சோதிக்கு நாவரூட ஏலூங் கூடிவரிக்காலிபோஸ். ஒத்திக்கமாய காருலாண்மைக்கூல் ஆத்தியமாய டேஞ்சுக்கூல் வேளி அக்காரமுருக்காசிக்கூனவரோட் அளின்று சொல்லாநுபாதேஶிச் பிவாபகள் அவிடெயும் நமுக்காரு மார்க தந்தியாள். “வாயிக்கூனத்தீஞ் பொருளுகியாமோ?” - பிவாபகள் சோதிசூ. உத்தரம் நிஷேயரூபத்திலாயிருநூ. பிவாபகள் விஶதீகரிசூ: “பாரா யளா செய்யுக-அதாவதுமாள். பகேச, காருமின்றுகொள்ளாவளா.” பிவாபகள் மாபாஸிசூ. ஆது மாபாஸவூ நமுக்க் பிசோபகமாவளா. வூர்த்துஞ் ஹண்டென பிரவோயிப்பிக்கூநு: “தாக்கிக் காங் அவத்திப்பிசூ தென் அடுஶுபீதமாய ஒரு வேவ்஗ெமமாளித். ஹதிலெ வாங்கைச் சுமு சுபுர் மந்திரிதுதிச்சிதிக்கொநூ ஸுதுமிமார்க் கார்மிக்கொநூ வேளியாள் அவத்திச்சிக்குதலத்”(38: 29). மேம்னைச் சுமிவிளே ரத்தவாநியாள். அளி விகாயி காமவைய ஸமிபிக்கூநூ. நூதநாசயணைக்கொள்க மந்தை நிர

യുന്നു. അവ നമ്മുടെ ചിന്തയെ സന്പന്നവും യുക്തിഭ്രാഹ്മാക്ഷിത്തീർക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ, ബുദ്ധനും എന്ന വേദഗ്രന്ഥത്തെ സമീപിക്കുന്നത് അഭ്യസനത്തിനും അതിനുമ്പുറം അനുഭ്യാസത്തിനുമാണ്. ബുദ്ധനുണ്ട് പ്രാധാന്യിക ദശയും പ്രഭോധനമാണ്. യുക്തിഭ്രാഹ്മായ കാര്യങ്ങളുടെപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഈ ദാത്യം നിർബഹികപ്പെട്ടുന്നത്.

ലോകജനത്രയാകെ അഭിസംഖ്യാധന ചെയ്തുകൊണ്ടാണ് ബുദ്ധനും സംസാരിച്ചുത്. അതിന്റെ മാർഗ്ഗം സ്വിക്രിച്ചവർക്കെല്ലാം അത് ആത്മായമായ വിമോചനം വാഗ്ദാനം ചെയ്തു. ആ ബ്‍ഹഗവത്തിന്റെ ഒരിട്ടെ തന്ത്രപോലും ഒരു പ്രത്യേക വർഗ്ഗത്തയോ രാഷ്ട്രത്തയോ എറാ പ്രിയങ്കരം എന്ന രിതിയിൽ പരാമർശിച്ചില്ല. സന്തം താൽപര്യത്തിന്പും ഒരം കയ്യും കല്ലും നീട്ടാനിഞ്ഞുകൂടാതെ സാർമ്മാംഡരികളായ ആളുകൾ! എന്നാൽ അതിലെന്നും ശ്രദ്ധിച്ച് വേപമുകൊള്ളാതെ, സാമുഹ്യനീതി സ്ഥാപിക്കാനുള്ള വിഭാവിതലക്ഷ്യത്തോടെ സത്യവേദം മുന്നോട്ടു നീങ്ങി. മനുഷ്യസാമാന്യത്തിലൂള്ള ധാർമ്മികമായ ശക്തി സാധ്യതകളിൽ വിശ്വാസമർപ്പിച്ച്, സങ്കുചിതവും ഗൈമിഷികവുമായ വികാരവിചാരങ്ങളുടെയാഗിലേക്ക് സത്യവേദം മുന്നോട്ടു നീങ്ങുകയായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടാണതിന് വിശദം ലമായ കാച്ചപ്പൊടും ബഹുലമായ കർമ്മരംഘങ്ങളുമുണ്ടായത്.

ദർശന വിശ്വാസിക്കുന്ന മാത്രമായി സത്യവേദം സംവദിച്ചില്ല. മർദ്ദക്കനെ ശ്രദ്ധിക്കാതെ മർദ്ദിതനോട് മാത്രമായി അത് സന്പർക്കം പുലർത്തിയില്ല. എല്ലാ വിനകർക്കും കാരണം മനുഷ്യമനസ്സിന്റെ തിനുകളാണെന്നും അവയാണ് വിപാടനംചെയ്യപ്പെടുത്തേണ്ടതും വേദഗ്രന്ഥം വിലയിരുത്തുന്നു. എല്ലാ വേദഗ്രന്ഥങ്ങളുടെയും സമീപനമതായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് പ്രവാചകനായ മോസൻ ഇസ്രായേലിലെ സാധാരണകാരനോടും പ്രാരോധം രാജാവിനോടും ഒരേപോലെ സംസാരിച്ചു. ആകാശത്തിനു ചുവവും, ഭൂമിയിൽ ജീവിക്കുന്ന ഏറ്റവും സത്യസ്ഥാനായ മനുഷ്യൻ എന്ന് ശ്രാംകികപ്പെട്ട അബ്യുദർശിനോടും, ഈ യുവാവിന്റെ മജജ വരെ ഇളമാനാണെന്ന് താൻ തന്നെ കീർത്തിച്ച അമാറിനോടും കുതിരബുദ്ധികളായ ബുദ്ധരീഖി പ്രമാണിമാരോടും അന്ത്യപ്രവാചകൻ വിവേചനമില്ലാതെ സംസാരിച്ചു അതുകൊണ്ടാണ്. സന്തം തിനുകൾക്കും അഹംഭാവാധനത്തിനുമെതിരെ പോരാട്ടം പ്രവൃപ്പിക്കാൻ ബുദ്ധനും പലർക്കും ആത്മവീര്യം നൽകി. ഒരു പക്ഷേ, ലോകം പരിചയപ്പെട്ട ഏറ്റവും വലിയ വിസ്താരം-ജിഹാദുൽ അക്കബർ-, ഓരാൾ സന്തം ദേഹാച്ഛകൾക്കും മനോമാലിന്യങ്ങൾക്കുമെതിരെ നടത്തുന്ന മഹാവിസ്താരം ആവിഷ്കരിച്ചത് വേദഗ്രന്ഥമാണ്. ബുദ്ധത്താജളായ അശ്രഹാലിലാഷങ്ങളെ അമർത്തി നിർത്തി, സമൂഹത്തിന്റെ നയക്കും വികാസ വൃഥികൾക്കുംവേണ്ടി പൊരുത്തി മരിക്കാൻ സത്യവിശ്വാസികൾക്കാവേശം നൽകിയ മഹർജ്ജനമാണത്. അവകുവും അതിവിശുദ്ധവുമായിരുന്നു അവ

രുടെ മനസ്സും മനസ്സാക്ഷിയുമെല്ലാം. അവരുടെ സമീപനത്തിലും മനോഭാവ തത്തിലും അവിശസനനിയമായ മാറ്റമുണ്ടാക്കിയത് വേദഗ്രന്ഥമായിരുന്നു. പ്രശ്നവും ശലഭമാക്കാനും മണൽക്കാടിനെ മലർവാടിയാക്കാനും കാട്ടറബിയെ ദേവമനസ്സാക്കാനും ദുർബലതയിൽ ശക്തി വിളയിക്കാനും ശത്രുവിൽ പോലും സന്നേഹവായ്പുണ്ടത്താനും ശക്തിപകർന്നത് വേദഗ്രന്ഥമായിരുന്നു.

അന്യോന്യ ഭിന്നങ്ങളെല്ലക്കിലും വൃർത്തനിൽ രജൈതരം ഭാഷകളും എന്ന് സുക്ഷ്മമായും കണ്ണാടത്തിയിട്ടുണ്ട്. ബുദ്ധിയോട് സംസാരിക്കാൻ പോന്ന വിചാരഭാഷ; ഹൃദയത്രോട് സംബന്ധിക്കാൻ സവിശേഷതയാർന്ന വികാരഭാഷ. സത്യന്ത ചിന്താശിലത്തിന്റെ പ്രാമുഖ്യം ഇതുമേൽ വിളിച്ചറിയിച്ച മറ്റാരു വേദഗ്രന്ഥമില്ല. “ചിന്തിക്കാത്ത ബധിരും ഉംകുളുമാൺ അസ്ത്രാഹവിന് ഏറ്റവും നികുഷ്ഠജിവികൾ”(8: 22). ശാരീരികമായ നൃത്വാവസ്ഥ യല്ല ഇവിടെ വിവക്ഷ. നാവിന് പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കിയില്ലാത്തവന്നല്ല ഇവിടെ ഉംമയായി വിവക്ഷിക്കപ്പെടുന്നത്. ചെകിട് പൊട്ടനെന്നയല്ല ബധിരൻ എന്ന വിളിച്ചത്. കാതുണ്ണായിട്ടും കേൾക്കേണ്ടത് കേൾക്കാൻ കഴിയാത്തവനാണ് ബധിരൻ - അവനാണ് നികുഷ്ഠജിവി. മൊഴിയാൻ നാക്കുണ്ണായിട്ടും സത്യം മൊഴിയാൻ അറച്ചുനിൽക്കുന്നവനെന്നാണ് വൃർത്തനിൽ നികുഷ്ഠജിവി എന്ന വിളിച്ചത്. സത്യം പറയാൻ മടിക്കുകയും നല്പത് കേൾക്കാനറക്കുകയും ചെയ്യുന്നവനെന്നാണ് മുകനായും ബധിരനായും വിശേഷിപ്പിച്ചത്.

ഇഹപരഞ്ഞെള്ളന പുർവ്വോത്തരാർധങ്ങളിലായി പടർന്നുനിൽക്കുന്ന ഓന്നാണ് മനുഷ്യജീവിതമെന്നും ഇവയിൽ ഉത്തരാർധമായ പാരതിക ജീവി തമാണ് താരതമ്യേന പ്രാമുഖ്യമിയന്നതെന്നും വൃർത്തനിൽ സിഖാനിക്കുന്നു.

“ഈ ഐഹികജീവിതം കളിയും വിനോദവും മാത്രമാണ്. നിശ്ചയമായും പരലോകഭവനം തന്നെയാണ് യമാർമ്മവും ശാശ്വതവ്യമായ ജീവിതം.” (29: 64)

“നിങ്ങൾ ഐഹികവിഭവങ്ങൾ ഉദ്ദേശിക്കുന്നു. അസ്ത്രാഹവാകട്ട പരലോകത്തെന്നാണുദ്ദേശിക്കുന്നത്. അസ്ത്രാഹവും അജയ്യും യുക്തിമാനുമാകുന്നു.” (8: 67)

“പക്ഷേ, നിങ്ങൾ ഐഹികജീവിതത്തിന് പ്രാധാന്യം നൽകുന്നു. പരലോകമാകട്ട ഏറ്റവും ഉത്തമവും ഏതെന്നും അവഗണിപ്പിക്കുന്നതുമാണ്.” (87: 16-17)

പ്രപഞ്ചജീവിതം അയമാർമ്മവും നിരർമ്മകവും മിമ്യയുമാണെന്നല്ല ഇവിടെ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്. മുഖ്യാർധം എന്ന വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന പാരതി കജീവിതത്തിന്റെ അവലംബശിലയും നിയാമക്കശക്തിയും ഇഹലോകജീവിതമാണെന്നറയുന്നോണ് ഈ ലോകത്തിന്റെ സവിശേഷത നാം മന

സ്ത്രിയാക്കുന്നത്. സുപ്രധാനമായ അരങ്ങിലെ പൊലിമക്കും പ്രഭാവത്തിനും വേണ്ട ക്രിയാതലം ഇതാണ്. ഇവിടെയുള്ള ജീവിത ചലനങ്ങളെ സംസ്കർശം വിലയിരുത്തിയാണ് പാരതിക ജീവിതത്തിനുള്ള സമർഹന നിശ്ചയിക്കുന്നത്. തീര്ത്തതും കർമ്മിഷ്ഠവും സുക്ഷ്മവും ബഹുമാനപ്പെറണകൾക്ക് സാധിക്കാൻ കഴിയാത്തവിധിം സുഭദ്രവുമായ വിശകലനവും വിലയിരുത്തലുമാണിവിടെ നടക്കുക. അയവോ ആദ്ദേഹത്യോ കാണിക്കാത്ത നിരക്കുശമായ വിശിപ്രവൃഥാപനമവിടെ നടക്കും. ദുരുപതകളും സ്കൈറ്റതകളും അവ്യക്തതകളുമില്ലാത്ത അവക്രമാധി സമീപനം. ഇപ്പോൾ ജീവിതത്തിലെ കർമ്മകാണ്യങ്ങളുടെ സുക്ഷ്മ പ്രകൃതമാണവിടെ നിശ്ചിക്കുക. ഇവിടെ മനുഷ്യനുയർത്തുന്ന ശബ്ദങ്ങളിൽ പ്രതിധനിയാണവിടെ കേൾക്കുക.

“ഇപ്പോൾ ജീവിതവും അതിന്റെ അലങ്കാരവുമാണ് ആരക്കില്ലും ഉദ്ദേശിക്കുന്നതെങ്കിൽ തങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനപരിശീലനം ഈ ലോകത്തുവച്ച് അവർക്ക് നാം പുർത്തിയാക്കിക്കാട്ടുക്കുന്നതാണ്. അവർക്ക് അതിൽ നഷ്ടം വരുത്തുകയില്ല. എന്നാൽ പരലോകത്ത് അവർക്ക് നരകമല്ലാതെ മദ്ധാനും ലഭിക്കുകയില്ല. ഇവിടെവച്ച് അവർ ചെയ്തതെല്ലാം നിഷ്പമലമായിത്തേരും. ഇവിടെ അവർ ചെയ്തതുന്നതെല്ലാം സത്യത്തിൽ നിഷ്പമലമായിരുന്നു.”

(11: 15-16)

“സുക്യതം ചെയ്തവർക്ക് ഇപ്പോൾ കത്തുതനെ നല്ല പ്രതിഫലമുണ്ട്. പരലോകഭവനം ഉതകൃഷ്ടമാധ്യത്തുമാണ്. ഭക്തരുടെ വീട് എത്ര മഹത്തരം!”

(16: 30)

ഇപ്പോൾ ജീവിതത്തിലെ കർമ്മപ്രപഞ്ചത്തിലുന്നിയുള്ള പരലോക വിഡാനമാണ് ഇന്ന്‌ലൂം കിടർശനം വരച്ചുകാണിക്കുന്നത്. ഇപ്പത്തിലെ കർമ്മ മലമനുഭവിക്കാൻ സംവിധാനം ചെയ്യപ്പെട്ട ഒന്നാണ് പരലോകം. ദൈവമാർഗ്ഗത്തിൽ ചരിക്കുന്ന സുക്യതികൾക്ക് പ്രാപിക്കാനാവുന്ന സർജവും ദൈവത്ര പദ്മാളിലും സഖവിക്കുന്നവർക്ക് ലഭിക്കുന്ന നരകവും വുർആനിൽ വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ട്. സർക്കർമ്മികൾക്ക് ആവേശദായകമാണെന്ന്; ദുർവ്വയും തിരിക്ക് താക്കിതും. ഇവ രണ്ടും ഇവിടെ കുറേക്കുടി നല്ല ജീവിതത്തിന് പ്രചോദകമായി ഭവിക്കുന്നു.

എന്തിനാണ് ജീവിതം, എങ്ങനെന്നയാബനാം ജീവിതം എന്നതിനെക്കുറിച്ചുല്ലാം മനുഷ്യന് അറിപ്പ് ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിനായി വേദഗ്രന്ഥങ്ങളും പ്രഭ്രഹ്മാധനങ്ങളും അവതീർണ്ണങ്ങളായിട്ടുണ്ട്. സത്യാസത്യ വിവേചനങ്ങൾ വളരെത്താൻ പോരുന്ന ഒരുപാടനുഭവങ്ങൾ മനുഷ്യരെൽ്ലെ മുന്നിലുണ്ട്. വിഡിവിലക്കുകളിലും ധാരതാപമം തെളിച്ചുകാടിയിട്ടുണ്ട്. സാത്താരെൽ്ലെ ക്രമക്കെതിരെ നിത്യജാഗ്രത പാലിക്കാനുശാലിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നിട്ടും അവയെല്ലാം നിന്നുക്കോചം നിരാകരിച്ചും ലക്ഷ്യബോധമുണ്ടിക്കൊള്ളാതെയും പാര

ത്രിക ജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് അശേഷം ഓർക്കാതെയും നിയന്ത്രണങ്ങളും താക്കിതുകളും നിരാകരിച്ച് ഭൗതികതയെ കുത്തിപ്പോർത്തിക്കുടിച്ചും മരിച്ചും കഴിയുന്നവർക്ക് ലഭിക്കാൻ പോകുന്ന ദുർബഹദുരന്തങ്ങളും വേദഗ്രന്ഥം വിശദിക്കിക്കുന്നുണ്ട്.

മനുഷ്യന് ചുറ്റും വസ്തുമായ പ്രലോഭനങ്ങളുടെ മനസ്സിക്കുന്ന ഒരായിരുന്നു വാസനമുഖങ്ങളുണ്ട്. നമ്മുടെ ഭാർവാല്യങ്ങളെ കണ്ടറിഞ്ഞ്, അവയെ തൊട്ടുണ്ടാക്കി, തീറ്റെകാടുത്തു വശപ്പെടുത്തിയാണ് സാത്താദ്വൈ ശക്തി കൾ നമ്മിൽ പ്രവേശിക്കുന്നത്. മനസ്സിനെ മോഹവാലയിൽ കൂരുക്കി പ്രീണി സ്മൃതിക്കുവാൻ അവക്ക് കഴിയുന്നു. മായാമോഹിതമായ മനുഷ്യമനസ്സ് അന്തരം വീര്യമാവുകയും ക്രമത്തിൽ തന്റെ കടമകളും വിഭാവനകളും മറക്കുകയും ജീവിതോദ്ദേശം പോലും കൈമോശാംവരികയും ചെയ്യുന്നു.

അതിമനോഹരമായ ഒരു പ്രപഞ്ചമാണ് മനുഷ്യർക്കായി ദൈവമിവിട സംവിധാനം ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. കരയിലും കടലിലും, കണ്ണൂർത്താവുന്ന അള്ള വിൽ ആകാശത്തിലുമായി അനന്ത വൈചിത്ര്യങ്ങളാണ് ദൈവം വിതാനി ചീടുള്ളത്. വൈചിത്ര്യമാർന്ന നാദങ്ങളും രൂപങ്ങളും സുവാസ്യാദ്യങ്ങളായ മറ്റേങ്കം പ്രതിഭാസങ്ങളും നിരന്നുനിറഞ്ഞിട്ടുണ്ടിവിടെ. ഇവക്കിടയിലാണ് മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിച്ചു നിർത്തിയിട്ടുള്ളത്. ഇതു മനംകവരുന്ന വിഭവങ്ങളെ മുഴുവൻ വാരിക്കുടിച്ചു മരിമീനു് മത്ത് പിടിക്കുണ്ടോ വിനഷ്ടകമാകുന്ന വിലപിടിപ്പുള്ള പലതും മനുഷ്യനോർക്കാതെ പോകുന്നു. മത്ത് പിടിച്ച മനുഷ്യൻ ഇവിടുമാണ് സർഖാ, ഇവിടുമാണെല്ലാം എന്ന് കരുതിക്കഴിയുന്ന വിഭേദം വസ്തുയോളം മെത്തുന്നു.

മനുഷ്യൻ്റെ കർമ്മശാലയും പാരതീകജീവിതം നിർണ്ണയിക്കപ്പെടുന്ന പരീക്ഷണാലയവുമാണ് ഈ ലോകം— ഇതാണ് വൃഥതയെന്ന് സമീപനം. മനം മയക്കുന്ന നൂറായിരും പ്രലോഭനങ്ങളുടെ നടവും, ഉപലോഘാവസ്തരങ്ങളും നൂവിച്ചു, വിധിവിലക്കുകളുടെ നിയന്ത്രണങ്ങളിൽ ചീഴ്ച മനുഷ്യനെ ഇരകി നിർത്തിയത് തിരിത്തുമൊരു പരീക്ഷണത്തിനാണ്. എല്ലാ തലങ്ങളിലും അവൻ പരീക്ഷിക്കപ്പെടുന്നു. പ്രകടനത്തിലും പ്രവ്യാപനത്തിലുമല്ല, നിഷ്ക പടമായ വിശാസത്തിലും തദനുസാരമായ കർമ്മാനുഷ്ഠാനത്തിലുമാണ് ജീവിതം വിലയിരുത്തപ്പെടുന്നത്. കാപട്ടത്തിൽ സമീപനാകാണ് സകലജനനായ ദൈവത്തെ പാടിലാക്കാമെന്ന് കരുതുന്നത് മാശ്യമാണ്. സത്യ വേദവിശാസിയാണെന്ന് ഭാവിച്ച് അപരിഷ്കൃതിയുടെ ജാഹിലിയ്യാ സംസ്കാരവുമായിക്കഴിയുന്നവരെ താക്കിതുചെയ്തുകൊണ്ടുള്ള വേദഗ്രന്ഥ വച്ചല്ല കൾ ശ്രദ്ധേയങ്ങളാണ്.

“ഈങ്ങൾ വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നു” എന്ന് പറയുന്നതുകൊണ്ട് മാത്രം ആളുകളെ പരീക്ഷണത്തിന് വിധേയരാക്കാതെ വിട്ടുകളിയുമെന്ന് അവർ യരിക്കു

നുണ്ടാ? ഇവരുടെ മുൻഗാമികളെ നാം പരീക്ഷിക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അങ്ങനെ സത്യവാന്നരുടെ സത്യത്തെത്ത അല്ലാഹു വെളിപ്പെടുത്തും. അസ്ത്രവാദികളുടെ അസ്ത്രത്യന്ത്രയും.” (29: 2, 3)

ദുർവഹ ദുഃഖങ്ങളും അമിതാഹ്ലാദങ്ങളും വിളയിച്ചടക്കുന്ന വികാര തീവ്രതയുടെ സമർഭങ്ങൾ മനസ്സംസ്കൃതിയുടെയും വ്യക്തിവിശ്വാസിയുടെയും ഓന്നാംതരം വിശ്വാസനാ മുഹൂർത്തങ്ങളാണ്. മനുഷ്യനുശ്രക്കാ ഇളുന്ന ധാർമ്മികാധ്യാപനങ്ങളുടെ അന്തഃശാഖ അഭിദർശിക്കപ്പെടുന്ന അന്താല നിമിഷങ്ങളാണവ. മനുഷ്യൻ സുക്ഷ്മമായി, സത്യശുശ്മമായി പരീക്ഷിക്കപ്പെടുന്ന നിർബന്ധായക നിമിഷങ്ങളും അവതന്നെ. സമുന്നതാദർശങ്ങളുടെ അപോന്തൽനാരാധികാരിയുന്ന പലർക്കും തങ്ങൾ എത്രതെന്നാളം അവത്യാക്ക സ്വാംശീകരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും അവയോടെല്ലാം എത്രതെന്നാളം നീതിപുലർത്തിപ്പോന്നിട്ടുണ്ടെന്നും ഭോധ്യപ്പെടുന്നതപ്പോഴാണ്. സുക്ഷ്മ ജനനായ ദൈവം തന്റെ കൈയിലെ സത്യശാഖിനികൊണ്ട് നമ്മു അള നിറയുന്നതപ്പോഴാണ്.

“നിങ്ങളിൽ ആരാൺ ഏറ്റവും നന്നായി പ്രവർത്തിക്കുന്നതെന്ന്, നിങ്ങളെ പരീക്ഷിച്ചിരിയുന്നതിനുവേണ്ടി മരണവും ജീവിതവും സുഷ്ടിച്ചവനതെ അവൻ.” (47: 2)

“നിങ്ങളിൽനിന്ന് അല്ലാഹുവിഭേദ മാർഗത്തിൽ ജീഹാദചെയ്യുന്നവരെയും സമിരച്ചിത്തരായ ആളുകളെയും വേർത്തിരിച്ചറിയുകയും നിങ്ങളുടെ അമാർമ നില മനസ്സിലാവുകയും ചെയ്യുന്നതുവരെ നാം നിങ്ങളെ പരീക്ഷിക്കുകതെന്ന ചെയ്യും.” (47: 31)

“ഓരോ ആത്മാവും മരണത്തെ രൂചിക്കുന്നതാണ്. തിനകൊണ്ടും നമകൊണ്ടും നാം നിങ്ങളെ പരീക്ഷിക്കുന്നു. നമ്മുടെ അടുക്കലേക്കുതന്നെ നിങ്ങളെ തിരിച്ചുകൊണ്ടുവരുന്നതുമാണ്.” (21: 35)

അതിഭേദത്തിന്റെയും സുവലോല്പത്തയുടെയും വിപരികരിതകളെ ക്കുറിച്ച് വേദഗ്രന്ഥം സുചന നൽകുന്നുണ്ട്. മിത്തമാണ് പ്രകൃതിയുടെ സംസ്കാരം. മിതമായ ഉപദേശത്തിനുവേണ്ടി എല്ലാവർക്കുമായി വിരചിക്കപ്പെട്ടതാണ് പ്രപഞ്ച വസ്തുക്കളെല്ലാം. അതിഭേദം അരുതായ്മയും അനീതിയുമാണ്. അതിഭേദംകൊണ്ട് ഭോദ്യവസ്തുകൾ കുറയുകയും മറ്റുള്ളവരുടെ അവകാശം- മാലികാവകാശം തന്നെ- ധാരണിക്കപ്പെടുകയും ദേശവികമായ താളം വികലമാവുകയും സുസരത നഷ്ടപ്പെടുകയും അതുവഴി അസ്വാസ്ഥ്യം ഉയിരിണിയുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇത് നാട്ടിനെ നാശത്തിലേക്ക് നയിക്കുന്നു. വേദവചനം ശ്രദ്ധിയാം: “രാജു രാജുത്തെത്ത അവിടതുകാരുടെ ദുഷ്പചയ്തികൾ ഹാരണം നാം നശപ്പിക്കാൻ ഉദ്ദേശിച്ചാൽ അവിടത്തെ സുവലോല്പന്മാരെ (പ്രവാചകൻ മുവേന) നാം ശാസിക്കുന്നു.

അപ്പോൾ അതിൽ അവർ ധിക്കാറം പ്രവർത്തിക്കുന്നു. അതോടെ അതിനെ തിരിൽ നമ്മുടെ ശിക്ഷയുടെ വചനം പൂർത്തിയാവുന്നു. അങ്ങനെ നാം അതിനെ നില്ക്കിച്ചുകളയുന്നു.” (17: 16)

അതിലോഗിച്ചു ആധാർവാദവും വഴി മനുഷ്യർ അക്രമികളും പാതകികളുമായിപ്പരിബന്ധിക്കുന്നുവെന്നും അവരുടെ വിപരീകരണമായ വൃത്തികളേതും വിനാശം വിളയിക്കുന്നുവെന്നും വേദഗ്രന്ഥം താകൾിൽ ചെയ്യുന്നു.

ലൗകിക ജീവിതത്തിൽ സന്ധാരിക്കുന്ന സ്ഥാനം മതദർശനങ്ങളാണും നിസ്സാരമായിക്കണ്ടിട്ടില്ല. ശരിയായ, ധാർമ്മികമായ വഴിയില്ലെടുത്തുള്ള അർമ്മ സന്ധാരം അനുഭദനീയമാണ്. അതിൻ്റെ വിനിയോഗവും ധർമ്മമാർഗ്ഗത്തിൽ തന്നെയാവണം. ധനപരമായ ആയവ്യയങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചുള്ള സാമാന്യ മായ മതവീക്ഷണമതാണ്. ‘സർവ്വേഗ്യാണാ കാഞ്ചനമാശയതി’ എന്നത് അതി ദോഗ്രപ്പശ്ശണയുടെ വേദാന്തമാണ്. ധനം ലൗകിക ജീവിതത്തിനനീവാരു മാണസനും എന്നാൽ ജീവിതം ധനാർജ്ജനത്തിനുള്ളതെല്ലാണും നാം ധരിക്കണം. അതിനേക്കാൾ ഉത്കൃഷ്ടമായ മറ്റാന്നിൻ്റെ സാക്ഷാത്കാരമാണ് ജീവിതത്തിൻ്റെ വിഭാവിതലക്ഷ്യം. ഒർമ്മത്തിൽ സന്ധത്തുപോലും ഇവിടെ പരത്തിയിട്ടിരിക്കുന്നത് പരീക്ഷണത്തിനുവേണ്ടിയാണ്. സകലസൗഖ്യങ്ങൾ ഇടുന്നതും ധരമാധാരമായും സർവ്വശക്തിസ്വരൂപമായും ഉള്ളമറ്റ മഹിനി യായും കൂരുതപ്പെട്ടുനന്ന സന്ധതിന്റെ മുന്നിൽ മനുഷ്യൻ എങ്ങനെ എന്നാരുള്ള ദൈവിക പരീക്ഷണം. ഈ സത്യത്തിലേക്ക് വും ആൻ വിരൽചുണ്ടുന്നു:

“നിങ്ങളുടെ സന്ധത്തും സന്ധാരണങ്ങളും പരീക്ഷണാപാധികൾ മാത്രമാണ്. അല്ലെങ്കിൽ പകൽ തന്നെയാണ് മഹത്തായ പ്രതിഹാലമുള്ളത്.” (8: 28)

“... നിന്റെ നാമാన്റെ കാര്യാണ്യം അവർ ശേഖരിച്ചുവെക്കുന്നതിനേക്കാൾ ഏറ്റവും ഉത്തമമാകുന്നു.” (43: 32)

ഇള്ളിയം ധനപ്പെരുമയുടെ മുന്നിൽ ദൈവപ്രീതിയുടെ പ്രാമുഖ്യം വും ആൻ ഭോധ്യപ്പെട്ടുതുകയുണ്ടായി. പണപ്പെരുമകാണ്ക മനസ്സാഡ കൈവാടിനിൽവരെ ചുണ്ടി വുർആൻ നൽകുന്ന താകൾിൽ ഗൗരവമിയന്നതാണ്.

“താൻ സാധംപര്യാപ്തനാണന്ന വിചാരിച്ചതു കാരണം മനുഷ്യൻ അതിക്രമം പ്രവർത്തിക്കുന്നു. നിന്റെ നാമനിലേക്കുതന്നെയാണ് മടക്കം എന്ന കാര്യം മറക്കരുത്.” (96: 6-8)

അവഗണിക്കാനാവാത്ത ലോകാനുഭവങ്ങൾ നിരത്തി വേദഗ്രന്ഥം ഈ അനശ്വരാശയത്തെ സമർപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്: “വാഗുൻ മുസായുടെ ജനതയിൽ പെട്ട വന്നായിരുന്നു. പക്ഷേ, അവൻ അവരുടെമേൽ അതിക്രമം പ്രവർത്തിച്ചു.

ഇസ്ലാം സംസ്കൃതി: പില സഹമുവിച്ചാരങ്ങൾ

നാം അവൻ ധാരാളം ധനനിക്ഷേപങ്ങൾ നൽകിയിരുന്നു. അതിന്റെ താഴോൻക്കുടം തന്നെ കരുതരഹായ ഒരു സംഘം ആളുകൾക്ക് കന്തത ഭാരമായിരുന്നു. അവൻറെ ജനം അവനോട് പരിഞ്ഞ അവസരം (ഓർക്കുക): ‘നീ പൊങ്ങച്ചും കാണിക്കരുത്. തീർച്ചയായും പൊങ്ങച്ചും കാണിക്കുന്നവരെ അല്ലാഹു ഇഷ്ടപ്പെടുകയില്ല.’(28: 76)

ദൈവപ്രീതിക്കാണ്ട് കൈവരുന്ന നിത്യാനന്തത്വിന്റെ പരമ പദം ഇവിടെ കാണുന്ന ഭാതികപ്പറമ്പിക്കളിക്കാൻ അനവധ്യമാണെന്നും ക്ഷണികമായ ഭാതിക സുവാദങ്ങൾ പള്ളപള്ളുകളിൽ പ്രലോഭിതരാവാതെ, വേദഗ്രന്ഥം വഴിനയിക്കുന്ന ധർമപദത്തെ മാത്രം ശരണമാക്കുക എന്ന ഉർജ്ജോധന മാണ്ഡ് വുർആൻ മനുഷ്യരാശികൾ സമ്മാനിക്കുന്നത്.

സത്യാവലംബിയായ മരം

മനുഷ്യൻ വിശേഷബ്യുദിയുള്ളവനാണ്.
 അതുകൊണ്ട് കാരണമനോഷികൾ
 അവൻ്തി സഹജഭാവമാണ്.
 അവൻ കാരണം തേടിപ്പോകുമ്പോൾ
 എന്ന ദാരോ ഘട്ടത്തിലും കാരണം കണ്ണടത്തി
 എന്ന തോന്നലുണ്ണാകുന്നു.
 ബുദ്ധി അവനെ ഉണ്ടത്തുന്നു:
 തിരിന്നില്ല, ഇതിനുമൊരു കാരണം കാണും എന്ന്
 അനോഷ്ഠാം തൃടരുന്നു, അവിരാമം.
 കണ്ണടത്തി എന്ന തോന്നലുകളും
 ആവർത്തിക്കപ്പെടുന്നു.
 ബുദ്ധി, സുക്ഷ്മ പര്യവേഷണത്തിൽ
 കണ്ണടത്തിയ കാരണാന്തിനും പിരകിൽ
 മഞ്ചാരു വലിയ കാരണമുണ്ടാണ്
 മനുഷ്യനെ തെരുപ്പെടുത്തുന്നു
 കണ്ണടത്താനുമല്ല കാരണമെന്നും
 കാര്യമായ കാരണം
 കണ്ണടത്താനിരിക്കുന്നേയുള്ളുവെന്നുമുള്ള
 ആന്തരിക ബോധ്യമാണ്
 അവൻ്തി യാത്രയെ അവിരാമമായി
 നയിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്
 സത്യഗഹനപിപാസുവായ മനുഷ്യൻ
 ‘ഇതല്ല, ഇതല്ല’ എന്ന് മഹമായി
 മന്ത്രിച്ചുകൊണ്ട് മുന്നോട്ടു നീങ്ങുന്നു.
 സത്യമെങ്കിലും അപ്രേജനയവും
 അവധുക്തവുമായ എന്നോ ഏതോ

അനിന്ദനത്തിയുള്ള

അനന്തമായ യാത്ര.

മനുഷ്യൻ പുറുമുള്ളതെല്ലാം

ആ അനിന്ദന പ്രതിഭാസങ്ങളാണ്,

ദുഷ്ടാന്തങ്ങളാണ്-തെളിവുകളാണ്.

അവ നമുക്ക് അറിയാവുന്നവയാണ്

അഭിഗമ്യങ്ങളുമാണ്.

ഇന്തിയവേദ്യങ്ങളായ,

മനുഷ്യമംസ്തിഷ്കത്തിന് പ്രാപ്യങ്ങളായ

അവയെല്ലാം, പരമകാരണമായ

ആ അനിന്ദന തെളിവുകളും

ദുഷ്ടാന്തങ്ങളുമാണെങ്കിൽ

ആ അന് നിത്യവും സത്യവും

പരമവും പദാർധാതീതവും

താരതമ്യേന അൽപ്പത്രമണിഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന

മനുഷ്യചേതനക്ക് അപ്രാപ്യവുമായെ.

ആ അപാരതയെ, അനന്തതയെ-

ക്കുറിച്ച് അധികമാനുമറിയില്ലെങ്കിലും

അതിന്റെ അസ്ത്രിത്വം

തന്മിലെ ആത്മാംശംപോലെ

രൂ വിച്ചാരജിവിക്ക്

സത്യവും അഭിവ്യക്തവയുമായെ.

സത്യവും സകലാവലംബിയുമായ

ആ മഹാവിന്സ്ഥയമാണ് അണ്ണാഹു.

ഇതുപോലെ എന്ന്

പിഡാനാക്കാതവിധം അസ്ത്രംവും

ഇത്രയാഥണന്തമാനിക്കാൻ

കഴിയാതവിധം വിശാലവും

അപാപ്യമെന്നുറപ്പിക്കാൻ

കഴിയുമാർ അഗാധവുമാണ്

ആ വിസ്മയ പ്രതിഭാസം.

കൈക്കുടനക്കാണ് കടൽവെള്ള-

മളക്കാൻ കഴിയാത്തപോലെ

ആ വിസ്മയപ്രതിഭാസമുൾക്കൊള്ളാണ്

മനുഷ്യബുദ്ധിക്ക് സാധ്യമല്ല.

ആ വിശ്വേത വിസ്മയത്തിനുമുന്നിൽ

നിന്നുകൊണ്ട് വിശ്വാസമന്നും

കവിയും ഭാർത്തിനികനും
അതാണിതാശനന് പറയുമ്പോൾ
അതല്ലാം അല്ലാഹുവെക്കുറിച്ചാശനനും
എന്നാൽ അതല്ല അല്ലാഹുവെന്നും
നാമറിയുക. അവരുടെരെയല്ലാം
താപമാപിനികളിൽക്കൊള്ളുന്നത്
അവർ ചുണ്ടിക്കാട്ടി. എന്നാൽ
അതിനുമപുരത്ത് നിരഞ്ഞു വഴിഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന
ആയിരം സുരൂതേജസ്സുകളെ
അധികരിച്ച നിൽക്കുന്ന
പ്രകാശപൂരമാണത്.

മതത്തിന്റെ കേന്ദ്രമീനു
മഹാസത്യമായ ദൈവമാശകില്ലും
മതം വിശ്വാസാവലംബിയാണ്.
ക്രുമിക്ക മതങ്ങളും അനുയായികളുടെ
ചിന്മാശക്തിയെ മറവിപ്പിക്കാനും
വസ്യംകരിക്കാനും ശ്രമിച്ചുകൊണ്ട്
അച്ഛടകവും അനുസരണവുമുള്ള
അനുയായികളുടെ അധ്യസമുഹരത്തെ
സബോധം സൃഷ്ടിക്കുകയായിരുന്നു.
പ്രയോഗരംഗത്തെങ്കില്ലും
വിദ്യ വിലക്കിയ മതങ്ങളുണ്ട്;
സത്യതച്ചിന്ത ഈശ്വരനിഹേയത്തിലേക്ക്
അനുയായികളെ നയിച്ചേക്കുമെന്ന്
ഭയനാ മതതലങ്ങളുണ്ട്.
'നിന്റെ മനഃസാക്ഷിയല്ലെന്നു നിന്നക്കവലംബം
സുരൂമുഖത്തുനിന്നുയരുന്ന
വാക്കുകളാണ്' എന്നറിയിച്ച്
മതങ്ങളുമുണ്ട്.
മതങ്ങൾക്കിടയിൽ ഇന്ത്യം സംസ്കൃതിയുടെ
സ്വരം വ്യത്യസ്തമാണ്.
അനുസരിക്കാനും അനുവർത്തിക്കാനും
അനുശാസിച്ചുകൊണ്ട് മതാധ്യാപനം
നിർവ്വഹിക്കുകയായിരുന്നില്ല വുർആൻ.
മനുഷ്യന് ചുറ്റുമുള്ള പ്രതിഭാസങ്ങളും
ദൃശ്യങ്കാനങ്ങളാശനനും
അവരെ സന്നിഷ്കർഷം വിശകലനം ചെയ്ത്

മുന്നോട്ടു നീഞ്ഞുവോൾ
 അല്ലാഹുവിശ്വേഷി അസ്തിത്വം
 ബോധ്യപ്പെടുത്തമനും അവരെ
 ഗുരുത്വവും തന്റെ ലഭ്യത്വവും
 അവിടെ അറിയുമെന്നും
 അറിവിനൊത്തുണ്ടുന്ന മനസ്സ്
 അവരെ മുന്നിൽ സ്വയം
 സമർപ്പിതമാവുമെന്നും
 വേദഗ്രന്ഥമുദ്ദേശാഷിക്കുന്നു.
 മനുഷ്യാ, നീ ചിന്തിക്കുക എന്ന്
 പലവട്ടമാവർത്തിച്ചുനുസ്ഥിക്കുന്ന
 വൃർത്താൻ, ചിന്തകും
 ചിന്ത ഏകവർത്തിക്കുന്ന ബോധ്യത്തിനും
 ബോധ്യത്തിന്റെ ക്രിയാരൂപമായ
 സമർപ്പണത്തിനും നമ്മുൾപ്പെടുത്തിക്കുന്നു.
 സത്ത്വത്തിനും വളർത്തിയെടുക്കാം-
 നാഹാനം ചെയ്തുകൊണ്ട് വേദഗ്രന്ഥത്തിൽ
 സൃഷ്ടിണിശ്വാസ പഠിക്കുന്ന
 ചില സുക്തങ്ങളുണ്ട്:
 “എന്നാൽ അവർ ഒട്ടകങ്ങളിലേക്ക്
 നോക്കുന്നില്ലോ? എങ്ങനെന്നയാണാത്
 സൃഷ്ടിക്കുന്നപ്പട്ടിട്ടുള്ളത്? ആകാശത്തിലേക്കും
 (അവർ നോക്കുന്നില്ലോ?) അതെങ്ങനെന്നയാണ്
 ഉയർത്തപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്?
 പർവ്വതങ്ങളിലേക്കും
 അതെങ്ങനെന്നയാണ് നാട്ടിനിർത്തപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്?
 ഭൂമിയിലേക്കും
 അതെങ്ങനെന്നയാണ് വിശാലമാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്?” (88: 17-20)
 ചിന്തിക്കാനുള്ള അവകാശം
 മറ്റാരെയെങ്കിലും മേൽപ്പിച്ച്
 അനുസർഖാൻ മാത്രമറിയുന്ന
 അടിമസമുഹരണങ്ങളെ ഒരു മരവിച്ച്
 മനസ്സായി അനുയായിരെ
 വാർത്തയെടുക്കാൻ ഇന്ന്‌ലാം ആഗ്രഹിച്ചില്ല.
 വായനക്കുള്ള പുസ്തകങ്ങൾ വിലക്കിയും
 അറിവിന്റെ വാതായനങ്ങൾ കൊട്ടിയടച്ചും
 തീവ്രാസകാരത്തിലടിഞ്ഞുകൂടുന്ന

ജയികസമുഹരതയല്ല ഇസ്ലാം സപ്പനം കണ്ടത്.
 ആറായിരത്തിൽപരം സുക്തങ്ങൾ
 ഒഴുകിനിറഞ്ഞ വൃഥതനിൽ
 ആദ്യവചനമായവതീർണ്ണമായത്:
 “സ്നാഷ്ടാവായ നിബന്ധി നാമരണ്ഡി
 നാമത്തിൽ വായിക്കുക;
 ഒട്ടപ്പിടിച്ചതിൽനിന്ന്
 അവൻ മനുഷ്യനെ സുഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നു” (96: 1-2)
 എന്നതെത്രെ,
 വായിക്കാനും വിശകലനം ചെയ്യാനും
 അറിയാനും അനുവർത്തിക്കാനും
 അതാവശ്യപ്പെടുവോൾ,
 തന്നെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവാണ് പ്രാമാഖ്യക്കുമനും
 അഞ്ചാനവിജ്ഞാനങ്ങളുടെ പ്രഭവംതന്നെ
 ആത്മജ്ഞാനമാണെന്നും അതനുസ്മരിപ്പിക്കുകയാണ്.
 ഹേ മനുഷ്യാ, നിബന്ധി അസ്തിത്വത്തിന്
 കാരണം സ്നാഷ്ടാവാണെന്നും
 സകല കാരകനും സകലാധിനാമനുമായ
 സ്നാഷ്ടാവാണനാ മഹാ സത്യം
 കാരണങ്ങൾക്കെതിരെനാണും നീ അറിയുക.
 ആ പരമജ്ഞാനത്തിൽ അവലംബിതമാണ്
 മറ്റൊരു അറിവുകളും എന്ന സത്യം
 പ്രകാരാന്തരങ്ങൾ ആ സുക്തം
 നമേം ഭോധ്യപ്പെടുത്തുന്നു.
 ചിന്തിക്കുക:
 നിന്നക്ക് ചുറ്റുമുള്ള ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളെ
 അവലംബമാക്കി ചിന്തിക്കുക;
 ദൈവത്തിന്റെ ഏകത്വമെന്ന
 മഹാ സത്യപമത്തിലേക്ക് നീ ചെന്നേത്തും
 സന്ദേഹലേശമതിനില്ല.
 യുക്തിഭ്രാം നിത്യഭാസുരവുമാണാ സത്യം.
 അതിന്റെ പ്രകാശകമാണ് ഇസ്ലാം.
 അത് സത്യാവലംബിയാണ്. അതിന്റെ
 നിത്യപ്രകാശകവും.

എന്റെ സന്നിധിയണ്ണയുടെ

അനന്തകോടി ജീവരാശികളുടെ
ആവാസരംഗമാണ് പ്രപഞ്ചം.
പ്രപഞ്ചമാണാകിൽ ദൈവത്തിന്റെ
വൈച്ചിത്ര്യമാർന്ന വിലാസരചനകളിൽ ഒന്നുമാത്രം!
'അനന്തവും അജ്ഞാതവും അവർണ്ണനയെ'വുമായ
ഈ ലോകഗോളത്തിന്റെ ഏതോ ഒരു മുലയിലിരുന്ന്
തന്റെ ഉള്ളിക്കാള്ളുകൾക്കൊണ്ട്
അതിൽക്കൊള്ളാവുന്ന അളവിൽ
നോക്കി വിസ്മയംകൊള്ളുന്ന
ഒരു ചെറിയ ജീവശിൽപ്പമാണ് മനുഷ്യൻ.
സഹതാപരിഹമായ ഈ കൊച്ചു ജീവിയിലും
ദൈവത്തയറിയാൻ ശ്രമിച്ച
എന്റെ മനോവൃത്തി കേവലം പരിഹാസ്യം.
ഞാൻ പിന്തിരിഞ്ഞില്ല.
മനുഷ്യനെ മനസ്സിലാക്കാനൊത്താൽ
ദൈവത്തെ കുറേയാക്കു പരിചയപ്പൂടാൻ
കഴിഞ്ഞെങ്കുമെന്ന ഒരു തോന്നലുണ്ടായി.
ദൈവത്തിന്റെ, ഭൂതലത്തിലെ പ്രതിനിധിയാണ്
മനുഷ്യനെന്ന മതപാഠം ഞാനോർത്തു.
ദൈവത്തിന്റെ പ്രതിനിധി
മറ്റു ജീവികൾക്കൊപ്പം പോരാ.
കേവലം നിസ്സാരനും സാമാന്യനുമായിക്കുടാ.
വിശാഖപികൾ കരുതുന്നത്
അവന്ന് വേണ്ടിയാണ് ദൈവം
ഭൂതലമൊരുക്കിയത് എന്നാണ്.
കാടും മേടും ആറും പുഴയും

බවයිලු ම්‍යා ම්‍යා - පරාපරණෝලඩිලවු
 හූඩිඉ ඩියාග ගෙයුපෙනු තුරු
 අවබැඳී අයිවාසාත්තිගු
 සුඩාසාඡනතිගුමගෙ.
 එබැඳී ව්‍යා ගැටියාරෙනු
 එබැඳී ගුම සහෙලමාකුමෙනු එගිකු තොනී.
 ගෙඛවතෙතයියුක සුඩායුමලුකිලු
 ගෙඛවයාරෙනු ගැඹාකානාඡයිකාවු
 ඔරු මාර්ග-සරෙයාරු මාර්ග-මැනුපුතෙනයියුක
 එගානාරෙනු කුරෙකුදී බොයුමායි.
 කංඩුශුතවනු අඹකාඡතිල් පිගාවනු
 ගක්‍රුතගෙනැඟුමායි සහවසිකාර් ගම්චුවනු
 එගානයියිඇත් ගෙඛවතෙතයියාර්
 නූ ව්‍යාකාර් ගම්කෙශෙනැතෙනාර්.
 ගිශේයිකාර් ක්‍රිජිලිලු; ගිරාකරිකාගෙනාතිලු.
 මැනුපුතු ගැඹානු මැනුරුඡුනිනු,
 ඔරු රුහුපෙත්කිස්කගෙපොලු.

ගෙඛවතිලැඳී කර්මප්‍රප්‍රාන්තිල් කෙවලමාරු
 සුක්ෂ්මරෙනුවාර් මැනුපුත් එගා
 ගාලාපුඟු මෙගොඳී බාකුහැඥු
 බුඩ්‍යිකවිකාසාතිලැඳී අයිතුතයිලුනිය
 නූයුනික මගුවිර් පොලු
 පිඩිකිංචාතෙවගාර් මැනුපුතෙනා
 අලක්සිල් කාරෙලිලැඳී ට්‍රැන්ජෝලු
 මැනුපුත්-එශ්‍රුත සුඩාරමාය පආ එගා
 මාක්සිං ගොර්කියුරුද අුසාඡනවු
 බර්සිඩික්ස් සුක්ෂ්මපෙනු ගියිකුංමෙනාර්
 මැනුපුත් එගා බාසානියුරු බරිස්ංචිකඹු
 මැනුපුතෙනයියුක, නූ ඩිශිස්ංජ්‍යානා
 ගෙඛවතිලෙක් ව්‍යාගියිකු එගා
 ඩිවෙකානුවානියු
 ගෙඛවතෙතයියාර්
 මැනුපුතෙනාං පොග මායුම්මිලු එගා
 එබැඳී යාරෙනක් ගිරවු තිරවු පකරනු
 නාරා එබැඳී ව්‍යාගිලුරු මුගොඟු ගැඹී
 ඩිග්මයැඟුරු මහාමෙරුවාරෙනු
 රහස්‍යයැඟුරු ගියිකුංමෙනානු

മല്ലിലെ പ്രജാപതിയാണെന്നുമുള്ള ബോധ്യത്താട
ഞാൻ നടന്നു, പ്രത്യാശാപൂർവ്വം.

ആറിയിലേരിയില്ലാതെ ആ ഉയരത്തിനകത്ത്
വിസ്മയങ്ങളുടെ മായുർപിഞ്ചമം

ആയിരം കല്ലുകൾ വിടുർത്തിയാടുന്നത് ഞാൻ കണ്ടു.
എൻ്റെ തുശികല്ലുകൾ അവൻ്റെ
ചർമ്മവലയത്തെ തുളച്ചിറങ്കി
അവൻ്റെ ശരീരത്തിലെ രക്തധമനികൾ
എൻ്റെ കല്ലുകളെ വിസ്മയിപ്പിച്ചു.
അവയുടെ ആക്ഷേ നീളം ലക്ഷ്യത്തിലേറെ
കിലോമീറ്ററാണെത്ര!

സവിസ്മയം എൻ്റെ കല്ലുകളും മനസ്സും
അവൻ്റെ ശരീരത്തിലും പാണ്ടുനടന്നു.
അനുവേലം നിർവ്വിരുമാക്കപ്പെടുന്ന
കോശങ്ങളെ നിക്കംചെയ്യുവാനായി
ആ ശരീരം പ്രതിനിധിഷം ഇരുപത് ലക്ഷം
ചുവന്ന രക്താണുകളെ സൃഷ്ടിക്കുംപോലും!
പത്രിലെണ്ണ് വാർട്ടേജ് വീതം
കറന്റുൽപാദിപ്പിക്കുന്ന പ്രത്യംക്ക് കോടി
നാധികോശങ്ങൾ അവൻ്റെ തലച്ചോറിലുണ്ടെത്ര!
മനുഷ്യമന്ത്രിഷ്കർത്തിന് തുല്യമായ ഒരു യന്ത്രം
നിർമ്മിക്കുകയാണെങ്കിൽ, അത് സ്ഥാപിക്കാൻ
ലോകത്തിലിന്നുള്ള ഏറ്റവും വലിയ
കെട്ടിടം വേണമെത്ര!

മസ്തിഷ്കമെന്ന വിശ്വരൂപ യന്ത്രം പ്രവർത്തിപ്പിക്കാൻ
എറ്റവും വലിയ ജലപാതയ്ക്കിന് ലഭിക്കുന്ന
മുഴുവൻ വൈദ്യുതിയുപയോഗിച്ചാലും
മതിവരില്ലെത്ര!

ദർശനശക്തിക്ക് ഹേതുവായി
13 കോടി റോധ്യസും(Rods) 75 ലക്ഷം
കോനസും(Cones) അവൻ്റെ കല്ലിലുണ്ടെത്ര!
അവയാകട്ട മുന്ന് ലക്ഷം നാധിതന്തുകളിൽ
തലച്ചോറുമായി സുഖപ്പെടുത്തുന്നതു!
അവൻ്റെ കല്ലിൻ്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ
യാന്ത്രികമായി പകർത്തിക്കാട്ടുവാൻ
രണ്ടു ലക്ഷത്തി അധികായിരം ടെലിവിഷൻ
സെറ്റുകൾ വേണ്ടിവരുമെത്ര!

ഒരു പിയാനോ കീബോർഡിൽ
88 കീകളുംഭക്കിൽ അത്യന്തസക്രീംബാധ
മനുഷ്യകർണ്ണത്തിൽ 15000 കീകളുംഭക്കിൽ
ഒരുവരന്റെ പെരുവിരല്പതയാളത്തിന്
സദ്യശമാധ പെരുവിരല്പതയാളം
മരുഭാരജിൽ ചുണ്ടിക്കാണിക്കാൻ കഴിയില്ലതെ!
അകംകാണാധാധാലും പുറംകാണാധാലും
ഒരുവനെപ്പോലെ മരുഭാരവനില്ല.

‘ഉള്ളിയുടെ ഉംഗ നോക്കി
ഇല്ലത്തിന്റെ ഉക്കറിയാം’ എന്ന ചൊല്ലപോലെ
മനുഷ്യനെ നോക്കി, മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിച്ച
ദൈവത്തക്കുറിച്ച്
എക്ഷേദധാരണയുണ്ടാക്കാനാകും, തീർച്ച.

ദൈവത്തിന്റെ ലാജിത്യമോലുന
കരവിരുതാണ് മനുഷ്യനെങ്കിൽ
അജ്ഞയെങ്ങളായ മഹാവിന്ദമയണാളുടെ
വിളഭൂവാൺ മനുഷ്യനെങ്കിൽ
മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കിയ
ദൈവത്തിന്റെ ശക്തിസാധ്യതകളുകുറിച്ച്
എനിക്ക് വിഭാവനചെയ്യാൻ കഴിയും—
വിഭാവന ചെയ്യാൻ മാത്രം.
എൻ്റെ വിഭാവനയിൽ നിശലിട്ടുനിൽക്കുന്ന
അവാച്ചുവും അവ്യാവൃത്യവുമായ
ആ ശക്തിപ്രഹർിഷ്ഠത്തിനുമുന്നിൽ
നൊൻ നമിക്കുന്നു, സവിനയം സപ്രശ്നയം.

കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന ദൃശ്യവിന്ദമയം
കാതുകൾ വഴിഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന ശാഖാകാതിശയം
മനസ്സിന്റെ മഹാകാശത്തിൽപോലുമൊതുങ്ങാത്ത
പ്രാതിഭാസിക മഹാത്മതം!

അസാധാരണവും അതിലോലവുമായ
ഒരു ശബ്ദധാര എൻ്റെ കാതുകളിലോഴുകിയെത്തി:
“എങ്കിലും മനുഷ്യാം പരകോടി ജീവികളിൽ
എന്നോട്ടുതുക്കുനിൽക്കുന്നവൻ നീ തന്നെ.
നാഞ്ചി എൻ്റെ സന്നിധി പുകേണ്ടവനും നീ തന്നെ.
നിത്യാനന്ദം നിറക്കതിൽ ചൊരിയുന്ന

ഇന്ത്യം സംസ്കൃതി: ചില സഹമൃവിചാരങ്ങൾ

നിരതിശയമായ ഇ പവിത്ര വേദിയിലേക്ക്
അസ്തമയമിയാത്ത ഒരു ശാഖതജീവിതത്തിലേക്ക്

നീ വന്നെത്തണം; എന്നെന്നെന്നിയാനും

എൻ്റെ വഴിയറിയിക്കാനും

ഞാനൊരു കഫ്ഫുട് കൊടുത്തുവിട്ടിട്ടുണ്ട്

ഒരു വിശ്വസ്തനില്ലെട

നിഞ്ഞളിലോരുവനാണേഹം-

എല്ലാം എൻ്റെ സ്വന്തം വാക്കുകളിൽത്തന്നെ.

അക്കലെനിന്ന് ബിഡികൊണ്ടെള്ളക്കാനൊരുഞ്ഞുനോർ

നിനക്ക് ഞാൻ ‘അനന്നവും അപ്പതാതവും

അവർണ്ണനൈയവുമാണ്.’

എന്നാൽ നീ എൻ്റെയടുത്തത്തുന്ന

അത്യനാലമായ ആ മംഗള മുഹൂർത്തത്തിൽ

നിനക്ക് ഞാൻ അനഘമായ

ങ്ങാത്മീയാനുഭൂതിയായിപ്പറിണാമിക്കുന്നു.

എന്നെന്നെന്നിയാൻ ശ്രമിക്കുക, എൻ്റെ സന്നിധിയണ്ണുക.”

പുരണതയിലേക്ക്

മിതങ്ങളല്ലാം ദൈവത്തിന്റെ അസ്തിത്വം അംഗീകരിക്കുന്നു. പ്രപഞ്ചത്തിന് ഒരു ഗ്രഹംടാവുണ്ടെന്ന് എല്ലാ പ്രവാചകരാൽ ലോകത്തെ അറിയിച്ചിട്ടും മുണ്ട്.

വിശാസത്തിന് മനുഷ്യവംശത്തിന്റെ പ്രായമുണ്ട്. വിശാസത്തിനുന്നേരം ധമായി നിഷ്ഠയവും പിറന്നിരുന്നു. എന്നാൽ ഒരിക്കലും വിശാസികളുടെ തുപോലെ നിഷ്ഠയികളുടെ മാത്രമായ ഒരു ജനപദമുണ്ടായിട്ടില്ല. നിഷ്ഠയം വൈയക്തികമായിരുന്നു എന്നർമ്മം.

പ്രാചീന ഭാരതത്തിൽത്തന്നെ അറിയപ്പെടുന്ന നിരവധി നിഷ്ഠയികളും സായിരുന്നു. കഹിലൻ, സാംഖ്യൻ, കണാദൻ, യാദവരഞ്ജ്യൻ, ദത്താ ദത്യൻ തുടങ്ങിയവർ അക്കുട്ടത്തിലാണ്. പതിനെട്ട്-പത്താമത് നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ യുറോപ്പിലുണ്ടായ ചലനങ്ങൾ ശ്രദ്ധേയങ്ങളായിരുന്നു. ക്രിസ്തീയ മതവും അതിഭേദഗാ വികാസവൃദ്ധികൾക്ക് വിധേയമായിക്കൊണ്ടിരുന്ന ശാസ്ത്രവും തമിലുണ്ടായ സംഘർഷം ചരിത്രത്തെ ഏററെ സാധിച്ചതായി കാണാം. ഈ അക്കന്ത്ചുരേയ നിഷ്ഠയികൾ നന്നായി പ്രയോജനപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായി. ശാസ്ത്രത്തിന്റെ പിന്തുണയോടെയാണ് പിരിക്കാലത്ത് നിഷ്ഠയാദം അമീവാ അനാത്മവാദം രംഗത്തുവന്നത്.

വിശാസം വിശാസിയെ സംബന്ധിച്ചേടതേതാളം ഒരാശാസമാണ്. ആശാസമെന്നത് ഒരുപ്പെടുവും. അനുഭവങ്ങളെ നിരാകരിക്കാൻ ആർക്കും സാധ്യമല്ല. അതെയുമാണ് വിശാസത്തിന്റെ യുക്തിപരത. “ഈശ്വരനെന്നൊന്നില്ലെങ്കിൽ മനുഷ്യ ജീവിതത്തിന്റെ സ്വസ്ഥതക്കും ഭദ്രതക്കുംവേണ്ടി ഒരീ ശരം നാം സ്വീകരിക്കേണ്ടിവരുമായിരുന്നു” എന്നുപോലും ചിന്തിച്ച് വിശാസികൾ ഇവിടയുണ്ടായിരുന്നു.

ദൈവവിശാസം ഒരു ദർശനമെന്ന രീതിയിൽ തന്നെ ഇസ്ലാം സംസ്കൃതിയുടെ അടിസ്ഥാന ഭാവമാണ്. ഇസ്ലാം ഏകഭാവത്തിൽ വിശാസിക്കുന്നു. ഇസ്ലാം പിറന്ന അരോൺ്യാളുവണ്ണം പരന്നരയാ ദൈവവിശാസികളുടെ

പ്രദേശമായിരുന്നു. അനേക ദൈവങ്ങളെ അവരാരാധിച്ചുപോന്നു. “ബഹു ദൈവാരാധനയുടെ പേരിൽ അറേബുയയിൽ നടന്ന വൈകൃതങ്ങളും മനു ഷ്യാചിത്മല്ലാത്ത ഹീനവൃത്തികളും അവർണ്ണമായിരുന്നു” എന്ന് രേഖ പ്ലെടുത്തിയ ചത്രിന്മാരുണ്ട്.

പ്രവാചകനിലൂടെ തെളിഞ്ഞുവന്ന ഇസ്ലാം ഇതിനെ ഏങ്ങനെ നേരിട്ടു എന്നേപ്പിക്കുന്നത് ഉചിതമായിരിക്കും. ഒരു പ്രതിഷ്ഠിത വിശ്വാസത്തിന്റെ ധാരണം ശിലാഭ്രതനം പോലെ ശ്രമാഹമായിരിക്കുമെന്ന് വിചാരംതി കഴിക്കിയാം. എന്നാൽ ഇസ്ലാംമതം തുർന്ന നിർവഹിച്ചത് അനാധാരമായിരുന്നു എന്ന് പറഞ്ഞുകൂടുകയില്ലോ പുതിയൊരു മാർഗം അവലംബിച്ചു കൊണ്ടാണ്. ബഹുദൈവവിശ്വാസത്തിന്റെ സാധ്യതയെ ചോദ്യംചെയ്യുക എന്ന രീതി മാറ്റി എക്കുദൈവത്തിന്റെ സമർപ്പിതതിലൂടെയാണ് ഇസ്ലാം സമൂഹമനസ്തിനെ സാധ്യിപ്പിച്ചത്. അതുവഴി പ്രവാചകൻ പുതിയ ദർശന ത്തിന്റെ പ്രതിഷ്ഠാപനമാണ് ജനമനസ്തുകളിൽ നിർവഹിച്ചത്. “അവൻ തുല്യ മായ യാത്രാരു വന്നതുവുമില്ല”(112: 4) എന്ന് ലോകം നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന സചേതനങ്ങളായ ദുഷ്ടാന്തങ്ങൾ നിരത്തി സമർപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണ് പ്രവാചകൻ മുന്നോട്ടേ നീണ്ടിയത്. ആശയക്കുഴപ്പങ്ങളുടെ തുരുംബ ഇടനാഴിയിലൂടെ കയറിയിരഞ്ഞിപ്പോയ മനുഷ്യരെ ‘ഇതല്ല താഴ്വ്’ എന്ന് സോധ്യപ്പെടുത്തി സംശയചോദ്യിയാംവിധം പ്രവാചകൻ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: “അവൻ തുല്യമായി യാത്രാനുമില്ല.” സാദൃശ്യം കർപ്പിക്കുമ്പോൾ ബഹുദൈവരിൽ നിന്തിന് പ്രസക്തിയില്ല. അതുല്യമാണ്, അസദൃശമാണ് എന്ന് വണിക്കിതമായിപ്പറയുമ്പോൾ ‘എക്കുമേഖലാദിത്തിയം ബ്രഹ്മം’ ദ്വാരാധമായിത്തോരുകയാണ്. അവൻ അനാദ്യനും അനന്തനുമാണെന്നും അവൻ ബാഹ്യവും ആല്ല നിരവുമാണെന്നും അവൻ സ്വയംഭൂവാണെന്നും ബുർജുൻ പ്രവൃത്തിക്കുമ്പോൾ ദൈവപക്ഷത്തിനെക്കുറിച്ചുള്ള സത്യശുഭമായ സാമാന്യമോധം നമ്മിലക്കുറിക്കുന്നു.

അവൻ മാതാപിതാക്കളും ഭാര്യയും സന്താനങ്ങളുമുണ്ടെന്ന് പറയുമ്പോൾ അവൻ അവൻറെ സൃഷ്ടിയായ മനുഷ്യനെപ്പോലെതന്നെ എന്നൊരു വികലഭവാഡം നമ്മിലുണ്ടാകും. ജനുസഹജമായ വികാരങ്ങളും അനുഭൂതികളും അവനിലാരോപിക്കുമ്പോൾ ദൈവത്തോട് നാം നീതികാണിക്കുന്നില്ല എന്നാണ് ബുർജുൻറെ പക്ഷം. അതിനാൽ താദൃശങ്ങളായ സകല പരാമർശങ്ങളോടും ബുർജുൻ വിപ്രതിപത്തി കാണിക്കുന്നു.

“ഉറക്കമോ മയക്കമോ അവനെ ബാധിക്കുന്നില്ല”നും “ആകാശങ്ങളിൽ കളിലുള്ളതല്ലാം അവൻറെ അധിനിലാബനാം”നും “അവൻ അനുമതി കുടാതെ അവക്കൽ ശിപാർശ സമർപ്പിക്കാൻ ആർക്കും സാധ്യമല്ല”നും “അവൻ സിംഹാസനം ആകാശങ്ങിക്കുള്ള ചുഴനിതിക്കുന്നു”വെന്നും രേഖ പ്ലെടുത്തുമ്പോൾ അവൻ അത്യുന്നതനും അസദൃശനും അവിലാരാധ്യനു

മാണന്ന് ബോധ്യമാകുന്നു.

അവിലാരാധ്യനായ ദൈവം ഏകനാണന്നും അവൻറെ സൃഷ്ടിയാണ് പ്രപഞ്ചമെന്നും വുർആൻ സമർപ്പിക്കുന്നു. സ്വഷ്ടാവിഠ്ഠ കൈകീയയാണ് പ്രപഞ്ചം എന്നതുകൊണ്ട് പ്രപഞ്ചത്തിന് സ്ഥായിഭാവമില്ല.

ദൈവത്തിൻറെ മഹിമാവുകളിയുകയും അവയെ വർഷ്ടമാതൃകകളാകി അനുധാവനം ചെയ്യാൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർിൽ ദൈവം കാരുണ്യം വർഷിക്കുമെന്ന വുർആനിക സൂചന അർമ്മവത്താണ്.

“ദൈവപ്രീതി കാംക്ഷിക്കുന്നവരെ സമാധാനത്തിൻ്റെ പാതയിലേക്കും സന്മാർഗ്ഗത്തിലേക്കും അല്ലാഹു വഴികാണ്ടിക്കും”(5: 16) എന്ന സുക്തം അതാണ് വലിപ്പെടുത്തുന്നത്.

സാന്നിധ്യത്തിൻ്റെ അപരിമേയമായ തീവ്രതകാണ്ഡാണ് ദൈവം നമ്മുടെ കല്ലിന് അഗ്രാചരമായിത്തീരുന്നത്. അകർച്ചയുടെ അധികതയിലൂം വസ്തു ദൃഷ്ടിഗ്രാചരമായിത്തീരാൻില്ല. (മുട്ടുസൂചിപ്പിയടക്കത്ത് കല്ലിലെ കൃഷ്ണമണിക്കടക്കുത്തു പിടിക്കുണ്ടോൾ അത് അദ്യശ്രദ്ധമായിതിക്കുന്നു. പറന്നകല്ലുന്ന വിമാനം ചെറുതായിച്ചെറുതായി പിന്നെ പുർണ്ണമായും അപ്രത്യക്ഷമാകുന്നത് അകർച്ചയുടെ ആധിക്യംകാണ്ഡാണ്.)

“കിഴക്കും പടിഞ്ഞാറും അല്ലാഹുവിന്നേതാണ്. നിങ്ങൾ എവിടെക്ക് തിരിഞ്ഞാലും അവിടെ അല്ലാഹുവിൻ്റെ മുഖമുണ്ട്”(2: 15), “അവൻ എല്ലാ വസ്തു ക്രജ്ജയും വലയംചെയ്തിരിക്കുന്നു” (41: 54), “അവൻ അതിവിശാലഗാണ്” (2: 115), “നിങ്ങൾ എവിടെയായിരുന്നാലും അവൻ നിങ്ങളുടെ കുടുംബം ആണ്”(57: 4) എന്നീ വുർആനിക സുക്തങ്ങൾ വായിക്കുണ്ടോൾ അവൻ സർവ്വത്തയും ചുഴുന്നുനിൽക്കുന്നവന്നാണന്ന് ബോധ്യപ്പെടുന്നത്. ഹൈന്ദവഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ സഹസ്രനാമങ്ങൾ പോലെ വുർആനിൽ അർമ്മ വാച്ചിയായ അനേകകം നാമാന്തരങ്ങളുണ്ട്.

“അവൻ കരുണാനിധിയാണ്, പരമകാരുണിക്കനാണ്.” (1: 2)

“സർവ്വശക്തനാണ്.” (2: 20)

“സർവജ്ഞതനാണ്.” (2: 282)

“എല്ലാം കാണുന്നവനും കേൾക്കുന്നവനുമാണ്.” (4: 58)

“സുക്ഷ്മജ്ഞതനാണ്.” (6: 103)

“പരാശ്രായമില്ലാത്തവനാണ്.” (27: 40)

“സർവരെയും അതിജയിക്കുന്നവനാണ്.” (40: 2)

“സഹനശീലനാണ്.” (85: 51)

“തെറുകൾ പൊറുക്കുന്നവനാണ്.” (40: 3)

“കഷമാനിയിയാണ്.” (4: 43)

“നീതിനിഷ്ഠനാണ്.” (3: 18)

“അനീതി കാട്ടാത്തവനാണ്.” (4: 124)

“ഭയരകഷകനാണ്.” (65: 3)

“പ്രകാശത്തിലേക്ക് വഴിനയിക്കുന്നവനാണ്.” (5: 16)

“സുകൃതബാധ്യവനാണ്.” (2: 222)

“ഉദാരഗീലനാണ്.” (27: 40)

“സത്യസന്ധനാണ്.” (33:4)

“രാജാധിരാജനാണ്.” (3: 26)

“അവിലനിയന്താവാണ്.” (2: 255)

“പ്രപഞ്ചരക്ഷകനാണ്.” (6: 164)

“അന്വദാതാവാണ്.” (2: 212)

“സകലജനതനാണ്.” (6: 3)

“നൃാധാധിപനാണ്.” (5: 1)

മെല്ലുംരിച്ച വിവിധ നാമങ്ങളിൽനിന്ന് വുർആനും ദൈവസ കൽപത്ര സംബന്ധിച്ച തെളിഞ്ഞ ചിത്രം നമുക്ക് ലഭിക്കും. ഓരോ നാമവും പ്രതിനിധികരിക്കുന്ന ആശയലോകത്തെ സമന്വയിപ്പിച്ചാൽ അത് ഇന്ത്യാം സംസ്കൃതി വരച്ചുകാണിക്കുന്ന ദൈവപ്രകൃതത്തെയും ദൈവധർമ്മങ്ങളും അനാവരണംപെച്ചുനന്നതായി മാറും. ഏകനും കരുണാനിധിയും അവിലാരാധ്യനുമായ വിശദിൽപ്പി-അതാണ് വുർആനിക ദൈവസക്രിപ്തം.

ഭൗതികരാഥാർമ്മാജ്ഞാന മേഖലയിൽ അധ്യക്ഷതയാവകാശപ്പെട്ടു കഴിയുന്നവൻപോലും ഇവിടെ എന്തു ചെയ്യേണ്ടു എന്നറിയാതെ വിഷമിക്കുന്ന നിമിഷങ്ങളുണ്ട്. മറ്റൊളവരിൽ വിന്മയം വിളയിച്ചുകൊണ്ട് അവൻ വേപ മുകൊള്ളുകയും ഗംഗദാക്ഷരനായിത്തിരുകയും ചെയ്യുന്നു. ഒന്നുമാലോ ചിച്ചില്ലേക്കിലും ദൈവമെ എന്ന് വിളിക്കുകയും സഭാധമായല്ലേക്കിലും ഏഴേണ്ട യാച്ചിക്കാനേന്നപോലെ കൈകൾ ആകാശത്തിലേക്കുയരിതുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇത്തരം അവന്നുവെച്ചുമാണ് മനുഷ്യരെ പ്രയാണം. സമുദ്രമായ പരിസരപ്രഭവത്തിനുപോലും ശമിപ്പിക്കാൻ കഴിയാത്ത അദ്ദുമ്പമായ ഒരു തരംദാഹം അവനിൽ പ്രകടമാണ്. എന്തു നേടിയാലും നേടേണ്ടത് നേടിയി

ഐണിക്കുന്ന തോന്തർ. എന്തു കണക്കാലും കാണേണ്ടത് കണ്ണിലെന്ന അവ്യാപ്തയായ ഒരുംഗാമ്പം. തന്റെ അനുഭവങ്ങളുടെയും ആസ്ഥാനങ്ങളുടെയും മേഖലകളിൽ ആവേണ്ടതായില്ല എന്നാരുസംസ്കൃതപ്പതി. അവൻ്റെ ബുദ്ധിയും മനസ്സും ‘ഇത്തലു ഇത്തലു’ എന്ന് സദാ മന്ത്രിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ഏതാണെന്നറിയാനുള്ള ഉത്കണ്ഠംയും ജീജ്ഞാനാസയും അതിൽ നിലനിന്മാണ്. തന്റെ പരിമിതികളുടെയും അപൂർണ്ണതകളുടെയും ഒരാൾ ബോധവാനാണെന്നുവരുമ്പോൾ പുർണ്ണവും അപരിമേയവുമായ ഒരജനാത മേഖലയിലേക്ക് അവൻ കൈകളുടെയർത്തിപ്പോവുകയാണ്. തന്റെ കൈകൾ താനറിയാതെയാണെങ്കിലും ഉയർത്തിപ്പുടുന്നത് എവിടേക്ക് എന്ന് സാധം ചോദിക്കുമ്പോൾ അവൻ്റെ മനസ്സ് നിഴ്സ്വാദമാവുന്നു. ആ നിഴ്സ്വാദതക്ക് ഭാഷ്യം നൽകിയാൽ ലഭിക്കുന്ന സമാധാനം പുർണ്ണതയിലേക്ക്-നിന്ത്യസത്യ ത്തിലേക്ക് -അമവാ ശാന്തിയിലേക്ക് എന്നായിരിക്കും.

കേഷണവും നിദ്രയും പ്രജനനശേഷിയും വിചാരശക്തിയും വിവേചന ബോധവും ഭാഷണസിഖിയുമെല്ലാമുള്ള മനുഷ്യൻ മറ്റു ജീവരാശികളുടെ പേരക്ഷിപ്പ് കുറേക്കുടി ലക്ഷ്യബോധമുള്ളവനാണ്. ദൈവദത്തമായ വിശേഷ ബുദ്ധി അവൻ്റെ ലക്ഷ്യപ്രാപ്തിയിൽ അവന് വളരെയെറെ സഹായകമാണ്. “ആകാശഭൂമികളുടെ പ്രകാശമായ” (24: 35) സത്യവേദഗ്രന്ഥം അവനെ വഴി നയിക്കാനുമുണ്ട്. അപ്പോൾ അവൻ്റെ ജീവിതം വിഭാവിതലക്ഷ്യം സാക്ഷാൽ ക്രതിച്ച പരമധന്യതക്ക് വിധേയമാവണമെങ്കിൽ ദൈവസന്നിധിയിലേക്ക് അവൻ ഉയർന്നുപോങ്ങണ്ടതുണ്ട്. ഭാർശനികനായ ക്രൈസ്തി മോറിസണി ഈ സന്ദേശത്തിൽ:

“മനുഷ്യപ്രധാനയത്തിൽ ദൈവാസ്തിത്വത്തെക്കുറിച്ച് ബോധമുണ്ടെന്ന താണ് എൻ്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ ദൈവാസ്തിത്വത്തിനുള്ള ഏറ്റവും വലിയ ദ്യുഷ്ടാനം. ദൈവികവിഭാവന റൂദയത്തിലക്കുറിപ്പിക്കണ്ടെങ്കിൽ ആത്മിയ ശക്തിയുള്ള എക ജീവി ഹ്രാ പ്രപഞ്ചത്തിൽ മനുഷ്യൻ മാത്രമാണ്. ഹ്രാ ശക്തിയെ നാം വിചാരശേഷി എന്നു വിളിക്കുന്നു. വിചാര ശേഷിക്കാണ്ടും ദൈവിക ദ്യുഷ്ടാനങ്ങളെ അവലംബമാക്കിയുള്ള വിചിന്തനംകാണ്ടും മനുഷ്യൻ്റെ ആത്മരംഗത്ത് വന്നിച്ച് ആത്മിയേണ്ടക്കർഷം സംജാതമാകുന്നു. ഹ്രാ അവസ്ഥാവിശേഷത്തിൽ അദ്യശ്രദ്ധവസ്തുകളുടെ യാമാർമ്മപ്പും അവന്റെ ഉശ്രക്കാളുണ്ട് കഴിയുന്നു. ഹ്രാ ശക്തിവിശേഷം ഒരു മനുഷ്യനു മുന്പിൽ യാമാർമ്മങ്ങളുടെ ദിവ്യവെള്ളിപാടിന്റെ വിശാലരംഗം തുറന്നുവെക്കുന്നു. അവൻ്റെ മാനസിക ഭാവനകൾ ആത്മിയ യാമാർമ്മങ്ങളുടെ രൂപം പ്രാപിക്കുന്നു. അവന് പ്രാപണമീകരിക്കുവും ആത്മീയവുമായ അസംഖ്യം ദ്യുഷ്ടാനങ്ങളിലും ദൈവസന്നിധിയെക്കുറിച്ച് തെളിവ് ലഭിക്കുന്നു. ദൈവം എല്ലായിടത്തുമുണ്ടെന്നും സർവ്വാപതി തന്റെ ധ്യദയത്തിന് സമീപത്തുതന്നെയും അവൻ അറിഞ്ഞുതുടങ്ങുന്നു.” ഇതൊരു മഹായാത്രയുടെ മംഗളപുർണ്ണമായ സമാരംഭമാണ്.

ആ ചുന്നവാക്കിൾ പ്രദയ്യന്തി

നാം ദൈവത്തിലേക്കുള്ള യാത്രയിലാണ്. അതിനാൽ ജാഗ്രത പാലിക്കണം. ദൈവസ്തുതി നമ്മുടെ ഹൃദയാകാശത്തിൽ സദാ മുഖത്തിനായിരിക്കണം. ആത്മീയ സമർപ്പണവും ആരാധനാ പ്രവണമായ സേവനവും അനിവാര്യം. മനുഷ്യരാശിയെയയും പ്രപബ്ലേഞ്ചത്തെന്നയും സുഷ്ടിച്ചുള്ളുന്ന, നമ്മുടെ അടുത്തായും അകലാത്തായും എല്ലായിടത്തുമായും വർത്തിക്കുന്ന സകലജനങ്ങായ സർവ്വേശരനു മുന്നിൽ മനുഷ്യൻ അകംകൊണ്ടും പുറം കൊണ്ടും സമർപ്പിക്കേണ്ട പലതുമുണ്ട്. അതിൽ പ്രമുഖം നമുക്ക് സകലതും സമാനിച്ച സർവ്വേശരനു മുന്നിൽ കൃതജ്ഞത്താപൂർവ്വം നമിക്കുക എന്നതാണ്. ആ നമനം മുക്കെങ്കിലും വാച്ചാലമാണ്. എല്ലാം തന്നു രക്ഷിക്കുന്ന ദൈവമേ നിന്റെ മുന്നിൽ ഞാനേന്നു കൃതജ്ഞത്താപൂർവ്വം സമർപ്പിക്കുന്നു എന്നാണിതിനീർമ്മാം. സകല ചരാചരണങ്ങളുടെ മുന്നിലും തലയുയർത്തി നിൽക്കാൻ പോരുന്ന ഞാൻ, മറ്റൊന്നിനോടും നമനബാധ്യത സുക്ഷിക്കാത്ത ഞാൻ, നിന്റെ മുന്നിൽ വിനയാന്വിതം നമിക്കുന്നു. അതർപ്പിക്കുന്നവൻ നീയാണ്, നീ മാത്രം എന്ന് ഞാനറിയുന്നു. നീ പകരക്കാരനില്ലാത്തവനാണെന്നും അസദ്യശനാഭന്നും ഞാൻ മനസ്സിലാക്കുന്നു. കരുണാമയനും ഉദാരമന സ്ഥിരമായ നിനക്ക്, നിസ്വാരനായ എൻ്റെ വചനവും നമനവും ഓന്നുമല്ലെങ്കിലും എൻ്റെ ഭാഗത്തുണ്ടാവുന്ന നദികേക്ക് നീ പൊറുക്കുകയില്ലെന്നും ഞാനറിയുന്നു. ദൈവത്തോട് നദിയില്ലാതിരിക്കുന്നത്, സുക്ഷ്മവിശകലനത്തിൽ ദൈവത്തിന്റെ അസ്തിത്വത്തിലും സുഷ്ടിനിമിത്തി സംഹാരകർത്തുത്വത്തിലുംള്ള അവിശ്വാസത്തിന്റെ ലക്ഷണമായി ഞാൻ മനസ്സിലാക്കുന്നു. അവിശ്വാസത്തെ സുചിപ്പിക്കുന്ന പദ്ധതാണ് കുഫർ, അവിശ്വാസി കാഫിറും. ഈ പദ്ധതിന്റെ സുക്ഷ്മാഗ്രാഹണം നദികേക്ക് എന്നാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് അവിശ്വാസി സർവ്വജനങ്ങായും സർവ്വേശരങ്ങായും സകലാവലംബിയുമായ ദൈവത്തിന്റെ മുന്നിൽ നദിയില്ലാത്തവനാണ് വ്യാപ്യാനിക്കപ്പെടുന്നത്. ദൈവത്തിന്റെ മുന്നിൽ കൃതജ്ഞത്താപൂർവ്വം നമിക്കുക എന്നത് ഒരു സത്യവിശ്വാസിയുടെ അലംകാരമായ ബാധ്യതയാകുന്നു.

“നിങ്ങൾ നന്ദികേക്ക് കാട്ടുകയാണെങ്കിൽ, സംഗയമില്ല; അല്ലാഹു നിങ്ങളുടെയൊന്നും ആഗ്രഹമാവണ്ണമില്ലാത്തവനാണ്. എന്നാൽ തന്റെ ഭാസനം രൂടെ നന്ദികേക്ക് അവനൊടും ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല. നിങ്ങൾ നന്ദികാണിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അതുകാരണം നിങ്ങളോടവൻ സംതൃപ്തതനായിത്തീരും.” (39: 7)

ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളിലൂപരി ഒരു സത്യവിശ്വാസിയിൽ നാം പ്രതീക്ഷിക്കുന്നത് ഈ സവിശേഷ സംസ്കാരമാണ്. അവൻറെ ചുണ്ടുകളിലനുവേം അമൃതം പൂർട്ടി വർത്തിക്കുന്നത് “ദൈവമേ നിനക്കാണ് സകലസ്തുതിയും” (അൽഹംദൂലില്ലാഹി) എന്ന വരിഷ്ട വചനമാണ്.

വിശ്വാസം മറ്റാനാണ്. അത് കൃതജ്ഞതയുടെ രൂപാന്തരമാണ്. അന്യോന്യ ബന്ധിതവും പരസ്പര പൂർക്കവുമാണ്. നിരക്കരിക്കാനാവാത്ത ഒരു പ്രപഞ്ചസത്യത്തെ പ്രഖ്യായിപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണ് വേദഗ്രന്ഥം വിശ്വാസ തിരിക്കേ അടിത്തറ ദ്യുഷരൂഷമാക്കുന്നത്.

“ഒരാറു സത്തയിൽനിന്ന് അവൻ നിങ്ങളെയല്ലാം സൗംഖ്യിച്ചു. പിന്നെ അതിൽനിന്ന് അതിന്റെ ഇണക്കയ ഉണ്ടാക്കി. നിങ്ങൾക്കായി, കനുകാലിക ഭിൽനിന്ന് എട്ടു ജോധിക്കാളെയും അവൻ ഒരുക്കിത്തന്നു. നിങ്ങളുടെ മാതാ കല്ലുടെ ഉദരത്തിൽ അവൻ നിങ്ങളെ സൗംഖ്യിക്കുന്നു. മുന്ന് ഇരുളുകൾ കൂളിൽ നന്നിനുപരിക്കെ ഓന്നായി; ഘട്ടംഘട്ടമായി നിങ്ങളെയല്ലാം രൂപ പ്രസ്തുതിയെടുക്കുന്നു (ഉദരം, ശർഡാശയം, ശർഡാശയത്തിനകത്ത് ഭൂമിയിൽ പൊതിയുന്ന ആവരണം-മുന്ന് ഇരുളുകളുടെ ഭാഷ്യമതാണ്). ഇതോക്കയും ചെയ്യുന്ന അല്ലാഹുവാണ് നിങ്ങളുടെ നാമൻ. ആധിപത്യം അവൻ മാത്രമാണ്. അവന്നല്ലാതെ ദൈവമില്ല. എന്നിട്ടും നിങ്ങളെങ്ങാട്ടാണ് വഴിതെറ്റിപ്പോകുന്നത്?” (39: 6)

അനുഭവവേദ്യവും യുക്തിഭ്രദ്വാനായ പ്രപഞ്ചസത്യത്തെ അനുസ്മരിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ദ്യുഷരൂഷമായ ഒരു വിശ്വാസതലവത്തിലുന്ന നിൽക്കേണ്ടവനാണ് സത്യവിശ്വാസിയെന്ന് വേദഗ്രന്ഥമറിയിക്കുന്നു. ദൈവം സർവശക്തനും സർവശത്തനും അസദുഖനും പ്രപഞ്ചവിവിതത്തിന്റെ പരമാവലംബവുമാണെന്ന ബോധ്യംകൊണ്ടാണ് പരമാരാധ്യനായിപ്പറിണാമിക്കുന്നതെങ്കിൽ, ആ ബോധ്യമാണ് ഒരു സത്യവിശ്വാസിയെ സ്വയം സമർപ്പിണ്ടതിന് പ്രേരിപ്പിച്ച തെക്കിൽ അതിനോടൊന്നിൽക്കൂന്ന ഒരു വിശ്വാസതലം(ഇളംമാൻ) സത്യവിശ്വാസിക്കെനിവാര്യമാണ്. അതുകൊണ്ട് നന്ദിയും വിശ്വാസവും പരസ്പരബന്ധിതങ്ങളാണ്.

അടുത്തത് അനുസ്മരണവും ആരാധനയുമാണ്. “നീ നിന്റെ നാമനരവിലെയും വെകുന്നേരവും മനസ്സിൽ സ്ഥാപിക്കുക. അത് വിനയത്തോടെയും ദയത്തോടെയുമാവണം; വാക്കുകൾ ഉറക്കെയാവാതെയും. നീ അതിൽ അവഗണന കാണിക്കുന്നവനാവരുത്.” (7: 205)

അനുസ്മരണാത്തിൽ വിനയവും ആദരവും അനുകരണീയതയുമെല്ലാ മുണ്ട്. ദൈവവുത്തികളെക്കുറിച്ച് പുർണ്ണമായി അനുസ്മരിക്കാനുള്ള മനസശ ക്രി നമുക്കിലേക്കില്ലും ആകാവുന്നതിന്റെ ആക്രമണത്താൽ അനുസ്മരണവുത്തി തന്നെ നമ്മുടെ വിസ്മയവിഹാരംരാക്കിത്തീർക്കുമെന്നതിൽ പക്ഷം നമ്മില്ല. അപ്പോൾ നാമിയാതെ നമ്മുടെ മനസ്സ് അവക്കു മുന്നിൽ വിന്മു മാവുകയും അവയെല്ലാം നമ്മുടെ വിശ്വാസത്തെ ഘടനസാന്ദ്രമാക്കുകയും ചെയ്യും. ഒർമ്മത്തിൽ ദൈവാനുസ്മരണം ആരാധനയായും പരിഞ്ഞിക്കുന്നു.

“ജിനുകളെയും മനുഷ്യരെയും എനിക്ക് വഴിപ്പെടുകഴിയാനല്ലാതെ താൻ സൃഷ്ടിച്ചിട്ടില്ല.” (51: 56)

ദൈവസ്മരണ വിവരിച്ചെന്നും ശിമിലവും ഭൂർബലവുമായിത്തീരാതിരിക്കാനാണ് ഇന്ത്യം ദിനാന്തരാം അഞ്ചുനേരത്തെ നമസ്കാരക്രിയതന്നെ നിർദ്ദേശിച്ചത്. ലോകമതങ്ങളിലെല്ലാനില്ലും അനുസ്മരണാത്തിന് അമവാ ആരാധനക്ക് ഇതു നിഷ്ക്കുഷ്ടമായ വ്യവസ്ഥ അംഗീകരിച്ചുകാണുന്നില്ല.

ദൈവയെം ഇന്ത്യം സംസ്കൃതിയുടെ മറ്റാരു സവിശേഷ ഭാവമാണ്. “ദൈവയെം അഞ്ചാന്തിന്റെ ആരാം”മാണാണ് നമുക്കുന്നിയാം. അതൊരു ഭൂർബലമനസ്സ് കൂടുന്ന ചപലമായ പേടിയല്ല. പ്രത്യേക ദൈവമെന്ന അമേയമായ ഒരു ‘വലുപ്പ’ത്തിനുമുന്നിൽ താനന്ന പുഴിത്തിക്കുണ്ടാകുന്ന വിനയമസ്യാഖാമായ മനഃശ്വാഖലവുമാണ്. ദൈവവിശ്വാസത്തിന്റെയും ദൈവത്തക്കുറിച്ചുള്ള അവബോധത്തിന്റെയും പ്രശ്നമാണ്. സ്വപ്തിരാവിന് മുന്നിൽ പുത്രനു തോന്നുന്ന മനോദശബ്ദവുത്തിന്റെ അനേക മടങ്ങാണ്. അരുതായ്മകളിലുംവർത്തികളുംബോൾ ആ ദിവ്യമായ ഭയമാണ് നമ്മുടെയു തന്ത്രത്തുനാൽ. ആരെയും പേടിക്കാനില്ലാത്ത ഒരു നാടിന്റെ ഭൂരബസ്ഥാനങ്ങളും വിചാരംതികൾ ആശങ്കിക്കാറുണ്ട്. ആണിനെന്നയും തുണിനെന്നയും പേടിക്കാനില്ലാത്ത കൂടുംബത്തിന്റെ നിരാശയത്തെത്തക്കുറിച്ച് നാം വിലപിക്കാറുണ്ട്. ജീവിതത്തിൽ ചിട്ടയും നീതിയും ക്രമീകരണവും കൈവരിക്കുന്ന തിന് ദൈവയെം ഒരുിവാരുതയാണാണ് ബോധ്യപ്പെടുന്നത്.

“അല്ലാഹുവിന്റെ പേര് കേൾക്കുമ്പോൾ ഹ്യാദയം ഭയചക്രതമാകുന്നവർ മാത്രമാണ് ധ്യാനം വിശ്വാസികൾ”(8: 2) എന്ന വുർആനിക സുക്തം അതാണുദ്ദേശിക്കുന്നത്.

ദൈവയെത്തിൽനിന്നാണ് ഭക്തിയുടെ പിറവി. ഭക്തിയും ഭയവും സഹിവാസികളാണ്. ഭയത്തോടെ ദൈവത്തിന്റെ ഉണ്ണമയിൽ വിശ്വാസമർപ്പിക്കുന്നവർ സാതികവും ഉർക്കുഷ്ടവുമായ ജീവിതം നയിച്ചുകൊണ്ട് ദൈവക്രമി പ്രകടിപ്പിക്കുന്നു എന്നതാണ് സത്യം. കൂട്ടാളികളോട് കാട്ടുന്ന മാനസികലാവമല്ല കേൾ; തനില്ലും വലിയ, തനിൽ ആദരവും വിസ്മയവും വളർത്തുന്ന ഒരു വലിയ സത്യത്തിനുമുന്നിൽ ഹ്യാദയം നമിക്കുമ്പോഴാണ് ആരാധനാഭാവം

വികസനമാവുന്നത്. ദൈവങ്ങൾ (തവ്വാ) സുക്ഷിക്കുന്ന കെതിസാന്നമായ മനസ്സിന് നയകളുംഷ്ഠിക്കാനേ കഴിയു. ഒരു മതപരമായ പ്രജായിട്ടും, വിശാസാധിഷ്ഠിതമായ ജീവിതാചാരമായാണ് സത്യവേദവിശാസി ‘തവ്വാ’യെ കാണുന്നത്. ‘തവ്വാ’യുടെ പ്രകൃതമെന്നെന്ന് വേദഗ്രന്ഥം വ്യക്തമായി പ്രകാശിപ്പിട്ടുണ്ട്. മുഖം കിഴക്കോട്ടോ പടിഞ്ഞാറോട്ടോ തിരിച്ചുവെന്നതുകൊണ്ട് പുണ്യം ലഭിക്കുന്നില്ല. പുണ്യം ലഭിക്കണമെങ്കിൽ അല്ലാഹുവില്ലും അന്യത്രിന്തില്ലും വേദഗ്രന്ഥമെങ്കിലും പ്രവാചകരും മനസ്സുണ്ടും വിശാസിക്കാണും. ബന്ധുക്കൾ, അനാമർ, അഗതികൾ, യാചകർ, യാചകർ എന്നിവർക്കും മറ്റും സർപ്പവർത്തനങ്ങൾക്കും ധനം ചെലവഴിക്കാണും. നമസ്കാരം നിലനിർത്തുകയും സകാതൽ കൊടുക്കുകയും കരാർ പാലിക്കുകയും ക്ഷമ കൈകൈഞ്ഞുകയും വേണാം. ഇതൊന്നുമില്ലാതെ ഏതെങ്കിലും മുഖം തിരിച്ചുകൊണ്ടുമാത്രം ഒരു പുണ്യവും ലഭിക്കുകയില്ല. വേദഗ്രന്ഥം വരച്ചുകാണിക്കുന്ന മാർഗത്തിലുണ്ട്, ഭയക്കെന്നേം ജീവിക്കുന്നവരാവണം യാർമ്മ സത്യവേദവിശാസികൾ എന്നാണ് ഇൻലാം സംസ്കൃതി അനുശാസിക്കുന്നത്.

വിനയാനിതവും സേവനപ്രവാണവുമായ കർമ്മോപാസനയാണ് ഇൻലാം ആവശ്യപ്പെട്ടുന്ന മറ്റാരു സവിശേഷ ഭാവം. ദൈവത്തിന്റെ മുന്നിൽ മാത്രം അടിമകളാവുക. എല്ലാതരം അടിമത്തങ്ങളെയും എടുത്തുമാറ്റി ദൈവസ നീഡിയിലെ അടിമത്തം സ്വയം വരിക്കുക, ജീവിതവിജയം അതാണെന്ന് സ്വയം അലിമാനിക്കാൻ കഴിയുക.

നമുക്കു മുന്നിൽ ഒരു തെളിഞ്ഞ മാർഗമുണ്ട്. ആ വഴി കാട്ടിത്തേണമേ എന്നാണ് വേദഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ആദ്യാധ്യായത്തിൽ സത്യവിശാസി പ്രാർഥിക്കുന്നത്.

“ഞങ്ങളെ നീ നേർവഴിയിൽ നയിക്കേണമേ
നീ അനുഗ്രഹിച്ചവരുടെ വഴിയിൽ,
നിന്റെ കോപത്തിനിരയായവരുടെയും
പിച്ചുവരുടെയും വഴിയില്ല.” (1: 6-7)

ഇതൊരു ഇബാദത്താണ്. ഒരാൾ ഒരു സത്യവെത്ത അളവറ്റ് ബഹുമാനിക്കുക, അതിന്റെ മുന്നിൽ പരമാവധി വിനയവും വിധേയതവും പ്രകടിപ്പിക്കുക, ആ തിരുസന്നിധിയിൽ സർവ സമർപ്പണം സാധിക്കുക—ഈതാണ് ഇബാദത്ത്. ഭാർശനിക പ്രതിഭകളും വൃഥതയിൽ വ്യാവ്യാതാക്കളും ഇബാദത്തിന് നൽകിയ ഭാഷ്യമതാണ്. ഇത് അല്ലാഹുവിന് മാത്രമുള്ളതാണ്. ഇബാദത്തിന് സമർപ്പണായി മറ്റാരും തന്നെയില്ല. ഇൻലാം സംസ്കൃതിയുടെ അവലംബശിലയ താണ്. ഈ നിർവഹണപമത്തിലുണ്ട് മുന്നോട്ടോകുന്നോൾ മാത്രമേ മനുഷ്യൻ ‘ലോകത്തിലെ, ദൈവത്തിന്റെ പ്രതിപുരുഷനാ’യി മാറുന്നുള്ളൂ.

ഇന്ത്യാം സംസ്കൃതി: പില സഹമ്യവിചാരങ്ങൾ

മുന്നലിംകൾ വെദവത്തിന്റെ ഏകത്യത്തിൽ
അച്ചേരിയായി വിശ്വസിക്കുന്നു.
ഈ ലോകവും മാനുഷ്യകമാക്കത്തെന്നയും
അതു വെദവത്തിന്റെതാണ്ടും വിശ്വസിക്കുന്നു.
ലാ ഇലാഹ ഇല്ലിംഗ് എന്ന മന്ത്രവാക്കിന്റെ ഹ്യദയയന്നിയതാണ്.

സർവ സമർപ്പണമാവാദപെട്ടുന്ന ദിവ്യദർശനം

ഇൻഡ്രാം എന്ന പദത്തിന് സമർപ്പണം, അനുസരണം എന്നീ അർമ്മങ്ങളും മുണ്ട്. ഒരു മതദർശനമെന്ന നിലക്ക് അവിലാധിനാമനായ അല്ലാഹുവിൻ്റെ മുനിലുള്ള സർവ സമർപ്പണമാണ് ഇൻഡ്രാം എന്ന പദം ഉദ്ഘാനം ചെയ്യുന്നത്. ഈ പദത്തിന് ശാന്തി, സമാധാനം എന്നീ ആശയത്തിലും മുണ്ട്. ശരീര-മനസ്സുകൾ സാമ്പദ്യവും സമാധാനവും പരമമായ ശാന്തിയും കൈവരിക്കുന്നത് അഹാകാരാണി മനോമാലിന്യുങ്ങളെ പരിത്യജിച്ച് അല്ലാഹുവിൻ്റെ മുനിൽ സർവ സമർപ്പണം സാധിക്കുന്നോൾ മാത്രമാകുന്നു. തികച്ചും ആസു ത്രിത്വവും കർശനമായ നിയമവ്യവസ്ഥകളാൽ വില്പിതവുമായ ഒരു പ്രപാദത്തിലാണ് മനുഷ്യരെ അധിവാസം. സ്രഷ്ടാവും രക്ഷകനും സകലജനങ്ങളായ അല്ലാഹുവിൻ്റെ നിയമവ്യവസ്ഥകളിൽ വിശ്വാസമർഹിച്ചാലും ഇല്ലെങ്കിലും ഇംഗ്ലീഷാദിയാബന്ധിലും അല്ലെങ്കിലും പ്രാകൃതികമോ ജൈവികമോ ആയ സകല വ്യവസ്ഥകളുമനുസരിക്കാൻ ആരും ബാധ്യസ്ഥനാണ്. അനിലയിൽ സകലരും മുസ്ലിംകളാണ്.

അനുസരണം അമവാ സമർപ്പണം രണ്ടുതരമുണ്ട്. ഒന്ന് പ്രകൃത്യായുള്ള അനുസരണമാണ്. സചേതനവും ആസുത്രിതവും വിഭാവനാപൂർണ്ണവുമായ പ്രപാദം നിയമങ്ങൾക്ക് വിശേധനായല്ലാതെ ലാകിക പ്രതിഭാസങ്കൾക്കാണുമവിടെ അസ്തിത്വമില്ല. സുനിയതവും പുർവ നിർണ്ണിതവുമായ പ്രവർത്തനരീതികളും താഴുക്രമങ്ങളും അവിടെ അനുസരിക്കപ്പെടുന്നു. ഇവിടെ സ്വീഷ്ടിയുടെ പരിത്വവും പ്രിയവും മുൻകയ്യും കാരകതവും പരിഗണനാർഹങ്ങളേയല്ല. അനുസരിക്കപ്പെടുക എന്നതിനപ്പുറം അവിടെയെന്നുമില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് പ്രകൃതിയിലെ സകല ചരാചരങ്ങളും അറിഞ്ഞുകൊണ്ടല്ല കിലും മുൻസലിം ധർമ്മം അമവാ അനുസരണം പാലിക്കാൻ ബാധ്യസ്ഥങ്ങളാണെന്ന് സുചിപ്പിക്കുന്നത്. നമ്മുടെ ഏറ്റവും സമീപസ്ഥമായ പുർവാശ്രമത്തിൽ നമ്മുടെ അവസ്ഥയെന്നായിരുന്നു? പിതാവിൻ്റെ ജനനേന്ദ്രിയത്തിലെ പീജവും മാതാവിലെ ദരണാവുമായി, രണ്ടർധകോശങ്ങളായി, അന്യോ

നുമറിയാതെ കഴിയുന്ന അകലങ്ങളിലെ അജന്താത പ്രവാസികളായിരുന്നു നാം. ഒരാസ്യത്രിത പദ്ധതിയുടെ നിർവഹണപ്രകൃതം പോലെ ഈ അർധ കോശങ്ങളെ സംഭ്രാജിപ്പിക്കുകയും ജാഗ്രതയോടെ വളർത്തിക്കാണ്ഡുവ രികയും താളക്രമം തെറ്റിക്കാതെ ഇന്നത്തെ നിലയിലേക്ക് പരിവർത്തി പ്ലിച്ചുടക്കുകയും ചെയ്ത ദൈവശാസ്ത്രപരമായ ശിൽപവുത്തിയിൽ നമ്മുടെ പക്ഷനാണ്? നമ്മിൽ ഹിതാഹിതങ്ങൾ വിളയാനും കാരകതമുറിയാനും തുടങ്ങിയിട്ടില്ലാതെ ആ പ്രാഗ്കാലക്രമാതലത്തിൽ നിർവ്വാഹകനും സംബിഡായകനുമാണോ? ആരുടെ സുക്ഷ്മമജങ്ങാനവും ആസൃതശാഖവെ വെവ്വുമാണവിടെ നിരണ്ടുവിളഞ്ഞിയത്? യോ. രാധാകൃഷ്ണൻ പറഞ്ഞതു പോലെ “അജ്ഞന്തയമായ ആ സർഗ്ഗചലനങ്ങൾ കേവലം യാദ്യജ്ഞികവും അസ്വഭാവമാണോ പറയാൻ കഴിയുമോ?” വളർന്നുയർന്ന് വിന്മയമാണി ഞട്ടുനിൽക്കുന്ന മനുഷ്യഭാവനക്ക് പോലും അപ്രാപ്യമാണ് കരുതാവുന്ന രംഗസജ്ജീകരണത്തിലെന്തും അനുക്രമമായ വികാസവുഡികളുടെയും ലക്ഷ്യാനുവമായ പ്രയാണഗതിയുടെയും പിരിക്കിൽ ശുന്നത എന്ന് കരുതാൻ പറ്റുമോ? ഓന്നുപ്പേ, അതെന്നായാലും അവിടെ നിറ്റബ്ദതയിൽ മുണ്ടാക്കിയുണ്ടോ അനുജനകളുന്നുസരികാണ് സ്വീകരിക്കള്ളാം സാധ്യ സമമാണ്. ആ അജ്ഞന്തയമായ മഹർജ്ജക്കിയുടെ-നിത്യസത്യത്തിലെ-മുന്നിൽ അനുസരണം കാട്ടി സേച്ചുന്നുസാരത്തോടെയോ അല്ലാതെയോ സാധ്യം സമർപ്പിച്ചു നിന്ന ചരണങ്ങളും അചരണങ്ങളുമല്ലാം അക്കാരണം കൊണ്ട് മുസ്ലിം ആവുകയാണ്. നിയതാർമ്മത്തിൽ സർവ ഭൂതങ്ങളും (ഭീച്ഛവ, ഉണ്ണായവ) മുസ്ലിം ആശാനന്ന് പറയുന്നത് അതുകൊണ്ടാണ്.

മനുഷ്യൻ വളർന്നു. അവൻ്റെ വിശ്വാസവുഡി ഉണ്ടനു. ഗുണാനുണ വിചിന്തനം അവൻ്റെ പ്രകൃതമായി. പ്രവാചകമാർ അവനെ വഴിനയിച്ചു. വേദഗ്രന്ഥങ്ങൾ അവന് പ്രകാശമായി. ചുറ്റുമുള്ളവയെല്ലാം അവന് ദൃഷ്ടം നാശിച്ചു. ആ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ ദൈവത്തിന്റെ ഏകത്വവും മഹത്വവും അവനെ ബോധ്യപ്പെടുത്തി. പ്രപഞ്ചനാമന്റെ മുന്നിൽ അവൻ തലകുനിച്ചു. സാധ്യം സമർപ്പിച്ചു. അതു സേച്ചുന്നുസാരമുള്ള സമർപ്പണവും അനുസരണവുമായിരുന്നു. അവൻ സത്യവേദവിശാസിയായി. മുസ്ലിം എന്ന് വിജിക്കപ്പെട്ടു.

തന്നെക്കുറിച്ചും പ്രപഞ്ചത്തക്കുറിച്ചും ഒന്നുമറിയാതെ എന്തെങ്കിലും സ്വീകരിച്ച തുപ്പതിയാണ് വിധിക്കപ്പെട്ടവന്നല്ല മനുഷ്യൻ. എല്ലാ കാലത്തും എല്ലാ ജനപദങ്ങളിലും അനിയിക്കാനും വഴികാട്ടാനും പ്രവാചകമാരെയും വേദഗ്രന്ഥങ്ങളും അല്ലാഹു നിയോഗിച്ചു. പ്രവാചകമാർ തമ്മിൽ വീക്ഷണവെരുധ്യങ്ങളിലും; ആശയ സംഘർഷങ്ങളുമിലും. ഏകദൈവ സിദ്ധാന്തത്തിന്റെ പ്രഭേദാധിക്രമതല ഏൽപ്പിക്കാതെ ഒരു പ്രവാചകനെയും അല്ലാഹു അയച്ചിട്ടില്ലെന്ന് വുർആൻ വ്യക്തമാക്കുന്നു.

“തൊന്ത്രാതെ ദൈവമില്ല. അതിനാൽ നിങ്ങൾ എന്നിക്ക് വഴിപ്പേടുക എന്ന സന്ദേശം നൽകിക്കണാണല്ലാതെ നിനക്കു മുന്ഹ് ഒരു ഭൂതനെയും നാം അയച്ചിട്ടില്ല.” (21: 25)

ജുത്താരയും ക്രിസ്ത്യാനികളെയും അക്കൗഷ്മായ ദൈവത്തിന്റെ ഏകത്തിലേക്ക് ക്ഷണിക്കുവാൻ മുഹമ്മദ് നബിയോട് അല്ലാഹു കർപ്പിച്ചതിന്റെ കാരണവും അതാണ്. “പറയുക: വേദവിശാസികളേ, ഞങ്ങളും നിങ്ങളും ഓന്നുപോലെ അംഗീകരിക്കുന്ന തത്ത്വത്തിലേക്ക് വരിക. അതിതാണ്: അല്ലാഹു അല്ലാത്ത ആർക്കും നാം വഴിപ്പേടാതിരിക്കുക. അവനിൽ ഒന്നിനെയും പകുചേരക്കാതിരിക്കുക.” (3 : 64)

അവർ സത്യധർമ്മങ്ങൾ പ്രഖ്യാപിപ്പിച്ചു. വഴിനയിച്ചു. ഉപദേശിച്ചു. താക്കിത് നൽകി. എന്നിട്ടും ഭോധ്യപ്പേടാതെവർ സന്ദേഹവാദികളായി. അനുസരണാത്മകനിന് തയ്യാറില്ലാതെവർ സത്യനിഷ്ഠയികളുമായി. അറിയണ്ടാലും ഇല്ലകിലും ഇഷ്ടപ്പേട്ടാലും ഇല്ലകിലും പ്രപഞ്ചത്തിലെ സർവ ഭൂതങ്ങളും ‘മുസ്ലിം’ എന്ന പദത്തിന്റെ ആശയവിസ്തൃതിയിൽ പെട്ടു. പിന്നെ ബുദ്ധിയുണ്ടൻ മനുഷ്യൻ സഖ്യാദം, സേപ്പാനുസാരം സത്യവേദമംഗീകരിക്കുവോൾ അദ്ദേഹം വ്യാവഹാരികാർമ്മത്തിലും മുസ്ലിം ആയിത്തീരുന്നു. ഒരു സത്യവേദവിശാസി ജനങ്ങളാണും ഭോധ്യം കൊണ്ടും, രണ്ടുരീതിയിലും മുസ്ലിം ആവുകയാണ്.

പ്രവാചകൻ പ്രഖ്യാപിപ്പിച്ചവിധം മുസൽമാൻ ധർമ്മശാസ്ത്രമായ ഇസ്ലാം അനിഷ്ടയങ്ങളായ മുന്ന് പരിക്രമപനകളിൽ- താഹാിൽ (എക്കദൈവത്വം), റിസാലത്ത് (പ്രവാചകത്വം), ആവിറ്റത് (പരലോകജീവിതം)- അധിഷ്ഠിതമാണ്. സർപ്പലമർഹൻക്കുന്ന ധ്യാനം മുസ്ലിം ആരെന്ന ചോദ്യത്തിന് വേദഗ്രന്ഥം ആവർത്തിച്ചുപറയുന്നു:

“വിശസിച്ചവരും നല്ലതു ചെയ്തവരും.”

ഒന്ന് ദൈവത്തിന്റെ നേരെ, മരുപ്പാന് സമുഹത്തിന്റെ നേരെയും. അക്കം തവ്യമായ രണ്ടുപരാധാന്മാർ ഏതെന്ന ചോദ്യത്തിന് വുർആൻ നൽകുന്ന മറുപടി അത്രതന്നെ ശ്രദ്ധയമാകുന്നു:

“ദൈവത്തിന്റെ ഏകത്വത്തെ നിഷ്ഠയിക്കുക;
വിശനുവരുന്നവന് ആഹാരം നൽകാതിരിക്കുക.”

ഒരേ നേരത്ത് ദൈവത്തെയും സമാഖ്യടിഭയയും സ്വന്നേഹിക്കുക എന്ന താണ് ഇസ്ലാം സംസ്കൃതിയുടെ സവിശേഷ ഭാവം. അപ്പോഴേ ആ മഹി തസംസ്കൃതിയുടെ ഭാവപൂർണ്ണത അഭിവ്യക്തമാക്കപ്പെട്ടുന്നുണ്ട്. വുർആൻ നിലെ അൽമാളാൻ എന്ന അധ്യായ തതിലെ സുക്തങ്ങളില്ലാം ഒരു മുസൽമാൻ പരോപകാരപ്രവാഹമായ ജീവിതത്തിന്റെ സമഗ്രതയിലേക്ക്

വിരൽചുണ്ടുന്നു.

ഒവയക്തികവും പ്രാദേശികവുമായ പരിമിതികൾക്കപ്പേരിൽനാണ് ഇന്റലാമിന്റെ കർമ്മാണ്ഡലമെന്ന് ബോധ്യപ്പെടുന്നത് അപ്പോഴാണ്. മുഹമ്മദ് ജീവിക്കുന്ന വ്യാരോഗി സമൂഹത്തിന്റെ താൽപര്യങ്ങൾക്കുമപ്പേറം മാനുഷ്യക തതിന്റെ വിശാല വിസ്തൃതിയിലേക്ക് സത്യവേദം പ്രസരിച്ചുനിൽക്കുന്നത് അതുകൊണ്ടാണ്. മുഹമ്മദിന്റെ ദർശനം, അനേഖ്യൻ മതം എന്നിങ്ങനെ സത്യവേദാദർശനത്തെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത് സാധുകരിക്കപ്പെടുകയില്ല.

വിശ്വാസമുദ്ധാരണ പട്ടം

ശാസ്ത്രവും സാങ്കേതികവിദ്യകളും സമ്പത്തും സമ്മാനിച്ച് ഭൗതിക സാക്ഷ്യങ്ങൾക്ക് നടുവിലും മനുഷ്യന് സുഖവും സമാധാനവും ഏകവരുന്നില്ല. മനസ്സപ്പോഴും വേശാസവിനെപ്പോലെ ആകാശത്തിലേക്കും വടക്കുനേരാക്കിയപ്പോലെ ഉത്തരവിശയിലേക്കും ആർത്തിയോടെ തിരിഞ്ഞുനിൽക്കുന്നു.

സമ്പത്ത്, ശാസ്ത്രം, സാങ്കേതികവിദ്യ പോലുള്ള ഭൗതികസാഹചര്യങ്ങൾക്കാനും ശാന്തിയും സമാധാനവും ഏകവബ്ദിക്കാൻ കഴിയുന്നില്ലെന്ന് വരുമ്പോൾ ഭൗതികതകപ്പുറത്തോ ഇപ്പുറത്തോ ഉള്ള ആത്മീയാനുഭൂതിക്കാണ് അവൻ കണ്ണിയക്കുന്നതും കാതേരാക്കുന്നതും. അപ്പോഴാണവൻ മതത്തെ ശ്രദ്ധിക്കുന്നത്. ആത്മീയതയുടെ ദൈവിക ദിശയിലേക്ക് മനുഷ്യനെ നയിക്കാൻ പോരുന്ന ഏകവശിയോ രജപത്രമോ ആണ് മതം. എന്നാൽ ആത്മീയമോ ദൈവികമോ ആയ പരിവേഷ മണിഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന മതങ്ങൾക്കും വർത്തമാനകാല ജീവിതത്തിൽ മനുഷ്യന് ശാന്തിയും സമാധാനവും നൽകാൻ കഴിയുന്നില്ല. എന്നുകൊണ്ടാണ് മതത്തിന് മനുഷ്യനിൽ ശാന്തിയും സമാധാനവും വിളയിക്കാൻ കഴിയാതോകുന്നത്? മതം വർത്തമാനകാലദശാസനഗിതിൽ ലക്ഷ്യസംശ്ലിഷ്ടതിനും അസമർമ്മവും അപ്രസക്തവുമായിതൊന്നിട്ടുണ്ടോ എന്നാണ് നോച്ചിക്കേണ്ടത്.

മതത്തിൽ മറ്റൊരുഭ്രാന്തപോലെ വ്യാപകമായ രീതിയിൽ മായം ചേർക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അടിസ്ഥാനദർശനങ്ങളിൽ പോലും മാറ്റിമിക്കലും കഴി നടന്നിരിക്കുന്നു. ഒരുക്കാലത്ത് ലോകത്തിലെ പ്രശസ്തങ്ങളായ മതങ്ങളും ഏകബൈവത്തിലുന്നി ഉദയങ്കൊണ്ടവയായിരുന്നു. അപൂർവ്വമായാലും ക്രിസ്തുമതമായാലും ഭാരതീയമതങ്ങളായാലും ഇസ്ലാംമതമായാലും-എല്ലാം ഏകബൈവത്തിലുന്നി വളരുന്ന മതങ്ങളായിരുന്നു. കാലാന്തരത്തിൽ പല മതങ്ങളും തങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനദർശനങ്ങളിൽ തന്നെ മാറ്റം വരുത്തി. മതത്തിന്റെ സാധൂതയും വിശ്വാസ്യതയും നഷ്ടപ്പെട്ടതിനുള്ള

മുദ്രകാരണമന്താണ്.

മതദർശനങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനതലങ്ങളിലൂടെയുള്ള പ്രയാണം ഒരു ഉപാധനപോലെ നിർവ്വഹിക്കപ്പേടേണ്ടതാണ്. കഷിപ്രസാധ്യങ്ങളും അതിന്റെ മലങ്ങളാണും തന്നെ. എന്നാൽ വിശ്വാസിയുടെ ക്ഷമയെയും സഹന തന്ത്യും ചുഡണംചെയ്തുകൊണ്ട് ശാന്തിക്രൂം ജീവിതസമാധാനത്തിനും ആനന്ദപ്രാപ്തിക്രൂം കുറുക്കുവഴിക്കലുണ്ടെന്ന് ബോധ്യപ്പെടുത്തിയും ദൈവത്തിനു പകരക്കാരായി കയ്യുത്താവുന്ന ദുരത്തിൽ നമുക്കിടയിൽത്തന്നെ ദൈവമോ ദൈവസന്നിഭ്യാരോ ഉണ്ടെന്നും ബോധ്യപ്പെടുത്തി വിശ്വാസി ക്കുളെ വഴിതെറ്റിക്കുന്ന കുഞ്ചിത ശ്രമങ്ങളും ഇവിടെ നടക്കുന്നുണ്ട്.

മതഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ വർഷ്ണവചനങ്ങളെ ഓതിയുറപ്പിച്ച ബന്ധമല്ലാതെ ആശയപരമായ അവബോധം വിശ്വാസികളിൽ നന്ന കുറവാണിപ്പോൾ. മതമെന്താണെന്നും മതമെന്തിനാണെന്നും അറിയാതെ കഴിയുന്ന മതനാമ ധാരികളാണിവിടെയെറയുള്ളത്. അതിനാൽ സന്നം വിശ്വാസത്തെ വികാരപരമായി മാത്രം കണ്ണറപ്പിക്കാതെ അതിന്റെ ആശയപരമായ അവബോധം വികസിപ്പിച്ചെടുക്കാണും അതുവഴി വിശ്വാസത്തിൽ വിശ്വാസം വളർത്തിയെടുക്കാണും കഴിയണം. വിശ്വാസത്തെ രൂപരേഖം വരുത്താതെ അവസാനകാലം വരെ വിശ്വാസമായിത്തന്നെ പരിരക്ഷിക്കുന്നതു വഴി മതവിശ്വാസത്തിന്റെ ആത്മത്തിക ലക്ഷ്യം സാക്ഷാത്കാരിക്കപ്പെടുന്നില്ല. കേവലവിശ്വാസംവഴി സമൂഹജീവിതത്തിനും വ്യക്തിജീവിതത്തിനുതന്നെയും സ്ഥായിയായ, പ്രകാശമിയന്ന ഒരു പ്രയോജനവും ലഭിക്കുന്നില്ല. മതവിശ്വാസത്തെ ആത്മയിൽ സംസ്കൃതിയാക്കിപ്പറത്തിപ്പിക്കാൻ കഴിയണം. അത് ജീവിതത്തെ സാർമ്മകവും സഹലവുമാക്കി മാറ്റുന്നു. സുക്ഷമ വിശകലനത്തിൽ മതവിശ്വാസത്തിന്റെ സാമൂഹ്യപ്രയോജനം അവിടെ സാക്ഷാത്കരിക്കുന്നതായി കാണാം. അതിനാൽ വിശ്വാസത്തിൽ വിശ്വാസമുണ്ടാവുക, വിശ്വാസത്തെ ആത്മരീയ സംസ്കൃതിയാക്കി പരിവർത്തിപ്പിക്കുക-വിശ്വാസിയുടെ ധർമ്മതാണ്.

“തങ്ങൾ അല്ലാഹുവിലും അവൻ ദുതനിലും വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നു. അവരെ അനുസരിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു”. എന്നാൽ അതിനുശേഷം അവതിലൊരുവിഭാഗം പിന്തിരിഞ്ഞുപോകുന്നു. അവർ വിശ്വാസികളേയല്ല.” (24: 47)

നമ്മി പറഞ്ഞു: “തന്റെ മനോഗതം താൻ കൊണ്ടുവന്നതിനെ പിന്തുടരുന്നതായിത്തീരുന്നതുവരെ നിങ്ങളെലാരാളും സത്യവിശ്വാസിയാവുകയില്ല.” (ശർഹസ്സുന്ന)

അതിനാൽ അറിഞ്ഞുശ്രേക്കാളുക, ത്രികരണങ്ങളെക്കാണും നിർവ്വഹിക്കുക- വിശ്വാസം ദൃശ്യമാവണം, ശരിയായ വിശ്വാസത്തിന്റെ പശ്ചാ

തതലത്തിലേ കർമ്മശുഖി കൈവരിക്കാനാവു. ഒരാൾ മനസ്സുംവം ഒരു തെറ്റി ചെയ്യുന്നു. ഇത് ദ്വാശവിശാസമുള്ളവനു വയ്ക്കുന്നു. ഒരു തെറ്റ് സഖോധ്യം ആവർത്തിക്കുന്നു. ഇതും ദ്വാശവിശാസമുള്ളവനു വയ്ക്കുന്നു. ത്രികരണശുഖി മഹാത്കർമ്മനിർവഹണത്തിന് കാരണമാകും. ഒരു സത്യവിശാസിയുടെ കർമ്മ തലം മാതൃകാപരമായിരിക്കും. ഒരുവൻ വിശുദ്ധവികാരങ്ങാടെ സത്യവിശാസത്തിലേർപ്പതലത്തിലേക്ക് കടക്കാനാഗ്രഹിക്കുന്നുവെങ്കിൽ ഒരു പ്രതിജ്ഞാവാക്യമനുസരിക്കാൻ ബാധ്യസ്ഥനാണ്. ആ പ്രതിജ്ഞാവാക്യമാണ് ‘കലിമതുത്തഭവീദ്’ അതാരു ദർശനപരമായ വദവുക്കഷമാണ്. ആ വൃക്ഷം സത്യവിശാസിയുടെ ഫൂട്ടയല്ലെങ്കിയിലുണ്ട് വേദപിടിച്ചു നിൽക്കുന്നത്. അതിന് ശാഖോപശാഖകളുണ്ട്. അത് വിശിഷ്ടപ്രഭലസമ്മദവുമായിരിക്കും. കർമ്മമാണ് പ്രഭലങ്ങൾ(ഇംഗ്ലീഷ് 24-25). വിശാസിയിൽനിന്ന് ചിലപ്പോൾ സത്കർമ്മങ്ങൾ പിറവിയെടുക്കുന്നില്ലെങ്കിലും അവൻ വിശാസി തന്നെ. പല അഞ്ചില്ലാത്ത വൃക്ഷങ്ങളുമുണ്ടാകുമല്ലോ. എന്നാൽ പലം കായ്ക്കാത്ത പല വൃക്ഷം നാഞ്ചി കൂത്തിക്കാൻ മാത്രമേ കൊള്ളു എന്നുമറിയുക. അപ്പോൾ ഇന്നമാൻ- വിശുദ്ധവിശാസത്തിലേ- പുർണ്ണത കൊണ്ട് സത്കർമ്മങ്ങൾ സ്വാഡാവികമായുണ്ടാകും. സത്കർമ്മങ്ങൾ ജീവിതത്തെ സഹായം സമ്പൂർണ്ണവും മഹത്തരവുമാക്കുന്നു. സത്കർമ്മവിഭൂഷിതമല്ലാത്ത ജീവിത ത്തിനുമേൽ ദൈവത്തിലേ കടാക്ഷം പതിക്കുന്നില്ല. അത്തരം മനുഷ്യരിൽ വിത്തങ്ങൾ നന്ദിശിക്കുള്ള ഇന്ദ്യനങ്ങളായി മാറുന്നു. ഇതാണ് പ്രകാശമാണ്. വഴികാട്ടുന്ന വെളിച്ചു.

സത്കർമ്മങ്ങളുടെ സർബാഗ്രഹത്തെ സത്യവേദം വിലയിരുത്തുന്നതിങ്ങ നേരാണ്:

“അതിനാൽ ആരെക്കില്ലോ തന്റെ നാമനുമായി കണ്ണുമുടണമെന്ന് ആഗ്രഹിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അവൻ സത്കർമ്മങ്ങൾ ചെയ്തുകൊണ്ടു. തന്റെ രക്ഷിതാവിനുള്ള വഴിപ്പുടലിൽ ആരെയും പക്ഷുചേരക്കാതിരിക്കേണ്ട്.” (18: 110)

സത്കർമ്മങ്ങളെ നിരാകരിച്ച് ദ്വാർമ്മാർഗ്ഗചാരിയായിക്കൈയില്ലെന്ന മത നിഷ്പയിയെന്നാണ് വേദഗ്രന്ഥം പരിചയപ്പെടുത്തുന്നത്.

“മതത്തെ നിഷ്പയിക്കുന്നവനെ നീ കണ്ണോ? അവൻ, അനന്മയെ ആട്ടിയക്കറുന്നവൻ, അഗ്രതിക്ക് അനാം കൊടുക്കാൻ പ്രേരിപ്പിക്കാത്തവൻ.....” (107: 1-3)

ഇന്ത്യാധിക സംസ്കൃതിയുടെ ആദ്യാക്ഷരങ്ങൾ

അല്ലാഹുവല്ലാതെ ദൈവമില്ല
മുഹമ്മദ് അല്ലാഹുവിൻ്റെ പ്രവാചകൻ

ഇന്ത്യാധിക വിശ്വാസത്തിൻ്റെ ഹൃദയഭാവമിതാണ്. ഈ ശബ്ദം മധുരം
പുരട്ടാതെ ചുണ്ടുകളില്ല. അറിയുന്നവനും അറിയാത്തവനും എന്നും ആമുട്ടി
ക്കുന്ന വേദവചന്നുകളാണെന്ന്. രണ്ടു തത്വങ്ങൾ അതിൽ സമന്വയിക്കുന്നു:

അല്ലാഹുവല്ലാതെ ദൈവമില്ല;
മുഹമ്മദ് അല്ലാഹുവിൻ്റെ പ്രവാചകനും

ഒരു മഹാ സത്യമാണ് ഇവിടെ അനാവരണംചെയ്യപ്പെട്ടത്. ആ സത്യത്തെ
അനായാസം അറിയാനും പ്രാഹിക്കാനും നമുക്ക് സാധ്യമല്ല. എന്നുമറ്റ് സൂച
നകളും ഒപ്പം ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളും നമുക്കു ചുറ്റുമുണ്ടകില്ലോ അവയിൽ ഇംഗ്ലീഷ്
തത്ത്വം വിളക്കിയെടുക്കാനും അതുവഴി സജീവിതത്തെ സാർമ്മകമാക്കാനും
എല്ലുപ്പം നമുക്ക് കഴിഞ്ഞുവെന്നു വരില്ല. കൈവന ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചു
പോലും ധമാർഹമറിയാൻ കഴിയാതെ മനുഷ്യൻ ജീവിച്ചു തീർക്കുന്നു എന്ന
തിനപ്പുറത്ത് ഒന്നും സാധിക്കുന്നില്ല. അതിനാൽ ദൈവത്തെയും ദൈവ
തതിൻ്റെ ഏകത്വത്തെയുംകുറിച്ച് നമുക്ക് ബോധ്യപ്പെടുത്തുവാനും ത്രികാല
തലങ്ങളിലുന്ന നിൽക്കുന്ന നമ്മുടെ ജീവിതസമസ്യയെക്കുറിച്ച് നമ്മിലെ
ബോധം വളർത്താനും പ്രവാചകസാനിധ്യം അനിവാര്യമായിത്തീരുന്നു. ഒരു
മഹാസത്യമാണെങ്കിലും അജ്ഞന്നെയ്യമായും അപ്രാപ്യമായും വർത്തിക്കുന്ന
ദൈവികതാത്തെ കരതലാമലകം പോലെ പരിചയപ്പെടുത്താനും ജീവിതയർമ്മ
അഭേദക്കുറിച്ച് നമുക്ക് പ്രബോധിപ്പിക്കുവാനും ഒരു പ്രവാചകനാവശ്യമായി
വരുന്നു. പ്രവാചകൻ സാമാന്യാർമ്മത്തിൽ നാഡിലെരാജാശാഖക്കില്ലോ പ്രവാ
ചക്രതം അസാധാരണമായും അത്യുന്നതവുമായ ഒരു ദൈവാനുഗ്രഹമാണ്.
ദൈവസ്മരണയുടെ ഒരു ഭാഗംപോലെ, ദൈവബോധ്യം നമ്മിൽ വളർത്തിയ
പ്രവാചകനും സ്ഥാപിക്കപ്പെടണം. ദൈവിക സ്ഥാപനങ്ങളുടെ പരിസ്വൃതതിക്ക്

അതനിവാര്യമാണ്. ദൈവത്തെ അറിയുകയും പ്രവാചകനെ അനുസരിക്കുകയും ചെയ്യുവോഴെ ദൈവാപാസന പുർത്തിയാക്കുന്നുള്ളൂ എന്നതു കൊണ്ടാണ് സത്യവേദവിശ്വാസികളുടെ മന്തവചസ്ത്രായി ‘ലാ ഇലാഹ ഇല്ല ലിാഹ്, മുഹമ്മദുർരിസുല്ലിാഹ്’ ദേശാഷിക്കപ്പെടുന്നത്.

സത്യം എന്നതുപോലെ സത്യവോധം വളർത്തി നമ്മുടെ ജീവിതത്തെ സത്യാഖ്യവമാക്കാൻ നിയുക്തനായ പ്രവാചകനും ഇവിടെ സ്ഥാപിക്കപ്പെടുകയാണ്. ദൈവദാത്യം നിർവ്വഹിക്കുന്ന പ്രവാചകനാരഘും ആദരണീയരാണെന്ന് വേദഗ്രന്ഥം അറിയിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും പ്രവാചകസന്ദേശങ്ങൾ ഒരു സമന്വയവും സംപൂർത്തിയും മുഹമ്മദില്ലെന്തയാണ് ആവിഷ്കരിക്കപ്പെടുന്നത് എന്നതുകൊണ്ടാണ് ദൈവത്തിന്റെ പ്രവാചകരംഗം മുഹമ്മദാണെന്ന് ആവർത്തിച്ചറിയിക്കുന്നത്. എന്നാൽ, അങ്ങനെ പറയുവോൾ അവിടെ വിവേചനത്തിന്റെ പ്രശ്നമുണ്ടിക്കുന്നില്ല. പ്രാദേശികവും കാലിക വുമായ പ്രശ്നവ്യവഹരണത്തിന് അവതീർണ്ണരായ പ്രവാചകനാരാണ് മറ്റുള്ളവരെല്ലാം. എന്നാൽ മുഹമ്മദിന്റെ പ്രവാചകത്വത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വേദവചനം “മാനുഷ്യക്കത്തിനൊന്നാകെയ്യുംതെ നിന്നെന്ന നാം അയച്ചിട്ടില്ല” എന്നാണ്. “ഇസ്ലാം ഒരു മതമായി പുർത്തികരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു” എന്ന വേദവചനമാണ്. ഈ രണ്ട് വേദവചസ്ത്രുകളും അഭിവ്യക്തമാക്കുന്നത് മുഹമ്മദ് എന്ന പ്രവാചകരെ വ്യതിരിക്കത്തയും മുഹമ്മദില്ലുടെ അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ട സത്യവേദത്തിന്റെ സാർവലാകികവും സാർവജനീനവുമായ സവിശേഷതകളുമാണ്. മുഹമ്മദ് നബിക്ക് ലോകപ്രവാചകരെ വ്യതിരിക്കത്തയുണ്ട്. അതുകൊണ്ടാണ് അനുപ്രവാചകത്വം മുഹമ്മദ് നബിയിലാണെന്നിൽ ‘അല്ലാഹു വിഞ്ഞേ പ്രവാചകൻ’ എന്ന് വിശേഷപ്പെട്ടിരുത്. ദൈവത്തെയും ദൈവവോധനം നമ്മിലെത്തിച്ച പ്രവാചകനെയും അനുസ്യൂതമായി സ്ഥാപിക്കുവോൾ ദൈവവിജ്ഞാനിയത്തിന്റെ സമസ്തവും നമ്മിൽ സാക്ഷാൽക്കരിക്കപ്പെടുന്നു. ഏതൊരു വിശേഷ സ്ഥാനായുടെ ദിവ്യഗന്ധങ്കാണ് ജീവിതം സാർമ്മകവും സുരഖിയും ലക്ഷ്യാനുവദവുമായിപ്പരിണമിക്കുന്നുവോ അതാണ് ‘ലാ ഇലാഹ ഇല്ലിാഹ്, മുഹമ്മദുർരിസുല്ലിാഹ്.’

മുഹമ്മദ് റിസുല്ലിാഹ്

സുഗത്തുൽ ഹാത്തിഹായിലെ പ്രശ്നത്തമായ പ്രാർമ്മനാ വാക്യം: “നീ എങ്ങെള്ളെ നേരാംവഴി നയിക്കേണമേ!”

ഈ വേദസൂക്തം ഓർക്കാത്ത മുസ്ലിം ഹ്യദയമില്ല. ഇസ്ലാമിന്റെ അഞ്ച് അടിസ്ഥാനശിലാക്ലിൽ എന്നാണ് പദ്ധതിക്കാരം. ഈ നിസ്കാരങ്ങളിലും സുന്നത്തുനിസ്കാരങ്ങളിലുംമെല്ലാം ഓരോ റക്ഷാത്തിലും സന്നിഷ്കർഷം ഓതിയിരിക്കേണ്ട എന്നാണ് ഹാത്തിഹ. ‘ഹാത്തിഹ ഓതാത്തവനെന്ന് നിസ്കാരം’ എന്ന നബിവചനം ഹാത്തിഹയുടെ പ്രാമുഖ്യം കീർത്തിക്കുന്നു.

മനുഷ്യജീവിതത്തിന് സുനിശ്ചിതമായ ഒരു വിഭാവിതലക്ഷ്യമുണ്ട്. ആ ലക്ഷ്യത്തിലേക്കുള്ള മാർഗ്ഗമറിയുക എന്നത് അവൻ്റെ ജീവിതാവസ്ഥങ്ങളിൽ പ്രമാഖ്യം പരമവുമാണ്. നേർപ്പിയറിയിക്കുന്നത് സകലജനങ്ങായ ദൈവം തന്നെ.

“വഴികാട്ടിയായും സഹായിയായും നിന്റെ നാമൻ തന്നെ മതി.” (25: 31)

“സംശയമില്ല, ദൈവിക മാർഗ്ഗദർശനമാണ് സത്യദർശനം.” (2: 120)

“ഓരോ വസ്തുവിനും അതിന്റെ പ്രക്രൃതം നൽകുകയും പിന്നെ അവക്ക് വഴികാണിക്കുകയും ചെയ്തവനാണ് ഞങ്ങളുടെ രക്ഷിതാവ്.” (20: 50)

ഭൂമിയിലെ തന്റെ പ്രതിനിധികളെ അനുഗ്രഹാർഥിക്കുകളുള്ളിട്ടുണ്ടെന്നതിനു ഉയർത്തുവാൻ കരുണാമയനായ ദൈവം സന്നദ്ധനായി. അവന്നുള്ളിൽ വെളിച്ചും മനുഷ്യരാശികൾ മഹാനുഗ്രഹമായി. ആ വെളിച്ചും-വഴിവെളിച്ചും-ഇല്ലങ്കിൽ ജീവിതം ദയനീയമാംവിധം ഗതിമുട്ടിനിൽക്കുന്ന ഔന്നായിപ്പറി നാമക്കുമായിരുന്നു.

പ്രവാചകനില്യുടെയല്ലാതെ മനുഷ്യനുമായി ദൈവം നേരിട്ട് ബന്ധപ്പെട്ടുനില്ല; എല്ലാ കാലത്തും പ്രവാചകമാർ നിയോഗിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അവ രണ്ടാം വെളിച്ചതിന്റെ സംവാഹകരായിരുന്നു. മനുഷ്യചാപല്യം വർണ്ണ ക്കൊവുകളണിച്ച സകൂചിത താൽപര്യങ്ങളെല്ലാണും അവരെ സ്വപർശിച്ചിരുന്നില്ല. പിൽക്കാലത്ത് ഗുരുനിറയും പിതൃഹത്യയും പരിചയിച്ചുപോന്ന അനുഭായികൾ മതിൽക്കെട്ടുകളിലെല്ലാതുകൾ വിഭാഗീയതയുടെ വക്താക്ക തായി അവരെ പ്രദർശിപ്പിക്കുകയും പ്രയോജനപ്പെട്ടതുകയും ചെയ്തു വെകിലും സുക്ഷമം വിചിന്നന്തരിൽ അവരെല്ലാം മനുഷ്യസാമാന്യത്തിന്റെ വഴികാട്ടികളായിരുന്നു എന്ന കാണാവുന്നതാണ്.

“നബി, ലേപകജനനതകനുഗ്രഹമായിട്ടുള്ളാതെ നിന്നെന്ന നാം അയച്ചിട്ടില്ല” (21: 107) എന്ന വുർആൻ വാക്യം അതാണുഡോലാഷിക്കുന്നത്. പ്രാപണിക ദുരിതങ്ങളിൽനിന്നുള്ള ശാശ്വതമായ മോചനത്തിനുതക്കുന്ന ശമനംഷയവു മായി, പ്രവാചകത്തിന്റെ സമ്പൂർണ്ണത സമ്മാനിച്ചുകൊണ്ട് ദൈവം മുഹ മഹിനെ തെരഞ്ഞെടുത്തയക്കുകയായിരുന്നു. ഒരു സമ്പൂർണ്ണ ജീവിതവ്യവ സ്ഥായായി ഇല്ലാം ദർശനം രൂപപ്പെട്ടപ്പോൾ മുഹമ്മദ് നബി അന്തു പ്രവാചകനായും മാറി.

മുഹമ്മദനബിയുടെ വ്യക്തിവെശിഷ്ട്യത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള വുർആനിനിക വചനങ്ങൾ ശ്രദ്ധേയങ്ങളാണ്.

“നിങ്ങൾക്ക് അല്ലാഹുവിന്റെ ദുതനിൽ മികച്ച മാത്യകയുണ്ട്.” (33: 21)

പ്രവാചകനെ അനുസരിക്കുന്നതും അനുകരിക്കുന്നതും ദൈവമാർഗ്ഗത്തിലുള്ള വുത്തിവിശേഷങ്ങളായി ശബ്ദിക്കപ്പെട്ടും. അദ്ദേഹം ചെയ്തതും പറഞ്ഞതും തലമുറകളിലും അനുസ്മരിക്കപ്പെടുന്നു. വാഴ്ത്തപ്പെടുന്നു. ഇസ്ലാംമിനെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ മുഹമ്മദിനെ അറിയുക എന്ന ചോല്ലു പോലും പ്രചുരമാണിവിടെ.

മുഹമ്മദാണ് ഇസ്ലാം കണ്ണടത്തിയതെന്ന് മുസൽമാൻ കരുതുന്നില്ല. ദൈവമാണ് ഇസ്ലാമിന്റെ സ്ഥാപകനെന്നും മനുഷ്യസ്വഷ്ടിയുടെ പ്രാരംഭത്തിൽ തന്നെ ഇസ്ലാം യുപം കൊണ്ടിട്ടുണ്ടെന്നും ജന്മവേളയിൽ ശിശുവിന്റെ മനസ്സിൽ അനക്ഷരരാഷ്യയിൽ ഇസ്ലാം എന്ന വിശ്വാസത്തിന്റെ ആദ്യാക്കുരം മുള്ളപൊട്ടുനുവെന്നും സത്യവേദവിശ്വാസികൾ കരുതുന്നു. മുഹമ്മദ് ഇസ്ലാംമതത്തിന്റെ പ്രയോക്താവാണ്; അതിനെ അത്യന്തവിശുദ്ധിയോടെ ജീവിതത്തിലനുവർത്തിച്ച അസ്വാശമനായ കർമ്മയോഗി. അക്ഷരാർമ്മത്തിൽ തന്നെ ദൈവത്തിന്റെ സന്ദേശവാഹകൻ. വ്യക്തിനാമമെടുത്തു ചൂതിച്ചുകൊണ്ടല്ല ദൈവം മുഹമ്മദിനെ സംഖ്യാധനചെയ്തത്. സംഖ്യാധന ചെയ്ത സന്ദർഭങ്ങളിലെല്ലാം ‘ഹേ നബീ’, ‘ഹേ ഇസ്മാഇൽ’ എന്നാണ് ദൈവമുപയോഗിച്ചത്. സർവലക്ഷ്മണസംയുക്തനായ പ്രവാചകൻ എന്ന അർമ്മയനിയാണവിടെ മുഴങ്ങുന്നത്.

യർമ്മവിഗ്രഹനായ പ്രവാചകൾ

യർമ്മത്തെ സുപരിചിതം എന്നും അധർമ്മത്തെ അപരിചിതം എന്നുമാണ് വൃദ്ധങ്ങൾ വിശ്വാസിപ്പിച്ചത്. സമുത്കൂഷ്ടഗുണങ്ങളായി മനുഷ്യസമൂഹത്തിന് സുപരിചിതമായതാണ് യർമ്മം. അത് എക്കാലത്തും നിറംമങ്ങാതെ പ്രഭാസിക്കുന്നു. അനുകരിക്കാനും അനുസരിക്കാനും പറ്റാത്ത, നല്ല ഗുണങ്ങളായി അറിയപ്പെടാത്ത, അപരിചിതമായതാണ് അധർമ്മം. സത്യംപറയുക, സഹായിക്കുക, വാക്ക് പാലിക്കുക എന്നിവ യർമ്മപക്ഷത്ത് സുപരിചിതങ്ങളായും കളിംപറയല്ലോ ദ്രോഹിക്കല്ലോ വാഗ്ദാനത്തലംഘനവുമെല്ലാം അധർമ്മരംഗത്ത് അപരിചിതങ്ങളായും വർത്തിക്കുന്നു.

യർമ്മാധർമ്മങ്ങളെല്ലാം ചില നിയതിവിശ്വാസങ്ങളുടെ അടിത്തരിയിൽ രൂപപ്പെടുത്തപ്പെട്ടവയാണ്. (പ്രപഞ്ചത്തിന് ഒരു നാമമുണ്ടെന്നും നാമമല്ലാം അവയ്ക്ക് സൃഷ്ടികളാണെന്നും നമ്മുടെ എല്ലാം പ്രവർത്തനങ്ങളും വികാരവിചാരങ്ങൾപോലും യഥാത്മം അവന്നിയുന്നുവെന്നും വിശ്വസിക്കാൻ വൃദ്ധങ്ങൾ പതിപ്പിക്കുന്നു).

മനുഷ്യൻ ഈ ലോകത്തുവച്ചു ചെയ്യുന്ന എല്ലാ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കും തക്കതായ പ്രതിഫലം നൽകപ്പെടുന്ന ഒരു ലോകവും കാലവും സംജാതമാകുമെന്നും മനുഷ്യര്ക്ക് പ്രവർത്തനങ്ങൾ എല്ലാം തന്നെ, അവയെത്രചെറുതും നിസ്സാരവുമായാൽ പോലും ഒരു ശ്രമത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തപ്പെടുന്നെന്നും ആ ശ്രമം അമാവാകർമ്മരേഖ പരലോകത്തുവച്ച് അവന്നും നൽകപ്പെടുമെന്നും വൃദ്ധങ്ങൾ പ്രഭാസിപ്പിക്കുന്നു. ഈ പ്രപഞ്ചം ഇതേരൂപത്തിൽ എന്നെന്നും നിലനിൽക്കുകയില്ലെന്നും പ്രപഞ്ചത്തിൽക്കൂടും ഇരു ഘടക പാടെ തകരുന്ന ഒരു ദിനം വരുമെന്നും പിന്നീട് മനുഷ്യരെ മൃഥവൻ എന്നില്ലെന്നും വിചാരണാചെയ്യുമെന്നും അന്ന് നാലു പ്രവർത്തനിച്ചുവൻ അതിൽക്കൂടും ഫലവും തിന്മ ചെയ്തവൻ അതിൽക്കൂടും ഫലവും പുർണ്ണമായി ലഭിക്കുമെന്നും വൃദ്ധങ്ങൾ അറിയിക്കുന്നു.

ഉപര്യുക്ത വിശ്വാസങ്ങളിലാണ് ഈസ്റ്റലാം സംസ്കൃതിയുടെ ധാർമ്മികാ

ധ്യാപനങ്ങൾ കെട്ടിപ്പുടുത്തിട്ടുള്ളത്. ഈ സൂക്ഷ്മ സത്യ പ്രഖ്യാതനം വഴി ധർമ്മാധർമ വിവേചനത്തിന് എഴുപ്പം കൂടുന്നു.

വ്യക്തിമനസ്സിനെ വിമലികരിച്ച് മാതൃകാപരമായ കൂടുംബജീവിതത്തിന് പാകപ്പെടുത്തുവാനും സദാചാരനിഷ്ഠമായ കൂടുംബജീവിതത്തിലൂടെ ഭദ്ര മായ സാമൂഹ്യജീവിതത്തിന്റെ ഉടക്കം പാശ്ചാത്യമാരുക്കാനും സഹനവും സേവ നവും സഹിഷ്ണുതയും സാമാജികസ്വാദവും കളിയാട്ടന സാമൂഹ്യജീവിതം വിളക്കിയെടുക്കുന്ന രാഷ്ട്രജീവിതം രൂപപ്പെടുത്തുവാനും സയം പൂർണ്ണവും സഹവർത്തനാ കളിയാട്ടനത്തുമായ ലോകജീവിതം സാക്ഷാത്കരിക്കുവാ നും വേണ്ടുന്ന ധർമ്മപ്രഖ്യാതനം വുർആൻ നിർവ്വഹിക്കുന്നുണ്ട്. ലളിതവും അവക്കുവുമായ രിതിയിൽ വുർആൻ വ്യക്തിമനസ്സിനോട് ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: “സത്യവിശാസികളേ, ഒരു ജനത മറ്റാരു ജനതയെ പരിഹരിക്കരുത്. പരി ഹസിക്കപ്പെടുന്നവർ പരിഹസിക്കുന്നവർ നല്ലവരായെങ്കാം. സ്ത്രീകൾ സ്ത്രീകളെല്ലയും പരിഹസിക്കരുത്. പരിഹസിക്കപ്പെടുന്നവർ പരി ഹസിക്കുന്നവരെങ്കാൾ ഉത്തമകളായെങ്കാം. നിങ്ങൾ പരസ്പരം കൂത്തു വാക്കുകൾ പറയരുത്. പരിഹാസപ്പേരുകളുപയോഗിച്ച് പരസ്പരം അപമാ നിക്കരുത്. സത്യവിശാസം സീകരിച്ച ശേഷം അധർമ്മത്തിന്റെ പേരുപയോ ഗിക്കുന്നത് തീർത്തും നീചം തന്നെ. ആർ പശ്വാത്തപിക്കുന്നില്ലയോ അവർ തന്നെയാണ് അക്രമികൾ. ഒട്ടല്ലാ ഉള്ളാഞ്ഞെളിയും വർജ്ജക്കുക. ഉറപ്പായും ഉള്ളാഞ്ഞെളിൽ ചിലത് കുറുമാണ്. നിങ്ങൾ രഹസ്യം ചുണ്ണിഞ്ഞെന്നുണ്ടിക്കരുത്. നിങ്ങളിലാരും മറ്റൊള്ളവരെപ്പറ്റി അവരുടെ അസാന്നിധ്യത്തിൽ മോശ മായി സംസാരിക്കരുത്. മർച്ചുകിടക്കുന്ന സഹോദരരെ പച്ചിറച്ചി തിനാൻ നിങ്ങളാരെക്കില്ലും ഇഷ്ടപ്പെടുമോ? തീർച്ചയായും നിങ്ങളുൽത് വെറുകുന്നു. നിങ്ങൾ ദൈവങ്കരാവുക. അല്ലാഹു പശ്വാത്താപം സീകരിക്കുന്നവനും ദയാപരനുമാണ്.” (49: 11-12)

“നീ സഹനമവലംബിക്കുക, പ്രവാചകരാർ സഹനമനുഭവിച്ചതു പോലെ.” (46: 35)

“അല്ലാഹു നിന്നു നമ്മുൾച്ചെയ്യുന്നതുപോലെ നീയും ജനങ്ങൾക്ക് നമ്മുൾച്ചെയ്യുക. നീ നാട്ടിൽ കുഴപ്പങ്ങളുണ്ടാക്കാൻ ശ്രമിക്കരുത്. കുഴപ്പമുണ്ടാക്കുന്നവരെ അല്ലാഹു ഇഷ്ടപ്പെടുകയെയില്ല.” (28: 77)

“നദികെട്ട ചതിയരാരെ അല്ലാഹു ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല.” (22: 38)

സഹനമാണ് വിവേകത്തിന്റെ തെളിഞ്ഞ മുഖമന്മ പ്രവാചകൻ പല സന്ദർഭങ്ങളിലും അനുസ്മരിപ്പിച്ചു. മക്കയിൽവച്ച് സത്യവിശാസികൾ ദാരു സാമാംവിധിയാം മർദ്ദിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ ക്ഷമയവലംബിക്കാനാണ് പ്രവാചകൻ ഉപദേശിച്ചത്. മർദ്ദനം ആർവഹംമായപ്പോൾ സത്യവിശാസികൾ മദീനയിലേക്ക് പലായനം ചെയ്തു. അവിടെയും ഏസരഹായി ജീവിക്കാൻ കഴിയാത്ത വിധം

അരാതികളുടെ ആക്രമണം തുടർന്നു. അപ്പോൾ മാത്രമാണ് പ്രവാചകൾ അവർക്ക് യുദ്ധംചെയ്യാനുവാദം നൽകിയത്.

“പരമകാരുണികനായ അല്ലാഹുവിൻ്റെ ഭാസനാർ ഭൂമിയിൽ വിനയത്തോ ദു നടക്കുന്നവരാണ്. അവിവേകികൾ വാദക്കോലാഹലത്തിനു വന്നാൽ ‘നിങ്ങൾക്ക് സമാധാനം’ എന്ന് മാത്രം പറഞ്ഞു ഒഴിയുന്നവരാണാവർ.” (25: 63)

“എഷ്ടണിക്കാർക്കും പരദൂഷണം പരയുന്നവർക്കും നാശം.” (104: 1)

“ക്ഷേമാവസ്ഥയിലും ക്ഷാമകാലത്തും ധനം ചെലവഴിക്കുന്നവരും കോപം അടക്കിനിർത്തുന്നവരുമാണാവർ. സൽക്കർമ്മികളെ അല്ലാഹു സ്നേഹിക്കുന്നു.” (3: 134)

ത്രിക്രണങ്ങളും ശുഭമാക്കി അല്ലാഹുവിൻ്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ സമർപ്പണ മനസ്സാട്ട സഖ്യരിക്കുന്ന സത്യവിശ്വാസി ധർമ്മനിർവ്വഹണത്തിൽ ദത്ത ദ്വാഷ്ടന്നത്തെ. ലോകം നന്നാക്കാൻ നന്നയുടെ ആദ്യക്ഷരം കൂറിക്കേണ്ടത് വ്യക്തിജീവിത തത്തിന്റെ മനോഹരകത്തിലാണ്. ആ ദാത്യം വിജയ സ്വഹാർത്തിയിലെത്തിയാൽ അവിടെ തെളിഞ്ഞുവരുന്നത് ലക്ഷ്യണമാത്ര ഒരു മാതൃകാ കൂടുംബമായിരിക്കും. പരസ്പരം സ്നേഹിക്കുകയും അന്വോന്നും രക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു മാതൃകാ കൂടുംബം. കൂടുംബ വേദിയിലെ മാതാപിതാക്കളെല്ലായും പുത്രകളെത്തിരെക്കൊള്ളുയും ചുണ്ടി താന്താ അങ്ങുടെ ധർമ്മമനുസർപ്പിക്കാൻ വേദഗ്രന്ഥം ശ്രദ്ധിക്കുന്നുണ്ട്. കൂടുംബത്തിന്റെ ഒരുക്കുഷ്ട്യും സർവാതിശായിത്തവും വുർആൻ തെളിച്ചുകാട്ടുന്നു. കൂടുംബം ബന്ധംവിധാനത്തിലും തലമുറയുടെ സംരചനയിലും കൂടുംബിനി(മാതാ വ)യുടെ സ്ഥാനം അദ്വിതീയമാണെന്ന് ശേഖാഷിക്കുന്ന പ്രവാചകൾ അഞ്ചു യുടെ പാദാന്തികത്തിലാണ് സർശം അഭിരമിക്കുന്നത് എന്ന് പറയാനും മറ നില്ല. ആണ്ടും പെണ്ണും ചേരുന്നാണ് കൂടുംബമാരുക്കുന്നത് എന്ന സത്യം അംഗീകരിച്ചതും ശേഖാഷിച്ചതും പ്രവാചകനായിരുന്നു. പ്രവാചകാഗ മനത്തിനു മുന്പ് സ്ത്രീ പുരുഷരിൽ സ്വത്തായിരുന്നു. സ്ത്രീകൾക്ക് പ്രത്യേകാവകാശങ്ങളുണ്ടായിരുന്നില്ല. മറ്റാരാളുടെ സവഭത്തായതുകൊണ്ട് അവർക്ക് സ്വന്നമായ സ്വത്വകാശമോ ധനവ്യവഹരണാധികാരമോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഈ വ്യവസ്ഥയെ ഉടച്ചുവാർത്തുകൊണ്ടുള്ള പ്രവാചകരിൽ പരി ശ്രമം ഒരു വലിയ വിസ്തൃതിയിൽ തുടക്കമായിരുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ മുന്നിൽ ഇരുവർക്കും തുല്യ സ്ഥാനമാണെന്നറിച്ച് പ്രവാചകൾ ഒരു മാറ്റത്തിന്റെ പട്ടാധികാരി മുഴക്കുകയായിരുന്നു.

“ആരക്കിലും തിരു ചെയ്താൽ അതിനു തുല്യമായ പ്രതിഫലമാണു ണ്ണാവുക. എന്നാൽ സ്ത്രീയാവട്ട പുരുഷനാവട്ട, സത്യവിശ്വാസിയായി സൽക്കർമ്മം പ്രവർത്തിക്കുന്നവർ സർശത്തിൽ പ്രവേശിക്കും. അവർക്കവിട

കണക്കറ ജീവിതവിഭവം ലഭിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും.” (40: 40)

“പുരുഷനോ സ്ത്രീയോ ആരാധാലും സത്യവിശാസിയായിരിക്കും സത്തകർമ്മങ്ങളുണ്ടിച്ചാൽ അവർക്ക് നാം മെച്ചപ്പെട്ട ജീവിതം നൽകും. അവൻ പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിൽ ഏറ്റവും ഉത്തമമായതിന് നാമ വർക്ക് അർഹമായ പ്രതിഫലവും നൽകും.” (16: 97)

“അല്ലാഹുവില്ലെങ്കിൽ സമർപ്പണം, സത്യവിശാസം, ഭയങ്കതികൾ, സത്യസന്ധത, ക്ഷമാശിലം, വിനയം, ഭാഗശിലം, വ്രതാനുഷ്ഠാനം, ലൈംഗിക വിശ്വാസി എന്നിവ ഉൾക്കൊള്ളുന്നവരും അല്ലാഹുവെയ ധാരാളമായി സ്വന്തി കുന്നവരുമായ സ്ത്രീപുരുഷനും അവൻ പാപമോചനവും മഹിതായ പ്രതിഫലവും ഒരുക്കിവെച്ചിട്ടുണ്ട്.” (33: 35)

“പുരുഷനും തങ്ങൾ പ്രവർത്തിച്ചതിന്റെ പ്രതിഫലമുണ്ട്. സ്ത്രീകൾ കുമുഖം തങ്ങൾ പ്രവർത്തിച്ചതിന്റെ പ്രതിഫലം.” (4: 32)

“മാതാപിതാക്കളും ഏറ്റവും അടുത്ത ബന്ധുക്കളും മരണപ്പെടുമ്പോൾ ഉപേക്ഷിച്ചുപോയ ധനത്തിൽ പുരുഷനും ഒരുമാണ്ട്. മാതാപിതാക്കളും ഏറ്റവും അടുത്ത ബന്ധുക്കളും ഉപേക്ഷിച്ചുപോയ ധന തതിൽ സ്ത്രീകൾക്കും ഒരുമാണ്ട്.” (4: 7)

കുടുംബജീവിതത്തിൽ സ്ത്രീയുടെ സ്വന്തനത ബോധ്യപ്പെടുത്തുമാറുള്ള സുക്തങ്ങളാണ് മേലുഭരിച്ചത്. കുടുംബജീവിതത്തിലെ അംഗങ്ങൾ തമി ലൂള്ത പെരുമാറ്റം എങ്ങനെന്നയായിരിക്കണമെന്ന് ബുദ്ധിയും വിശദികരിക്കുന്നുണ്ട്. തന്റെ വിടവാങ്ങൽ പ്രസംഗത്തിൽ പോലും അതാവർത്തിച്ചുനുസ്ഥിതിക്കാൻ പ്രവാചകൾ ശ്രദ്ധിച്ചു.

“സ്ത്രീകളോട് നല്ല നിലയിൽ സഹവർത്തിക്കുക.” (4: 19)

“നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിന് വഴിപ്പെടുക. അവനിൽ ഒന്നിനെന്നയും പക്ഷു ചേർക്കാതിരിക്കുക. മാതാപിതാക്കളോട് നന്നായി വർത്തിക്കുക. ബന്ധുകൾ, അനാമകൾ, അഗതികൾ, കുടുംബക്കാരായ അയൽക്കാർ, അനുരാധ അയൽക്കാർ, സഹവാസികൾ, വഴിപോകൾ, നിങ്ങളുടെ അധിനന്തരയിലൂള്ള അടിമകൾ എല്ലാവരോടും നല്ലനിലയിൽ വർത്തിക്കുക. ദുരഹങ്കാരികളായ ആരെയും അല്ലാഹു ഒട്ടും ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല.”

“ഭാര്യയോട് നല്ല നിലയിൽ പെരുമാറുന്നവനാണ് സത്യവിശാസി.”

“പ്രൈഹിക കാര്യങ്ങളിൽ അവരുമായി നല്ല നിലയിൽ വർത്തിക്കുക.” (31: 15)

സാമുഹ്യമായ ബാധ്യത നിർവ്വഹിക്കുമ്പോൾ മാത്രമേ ഒരു വ്യക്തി പൊര നായും പ്രബൃഥപൗരസ്യായും പരിഞ്ഞിക്കുന്നുള്ളൂ. കേവലമായ വ്യക്തിജീവി

തത്തിന്റെ സംഭാവികമായ പരിശാമഗതിയിലെ വികാസതലമാണ് സമുഹം. അവിടെ ഒവപ്രിത്യുമാർന്ന ഒവവിധ്യാജളുണ്ട്. താൽപര്യങ്ങളും മുച്ചി ഭേദങ്ങളും വിസ്മയകരമാംവിധം വ്യത്യസ്തങ്ങളായിരിക്കും. ഇടയലുകളും കുട്ടിമുട്ടുകളും അഫിടെ സംഭാവികമാണ്. ജീവിതത്തിന്റെ കഴിവും നിശ്ചിയും സംസ്കാരവും സവിശേഷതകളുമെല്ലാം തെളിഞ്ഞുകാണേണ്ടവിടെയാണ്. ജീവിതത്തിന്റെ സ്ഥാപിതികളും സുരക്ഷകളുമാണ് സമുഹം പിറന്നത്. കുടുംബത്തിലെ അംഗത്വത്തോൾ സമൂഹമനുഷ്യന് ബാധ്യതകളേറെയുണ്ട്. സഹനവും സഹിഷ്ണുതയും അനിവാര്യമാണവിടെ.

യർമ്മം അലാറയ്യുമായ, അവഗണിക്കാനൊക്കാത്ത കർത്തവ്യമാണെങ്കിൽ, ഒരു സത്യവേദവിശാസിയുടെ പ്രാമാണികമായ ധർമ്മം ദൈവത്തോടും സമ സ്വഷ്ടികളോടുമുള്ള സ്വന്നഹത്തിന്റെ സാമാജികസ്വമാണ്. ഒരേ നേരത്ത് ദൈവത്തിന്റെയും സമസ്യഷ്ടികളുടെയും നേരെ ഹ്യാതയും തിരിച്ചുവെക്കാൻ ബാധ്യതപ്പെടുവന്നാണ് സത്യവേദവിശാസി. അയാളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ദൈവഭക്തിരയന്ത് സമഷ്ടിന്റെഹാഖ്യം കൂടി ഉൾപ്പെട്ടുന്നതാണ്. സമഷ്ടിയെ മറന്ന് രാപ്പകലുകൾ ദൈവപ്രാർമ്മനയില്ലോ വേദാച്ചാര സാങ്കലിയും മുഴുകിനിൽക്കുന്ന വിശാസി ദൈവപ്രീതികൾ സമർപ്പനാകുന്നില്ല. വിശാസഘാടകനെന്നരൂപമായ കർമ്മാനുഷ്ഠാനങ്ങളും അനിവാര്യമാണ്. “ദുഃഖിയെ തോഷിപ്പിച്ചും രോഗിയെ ശുശ്രൂഷിച്ചും ആപത്തിൽ പെട്ടുനോന്നയാഗസിപ്പിച്ചും താണ് കുപത്രിൽക്കിടപ്പോന്ന കൈകൊടുത്തു യർത്തിയും” അർമ്മിയെ തുപ്പതിപ്പെടുത്തിയും കഴിയുന്ന സത്യവേദവിശാസി പരലോകവിചാരണയിൽ വിസ്മയകരമാംവിധം വിജയകിരീതമണിയുന്നത് അതുകൊണ്ടാണ്.

സ്വഭാവഗുണത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം കീർത്തിക്കുന്നതായിരുന്നു ആദ്യകാലത്തെ ബജ്ജിപാടുകളിലവും. മനുഷ്യരും സദാചാരപരമായ വളർച്ചയില്ലെന്നിവേണ്ടം അവരും സകലമാനവികാസവുഡികളുമെന്ന് പ്രവാചകന്റിയും. മുല്യബന്ധം മനുഷ്യനെ തന്റെ ജീവിതയർമ്മ നിർവ്വഹണത്തിന് ശക്തനും പ്രാപ്തനുമാകിപ്പുരിണമിപ്പിക്കുന്നു. അതിന്റെ നിരാസത്തിൽ എല്ലാം അസ്ത്രപ്രഭങ്ങളാണെന്നും ഇൻഡ്യാം സംസ്കൃതിയുന്നത് റിപ്പീക്കുന്നു.

ശത്രുക്കളും മിത്രങ്ങളും ഏകസരത്തിൽ മുഹമ്മദിനെ ‘വിശാസത്തൻ’ എന്ന് വിശേഷിപ്പിച്ചു! സത്യത്തിലും സ്വഭാവവിശുദ്ധിയിലും പരിനിഷ്ഠിത്തമായിരുന്നു ആദ്യപത്തിന്റെ ജീവിതം.

“നിശ്ചയമായും സത്യനിഷ്ഠം സദാചാരത്തിലേക്കും സദാചാര ബോധം ശാശ്വത മുല്യങ്ങളുടെ നൃനിലാഭവാളി പരന്ന സർഗ്ഗരത്യാഗിലേക്കും കൂളിയം ദ്രുതാചാരങ്ങളിലേക്കും ദ്രുതാചാരം കൊടും നരകത്തിന്റെ എരിതീയിലേക്കും

നയിക്കും” (ബുഖാർ 78: 69) എന്ന പ്രവാചകാധ്യാപനം ശ്രദ്ധേയമാണ്.

ഒരു നല്ല മുസൽമാൻ തെളിഞ്ഞ ലക്ഷണം സത്യസന്ധതയാണെന്ന് ഇൻലാം ഫോഷിക്കുന്നു:

“സത്യസന്ധരായ പുരുഷമാർക്കും സ്ത്രീകൾക്കും അല്ലാഹു പാപമോചനവും മഹത്തായ പ്രതിഫലവും ഒരുക്കിവെച്ചിരിക്കുന്നു.” (30: 35)

“എറുവും മഹത്തായ ജീഹാദ് അസത്യവാദിയായ ഒരു ഭരണാധിപരന്റെ മുന്നിൽവച്ച് നിർഭയം സത്യം വിളിച്ചുപറയലാണ്.”

“അവസാന നാളിൽ വിജയഗ്രീതണിഞ്ഞുനിൽക്കുന്നത് സത്യം മാത്രമായിരിക്കും.”

“സത്യവാദാർക്ക് അവരുടെ സത്യസന്ധത പ്രയോജനപ്പെടുന്ന ദിവസമാണിനെന്ന് അപ്പോൾ അല്ലാഹു അറിയിക്കും.” (5: 112)

ആദർശ നിഷ്ഠമായ ആചാരങ്ങൾ വിശ്വാസം ഒരു മുസൽമാൻ്റെ സർവാതിശായിയായ സാവിശേഷതയാണെന്ന് വിളിച്ചറയിക്കുന്ന അനേകം സന്ദർഭങ്ങൾ ഇൻലാം ചരിത്രത്തിലുണ്ട്. മദ്ദിനയിലേക്കുള്ള യാത്രക്കിടയിൽ പ്രവാചകന്മാർ അബൂബക്രും ഒരു ഗുഹയിൽ തണ്ടുകയുണ്ടായി. ഗുഹാമുഖത്ത് ശത്രുക്കൾ പരതിനടക്കുന്നു. ആശക്കാകുലപനായ അബൂബക്രൻിനോട് പ്രവാചകൾ പരിഞ്ഞു:

“താങ്കൾ വിഷമിക്കാതിരിക്കു. അല്ലാഹു നമ്മൊടാപ്പുമുണ്ട്.” (9: 40)

പ്രവാചകൾ ചുണ്ടിക്കാട്ടിയ വഴിയിലൂടെ സന്നദ്ധിക്കാൻ ആയിരഞ്ഞെളണിചേർന്നു. ഉത്തമവിശ്വാസരേതാട പ്രവാചകൾ പരിരക്ഷിച്ചുപോന്ന സത്യസന്ധതയിലുള്ള കരകളണ്ണ വിശ്വാസവും സാഭാവഗുണങ്ങളിലുള്ള ദൃശ്യമോധ്യവുമാണതിനു കാരണം. അനുകരണിയമായ ജീവിത മാതൃകയുടെ നിദർശനമായിരുന്നു മുഹമ്മദ്. വേദഗ്രന്ഥം ഇങ്ങനെ സുചിപ്പിക്കുന്നു:

“സത്യനിഷ്ഠയവും തെമ്മാടിത്തവും ഡിക്കാരവും നിങ്ങൾക്കുവൻ ഏറെ വെറുപ്പുള്ളതാക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു” (49: 7). പ്രവാചകൾ പരിപ്പിച്ച മുല്യങ്ങളും അനുയായികളുടെ വിശ്വാസത്തിന്റെ ഭാഗമായി മാറി. അതിലേറ്റവും മഹത്തമം സത്യസന്ധതയായിരുന്നു.

ആത്മസൗമ്യരൂപമായിരുന്നു പ്രവാചകൾ മെറ്റാരു വെവശിഷ്ട്യം. സർവശക്തനായ ദൈവത്തിന്റെ പ്രഭാവത്തിൽ മാത്രം വിശ്വാസമർപ്പിച്ച സത്യവേദ വിശ്വാസിക്ക് മറ്റൊന്നിനെ ഭയപ്പെടേണ്ടിവരുന്നില്ല.

“അല്ലാഹുവിന്റെ സന്ദേശം മനുഷ്യർക്ക് എത്തിച്ചുകൊടുക്കുന്നവരാണ വർ. അവർ അല്ലാഹുവെ പേടിക്കുന്നു. അവന്മാരുടെ ആരെയും പേടിക്കു

നുമില്ലെ കണക്കുനോക്കാൻ അല്ലാഹു തന്നെ മതി.” (33: 39)

“അങ്ങളുടെ നൂമൻ അല്ലാഹുവാണന്ന് പ്രവൃദ്ധിക്കുകയും പിന്നെ തുടർന്നെന്നും നേർവ്വഴിയിൽ നിലയുറപ്പിക്കുകയും ചെയ്തവർക്ക് ഒന്നും ഡേപ്പടാനില്ല, അവർക്ക് ദുഃഖിക്കേണ്ടി വരികയുമില്ല.” (46: 13)

“അല്ലാഹുവിശ്രീ ഉറുവരാരും പേടിക്കേണ്ടതില്ല, ദുഃഖിക്കേണ്ടതുമില്ല.” (10: 62)

ഈ ധാർമ്മികമായ കരുത്തും അത് വളർത്തിയെടുത്ത നിർഭയതാവും കൊണ്ടാണ് മുസ്ലിം യോജാക്ഷർക്ക് തങ്ങളുടെതിനേക്കാൾ അബ്ദും പത്തും മടങ്ങ് വലുപ്പമുള്ള ശത്രുവെസന്ധിയെത്ത് യുദ്ധരംഗങ്ങളിൽ പരാജയ പ്പെടുത്താൻ കഴിഞ്ഞത്. പിൽക്കാലത്ത് താരതമ്യമുല്ലാത്തവിധം വലുപ്പമുള്ള റോമാസാമ്രാജ്യ ശക്തിയേറട്ടും പേരിഷ്യൻ സേനയോടും വിസ്മയം വിരചിച്ചു കൊണ്ട് പൊരുതുതിജയിക്കാൻ കഴിഞ്ഞതും മദ്ദാനുകൊണ്ട്. വിശ്വാസവാലം വിളയിച്ചെടുത്ത ആരുമെന്നൊരുമതാണ്. അറിയപ്പെടുന്ന കൂറൻ ശക്തികളുമായുള്ള പോരാട്ടങ്ങളിൽ അതഭൂതകരമാം വിധം വിജയ കുറീടും കൈവരുമ്പോൾ അതിലുകളാക്കാതെ ആരുമനിയന്ത്രണം സാധിച്ച് പെരുമാറാനുള്ള വിവേകവും സംസ്കാരവും അവർ പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്നു. അതിനുവേണ്ട ധാർമ്മികകാനുശാസനം സത്യവേദത്തിൽനിന്നുംകൊള്ളാൻ അവർക്ക് സാധിച്ചിരുന്നു. എത്രമേൽ അധ്യാഷ്യത കൈവരിക്കാനായാലും വിശദേജതാക്കളായി മാറിയാൽപ്പോലും ഭൂമിയെ പിളർക്കാനോ പർവതങ്ങളോളം പൊക്കംവെക്കാനോ കഴിയില്ലെന്നു (17: 37) വേദഗ്രന്ഥം വിശ്വാസിയെ തെരുപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്.

“നീ ജനങ്ങളിൽനിന്ന് മുഖംതിരിച്ചുകളിയരുത്. പൊങ്ങച്ചുതേനാട ഭൂമിയിൽ നടക്കരുത്. അഹന്ത നടപ്പിലും പൊങ്ങച്ചു കാഴ്ചയും നടക്കുന്ന ആരുരയും അല്ലാഹു ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല” (31: 18) എന്നും “.....അഹന്താരികളെ അല്ലാഹു ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല, തീർച്ച” (16: 23) എന്നും വേദഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ട്.

എളിമയും വിനയവും സത്യവിശ്വാസിയുടെ രക്തത്തിൽ വർണ്ണം ചേർത്ത ഘടകങ്ങളാണ്. ഒരു ഭിവസത്തിൽ അബ്ദും നേരമെക്കിലും പരംപൊരുളിശ്രേഷ്ഠമുന്നിൽ സത്യവിശ്വാസികളാകെ ഒരേ നേരത്ത് ഒരേ രീതിയിൽ തലകുനിച്ച് നമസ്കാരക്രിയകൾ നിർവ്വഹിക്കുമ്പോൾ പരോക്ഷമായി അവനിൽ വളർന്നുവരുന്ന ശാലീന ഭാവങ്ങളാണവ. “വലുപ്പചേരുപ്പമെല്ലാം മറന്ന് അനുസരണമുള്ള കൂട്ടികളപ്പോലെ വിനയഘടകത്തിലാവജ്ഞർക്ക് വിധേയരായി ഒരേ കാര്യം ഒരേ രീതിയിലന്നുവർത്തിക്കുന്ന ഒരു ലാർന്നപോലുള്ള ഒരു വിശ്വാസിസ്ഥലം! അനുസ്യൂതമാവർത്തനിക്കപ്പെടുന്ന ഇതു അനുവർത്തന ശീലമാണ് സത്യവിശ്വാസികളിൽ വിനയഭാര്യാവജ്ഞർക്ക് വളർത്തിയെടു

കുന്നതിൽ മുഖ്യപങ്കുവഹിക്കുന്നത്” (Syed Ameer Ali-The Spirit of Islam). ഈ അനുഭതിലാവാൻ പ്രവാചകൾ വിശ്വാസപ്രകൃതങ്ങളിലാണ്.

വാഗ്ദാനതലംഘനവും വിശ്വാസവഞ്ചനയും സത്യവിശ്വാസികൾക്ക് അനുമാണാം വേദഗ്രന്ഥം ശങ്കാലേശമനൈ ബോധിപ്പിക്കുന്നു:

“അ സത്യവിശ്വാസികൾ തങ്ങളുടെ ബാധ്യതകളും കരാറുകളും പുർത്തീകരിക്കുന്നവരാണ്.” (23: 8)

“തങ്ങളുടെ വശമുള്ള സുക്ഷിപ്പുസ്വത്തുകൾ സംരക്ഷിക്കുന്നവരും കരാർ പാലിക്കുന്നവരുമാണാവർ.” (70: 32)

“..... നിങ്ങൾ കരാർ പാലിക്കുക. കരാറിനെക്കുറിച്ച് പ്രോദ്യംചെയ്യ പ്ല്ലട്ടും.” (17: 34)

“സത്യവിശ്വാസികളേ, നിങ്ങൾ പ്രതിജ്ഞ നിറവേറ്റുക.”(5: 1)

“നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിനോട് പ്രതിജ്ഞ ചെയ്താൽ പുണ്ണാമായും പാലിക്കുക. അല്ലാഹുവെ മുൻനിർത്തി നിങ്ങൾ ചെയ്യുന്ന സത്യങ്ങളാണും ലംഗലിക്കരുത്.” (16: 91)

പ്രതികുല സന്ദർഭങ്ങളിൽ പോലും ഉടനടി പാലിക്കുവാൻ പ്രവാചകൾ അഭിനിച്ചില്ല. വാക്ക് പാലിക്കുന്നതിനായി തന്റെ അനുചരണം ചെത്താർ ഹിക്കളായ ശത്രുക്കൾക്ക് കൈമാറാൻ പോലും പ്രവാചകൾ വിപ്രതിപത്തികാട്ടിയിട്ടില്ല. വാഗ്ദാനതലംഘനതിന്റെ ഒരു സന്ദർഭം പോലും പ്രവാചക ജീവിതത്തിൽനിന്ന് എടുത്തുകാണിക്കാൻ വയ്ക്കുന്നു.

അഭയം തേടി മദ്ദൈനിലേക്ക് പോകാൻ തീരുമാനിച്ച് സന്ദർഭം. അല്ലിയെ വിളിച്ച് ഗ്രഹവപ്പേരം എന്നാൽ രഹസ്യമായി തീരുന്നവി ഇങ്ങനെയാണിച്ചു:

“ഈതാ ഇത്ത്രയും വുഡേശികൾ എന്നെന്നേയേൽപ്പിച്ച് വാസ്തവപരകളാണ്. ഞാനിവിടം വിട്ടാൽ ഇവ അവകാശികൾക്ക് കൃത്യമായി തിരിച്ചുകൊടുക്കണം. നിർണ്ണായകമായ ഒരു സന്ദർഭം. താൻ തിരിച്ചുകൊടുക്കാൻ നിർദ്ദേശിച്ച സത്യവഹകളുടെയും വുഡേശികളുടെതാണാം പ്രവാചകന്നിയാം. തന്റെ സർവനാശം കൊതിക്കുന്ന ശത്രുസമൂഹത്തിന്റെതാണ് സന്ധാരണയിൽനിന്നും മഹത്തായ സത്യമതത്തിന്റെ പ്രതിഷ്ഠാപനത്തിനും പ്രചാരണത്തിനും മദ്ദൈനിയിൽ ഈ തുക തനിക്കേറെ പ്രയോജനപ്പട്ടുമെന്ന് ബോധ്യമുണ്ടായിട്ടും പ്രവാചകൾ അശുദ്ധിയുടെതായ ഒരു വിചാര തലത്തിലേക്ക് തന്റെ മനസ്സിനെ പാണ്ടുപോകാനുവദിച്ചില്ല. അവിഹിതമായ സന്ധാരണയും സൗകര്യങ്ങളും ആഗ്രഹിക്കുന്നതുപോലും പാപമാണെന്നാറിയാണു പ്രവാചകൾ ധാർമ്മികമുല്യങ്ങളിൽനിന്ന് കടുകിട്ടു വൃത്തിചലിക്കാൻ സന്ധാരണയിരുന്നില്ല. ധാർമ്മികമുല്യങ്ങൾക്ക് വിഗ്രഹരൂപം സങ്കർപ്പിക്കാമെങ്കിൽ പ്രവാചകൾ സകലാർമ്മത്തിലും ധർമ്മവിഗ്രഹകനാണ്.

അന്യൂനമായ ജീവിത വ്യവസ്ഥ

ഒരുപദേശത്ത് ആരാധിക്കുവാനും അതുവഴി കൈവരുന്ന ജലിക്കുന്ന ആത്മഭാവത്തെ പ്രയോജനപ്പെടുത്തി സമഷ്ടിയെ സേവിക്കുവാനും സത്യവിശ്വാസിക്കുന്ന കഴിയുന്നു. നിരത്തം, ക്രമപൂർവ്വകം ആവർത്തിക്കപ്പെടുന്ന നിസ്കാരകിയയുടെ നിർവ്വഹണത്തിൽ നിമശനനായിനിൽക്കുന്ന സത്യവിശ്വാസിക്ക് തന്റെ പിന്നിൽ ശക്തിദ്രോതരള്ളായി ഒരുപദേശം അവസ്ഥാനം ചെയ്യുന്നുണ്ട് എന്ന ബോധം അപാരമായ ആത്മവിശ്വാസം സമ്മാനിക്കുന്നു.

മറ്റാരു മതത്തിലുമില്ലാത്ത സവിശേഷത പണ്ണനിസ്കാര ക്രിയയിലൂടെ ഇൻസ്ലാം സാധ്യതമാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഒരു സത്യവിശ്വാസിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഒരുപദേശം അവരെ മനസ്സിൽനിന്ന് ഒഴിഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന നേരമില്ല. ഉണ്ണൻനിൽക്കുന്ന സമയത്തെ അഭ്യാസി പകുത്ത് അടിക്കടി ഒരുപദേശത്തെ യോർക്കാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുമാർ പ്രാർമ്മനാക്രമം സംഖ്യാനം ചെയ്ത ഇൻസ്ലാം സംസ്കൃതി ഏതൊത്തിന്റെ സമാരാധ്യത അംഗീകരിക്കുകയും അതിന്റെ ശക്തിസിഖിക്കുകളും ജീവിതത്തിലാവാഹിക്കാൻ ആത്മാർമ്മായി ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പരകാരവും ഗ്രന്ഥങ്ങളും മറക്കാൻ തുടങ്ങുമ്പോഴേക്കും ഓർക്കാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുമാർ പ്രാർമ്മനാ നേരങ്ങൾ ചിട്ടപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. പ്രാണശാശ്വതത്തോൾക്കാൾ പ്രാമുഖ്യവും പരിശനനയും നൽകി ഇടവിട്ടിടവിട്ട നിസ്കാരക്കിയയനുവർത്തിച്ച് അത് ശരീരത്തിന്റെ പോലും സാഭാവമാക്കി മാറ്റിയ സത്യവിശ്വാസിക്ക് ഒരുവിന്മയത്തി ഒരസാധ്യതയാണ്. ഒരുപദേശത്തെ എല്ലാ നിമിഷങ്ങളിലും ഓർക്കാൻ കഴിയുമ്പോൾ വിശ്വാസിക്ക് മാർഗ്ഗദാനം വരുന്നീല്ല. ഭാതിക ജീവിതത്തിന്റെ പരാഭവങ്ങളിലും പ്രവൃദ്ധികളിലും ആത്മീയമായ പ്രകാശകിരണങ്ങൾ വർഷിച്ച് കർമ്മതലാത്ത വിശുദ്ധമാക്കാൻ സത്യവിശ്വാസിക്ക് സാധിക്കുന്നു.

ഒരുപദേശം തന്നെ കൈവെക്കിയാതെന്തെന്തോളം തന്റെ മാർഗം പിഴക്കിരുള്ളും ആത്മഭസമയും അചഞ്ചലമായി വർത്തിക്കുമെന്നും വിശ്വാസിക്ക് ബോധ്യമുണ്ട്. അയാൾ പ്രാർമ്മനാഡി നമസ്കാരകർമ്മങ്ങളിലൂടെ ആത്മശക്തി

വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും അതതെയും സമഷ്ടിയുടെ മോചനത്തിനായി വിനിയോഗിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. സത്യവിശാസി ദൈവത്തെയും ലോകത്തെയും തന്റെ ചിന്തയുടെ വേദിയിൽ അന്വേച്ചു നൃബസി തങ്കളുടെ വെള്ളംകേരാത്ത അറകളിലായി ഉറപ്പിച്ചുനിർത്തുകയല്ല ചെയ്യുന്നത്. രണ്ടും പരസ്പരംനിന്നുണ്ടോ വിരുദ്ധങ്ങളോ അല്ല. ഒരു ദിവ്യധാമാർമ്മത്തിന്റെ ഈ പുറങ്ങളായി ഇപ്പറ-പരങ്ങളെ കാണുവാനുള്ള മതബോധമാണ് സത്യവിശാസം വളർത്തിക്കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ളത്. ലാകിക്കജീവിതത്തെ ത്യാജ്യഗാഹ്യ വിവേചനപട്ടം അല്ലെങ്കിൽ വിധേയമാക്കിയാണ് പരലോകജീവിതത്തിലേക്കുള്ള പരിക്രമാണ് നിർവ്വഹിക്കുന്നത്. ഇപ്പരലോകജീവിതം ദൈവമാർഗ്ഗത്തിൽ രൂപപ്പെടുത്തി പരലോകപദ്ധതിലേക്ക് നീഞ്ഞുനോശ മാത്രമേ ജീവിതത്തിന്റെ ജയപരാജയങ്ങളുകുറിച്ച് വിധിപരായാണ് സാധിക്കുകയുള്ളൂ. തിരുസന്നിധിയിലെ ഇവ അഗ്രിപരീക്ഷയിൽനിന്ന് ആർക്കും മാറി നിൽക്കുക സാധ്യമല്ല. തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട മനുഷ്യനായി, വേദഗ്രന്ഥം നൽകപ്പെട്ടവനായി, മഹാമതിയായി മൂലിക്കപ്പെട്ട പ്രവാചകന്മുപ്പോലും അവസാന നാളിലെ പരീക്ഷകളിൽനിന്ന് ഒഴിവാക്കിയിരുന്നില്ല! അതറിയാവുന്നതുകൊണ്ടാണ് തന്റെ വിടവാങ്ങൽ പ്രസംഗവേളയിൽ തന്റെ മുന്നിൽ തട്ടിച്ചുകൂടിയ ജനസഹസ്രങ്ങളാട്ട് പ്രവാചകൻ തന്റെ ജീവിത ദാത്യത്തിന്റെ നിർവ്വഹണത്തെക്കുറിച്ച് അഭിപ്രായമാരാഞ്ഞത്. “അങ്ങ് ദാത്യം യമാവിധി പുർണ്ണതകിരിച്ചിരക്കുന്നു” എന്ന് അവരറിയിച്ചപ്പോൾ പ്രവാചകൻ തന്റെ ഭാഗ്യാതിരേകത്തിൽ ദൈവത്തിന് സ്ത്രീതി പറഞ്ഞു.

പരലോകജീവിതവും ഇപ്പരലോകജീവിതവും സമനായിച്ചാലേ ജീവിത പൂർണ്ണത കൈവരിക്കയുള്ളതുവെന്നും ജീവിതത്തിലെ സമസ്ത ചലനങ്ങളും വിലയിരുത്തപ്പെടുന്നുണ്ടെന്നും സത്യവിശാസി ഉറച്ചുകരുതുന്നു. ഒരു നേരത്ത് ദൈവത്തെയും സമഷ്ടിയെയും സ്വന്നഹിക്കാൻ കഴിയുക എന്ന താണ് ഇൻഡ്യാമിക സംസ്കൃതിയെന്ന് വ്യക്തിയും നമ്മ യഥപ്പിക്കുന്നു. മതത്തെയും രാഷ്ട്രത്തെയും അഭിനമായിക്കാണുന്ന സംസ്കാരം അങ്ങനെയാണ് പ്രാദുർഭവിക്കുന്നത്.

ലാകിക്കജീവിതത്തെ നിസ്സാരമായിക്കാണുകയും അതിൽനിന്ന് വെളിക്കുചാടി ബുമ്പദം തേടുകയും ചെയ്യുന്ന ജീവിതനിഷ്പയികൾക്ക് ഒരിക്കലും മോക്ഷം കൈവരിക്കില്ല. കാരണം, അവർക്ക് തങ്ങൾ തേടുന്ന ഇഷ്യരത്വത്തെക്കുറിച്ച് അറിയാൻ കഴിയുന്നില്ല.

ഉള്ളപ്പോറു കൈവിട്ടി—

ടുള്ളം കൈ നനക്കുവോനിവൻ

എന്ന് പഞ്ചദാക്കാൻ(ഭാഷാ പഞ്ചദശി) പറഞ്ഞതുപോലെ എവിടെയോ ചെന്ന് ഇരുളിൽ തപ്പുകയാണവൻ. മതത്തെയും രാഷ്ട്രത്തെയും സമ

നയിപ്പിക്കുവോൾ മാത്രമേ പുർണ്ണസത്യത്തെ സാക്ഷാത്കരിക്കാനും അതിഞ്ചു അനുശാതാക്ലായി മാറാനും നമ്മൾ സാധിക്കുകയുള്ളൂ.

രാഷ്ട്രീയത്തിൽനിന്ന് മതത്തെ മാറ്റിനിർത്തുവോൾ രാഷ്ട്രീയം അയർമി കളുടെയും അവിവേകികളുടെയും അവസ്ഥാനമായി പരിണമിക്കും. രാഷ്ട്രീയത്തിൽ മതത്തിൽനിന്ന് തട്ടിയക്കറുവോൾ മതം ജീവിതഗസ്തിയല്ലാത്ത എത്തോ അവധിക്കാരിയായഞ്ചുടെ സ്വപ്നഭൂമികയായവഗ്രേഷിക്കുകയും ചെയ്യും. അതിനാൽ മതവും രാഷ്ട്രീയവും അദ്ദേഹമായി വർത്തിക്കുന്നു. ഈ സവിശേഷ സമന്വയംബന്ധകാരം മറ്റു മതങ്ങളിലെലാനും ഇത്യും ശക്ത മായിക്കാണാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. മതത്തിഞ്ചു ആത്മക്കാരിക ഭോധം -യർമ ഭോധം-രാഷ്ട്രീയത്തിലേക്കാനയിച്ചു മതദർശനമായി ഇസ്ലാം ശ്രദ്ധിക്കുപ്പെടുന്നു.

സ്വഷ്ടിവായ ദൈവം പരമകാരുണിക്കും സർവശക്തനുമാണ്. എല്ലാ ജീവജാലങ്ങൾക്കും ദൈവം വ്യത്യസ്തമായ ജീവിതചര്യകൾ ചിട്ടപ്പെട്ടു തനിക്കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. സൃഷ്ടികളിൽ ഉത്കുഷ്ഠ പദമാൺ ദൈവം മനുഷ്യന് നൽകിയിട്ടുള്ളത്. ദൈവം മനുഷ്യൻ വിശേഷഭ്യാസി കൂടി സമ്മാനിച്ചു. സമ സ്വഷ്ടിങ്ങളെ സേവിക്കാനും ദൈവസന്നിധിയിലേക്കുയർക്കുന്നതാനും അവൻ മാത്രമാണ് ശക്തി സമ്മാനിച്ചത്. മനുഷ്യൻ്റെ ധർമ്മവും ദാതൃവും ഭോധവുംപെടുത്തി അവൻ്റെ പ്രയാസ പമം തെളിച്ചുകാടി അവനെ പിശ കാതെ നയിക്കാൻ ദൈവഹിതത്തിഞ്ചു വക്താക്കൾ, സംഖാഹകൾ കാലം കാലങ്ങളിൽ ജനപദങ്ങളിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. പ്രവാചകപരമ്പരയിലൂടെ പ്രകാശിതമായ ദൈവിക നിയമങ്ങളുടെ സമുച്ചയമാണ് ശരീഅത്ത് അമ്പവാ ജീവിതവ്യവസ്ഥ. ശരീഅത്ത് എന്ന പദത്തിഞ്ചു അർഥം തന്നെ മാർഗം അമ്പവാ ദൈവികമാർഗം എന്നാണ്. സാർമ്മകമായ മനുഷ്യജീവിതത്തിൽ സകലജനങ്ങായ ദൈവം ഒരുക്കിയേൽപ്പിച്ചു ജീവിതവ്യവസ്ഥയാണ് ശരീഅത്ത്.

“എല്ലാ വസ്തുക്കൾക്കും അവയുടെ സൃഷ്ടിപ്പ് നൽകുകയും പിന്ന മാർഗം കാണിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തവന്തെ അവൻ” (20: 50) എന്ന പുർണ്ണനിക പചനം പ്രതിനിധാനംചെയ്യുന്ന തത്ത്വം മറ്റൊന്നല്ല. ശരീഅത്തിഞ്ചു അനുശാസനങ്ങളെ അനുഡാവനും ചെയ്യുകയെന്നത് ഒരു സത്യവിശാസിയെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം അലംപ്യമായ ധർമ്മമാണ്. കാരണം “വിധികർത്തവ്യതും അല്ലോഹുവിനുമാത്രമാണ്.” (6: 57)

“പിന്ന നാം മതകാരുങ്ങളിൽ നിന്നുക്കൊരു ശരീഅത്ത് ഏർപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. അതിനെ നീ അനുശ്മിക്കണം. അറിവില്ലാത്തവരുടെ തന്നിഷ്ടങ്ങളെ പിൻപറ്റുത് (45: 18) എന്നുകൂടി പുർണ്ണിൽ ആവശ്യപ്പെടുവോൾ ഒരു വിശാസിയുടെ ധർമ്മിക ബാധ്യത അനുകരിപ്പിക്കാം. ശരീഅത്തിഞ്ചു

ദ്രോതന്ന് വുർആനും അതിൻ്റെ വിശദികരണമായ സുന്നത്തും ആകുന്നു. അതിനാൽ ശരീഅത്തിൻ്റെ ധമാർമ്മ നില ശ്രദ്ധിക്കുന്നതിന് വുർആനയും അതിൻ്റെ വിവരണമായ സുന്നത്തിനെയും പിൻപറ്റി നടക്കണം.

മനുഷ്യൻ ഒരു സാമുഹ്യജീവിയാണ്. അതിനാൽ അവകാശങ്ങളും കടമകളും നിർണ്ണയിക്കുന്ന നിയമങ്ങളുണ്ടായി. അത് വളർന്ന് വികസിച്ച് രാഷ്ട്രാന്തരീയ ബന്ധങ്ങളെപ്പോലും ചിട്ടപ്പട്ടത്തുന്ന രാഷ്ട്രനിയമങ്ങളുമുണ്ടായി.

ശരീഅത്ത് സാൽപാ വ്യത്യസ്തമാണ്. ഇന്റലാമിക് വിശാസമനുസരിച്ച് പുർണ്ണ ജീവിതമെന്നത് ഇപ്പറങ്ങളിലെ കർമ്മപ്രവഞ്ചത്തിൻ്റെ സമരയമാണല്ലോ. അതിനാൽ പ്രാപണികജീവിതത്തിലെ വിവാഹം, സാമ്പത്തിക ഇടപാടുകൾ, രാഷ്ട്രഭരണം, ശിക്ഷകൾ തുടങ്ങി പരലോകജീവിതത്തെ കൂടി ഉന്നംവെച്ചുള്ള വിശാസം, നമസ്കാരം, നോയ്, സകാത്ത് എന്നിവ കൂടി ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണ് മുസൽമാൻ ജീവിതവ്യവസ്ഥകൾ. ഈ വിഷയങ്ങൾല്ലാം ശരീഅത്ത് കൈകാര്യംചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങനെ ശരീഅത്ത് സാർവകാലികമായ സവിശേഷതകളുണ്ടിൽ കിടയറ്റ സവുർണ്ണ ജീവിതത്തെ വിഭാഗങ്ങം ചെയ്യുന്നതിനാൽ അടിസ്ഥാന വിഷയങ്ങളിൽ ഒരു മാറ്റം ആവശ്യമായിവരുന്നില്ലെന്ന് ഒരു മുസൽമാൻ വിശസിക്കുന്നു. ഇന്റലാമിക് ശരീഅത്ത് അമവാ ജീവിതവ്യവസ്ഥ പ്രവാചകജീവിതത്തിൻ്റെ ഇരു പത്തിമൂന്ന് വർഷത്തെ കാലയളവുകൊണ്ട് വ്യക്തമായി, പുർണ്ണമായി വെളിവാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്നും ആദാം മുതലുള്ള പ്രവാചകമനസ്സുകളിൽ വിളഞ്ഞ സവിശേഷാശയങ്ങളും ഇന്റലാം സാംഗ്രഹികരിക്കുന്നുവെന്നും ശരീഅത്തിൻ്റെ പുർണ്ണതയും കാലാതിവർത്തിതവും പ്രാഥാപികപ്പെട്ടിരിക്കുകയാൽ ഇനി മറ്റാരു പ്രവാചകൾ തിരുവുദയമുണ്ടാവുകയില്ലെന്നും ഒരു സത്യവിശാസി ആശ്രമായി വിശസിക്കുന്നു.

“ഇന്ന് ഞാൻ നിങ്ങൾക്ക് നിങ്ങളുടെ മതം പുർത്തീകരിച്ചുതൽക്കയും എൻ്റെ അനുഗ്രഹം നിങ്ങൾക്ക് സവുർണ്ണമാക്കുകയും ഇന്റലാമിനെ നിങ്ങൾക്ക് ജീവിതവ്യവസ്ഥയായി തുപ്പത്തിപ്പെട്ടുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു” (5: 3) എന്ന സുക്തം അതാണ് വെളിവാക്കുന്നത്.

ഒരു സത്യവിശാസിയെ സംബന്ധിച്ചേടതോളം ദൗഖ്യത്തിനും തപ്പിപ്പെടുന്ന ശരീഅത്തിനെ, തന്റെ ജീവിതത്തിൻ്റെ ഭരണാലക്കന്നെയ ഇഷ്ടം പോലെ കെട്ടാനും തോന്ത്രവോൾ അശിച്ചുശിക്കാനും അധികാരംനൽകുന്ന ഒരു കെട്ട നീതിമാന്ത്രമാക്കി ഭർത്തിക്കാനും അപഹരണിക്കാനുമൊരുപയേജ് ആവിവേകമാണ്.

മനുഷ്യന്റെ സംബന്ധിച്ചേടതോളം ദൗഖ്യത്തിനും അടിസ്ഥാനപരമായ അഞ്ച് അവകാശങ്ങളുടെ സംരക്ഷണം അത് ഭോപാപികകുന്നു. മതം, ജീവൻ, ബൃഥി, സത്ത്, സന്താനം എന്നിവയാണവ. മൂലിക്കം

എന്ന് പറയാവുന്ന ഈ പണ്ഡിതനാഭാസിങ്കലിലാണ് ഇന്റലാമിക ശരീഅത്ത് ഉയർത്തപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. അതിനാൽ അതിന്റെ സംരക്ഷണം മനുഷ്യനയയുടെ പരിവേഷമണിഞ്ഞുനിൽക്കുന്നു.

മതം മനുഷ്യനെ വന്നുമായ മുഗാവസ്ഥയിൽനിന്നുയർത്തുന്ന വരദാന മാണന ബോധം മുസൽമാൻ മനസ്സിൽ ദ്വാഷരൂഷമാണ്. അവൻ ആന രിക്ലോക്കറെ ഉണ്ടാക്കുന്നതും അവനെ ദൈവസന്നിധിലേക്കുന്നുവെ നാകുന്നതും അവൻ മതബോധമാണ്. അതിനാൽ വ്യക്തിയുടെ മതവി ക്ഷണിത്തിന്റെ സ്വത്തെതയും പവിത്രതയും ഇന്റലാം മുഖ്യമായി കാണുന്നു. “മതത്തിന്റെ വിഷയത്തിൽ യാതാരു നിർബന്ധവും ചെലുത്താൻ പാടില്ല” എന്നു (2: 256) “മതമർദ്ദനം കൊലപാതകത്തെക്കാൾ കരിനമാണെന്നു” എന്നു (2: 191) പ്രാഥാശിക്കുന്ന സത്യദർശനത്തിന്റെ അകാഖാരുളിനെ വികു തമാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നത് അവിവേകമാണ്. അരാതികളുടെ അസഹി പ്രണാതകൊണ്ടായാലും ആരാധകരുടെ അതിഭക്തികൊണ്ടായാലും അത് അക്ഷയതവ്യമാണ്.

സാമൂഹ്യ മാറ്റമാണ് ഏത് മാനവിക ഭർഷനവും വിഭാവനചെയ്യുന്നത്. വുർആൻ ഇതിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തമല്ല. അതുകൊണ്ടാണ് സത്യവേദത്തിൽ ഉടനേം ജനം (അനാന്) എന്ന പദം നിഃബന്ധനയിൽക്കുന്നത്. ജനങ്ങളിലാണ് വുർആൻ മാറ്റമാഗ്രഹിക്കുന്നത്. താനൊറയിൽ ബ്രഹ്മപദം കൊതിക്കുന്ന സാമാന്യ മാനസികാവസ്ഥയിൽനിന്നു തീർത്തും വ്യതിരിക്തമാണീ സമീപനം. പ്രവാചകൻ എന്നും സംസാരിച്ചത് ജനങ്ങളോടാണ്. പിടവാഞ്ഞൽ പ്രസംഗം വരെ പ്രവാചകൻ ആ നിഷ്കർഷ പാലിച്ചിട്ടുണ്ട്. അന്ന വിരെ നേരിൽ സംബന്ധിക്കാൻ കഴിയാതെപോയ ജനപദഞ്ചർക്കും കാലഗതിയിൽ തുടർന്നുവരുന്ന ജനപരമ്പരക്കും തന്റെ വച്ചല്ലുകൾ കൈമകാണമെന്ന് അവിടെക്കുറിയ ലക്ഷ്യത്തിൽപ്പരം വരുന്നവരോട് അദ്ദേഹമല്ലെന്നില്ല. ജനങ്ങളെ - സാമാന്യ ജനത്തെ - സാമൂഹ്യപുരോഗതിയുടെ അടിസ്ഥാന ഘടകമായി അംഗീകരിച്ച ലോകത്തിലെ ആദ്യത്തെ മതമാണ് ഇന്റലാം. സമൂഹ സംവിധാനത്തിലും ചരിത്രനിർമ്മിതിയിൽത്തന്നെന്നും ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടുന്നു അടിസ്ഥാനഘടകം സാമാന്യജനമാണെന്ന് ആദ്യമായി കണ്ടും സേലാഷിച്ചതും ഇന്റലാമാണ്. ഇത് നൈഴ്സ(Nietzsche)യുടെ കാഴ്ചപ്പൂർക്കിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമാണ്. പ്ലാറോവിന്റെ സമീപനത്തിൽനിന്ന് വ്യതിരിക്തമാണ്. എമേഴ്സൺ (Emerson) വിഭാവനംചെയ്തതിൽനിന്ന് വിഭിന്നമാണ്. ഇത് അലക്സിസ് കാറേൽ(Alexis Carrel) സപ്പനംകണ്ടതുപോലെയുമാണ്. പുരോഹിതമാരെയും ബുദ്ധിജീവികളെയുമല്ല ഇന്റലാം പരമാവലംബ മായിക്കണ്ടത്. സാമാന്യജനത്തിലാണ് ഇന്റലാം ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിച്ചത്.

നവദർശനത്തിന്റെ പ്രചാരണാർധം ചിലർ അദ്യസ്തവിദ്യരെയാണാഗ്രയിച്ചത്. ചിലർ സവർണ്ണ വിഭാഗത്തെ. ചിലർ സന്ധനരെ. ചിലർ വേലക്കാരെ.

മറ്റു ചിലർ സമൂഹത്തിലെ ഏതെങ്കിലുമൊരു ജനവിഭാഗത്തെ.

എന്നാൽ സാമൂഹിക മാറ്റത്തിനും വികാസത്തിനും പരമായ ഘടകങ്ങൾ സാമാന്യ ജന(അനാസ്)മാണ്ണന് ഇസ്ലാം വിശ്വസിച്ചു. ജാതിവർഗ്ഗവർണ്ണ ഭേദമനും സാമാന്യജനത്തോടാണ് ഇസ്ലാം സംസാരിച്ചത്. മാറ്റത്തിന് സമുഹമാണ് പ്രാരംഭക്കരമെടുക്കേണ്ടത്. സഹായായ, സ്ഥായിയായ മാറ്റം അതുവഴി മാറ്റമേ സാധ്യക്കുകയുള്ളൂ. “ഒരു സമൂഹം സ്വയം നന്നാവാൻ ശ്രമിക്കാതിടത്തോളം കാലം അല്ലാഹു അവരെ നന്നാക്കുകയില്ല” (13: 11). സമുഹത്തിലെ ഓരോ ആത്മകണാവും തന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ എങ്ങനെ സ്വപദിച്ചു-എന്ന് ദൈവം സ്വരൂപം വീക്ഷിക്കുന്നുണ്ടെന്ന വ്യർഥനിക സൂചന (74: 38) ആ തിരയിലേക്കാണ് വിരഞ്ഞപ്പുണ്ടുന്നത്. ഈത് വ്യക്തിയുടെ സാമൂഹികവാദ്യത കൂടി അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു.

നീതിയില്ലെന്നിയ കുടുംബ-സാമ്പത്തിക സമീപനം

അറബ് സംസ്കാരം എന്ന ശ്രമത്തിൽ ശ്രദ്ധപറ്റി ലഭ്യോണി (1841-1931) ഇങ്ങനെ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്: “സ്ത്രീവിമോചനത്തിൽ വുർആൻ വഹിച്ച പക്ഷ ഗഹിക്കണമെങ്കിൽ അറബികളുടെ സുവർണ്ണയുഗത്തിൽ സ്ത്രീയുടെ സ്ഥിതി പരിശോധിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈനാത്ത യുറോപ്പിൽ സ്ത്രീകൾക്കുള്ള സ്ഥാനമാണ് അന്ന് സ്ത്രീകവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നതെന്ന് ചരിത്രരേഖകളുണ്ട്. സ്വപ്നയനിലെ അറബികളിൽനിന്നാണ് യുറോപ്പ് സംഗ്രഹണങ്ങളും സദാചാരങ്ങളും പകർത്തിയത്. സ്ത്രീയെ ആദരിക്കുക എന്ന ശീലം യുറോപ്പർ അറബികളിൽനിന്നാണ് പരിച്ചത്. ഈസ്ലാമാണ്, കൊന്തുമത്തെല്ലാ സ്ത്രീയെ അധിക്കരിച്ചിരുത്തിയത്.

രാർമ്മത്തിൽ സ്ത്രീവിമോചനത്തിന്റെ മതദർശനവുമാണ് ഈസ്ലാം. ആത്യനിക വിശകലനത്തിൽ സ്ത്രീയും പുരുഷനും സമന്വാരാണ്. അതിനാൽ അവർക്കിടയിൽ ഈസ്ലാം തുല്യത സേപാഷിക്കുന്നു. സമൂഹത്തിന്റെ മെച്കങ്ങളായി ഇരുവർക്കും സമാന പ്രാഥുവ്യം നൽകുന്നു. എന്നാൽ കുടുംബത്തിന്റെ സ്വത്വവകാശത്തിന്റെ പ്രത്യേകിം വരുമ്പോൾ ‘പുരുഷന് രണ്ട് സ്ത്രീകളുടേതിന് തുല്യമായ ഓഹരിയുണ്ട്’ എന്ന പ്രസ്താവം എങ്ങനെ സാധ്യവാക്കും എന്ന് പെട്ടെന്ന് തോനിപ്പോകും. ഒരു വിശകലനം ഈവിടെ ആവശ്യമായിവരുന്നു.

സമൂഹത്തിന്റെ അവലംബവർലയാണ് കുടുംബം. ഭാര്യയും ഭർത്താവും ചെർന്നതാണത്. കുടുംബത്തിൽ സംതൃപ്തിയുണ്ടെങ്കിലേ സമൂഹത്തിൽ സ്വന്നതയുണ്ടാവു. വുർആൻ കുടുംബ നേതൃത്വം പുരുഷനും നൽകി. കുടുംബത്തിന് അകവും പൂരവുമായി രണ്ട് കർമ്മതലങ്ങൾ. ഗൃഹഭരണത്തിന്റെ ചുമതല സ്ത്രീകൾ. അവകാശങ്ങളിലും ചുമതലകളിലും ഭാര്യാഭർത്താക്ക നാർക്ക് തുല്യത. “അവരുടെ കടമകൾക്ക് തുല്യം ന്യായമായ അവകാശങ്ങളും അവർക്കുണ്ട്. പുരുഷരാർക്ക് അവരെക്കാൾ ഒരു പദവി കുടുതലുണ്ട്.”

കുടുകുടുംബത്തിൽ അടക്കിഭരിക്കലും ചൊൽപ്പടിക്കുകീഴിൽ അടിയാളാക്കി നിർത്തലും നിഷിഖമാണ്. ഭാര്യാദർത്താക്കന്നാർ പരസ്പരം അംഗീകരിക്കുകയും അനേകാനും കടമകൾ നിറവേറ്റുകയും ചെയ്യേണ്ടോ ഫുട്ടുജീവിതം സാർമ്മകമാക്കുന്നുള്ളൂ. അപ്പോൾ പുരുഷമാർക്ക് അവരേക്കാൾ ഒരു പദ്ധതിയുണ്ട് എന്നതിലേണ്ട് ഭാഷ്യമന്നാണ്?

ഉത്തരം പുർണ്ണനിൽ തന്നെയുണ്ട്:

“പുരുഷമാർ സ്ത്രീകളുടെ സരക്ഷകരാകുന്നു. അല്ലാഹു മനുഷ്യരിൽ പിലർക്ക് മറ്റുപിലരേക്കാൾ കഴിവു നൽകിയതിനാലും പുരുഷമാർ അവരുടെ മുതലുകളിൽനിന്ന് ചെലവഴിക്കുന്നതിനാലുമാണിത്”(4: 34). ഇതിന് അബ്ദാൻ മഹർമുദ് അബാദിഞ്ചേ (പുർണ്ണനിക ദർശനം ഏന കൃതിയിൽ) ഭാഷ്യം ഏറെ യുക്തിദ്വേമായിത്തോന്നി. അദ്ദേഹം വിശദീകരിക്കുന്നു:

“പ്രവർത്തനക്ഷമതയിൽ പുരുഷസഹജമായ മേന്തയും സാമൂഹ്യരംഗത്ത് അവർ നിർവ്വഹിക്കുന്ന പക്ഷം കുട്ടാംബജീവിതത്തിൽ വഹിക്കുന്ന ഭാരവു മാണ് ഈ സംരക്ഷണത്തിന് അവനെ സമർപ്പിനാക്കുന്നത്. ജീവിതസമര തതിന് സ്ത്രീയേക്കാൾ കരുതത് പുരുഷന്നാണ്. ബുദ്ധിപരവും കായികവും മായി പുരുഷനോള്ളാ കഴിവ് സ്ത്രീക്കുണ്ടായാൽ തന്നെ ഗർഭകാലത്തും മുലയുട്ടൽ കാലത്തും ഈ സമരത്തിൽനിന്ന് അവർ വിട്ടുനിൽക്കേണ്ടിവരും. അവർക്ക് ഉപജീവനം സംസാരിച്ചുകൊടുക്കാനും ശിശുപരിപാലനത്തിന് അവർക്ക് വേണ്ടതു സമയം നൽകാനും ഇതാവധ്യമാണ്. അവർക്ക് വിശ്രമത്തിൽനിന്നും ഗാർഹിക സ്വന്തതയുടെയും മാർഗ്ഗങ്ങൾ സുഗമമാക്കുവാനും പുരുഷന്നാണ് സാധിക്കുക.”

ഈ സമർപ്പനത്തിന് അനുപുരകമായി ശ്രദ്ധവും റിംഗ് റിംഗ് ഇങ്ങനെ പ്രസ്താവിക്കുകയുണ്ടായി: “പ്രതിമാസം രഥാച്ചക്കാലം ആർത്തവം മുലം സ്ത്രീ ഭേദരാസാധ്യമനുഭവിക്കുന്നു. ഭാസത്യജീവിതം ഒരു കുട്ടായ്മയാണെന്ന വസ്തുത കൂടി കണക്കിലെടുക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഏതു സമൂഹത്തിനും ഒരു നായകൻ വേണം. വ്യക്തികളുടെ അഭിപ്രായങ്ങളും താൽപര്യങ്ങളും ഭിന്നങ്ങളായിരിക്കും. അതിന്റെ പേരിൽ പരസ്പരം കലഹിച്ച് എക്കുവും സമാധാനവും തകരാതിരിക്കാൻ ഒരു നേതാവിന്റെ അഭിപ്രായമനുസരിച്ച് നീങ്ങിയേ പറ്റി. പൊതുനമ്പക്ക് അത് അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്. നേതൃത്വം വഹിക്കാൻ പുരുഷന്നാണ് കുട്ടായ്മ സമർപ്പാൻ.”

കുടുംബനാമൻ ഏന പദ്ധതി ആവശ്യമാണോ? കുടുംബവും സമൂഹവും ദന്തിലധികം പേരുടെ സംഘാതമാണെന്നതിനാൽ കാര്യങ്ങൾ യഥാവിധി നടത്തിക്കുക എന്നതുശ്രദ്ധപ്പെടാതെയുള്ള ചുമതലകൾ നിർവ്വഹിക്കാൻ ഒരു ദാർശനാഹകൻ ഉണ്ടായിരിക്കുണ്ടാണ്. ആധുനിക സമൂഹശാഖാപ്രത്യേകം അതാവശ്യപ്പെടുന്നു. അത്തരമൊരു പദ്ധതിയുടെ അഭാവത്തിൽ താളം സുക്ഷിക്കു

വാനും അച്ചടക്കം പാലിക്കുവാനും പ്രയാസമാണ്. കൂത്തഴിഞ്ഞ, താറുമാറായ ദുഷ്ടിൽ വരും. ക്രമതിലവിടെ അരാജകത്വം-കുടുംബപരമായ അരാജകത്വം- അരങ്ങേറും. അതിനാൽ ‘മേൽക്കൈച്ചെച്ചാല്ല’ സുക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു പോകുന്ന ഒരു നായകൻ അത്യാവശ്യമാണ്. ‘തെറ്റിലിക്കപ്പെട്ട മതം’ എന്ന ശ്രദ്ധത്തിലെ പരാമർശം പോലെ നായകത്വം ആരെയേൽപ്പിക്കണം എന്ന താണ് വേണമെങ്കിൽ ചർച്ചചെയ്യപ്പടാനുള്ള പ്രശ്നം.

കുടുംബനാമനായി ഓന്നുകിൽ പുരുഷൻ അബ്ലൂഷിൽ സ്റ്റ്രീ, അതുമല്ലകിൽ ഇരുവരുടെയും കുട്ടായ്മ.

ഭിന്ന രൂചി പ്രകടിയുടെ സവിശേഷതയാണെങ്കിലും(അമവാ സാന്ദര്ഭമാണെങ്കിലും) പ്രയോഗരംഗത്ത് അതേരെ പ്രയാസങ്ങളുണ്ടാക്കാറുണ്ട്. കുട്ടായ്മ സമൂഹത്തിന്റെ ശക്തിയാണെങ്കിലും സാമ്പത്തിന് പറ്റിയതല്ല. സംഘടനാ ശാസ്ത്രത്തിൽ കുടുമെന്തുത്വം (Collective Leadership) ആശാ സ്വയമ്പ്ലാനും കുട്ടായ്മ വിചാരവിശകലനം സാധിച്ച് നിർവ്വഹണായിക്കാറം ഒരാളിൽ അർപ്പിക്കു എന്നതാണ് ആരോഗ്യകരം എന്നും പരിയാറുണ്ട്. അവിടെ വ്യക്തിനേതൃത്വം(Individual Leadership) സമുദയംചെയ്യുന്നു. കുടുംബം ഒരു യുനിറ്റായി പരിഗണിക്കപ്പെടുമ്പോൾ അതിലെ വ്യക്തികളെല്ലാം രക്ഷണഭാരം ഒരുപോലെ കയ്യേറ്റ് നടത്തണം എന്നു പറയുന്നത് ആദർശപരമായിതേനാനാമെങ്കിലും പ്രയോഗക്ഷമമല്ല. “രക്ഷയന്തി പരസ്പരം” (അനേകാനും രക്ഷിക്കുന്നു) എന്ന നില പഠരബോധം വല്ലാതെ വളർന്ന പ്രഖ്യാദ സമൂഹത്തിലേ പ്രതിക്ഷീകരാൻ പറ്റി. കുടുംബത്തിൽ നിഷ്ക്രിയത വിളയിക്കുന്ന ജീവിക്കതയോ ചുമതലകളുടെ പേരിൽ അനേകാനും തല്ലിന ദുരവസ്ഥയോ ഉണ്ടാവരുതെന്ന് ഇന്റലാം ആഗ്രഹിക്കുന്നു.

സ്റ്റ്രീ, പുരുഷൻ-ഇവരിൽ കുടുംബാധിപത്യത്തിന് ആരാണ് കുടുതൽ അനുയോജ്യരും? അതുശ്രേക്കാളെങ്കിന്ന ബാധ്യതകൾ നിറവേറ്റാനാവശ്യമായത് വിചാരമോ വികാരമോ? വിചാരം എന്നതാണ് വ്യക്തമായ ഉത്തരം. ശരിയായ മാർഗത്തിൽനിന്ന് ചിന്തയെ കാട്ടുകയെന്ന തീക്ഷ്ണമായ വൈകാരികതയിൽനിന്നും സംഗതികളെ നിയന്ത്രിക്കുന്നത് വിചാരമാണ്. അന്നിലയിൽ പുരുഷന്നാണ് തല്ലി വിചാരപ്രധാനമായ പ്രകടിയും ജീവിതസമരത്തെ നേരിടാനും അതിന്റെ ഭാരങ്ങൾളഡ്യും പ്രതിബന്ധങ്ങളഡ്യും അഭിമുഖീകരിക്കാനുള്ള കഴിവിലും കാരണമായി കുടുംബനായകത്വത്തിന് സ്റ്റ്രീയെ ക്കാർ കുടുതൽ അർഹനെന്ന് വ്യക്തമാണ്.

കുടുംബ നായകത്വമെന്നത് കുടിയാലോചനയുടെയോ പരസ്പര സഹകരണത്തിന്റെയോ നിഷേധത്തിൽനിന്ന് പിരിവിയെടുക്കുന്ന ഒന്നാണ്. തികഞ്ഞ പരസ്പര ധാരണയുടെയും ശക്തമായ സ്നേഹബന്ധങ്ങളുടെയും അടിസ്ഥാ

നത്തില്ലെങ്കിൽ നേതൃത്വത്തിനേ വിജയിക്കാൻ കഴിയു. കുടുംബത്തിന്റെ ആദ്യ ന്തര രംഗത്ത് ഈ ചെത്തന്മുഖം പ്രസർപ്പിക്കാനുള്ളതാണ് ഇസ്ലാമിന്റെ ഏല്ലാ നിർദ്ദേശങ്ങളും. ഭിന്നപ്പീരീശ്വര്യും മതാരത്തിന്റെയും സ്ഥാനത്ത് സ്വന്നഹവും സഹകരണവും പരസ്പരധാരണയും വളർത്തുവാനാണതാഗ്രഹിക്കുന്നത്.

പിന്തുടർച്ചയാണ് സ്വത്തിൽ സ്വന്തീയുടെ ഇരട്ടി പുരുഷന് നൽകണമെന്ന നിർദ്ദേശിക്കുന്ന മതതലം സ്വന്തീപുരുഷരുകിടയിൽ തുല്യത പ്രഖ്യാപിക്കുന്ന എന്നത് വിരോധാഭാസമായിതേതാനിയേക്കാം. എന്നാൽ സുക്ഷ്മ വിശകലനം നമ്മുടെ ധാരണ. തിരുത്താൻ സഹായിക്കും. ‘സ്വന്തീയുടെതിന്റെ ഇരട്ടി’ ലഭിക്കുന്ന പുരുഷൻ ഒന്നാമതായി ഭാര്യക്കും രണ്ടാമതായി കുടുംബത്തിനും വേണ്ടി തന്റെ സവത്ത് ചെലവഴിക്കാൻ ബാധ്യസ്ഥനാണ്. അപ്പോൾ കുടുംബപരമായ കർമ്മബാധ്യതകളില്ലാത്ത സ്വന്തി, സവത്തിൽ കുടുതൽ അനുഭവിക്കുന്ന എന്നതാണ് യാമാർമ്മം. ബാധ്യതകളേറെ വിധിച്ചുകൊണ്ടാണ് സവത്തിന്റെ വിഹിതക്കുടുതൽ ഇസ്ലാം പുരുഷന് നൽകിയിട്ടുള്ളത്. സ്വന്തീയപ്പോലെ മുന്നിലോലാന് മാത്രമാക്കാശപ്പെടുകയും കൈപ്പറ്റുകയും ചെയ്യുന്ന പുരുഷൻ കുടുംബനാമമെന്തെന്നും ബാധ്യസ്ഥനാണ് എന്നെന്ന നിർവ്വഹിക്കും എന്നൊന്നാർക്കേണ്ടതാണ്. ഇസ്ലാമിക വിധിയുടെ പ്രസക്തി അപ്പോഴാണ് ബോധ്യപ്പെടുക.

സാധാരണഗതിയിൽ പുരുഷൻ സവത്ത് മുഴുവൻ ഭാര്യയുടെക്കാളുണ്ടുന്ന കുടുംബത്തിന്റെ സംരക്ഷണത്തിനായി ചെലവ് ചെയ്യുന്നു. ഭാര്യ എത്ര വലിയ സവന്നായാലും കുടുംബസംരക്ഷണ ബാധ്യതയില്ലാത്തതുകൊണ്ട് അതിലേക്കായി ഒന്നും ചെലവഴിക്കേണ്ടിവരുന്നില്ല. പുരുഷന് അവളുടെ സമ്മതത്താട്ടുകൂടിയില്ലാത്ത അതിലൊരു ചില്ലി പോലും ഉപയോഗിക്കാനും വയ്ക്കാം. ഒന്നുമില്ലാത്തവർക്കെന്നൊപ്പോലെ അവർക്ക് വേണ്ടതു ചെയ്യാൻ പുരുഷൻ ബാധ്യസ്ഥനാണ്. അവന്തു ചെയ്യുന്നില്ലെങ്കിൽ അതിനെന്തിരെ പരാതിപ്പൊരാൻ അവർക്കുവെക്കാശമുണ്ട്. ഇസ്ലാമിക നിയമം അവർക്കുനുകൂലമായി നിൽക്കുന്നു.

നീതിയുടെ വെളിച്ചത്തിലും പുരുഷന് ലഭിക്കുന്ന അളവിൽ ഭൂസ്വത്ത് നേടാൻ സ്വന്തി അർഹയല്ല. കാരണം അവളുടെ ഏല്ലാ ചെലവുകളും വഹിക്കാൻ പുരുഷൻ ബാധ്യതപ്പെട്ടവനാണ്. സാമ്പത്തിക ബാധ്യതകൾ എറ്റവും കുക്കേണ്ട സന്ദർഭങ്ങൾശിൽ ഇസ്ലാം സംസ്കൃതിയനുസരിച്ച് സ്വന്തീകൾ വിരുദ്ധമാണ്.

അവർക്ക് പുത്രി, ഭാര്യ, മാതാപി, സഹോദരി എന്നിങ്ങനെ ഏതവസ്ഥയിൽ നിലകൊള്ളുന്നോഴ്യും അഭിമുഖമായുള്ള പുരുഷൻ-പിതാപി, ഭർത്താപി, മകൻ, സഹോദരൻ- അവളെ രക്ഷിക്കാൻ കടപ്പെട്ടവനാണ്.

അപ്പോൾ സ്വന്തീയുടെ കൂട്ടി ചെലവ് വഹിക്കാൻ ബാധ്യതപ്പെട്ട പുരുഷൻ

ഷന്ന് ഇരട്ടി സ്വത്ത് കൊടുക്കുന്നതാണ് നീതി. സ്ത്രീയുടെ സുരക്ഷിതത്വം തിനു കുടി അതാവശ്യമാണ്. സാമ്പത്തിക കാര്യത്തിൽ സ്ത്രീക്കും പുരുഷനും സമാനത നൽകിയ ഇന്റലാം പിന്തുടർച്ചാവകാശത്തിൽ സമതാം കര്ത്തപിക്കാതിരുന്നത് തീർത്തും നീതിപുർവ്വകമാണ്. അത് പ്രായോഗികതയാണ് നിദർശനവുമാണ്. സ്ത്രീക്ക് സാമ്പത്തിക ശേഷിയുണ്ടെങ്കിലും വിവാഹാനന്തരം ഭർത്താവ് ചെലവിനു കൊടുക്കണം എന്നാണ് ഇന്റലാമിക വ്യവസ്ഥ. ഭർത്താവോ രക്ഷിതാവോ ഇല്ലെങ്കിൽ സ്ത്രീക്ക് പൊതുവജനാ വിൽനിന്ന് ചെലവിന് നൽകണം. കുട്ടികളുടെ ചെലവും ആ രീതിയിൽ തന്നെ. പിതാവിനോ പിതാവിരുൾ വീട്ടുകാർക്കോ ആണ് അതിരുൾ ചുമതല. ഇക്കാരണത്താലാണ് പുരുഷനും സ്ത്രീക്കുമിടയിൽ സാമ്പത്തിക സന്തുലിതാവസ്ഥ നിലനിർത്താനും കുടുംബവാരം പേരുന്ന പുരുഷനോട് അനീതി ചെയ്യാതിരിക്കാനും ഇന്റലാം സ്ത്രീയുടെ ഇരട്ടി പുരുഷന് വ്യവസ്ഥ ചെയ്തത്.

സ്ത്രീപുരുഷമാർക്കിടയിൽ സമ്പൂർണ്ണ സമതമാണ് ഇന്റലാം കൽപിച്ചിട്ടുള്ളത്. പ്രകൃതിപരമായ യോഗ്യതകൾ, നൈപുണ്യം, ബാധ്യതകൾ എന്നിവയിലുള്ള വ്യത്യാസമേ സ്ത്രീപുരുഷമാർക്കിടയിലുള്ള മാനുഷികാടിസ്ഥാനത്തിൽ വ്യത്യാസമെന്തുമില്ല. മതപരവും ആത്മയിച്ചമായി “ആണോ പെണ്ണോ ആവട്ടു, ധമാർമ്മ വിശ്വാസിയായിരക്കാണ്കും ആർ സർക്കരമമനുഷ്ഠിച്ചാലും സർക്കപ്രവേശത്തിന് സമർഹിത ലഭിക്കും, അവരോട് ഒക്കും അനീതി കാണിക്കുകയില്ല.” (അനീസാഅം: 124)

ഉടമാവകാശത്തിലും ധനവിനിമയാവകാശത്തിലും സ്ത്രീപുരുഷ ദേഖില്ല.

“പുരുഷമാർ സന്ധാദിച്ചതിരുൾ വിഹിതം അവർക്കുണ്ട്. സ്ത്രീകൾ സന്ധാദിച്ചതിരുൾ വിഹിതം അവർക്കും.” (അനീസാഅം: 32)

പിന്തുടർച്ചാവകാശത്തിൽ സ്ത്രീയുടെ ഇരട്ടി പുരുഷനും നൽകിയത് ജീവിതത്തിൽ പുരുഷൻ വഹിക്കാൻ ബാധ്യതപ്പെട്ട ഉത്തരവാദിത്വങ്ങൾ പരിഗണിച്ചാണ്. വിവാഹിതനായ ശേഷം ഭാര്യയുടെയും കുട്ടികളുടെയും കുടുംബത്തിനും മുഴുവൻ ഭാരവും വഹിക്കേണ്ടത് പുരുഷനാണ്. ക്രിമിനൽ നഷ്ടപരിഹാരവും പ്രായശ്വിത്തവും നൽകേണ്ടതും അവൻ തന്നെ. ഇതെല്ലാം കൊണ്ട് പുരുഷൻ സ്ത്രീയുടെ ഇരട്ടി വാങ്ങുന്നതിന് നീതികരണമായി വിവാഹിതയോ വിധവയോ ആയ ഏതവസ്ഥയിലും സ്ത്രീയുടെ ക്രഷണത്തിനും മറ്റാവശ്യങ്ങൾക്കും വ്യവസ്ഥ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. വിവാഹിതയാണെങ്കിൽ അവഭൂ രക്ഷിക്കാൻ ഭർത്താവുണ്ട്. പിടിലിറിക്കുന്നവളോ വിധവയോ ആശാക്കിൽ അവകാശംകുട്ടിയ ധനം പ്രയോജനപ്പെടുത്താം. രണ്ടു പേരുടെയും ബാധ്യതകളിലുള്ള വ്യത്യാസമാണ് അനന്തരാവകാശത്തിരുൾ

അന്തരംതിന് നിബന്ധം.

ഇന്നി ധനവിനിയോഗത്തക്കുറിച്ച് സാൽപാ: ഉറന്മറ്റ സമഗ്ര സാമ്പദിക ദർശനം പോലെ, ഇസ്ലാം സമ്പത്തിന്റെ സമസ്ത മേഖലകളെയും പര്യവേക്ഷണത്തിന് വിധേയമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ധർമ്മാർഗത്തിലൂടെ നേടിയ അർമ്മമുപയോഗിച്ച് കാമം സാധിക്കുന്നവർ മോക്ഷം കൈവരുന്നു എന്ന പുരുഷാർമ്മങ്ങളുടെക്കുറിച്ചുള്ള പൊന്തവ സമീപത്തിനു പോലെ നിയമവിധേയ മായ മാർഗത്തിലൂടെ കൈവരുന്ന ധനത്തിന്റെ ഉടമാവകാശം ഇസ്ലാം നിശ്ചയിക്കുന്നില്ല. ധനം സുക്ഷിക്കലും ധനവിനിയോഗത്തിൽ ലുഖ്യക്കാണിക്കലും സ്വാഭാവികമാണെന്ന് ഇസ്ലാം സുചിപ്പിക്കുന്നു. “ഹൃദയങ്ങളിൽ പിശുക്ക കുടിയിരുത്തപ്പെട്ടിരക്കുന്നു” എന്ന വചനം അതിനു സാക്ഷ്യമാണ്. ‘എന്നേൻ, നിന്നേൻ’ എന്ന ചിന്ത അൽപ്പമനസ്സുകളുടെതാണെന്നും ഉദാരമനസ്സുകൾക്ക് ലോകമാണ് കുടുംബം എന്നും നാമരിയുന്നുവെക്കിലും ജീവിത ധാരാർമ്മ അഞ്ജിലേക്ക് കണ്ണോടിച്ചാൽ സ്വസ്ഥാനങ്ങൾക്കു വേണ്ടി കരുതിവെക്കാനുള്ള ആഗ്രഹവും മറ്റും ജനസാമാന്യത്തിന്റെ സഹജ പ്രകൃതമാണെന്ന് കാണാൻ കഴിയും. ഈ ധാരാർമ്മത്തിലേക്ക് വൃദ്ധാരൻ വിരുദ്ധചൂഢിയിട്ടുണ്ട്. സന്താനങ്ങൾക്കായി സംഭരിച്ചു വെക്കുന്ന ധനം സമ്പത്തിന്റെ രൂപത്തിൽ നിക്ഷേപിക്കപ്പെട്ട അധ്യാത്മാണാണ് ഇസ്ലാം കരുതുന്നത്. അതിനാൽ അത് നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടതല്ല. എന്നാൽ വ്യക്തിയുടെ പ്രകൃതിദത്തവും ധർമ്മാധിഷ്ഠിതവുമായ അഭിലാഷങ്ങൾ പൂർത്തികരിക്കുന്നതിനും സമൂഹതാൽപര്യങ്ങൾ പരിരക്ഷിക്കുന്നതിനും പോരുന്ന നിയന്ത്രണങ്ങളും നിയമനിഷ്കർഷകളും ഇസ്ലാം വരച്ചെരുത്തുകിയിട്ടുണ്ട്.

“അല്ലാഹുവിലും അവൻ ദുതനിലും വിശസിക്കുക. അവൻ നിങ്ങളെ പ്രതിനിധികളാക്കിയ സമ്പത്തിൽനിന്ന് നിങ്ങൾ ചെലവഴിക്കുകയും ചെയ്യുക” (അൽഹദിഃ: 7) എന്ന സുക്തം വിളിച്ചറിയിക്കുന്നതു പോലെ ധനവിനിയോഗ സന്ദർഭത്തിൽ പ്രവാചകനിലും അവതീർണ്ണമായ ദൈവഹിതം വിസ്മർഖിക്കരുത്. വ്യക്തിയുടെ ഭോഗലോകവും പ്രപലവുമായ ഹിതാഹിതങ്ങൾക്ക് വിധേയമായല്ല ധനവിനിയോഗം നടക്കേണ്ടത്. സമ്പത്തിന്റെ സർവാ യികാരിയായ ദൈവത്തിന്റെ പ്രതിനിധിയാണ് താനേന്നാർത്തതു വേണം ഓരോ ചില്ലിയും ചെലവാക്കാനും നാളേക്കുവേണ്ടി സമൂഹിക്കാനും. സാമൂഹ്യ പ്രയോജന പ്രവാന്മായ വിഭാവനകളോടെയാണ് ദൈവം സമ്പത്തിനെ മനുഷ്യരും കരുതിലേക്ക് പിച്ചതെന്ന തെളിവെന്ന ബോധ്യത്തോടെ വേണം ധനവിനിയോഗം സാധിക്കുവാൻ. ധനം സാരൂപിക്കുന്നതാവും തന്റെ വ്യക്തിധർമ്മങ്ങൾ പൂർണ്ണമായും നിർവ്വഹിച്ച് മിച്ചാം വരുന്നതുമാവണം.

സമ്പത്തിന്റെ ദുരുപയോഗം പോലെ തന്നെ നിരുപയോഗവും അധ്യർമ്മമാണ്. ഏറ്റവും കുന്നുകുടുന്ന സമ്പത്ത് സാമൂഹ്യമായ അസംയുക്തികൾ

കാരണമാകും. ശരീരത്തിന്റെ ഏതെങ്കിലും മൊരും ഭാഗത്ത് ശൈവത്തിലെപ്പെടുന്ന പോഷകങ്ങൾ പോലെ വിനാശകാരിയാണ്. അളവറു ധനം വ്യക്തിയുടെ ധർമ്മബോധത്തെ ശിഖിലമാക്കുകയും അരുതായ്മകളിലേക്ക് അവനെ നയിക്കുകയും ചെയ്യും. ലോകത്തുണ്ടായിരക്കാണ്ഡിക്കുന്ന സാമൂഹ്യത്തിനുകളുടെ ഉറവിടം സന്ദർഭത്തിന്റെ അനിയന്ത്രിതമായ അധികതയും തജ്ജന്മമായ അതിഭോഗത്വവുമാണെന്ന് സാമൂഹ്യശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. മദ്യപാനവും മധ്യക്കുമരുന്നിന്റെ ഉപയോഗവും വ്യാപിച്ചാരവും ചുതാചുവുമെല്ലാം അവിടെ പിരിവിയെടുക്കും; പ്രവൃദ്ധമാകും. സമൂഹത്തിന്റെ സന്തുലിതത്വം നഷ്ടപ്പെടുന്നതും ധനപ്രമാത്രത്തെക്കാണ്ഡാണ്.

യർമ്മാവലംബിയായി രൂപകൽപ്പന ചെയ്ത സമുദായ ശിൽപ്പത്തിന്റെ അടിപ്പടവിളക്കാൻ പോരുമാർ ദുർഘട്ടിയുറുത്തുനിൽക്കുന്നതാണ് അനിയന്ത്രിതമായി വളർന്നുവരുന്ന ധനക്കേന്ദ്രീകരണം എന്നറിയുന്നതുകൊണ്ടാണ് ഇസ്ലാം സംസ്കൃതി അതിനെന്തിരെ നിതാന ജാഗ്രത പുലർത്തിപ്പോരുന്നത്. ഇസ്ലാം ഉടമാവകാശത്തെ നിരോധിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ അതിന്റെ അനിയന്ത്രിതമായ, അപ്രതിരോധ്യമായ പ്രവൃദ്ധിയെയും കേന്ദ്രീകരണ തെയ്യും തടയാൻ ശ്രമിക്കുന്നു.

“സന്ദർഭ നിങ്ങളിലെ ധനികരിൽ മാത്രം കരണ്ടാതിരിക്കാൻ വേണ്ടി....”
(അൽ-ഹാശ്ര: 7)

സത്യവിശാസികൾ ധനികരിൽ ദേശമന്മേയു മകയിൽനിന്ന് മദ്ദൈനയിലേക്ക് പലായനം ചെയ്തപ്പോൾ അവരുടെ കൈകളിൽ കരുതിയിരിപ്പുകളോ നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഒഴിഞ്ഞ കഴുമായത്തിയ മുഹാജിരുകളെ ഫുദയ പുർവ്വം സ്വാഗതംചെയ്ത അൻസ്വാരുകൾ, തങ്ങളുടെ സ്ഥാവരജംഗമ സ്വത്തുക്കൾക്ക് അവരെ ഒരുപോലെ പകാളികളാക്കി. ചരിത്രപ്രമാത്മക രഹസ്യവും!

“തങ്ങളുടെയടുക്കൽ സദ്വേശം വിട്ടു വന്നവരെ അവർ സ്വന്നഹിക്കുന്നു. അവർക്കു കൊടുത്ത സന്ദർഭിൽ അവർ ആഗ്രഹം വെക്കുന്നില്ല. അവർക്ക് ആവശ്യമുണ്ടാക്കിൽ പോലും അവർ സ്വന്തത്തെക്കാൾ അനുഭർക്ക് മുൻഗണന നൽകുന്നു” എന്നാണ് ആദർശത്താൽ ആവേശിത്തമായ ആ സ്വിശ്രഷ്ട മനോഭാവത്തെ വുർജ്ജരിൽ(അൽ-ഹാശ്ര: 9) കീർത്തിക്കുന്നത്. കാലം കൂറേ കഴിഞ്ഞു. അൻസ്വാരിലെ സന്ദർഭക്കും മുഹാജിരുകൾക്കും തമിലുള്ള സാമ്പത്തികമായ അന്തരം കൂടിവന്നു. സാമൂഹ്യമായ സന്തുലിതത്വം നഷ്ടപ്പെട്ടു പോലെ തോന്നി. സാമ്പത്തികമായ താളപ്പിം ഇസ്ലാമിക സകലപ്പത്തിലുള്ള സമൂഹ സംവിധാനത്തിന്റെ പൊലിമ കെടുത്തിയേക്കുമോ എന്ന് പ്രവാചകനാശിച്ചു. ഒരിക്കൽകൂടി അൻസ്വാരിന്റെ നല്ല മനസ്സിനുവേണ്ടി അപേക്ഷിക്കുന്നത് ദംഗിയല്ലെന്നു കരുതി വിഷമിക്കുകയാ

യിരുന്നു പ്രവാചകൻ. അപ്പോഴാണ് ബന്ധുന്നദിൽ സംഭവം നടന്നത്. ഭാഗ്യവ ശാൽ യുദ്ധമുണ്ടായില്ല. ഉടന്തിയനുസരിച്ച് ബന്ധുന്നദിൽ ഗോത്രക്കാരുടെ സമ്പത്തു മുഴുവൻ മുഹമ്മദ് നമ്പിക്ക് ലഭിച്ചു. അനുശാസിക്കപ്പെട്ട വ്യവ സ്ഥായനുസരിച്ച് യുദ്ധമുണ്ടാക്കാതെ ശത്രുക്കളിൽനിന്ന് ലഭിക്കുന്ന സമ്പത്ത് അല്ലാഹുവിനും റിസുലിനുമുള്ളതാണ്. യുദ്ധം നടന്നിരുന്നുവെങ്കിൽ സമ്പത്തിൽ അഖിൽ നാല്പ് ഭാഗം യോദ്ധാക്കൾക്കും അവഗ്രഹിച്ചിച്ച് അഖിൽ ഒരു ഭാഗം അല്ലാഹുവിനും റിസുലിനും എന്നാണ് വിധി. ഈത് ദൈവത്തെ മായ ഒരു സ്വർമ്മാണന്നു കരുതിയ പ്രവാചകൻ അൻസാറിനും മുഹാജിരുകൾക്കുമിടയിൽ അത്രയെക്കില്ലും സാമ്പത്തിക സമത്വം സാധിക്കേണ്ട എന്നു കരുതി സമ്പത്ത് മുഴുവൻ മുഹാജിരുകൾക്ക് നൽകി; അൻസാറിൽ താരത മേരുന പാവങ്ങളായ രണ്ടുപേരെങ്കും.

ഈ നടപടിയെ വൃർത്തിപ്പി ഇങ്ങനെ പരാമർശിക്കുന്നു. “രാജ്യവാസികൾ ഇൽനിന്ന് അല്ലാഹു തന്റെ ദുതന്ന് യുദ്ധമെച്ചിവാക്കി വാങ്ങിക്കാടുത ധനം അല്ലാഹുവിനും അവരുടെ ദുതന്നും തന്റെ അടുത്ത കുടുംബത്തിനും അനാ മർക്കും അഗതികൾക്കും വഴിയാത്രക്കാർക്കും അവകാശപ്പെട്ടതാണ്. ധനം ധനികർക്കിടയിൽ മാത്രം കരഞ്ഞിത്തിരിയാതിരിക്കാൻ വേണ്ടി. പ്രവാചകൻ നിങ്ങൾക്ക് നൽകിയിൽ സ്വീകരിക്കുകയും വിലക്കിയത് വർജ്ജിക്കുകയും ചെയ്യുക. അല്ലാഹുവിനെ സൃഷ്ടിക്കുക. അല്ലാഹു കരിന്മായി ശിക്ഷിക്കുന്ന വന്നാണ്. സഭവനങ്ങളിൽനിന്നും സഭത്തുകളിൽനിന്നും ബഹിഷ്കൃതരായി പലായനം ചെയ്ത പാവങ്ങൾക്കുള്ളതാണ്. അല്ലാഹുവിന്റെ പൊരുത്തവും അനുശൃംഖലയും കാംക്ഷിച്ചാണ് അത് ചെയ്തത്. അവർ അല്ലാഹുവിനെയും പ്രവാചകനെയും സഹായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അവരാണ് സത്യവാഹാർ.”(അൽഹാഡ്: 7, 8).

കൃട്ടംബ-സമുഹി ബാധ്യതകൾ

ങ്ങിന്തൽ ദൈവം സകല സൃഷ്ടികളെയും വിളിച്ചുചേർത്ത് ഇങ്ങനെന അറിയിച്ചു: “എൻ്റെ കൈവശം ഒരു നിധിയുണ്ട്. ഞാനത് നിങ്ങൾക്കെല്ലാമായി സമ്മാനിക്കാൻ പോവുകയാണ്.” മനുഷ്യനൊഴിച്ച് മറ്റൊരുവരും ഒരേ ശബ്ദം തതിൽ തങ്ങളുടെ വിപ്രതിപത്തി പ്രകടിപ്പിച്ചു. അപ്പോൾ മനുഷ്യൻ ഇങ്ങനെ പ്രതികരിച്ചു: “സകലജനങ്ങായ ദൈവമേ, ഞാനത് സന്തോഷത്തോടെ സ്വീകരിച്ചുകൊള്ളാം.”

ദൈവം സംംപ്രീതനായി. ദൈവസൃഷ്ടികളായ സകല ചരാചരങ്ങളാലും നിരാകരിക്കപ്പെട്ട നിധി. അതെന്നാണനന്നായുകയോ അറിയാനുള്ള ഉദ്ദേശം കാണിക്കുകയോ ചെയ്യാതെ മനുഷ്യൻ കാണിച്ച വിവേകത്തിന്റെ തികവിലും ദൈവത്തിലുള്ള ദുഃഖമായ വിശ്വാസത്തിലും സംംപ്രീതനായ ദൈവം നിധി മനുഷ്യരെ ഏൽപ്പിച്ചുനഗ്നപ്പിച്ചു. വുർആൻ വ്യക്തമാക്കിയതുപോലെ മനുഷ്യൻ ദൈവത്തിന്റെ ഭൂമിയിലെ പ്രതിപുരുഷൻ മാത്രമല്ല, നിധിസുക്ഷിപ്പു കാരൻ കൂടിയാണ്.(പല ഭാർഷനികൾമാരും വ്യാപ്താതാക്കളും ആ നിധിയെ ഭിന്നരീതിയിൽ വിശദിക്കിച്ചിട്ടുണ്ട്. പ്രതിഭാഷകതി അമാവാ വിശേഷബ്യുദ്ധി യാഥാത്ര ദൈവം മനുഷ്യനെ ഭരണിക്കിച്ചു.)

നൈസർഗിക വാസനകൾക്കെതിരെ-ജനായത്തവികാരങ്ങൾക്കെതിരെ -പ്രതികരിക്കാനുള്ള കഴിവ് ജീവരാജികളിൽ മനുഷ്യനു മാത്രമായുള്ള സവിശേഷതയാണ്. സസ്യലതാദികൾക്കും ജനതുവർഗ്ഗങ്ങൾക്കും ഇത് സാധ്യമല്ല. രണ്ടുഭിന്നവസം ക്രഷണം കഴിക്കാതിരിക്കാമെന്ന് ചിന്തിക്കാൻ ഒരു മുഗ തതിന് കഴിയുമോ? ദുഃഖാർത്ഥമായി ഒരു സസ്യത്തിന് ആത്മത്യാഗം ചെയ്യാനാക്കില്ല. മുഗത്തിനുമത് വയ്ക്കു. സൃഷ്ടിയുടെ നേരത്ത് ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ട തിൽക്കിന് വ്യത്യസ്തമായി പക്ഷിമൃഗാദികൾക്കൊന്നും പ്രതികരിക്കാനാവില്ല മനുഷ്യന് അതൊക്കെ കഴിയും. അവ സാധിക്കാൻ അവനെ കരുത്ത നാക്കുമാർ അവനിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നത് വിശേഷബ്യുദ്ധിയാണ്. നല്ലവനോ ദുഷ്ക്രിച്ചവനോ ആയിരത്തീരാനുള്ള സാത്യമവന്നുണ്ട്. മല്ലായി മാറാനും

അവ സന്നിഭിന്നായിത്തീരാനും അവൻ കഴിയും. നിയാമകം അവൻറെ ചിന്താ ശക്തിയും വിശേഷബുദ്ധിയുമാണ്. ദൈവം അവനെ ഏൽപ്പിച്ച ഏറ്റവും വലിയ സന്പത്ത് അവൻറെ വിശേഷബുദ്ധിയാണ്.

ദൈവത്തിന്റെ വരദാനമായ വിശേഷബുദ്ധിയെ വിനിയോഗിക്കുന്നതിനാവശ്യമായ ഉർജ്ജവും സ്വാത്രന്ത്രവും ദൈവം തന്നെ അവൻ സമാനിച്ചിട്ടുണ്ട്. അപ്പോൾ വിശേഷബുദ്ധിയുടെ വിനിയോഗം, അത് നമയിലേക്കായാലും തിന്മയിലേക്കായാലും ദൈവനിഷ്ഠയമല്ല. പക്ഷേ, ദൈവപ്രീതി വിശേഷബുദ്ധിയുടെ വിവേകപൂർവ്വമായ വിനിയോഗത്തിലും വിശിഷ്ട മാർഗ്ഗത്തിലുണ്ടി ദൈവസന്നിധി പുകാനുള്ള ശ്രമത്തിലും മാത്രമാണ്. നന്നാവാനും നശിക്കാനുമുള്ള സ്വാത്രന്ത്രമവന്നുണ്ട്. എന്നാൽ വിശേഷബുദ്ധിയുടെ നേരാവള്ളമുള്ള വിനിയോഗത്തിലാണ് അവൻറെ വിവേകവും സംസ്കാരവും വിജയവും കൂടിക്കാളളുന്നത്.

സമാന്യാർമ്മത്തിലല്ലാതെ, സുക്ഷ്മതലത്തിൽ മനുഷ്യർ സമ്മാരല്ല. ‘ഭിന്നരൂചിർഹിലോക’ എന്ന ചൊല്ല് അർമ്മപൂർണ്ണം. ഭിന്നരൂചി അമാവാവെവിയും ജൈവിക പ്രകൃതമാണ്. അവിടെ സമത്വം ആഗ്രഹിക്കുന്നതും പ്രവ്യാഹിക്കുന്നതും പ്രകൃതിവിരുദ്ധമാണ്. പ്രാകൃതികമായി, ദൈവപിക്കമായി കൈവന്ന വ്യത്യസ്തതകളാണ്. ആ വ്യത്യസ്തതകൾ സുക്ഷിക്കുന്നോൾ തന്നെ മനുഷ്യർ പരസ്പരം സഹോദരങ്ങളാണ്. തടിച്ച മനുഷ്യനെന്ന വലിയ സഹോദരനും മെലിഞ്ഞ മനുഷ്യനെന്ന ചെറിയ സഹോദരനുമില്ല; മനുഷ്യ സഹോദരർ മാത്രം. സാഹോദര്യമാണ് സത്യം.

ഈ മഹത്തായ സത്യത്തിന്റെ തെളിഞ്ഞ പശ്വാതലത്തിൽ സ്ത്രീയും പുത്രശ്വനും തുല്യരാണ്. പുരാതനലോകത്തിലെ വിശ്വാസങ്ങൾക്കും ധാരണകൾക്കുമെതിരെ ഈസ്ലാമുയർത്തിയ മുദ്രാവാക്യമാണ്.

വ്യക്തിസ്വാത്രന്ത്രത്തെ തെക്കിണിതെരുക്കിയെന്നതുകുന്ന ഒരു ദർശന വിശേഷമല്ല ഈസ്ലാം. വ്യക്തിസ്വാത്രന്ത്രത്തെ ഏറ്റവും സച്ചുമായ രീതിയിൽ ഈസ്ലാം അനുവദിക്കുന്നു. വ്യക്തിസ്വാത്രന്ത്രത്തെ ദോഷം കൂടുംബ തേതാട്ടും സമൂഹത്തോടുമുള്ള വ്യക്തിയുടെ കടപ്പാടും ഈസ്ലാം നിഷ്കർഷിക്കുന്നുണ്ട്. വ്യക്തിക്ക് തന്നോടു തന്നൊയും കൂടുംബതേതാട്ടും സമൂഹത്തോടും സമൂഹത്തിന് മറ്റു സമൂഹങ്ങളോടും തലമുറിക്ക് വരും തലമുറിക്കോടും സാധ്യതകളുണ്ടെന്ന് ഈസ്ലാം അനുസ്മർത്തിപ്പിക്കുന്നു. സമൂഹത്തിന്റെ ചുമതലബോധമുള്ള കാവൽക്കാരനെന്ന നിലയിൽ സാമൂഹ്യ താൽപര്യം സംരക്ഷിക്കാൻ വ്യക്തിക്ക് ഉത്തരവാദിത്വമുണ്ട്. സമുദ്രത്തിലെ കപ്പലാണ് മനുഷ്യസമൂഹമനും സാമൂഹ്യരക്ഷക്കുത്തരവാദി അതിലെ ഓരോ യാത്രക്കാരനുമാണെന്നും ഈസ്ലാം കരുതുന്നു. വ്യക്തിസ്വാത്രന്ത്രത്തിന്റെ പേരിൽ കപ്പലിൽ തനിക്കുവുകാശപ്പെട്ട ഭാഗം പൊളിക്കാൻ ആരും മുതിരുകയില്ലല്ലോ.

പ്രഖ്യാദമായ പൗരഭോധം ഉദാത്തമായ കുടുംബസമൂഹസംവിധാനത്തിന് എത്രമേൽ അനുപേക്ഷണിയമാണെന്നും ഇൻഡ്രാം വിശദീകരിക്കുന്നുണ്ട്. ദൈവമാർഗ്ഗത്തിൽ, നന്ദയുടെ ഭാഗത്തു നിന്നുകൊണ്ട് വ്യക്തികൾ പരസ്പരം സഹകരിക്കേണ്ടത് അതുന്നാപേക്ഷിതമാണ്.

“പുണ്ണിയത്തിലും ദൈവഭക്തിയിലും പരസ്പരം സഹായികളാവുക. പാപ ത്തിലും പരാട്രമത്തിലും പരസ്പരം സഹായികളാകാതിരിക്കുക.” (5: 2)

“നിങ്ങളാരെകിലും അരുതാത്തത്തു വല്ലതും കണ്ണാൽ കൈകൊണ്ട് അതിനെ തടയണം. അതിനു കഴിയാത്ത പക്ഷം നാഭുകൊണ്ട്. അതിനും കഴിയില്ലെങ്കിൽ മനസ്സുകൊണ്ട്. വിശ്വാസത്തിന്റെ ഏറ്റവും താഴ്ന്ന പടിയാണ്.” (മുസ്ലിം)

സമൂഹത്തിൽ നടമാടുന്ന ഓരോ അധർമ്മത്തിന്റെ പേരിലും അതിൽ നാശാക്കളും അല്ലാത്തവരുമായ ഓരോ പേരും ചോദ്യംചെയ്യപ്പെടും. കാരണം സമൂഹമെന്നത് അഭിനവ്യും അവിച്ചിനവ്യുമായ ഒരു പ്രതിഭാസമാണ്. ഒരു മഹാ ദൈവത്താരുമാണ്. ഒരേക്കതയാണ്. അധർമ്മം അതിനെ അപകടപ്പെടുത്തും. അതുകൊണ്ട് സമൂഹത്തിന്റെ സംരക്ഷണവും പ്രതിരോധവും വ്യക്തിയുടെ അലംഗ്യമായ ബാധ്യതയായി മാറുന്നു.

സമൂഹത്തിൽ അടുത്തായാലും അകലത്തായാലും അധർമ്മത്തിന്റെ ലാംബരന കാണുമ്പോൾ അതിനെത്തിരെ സടക്കുടയാനുള്ള ആത്മവിരുദ്ധം ധാർമ്മിക ബാധ്യതയും വിശ്വാസിയിൽ ഇൻഡ്രാം പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു. അത് തന്നെ നേരിട്ട് ബാധിക്കുന്നില്ലാണോ എന്ന മട്ടിൽ, അധർമ്മത്തോട് പൊരും നിന്നുംഗത കാണിക്കാൻ ഒരുജൈകയാണെങ്കിൽ ദുർവഹമായ അപരാധ ത്തിന് അവൻ വിഡ്യയനാകും. ആ ഷണ്യമായ നിന്നുംഗത, നിഷ്ക്രിയതം അവനെ ഒരു കുറുത്ത് പാപക്കരിപോലെ പിന്തുടർന്നുകൊണ്ടായിരിക്കും. കാരണം എല്ലാവരാലും സംരക്ഷിക്കപ്പെടേണ്ട ഒന്നാണ് സമൂഹം. കൂത്യവിലോപത്തെ ധർമ്മച്ചുതിയായും ദൈവാനുശാസനങ്ങളുടെ ലംഘനമായും ഇൻഡ്രാം കാണുന്നു.

“സത്യവിശ്വാസികളായ സ്ത്രീപുരുഷരാർ പരസ്പരം സഹായികളാണ്. അവർ നമ കർപ്പിക്കുന്നു. തിനു തടയുന്നു.” (9: 71)

അശരണരെയും അനാമരെയും രക്ഷിക്കാനും അവരുടെ സൃഷ്ടക്ഷിതത്വം ഉറപ്പുവരുത്താനും ആവശ്യമെങ്കിൽ ആയുധമടുക്കേണ്ടി വരും.

“നിങ്ങളനുകൊണ്ട് ദൈവമാർഗ്ഗത്തിൽ യുദ്ധംചെയ്യുന്നില്ല? മർദ്ദിതരായ പുരുഷനാർക്കും സ്ത്രീകൾക്കും കുട്ടികൾക്കും വേണ്ടിയും.” (4: 75)

അശതികളുടെയും അനാമരുടെയും ജീവിത ഭ്രതയെക്കുറിച്ച് മുഹമ്മദ് നബി സുക്ഷിച്ചുപോന്ന ഉത്കണ്ഠം അപാരമായിരുന്നു.

“വിധവകളുടെയും അഗതികളുടെയും സേവനത്തിൽ നിരതനായവൻ ദൈവമാർഗ്ഗത്തിൽ സമരം ചെയ്യുന്നവരെപ്പോലെയോ രാത്രി നിന്ന് നമസ്കരിക്കുകയും പകൽ നേരത്ത് നോസനുഷ്ഠിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരെപ്പോലെയോ അകുന്നു.” (ബുവാറി, മുസ്ലിം)

സമുദ്ധായത്തിലെ അഗരണാർക്കും അഗതികൾക്കും ആവശ്യമായതു ചെയ്തുകൊടുക്കാനുള്ള ഉത്തരവാദിത്വം സമുദ്ധായത്തിനാണ്. സകാത്ത് സംഭരിച്ച് അതിന്റെ അവകാശികൾക്കിടയിൽ വിളംബംവിനാ വിതരണം ചെയ്യണമെന്ന് ഇസ്ലാം സംസ്കൃതി ശക്തമായാവശ്യപ്പെടുന്നു. അതും മതിയാകാതെവന്നാൽ വേണ്ടതു സംഖ്യ ഉള്ളവർക്കിന്ന് നിർബന്ധപൂർവ്വം സംഭരിക്കണം. സമുദ്ധായത്തിൽ ഒരു വ്യക്തി ഒരു ദിവസം പട്ടിഞ്ഞി കിടക്കേണ്ടിവനാൽ, അവൻ ക്രഷണം നൽകാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ ആവശ്യമായ പരിഹാരമാർഗ്ഗം കണ്ണംതുന്നതിൽ അലംഭാവം കാട്ടുകയാണെങ്കിൽ സമുദ്ധായമാകുകയും പേരേണ്ടിവരും. ഇക്കാര്യത്തിലുള്ള വുർആനിക പരാമർശം ശ്രദ്ധിയും:

“കാര്യം അങ്ങനെയല്ല. നിങ്ങൾ അനാമയെ പരിശീലനിക്കുന്നില്ല. അഗതിക്ക് അനാംനൽകാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നുമില്ല. പാരമ്പര്യമായിക്കിട്ടിയ സത്ത് വാരിക്കുട്ടി വെട്ടിവിഴുങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നു. ധനത്തെ നിങ്ങൾ അതിന്റെ സ്വന്നഹിക്കുന്നു. അതല്ല, ഭൂമിയാകു ഇടിച്ചു നിരപ്പാക്കുകയും, നിന്റെ നാമനും അണിയണിയായി മലക്കുകളും വരികയും, അന്ന് നരകത്തെ നിങ്ങളുടെയടക്കക്ക് കൊണ്ടുവരുകയും ചെയ്യുന്നോൾ; അന്ന് മനുഷ്യന് എല്ലാം ഓർമ്മവരും. അപ്പോൾ ഓർത്തിട്ടു കാര്യം? അവൻ പറയും: ‘അയ്യോ, എന്തേ ഈ ജീവിതത്തിനായി ഞാൻ നേരത്തെ എന്നെത്തിലും ചെയ്തുവെക്കണമായിരുന്നു!’ അനാളിൽ അല്ലാഹു ശിക്ഷിക്കും വിധം മറ്റാരും ശിക്ഷിക്കുകയില്ല. അവൻ പിടിച്ചുകെട്ടുനോലെ മറ്റാരും പിടിച്ചുകെട്ടുകയുമില്ല.” (89: 17-26)

“എത്തെങ്കിലും നാട്ടിൽ ഒരു മനുഷ്യൻ വിശനുകൾഡിവന്നാൽ അനാട്ടുകാരെ രക്ഷിച്ചുപോരുന്ന ഉത്തരവാദിത്വത്തിൽനിന്ന് അല്ലാഹു ഒഴിവായി” എന്ന ഹദ്ദീസ് എത്രമാത്രം അർപ്പപൂർണ്ണമാണ്!

“കുടുതൽ വാഹനമുള്ളവർ വാഹനമേതുമില്ലാത്തവർക്ക് നൽകട്ട.” (മുസ്ലിം, അബുദാവുദ്)

“രണ്ടാളുകളുടെ ക്രഷണത്തിന് മുന്നാമരതാരാളെ കുട്ടക. നാലാളുടെ ക്രഷണത്തിന് അഞ്ചാമരതാരാളെയും.” (ബുവാറി, മുസ്ലിം)

“സമുദ്ധം ഒരു ശരീരംപോലെ. ഒരവയവത്തിന് വല്ലതും പിണ്ണത്താൽ ശരീരം മുഴുവൻ പനിപിടിച്ച് ഉറഞ്ഞാതെ അതിൽ പങ്കുചേരുന്നു.” (ബുവാറി,

ഇന്ത്യൻ സംസ്കൃതി: ചില സൗമ്യവിചാരങ്ങൾ

മുസ്ലിം)

“വിശാസികൾ ഒരു കെട്ടിടം പോലെ. അതിന്റെ ഭാഗങ്ങൾ പരസ്പരം ശക്തിപ്പെടുത്തും.” (ബുഖാർ, മുസ്ലിം)

“അപ്പോൾ ആർ അതിക്രമം കാണിക്കുകയും ഇഹലോക ജീവിതത്തിന് അളവറ്റ് പ്രാധാന്യം നൽകുകയും ചെയ്യുന്നവോ അവൻ്റെ സങ്കേതം കത്തി കാഞ്ഞന നർക്കതീയാണ്. എന്നാൽ ആർ തന്റെ നാമത്തിന്റെ പദവിയെ പേടി കുകയും മനസ്സിനെ ശാരീരിക്കേൾക്കളിൽനിന്ന് വിലക്കിനിർത്തുകയും ചെയ്യുന്നവോ ഉറപ്പായും അവൻ്റെ മടക്കന്മാണ്.” (79: 37-41)

“നിന്റെ നാമൻ വിധിച്ചിരിക്കുന്നു: നിങ്ങൾ അവന് മാത്രം വഴിപ്പെടുക. മാതാപിതാക്കൾക്ക് നമ ചെയ്യുക. അവരിൽ ഒരാളോ രണ്ടോരുമോ വാർധക്യം ബാധിച്ച് നിന്നോടൊപ്പുംബൈക്കിൽ അവരോട് ‘ചെ’ എന്നു പോലും പറയരുത്. പരുഷമായി സംസാരിക്കരുത്. അവരോട് ആദരവോടെ സംസാരിക്കുക.” (17: 23)

അറഫയുടെ അർമസപന്ത

ഇന്റലാമിക് ചരിത്രപമ്പത്തിൽ അതുനം ശ്രദ്ധേയമാണ് അറഫ. മക്കയിൽനിന്ന് ഉദ്ദേശം ഇരുപത്തിയൊന്ന് കിലോമീറ്റർ കിഴക്കായി കിടക്കുന്ന, കഷ്ടക്കിഴച്ച് ഇരുന്നുടെ ഉയരമുള്ള ഒരു കുന്ന്. അഹമാത് എന്ന സമതല ഭൂമി കയിലാണ് അറഫയുടെ അവസ്ഥാനും കാരുണ്യത്തിന്റെ മല(ജബലുർഹർമ) യായും ‘തിരിച്ചറിവിന്റെ കുന്നാ’യും അറഫ അറിയപ്പെടുന്നു.

ഭൂമിയിലേക്ക് നിഷ്കാസിതരായ ആദം-ഹവുമാർക്ക് അദ്ദേഹം ലഭിച്ചത് ഈ മലയിലാണ്. പരസ്പരമരിയാതെ അകലങ്ങളിലെവിടേക്കോ എൻഡ പ്ലെട്ടുപോലെ അവർ കുറേക്കാലം കഴിഞ്ഞു. കണ്ണടത്താനുഴി നടന്നു. ഒടുക്കം ആദമും ഹവുയും അനേന്നുന്നും കണ്ണടത്തിയതും തിരിച്ചറിവിന്തും ഹവിടെവച്ചാണ്. അതോടെയാണ് അറഫ വിശാസതലത്തിലും ചരിത്രപമ്പന്തിലും സർവാതിശായിത്തും നേടിയത്.

പ്രവാചകൻ മുഹമ്മദ് താരെ വിടവാങ്ങൽ പ്രസംഗത്തിന് സയ്യ വരിച്ച വേദിയാണ് അറഫ. അതിനായി അറഫ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടത് കേവലം യാദുചികമാണോ? പ്രവാചകതു സംബന്ധിക്കു ശ്രേഷ്ഠം മുഹമ്മദ് ആദ്യമായി ജനങ്ങളോട് സംസാരിച്ചത് സമീപസ്ഥായ സഹാ മലമുകളിൽനിന്നു കൊണ്ടാണ്. അതിനുത്താണ് പ്രസിദ്ധമായ മർബാ കുന്നുകൾ. എന്തു കൊണ്ട് അവയെന്നും തെരഞ്ഞെടുക്കാതെ കൂടുക്കലെയുള്ള അറഫ തെരഞ്ഞെടുത്തു? സാഭാരികമായും ഒരു വിചാരമതിയുടെ മനസ്സിൽ ഇങ്ങനെയൊരു ചോദ്യം ഉയർന്നുകൂടായ്ക്കയില്ല.

അറഫാ മലയ്ക്ക് വിശാസപരവും വൈക്കാരികവും സാർമ്മകവുമായ ഒരു സവിശേഷതയുണ്ട്. സുക്ഷമദ്യക്കായ പ്രവാചകൻ ആൽ കാണാതിരുന്നുകൂടാ. തനിലും അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ട സത്യവേദ വിശാസത്തിന്റെ സഹജപ്രകൃതത്തിനുന്നുരോധമായിരിക്കണം താരെ സകല ചലനങ്ങളുമെന്ന് നിഷ്കർഷയുള്ള പ്രവാചകൻ അറഫയുടെ അനുഭവയന്നുമായ അതീതകാലത്തെക്കുറിച്ചോർത്തുകാണും. അതുപ്രവാചകൻ മുഹമ്മദ് അറഫാ

കുന്നിൻ്റെ നെറുകയിൽ നിൽക്കുവോൻ (നെറുകയിലല്ല, പള്ളയിൽ) പ്രവാചകനും അതു കണ്ണുനിൽക്കുന്ന വിശാസികളാകയും അറഫയുടെ മുകളിലൂടെ നടന്നുനീണ്ടിയ ആദമിനെന്നേഡർത്തുകാണും. ആദ്യ പ്രവാചകനായ ആദം തൊട്ട് പ്രവാചക പരമ്പരയുടെ സുവർണ്ണശൈലേഖനോടെ അഭവാം നെത്തെ കണ്ണിയായ മുഹമ്മദ് നബി വരെയുള്ളവരെക്കുറിച്ചോടുകൂവോൻ അതൊരു വിശ്വാതര സംസ്കാരത്തിന്റെ അമ്ഭവാ ഇസ്ലാമിക സംസ്കൃതിയുടെ അനുസ്മരണത്തിന് കാരണമായിത്തീരും. ആദം മുതൽ മുഹമ്മദ് വരെയുള്ള പരസ്പരാന്വേഷണ പ്രവാചകരാർവ്വുടെ ദർശനസാരവും സാഹല്യവുമാണ്, ഇസ്ലാമിക സംസ്കൃതിയെന്ന മഹത്തായ ചിന്തയുടെ തെളിവെളിച്ചുമാണ് അവിടെ പ്രസാർിക്കുന്നത്. ഇസ്ലാമിക ദർശനം കേവലം മുഹമ്മദിന്മത്തെല്ലാം ആദം മുതൽ മുഹമ്മദ് വരെയുള്ളവരിലൂടെ ആവിഷ്കൃതമായ ദൈവവചസ്സുകളുടെ ആത്മഭാവം അതിൽ അനുസ്പന്ദിക്കുന്നുണ്ടെന്നു വരുന്നു. ഇസ്ലാമിക സംസ്കൃതിയുടെ വ്യതിഭക്തമായ ഈ സാഹിശ്ശേഷ ഭാവം അനുബന്ധാണെ ചെയ്യുവോൻ അഹാമ ഹോലെ മദ്ദാർഡമുണ്ടാവുകയില്ല. ഒരേ ദൈവബോധ്യവും ഒരേ പ്രവാചകത്വവും ഒരേ വേദ സംസ്കൃതിയും ഉദ്ഘാനം ചെയ്യുന്ന ഇസ്ലാമികദർശനം ഒരു മതദർശനം എന്നല്ല, മതാതിര ദർശനം എന്ന വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്നതാവും ശരി.

ആംഗലേയ ലേവകനായ ബർട്ടൻ ചേതോഹരമാംവിധം പ്രവാചകൻ മുഹമ്മദിന്റെ അന്ത്യപ്രാബളം റംഗം ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്:

“ശാരീരികമായ ലഭ്യവസ്ഥയും വസ്ത്വം എന്ന ഒട്ടകപ്പൂര്വതെ നിയാശ് പ്രവാചകൻ അഹമായിലേക്ക് താഴ്ത്തു തിരിച്ചുത്. ഉർന്ന താഴ്വരയി ലെത്തി. അഹമായുടെ പള്ളയിൽ കയറിനിന്ന് ദൈവത്തിന്റെ വിശുദ്ധനായ അടിമ, തന്റെ മുന്നിൽ കണ്ണിലെ കയറിനും ദൈവം മനുഷ്യമ ഹാസാഗരത്തെ(ഉദ്ദേശം ഒരു ലക്ഷ്യത്തി പതിനാലുണ്ടിരം പേര്) ഓന്നുണ്ടാണെന്നു കാണി. പിന്നെ പതുക്കെ സംസാരിച്ചു തുടങ്ങി. അനുവാചകരിൽ അനവധിയായ ഒരുുള്ളതി രസം പകർന്നുകൊണ്ടാണത് തുടർന്നത്. അനുഗ്രഹിത ശബ്ദസൗക്യമാര്യത്തിന്റെ ഉടമയായ റബീന പ്രവാചകവചനങ്ങൾ ഉറക്കെ ആവർത്തിച്ചു. പ്രാസാ സുന്ദരമായ ആ ഭാഷണം ലക്ഷ്യാക്കത്തായ വാഗ്മി തത്തിന്റെ നിരമോൾ നിദർശനമായിരുന്നു. കാലത്തിന്റെ പ്രദയഭിത്തിയിൽ സൗമ്യസുന്ദരമായ അനുശാഖനങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചുകൊണ്ട് ഇന്നും ജീവിക്കുന്ന മനുഷ്യാവകാശ പ്രവൃത്തപന്നതിന്റെ ശാഖവാലിയാണവിടെ കേട്ടത്. ലോകത്തിനോളം അവതീർന്നരായ പ്രവാചകമാരുടെയും വേദഗ്രന്ഥങ്ങളുടെയും അനുഭാവപന്നങ്ങൾ ആ ഭാഷണത്തിന് ആത്മവീര്യം നൽകുന്നതായി അനുഭാവകർക്ക് തോനി. ആദ്യത്തെ പ്രവാചകനായ ആദം ഇണങ്ങിന്നന അറഫയിൽനിന്ന് അന്ത്യപ്രവാചകനായ മുഹമ്മദ് സംസാരിക്കുവോൻ ഇസ്ലാം സംസ്കൃതിയുടെ സമഗ്രത അവിടെ ദളപുടങ്ങൾ വിടർത്തുന്നതായിതേതാ

ഇന്ത്യാം സംസ്കൃതി: ചില സമ്പ്രവിച്ചാരങ്ങൾ

നി. സാർവകാലികമായ, സാർവജനീനമായ ഇന്ത്യാമെന്ന വിഷ്ടസംസ്കൃതിയുടെ ബൃഹത്തായ രൂപം, മഹത്തായ ഭാവം അനാവരണംചെയ്യാൻ പോരുന്ന മറ്റാരു രംഗങ്ങളിലൂ, അറബിപോലെ....”

അനാമ സംരക്ഷണം ഉപാസനകളിൽ ഉദ്ദേശ്യം

രണ്ടുള്ളടച്ചാവും സ്വഷ്ടാവിന്റെ കർമതലപ്രതിഭാസമായ സൃഷ്ടി ജാലവും, ദൈവത്തിന്റെ സൃഷ്ടിവെച്ചിട്ടുങ്ങളിൽ മനുഷ്യരാശി ഏറെ ഉൽക്കുഷ്ടവും, അതിന് പരമകാരണം മനുഷ്യരാശിക്ക് ദൈവമനുവദിച്ച വിശേഷബുദ്ധിയാണ്. പ്രപഞ്ചസ്വന്നരൂമാസദിക്കാനും ആഴത്തിലും പര പ്ലിലും വിശേഷബുദ്ധിയെ പടർത്തി മഹാത്മഗണങ്ങൾ വിരചിക്കാനും മനു ഷ്യന് സാധിക്കുന്നു.

സ്മരണവും സങ്കൽപനവും സമീക്ഷണവും സയുക്തികനിഗമനങ്ങളും വിഭാവനകളും അന്തഃചോദനകളും അതുപേരുള്ള പലതും അവൻ മാത്രം കൈവന്ന ദൈവാനുഗ്രഹങ്ങളാണ്. ശക്തവും സൃഷ്ടിമവും സമഗ്രവുമായ അവൻ വിചാരസിഭിക്കർക്ക് ദൈവഹിതം പോലുമറിയാനുള്ള കഴിവുണ്ട്. അവൻ ദൈവത്തിന്റെ അസ്തിത്വവും ഏകത്വവുമറിയുന്നത് രണ്ടു മാർഗ്ഗങ്ങളിലും ദാരിക്ഷണമാണെന്ന്, രണ്ടാമതേതത് പ്രവാചകപ്രഖ്യാത ധനവും.

അവൻ പിറന്നുവീഴ്യുന്നത് പ്രപഞ്ചത്തിലാണ്. മഹ്റാരു പ്രാപത്രിക പ്രതിഭാസം പോലെ. അവനു ചുറ്റും ദ്വാഷ്ടാന്തങ്ങളാണ്— സുചനകളാണ്, അവന്റെ പിറവി പോലും. എല്ലാം വിരൽച്ചുണ്ടുന്നത് ദൈവമെന്ന മഹാ സത്യത്തിലേക്കാണ്. മാംസചക്ഷുസ്സുകൾക്കും സമുല്ഫ്രാത്രങ്ങൾക്കും പ്രാപത്രിക പ്രതിഭാസങ്ങളെ കാണാനും അനുഭവിക്കുവാനും കഴിയുന്നു എന്നതിൽ അസാധാരണത്വം ഒന്നുമില്ല. എന്നാൽ തന്നിൽ നിക്ഷിപ്തമായ വിശേഷബുദ്ധിയുടെ വിനിയോഗം കൂടി സാധിക്കുവോൾ, കടന്നുകാണുവോധും കവിഞ്ഞുകേൾക്കുവോധും അവയുടെ ‘ഉപ്പ് ചേർത്ത്’ പ്രപഞ്ച പ്രതിഭാസങ്ങളെ അനുഭവിക്കാൻ കഴിയുവോൾ “പുകളിൽ മധുപോലെ മധുവിൽ മാധുര്യം പോലെ” ദൈവാസ്തിത്വം നമുക്ക് അതിവിശിഷ്ടമായ ഒരാത്മീയാനുഭവത്തിയായി പരിണാമിക്കുന്നു. ദൈവാസ്തിത്വത്തിലേക്ക് വിരൽച്ചുണ്ടുന്ന ഒരായിരം ദ്വാഷ്ടാന്തങ്ങളുടെ നടവിൽ പിറന്നുവീഴ്യുന്ന മനുഷ്യന് ദൈവ

നിഷ്യിയാവുക സാധ്യമല്ല. കുറേ കുടി സുക്ഷ്മമായ നിരീക്ഷണത്തിനും സമഗ്രമായ താരത്മ്യത്തിനുമൊരുജോഡു ദൈവത്തിന്റെ സ്വന്തികസ്ഥി ടമായ ഏകത്രമല്ലാതെ മറ്റാന്നല്ല ബോധ്യപ്പെടുക.

ദൈവത്തിന്റെ രചനാവിലാസമാണ് ദൈവിയമാർന്ന പ്രപഞ്ചം. സുഷ്ടി ദൈവചിത്രങ്ങളാകെ ദൈവത്തിന്റെ സർശചേതനയുടെ അമോല ദ്വാഹാ നാജേളാണ്. സുഷ്ടികളിൽ ഭ്രഷ്ടംമെന്ന് കീർത്തിക്കപ്പെടുന്ന മനുഷ്യവർഗ്ഗം ഏകദൈവത്തിന്റെ തിരുസന്നിധിയിൽനിന്ന് ഇറങ്കിത്തിരിച്ചുവരും ഒരേ തരം ധർമ്മകർമ്മങ്ങൾക്ക് വിധേയരും ഒരേ വരിഷ്ടസങ്കേതത്തിലേക്ക് തിരികേപ്പോകേണ്ടവരുമാണ്. മനുഷ്യർ സുഷ്ടിക്കപ്പെടുത്ത് ഒരേയൊരു വസ്തുവിശേഷത്തിൽനിന്നാണെന്നും മനുഷ്യർ ഉണ്ടത്തപ്പെടുത്ത് ഒരേ ദൈവ വിശാസം കൊണ്ടാണെന്നും മനുഷ്യവർഗ്ഗം പ്രാദൂർഭവിച്ചത് ഒരേ മാതാപി താക്കളിൽനിന്നാണെന്നും നാമറിയുമ്പോൾ ലോകമെന്നത് ഒരു കുടുംബമാണെന്നും അതിലെ ജീവരാശികൾ സ്നേഹത്തിന്റെയും കാരുണ്യത്തി ന്റെയും ശൃംഖല കൊണ്ട് പരിബന്ധിതരാണെന്നും വരുന്നു. അപ്പോൾ ആരോഗ്യകരമായ കുടുംബവിവാഹമെന്നത് കുടുംബവും സമൂഹവുമാർക്കാളുന്ന സകലരുടെയും ശക്തിസിഖിക്കുള്ളയാഗ്രഹിച്ചു കിടക്കുന്നു. അനാമരും അഡ തികളും നിസ്വരൂം നിറ്റിഹായരും സമൂഹത്തിന്റെ രോഗാതുരത വിളിച്ചറിയിക്കുന്നു. ആർത്ഥരും ആലംഖവർന്നതുമില്ലാത്ത സമൂഹം അല്ലാഹറുവിന്റെ അഭിലാഷമാണെന്നും അതിനുള്ള ശ്രദ്ധവും ദൈവമാർഗത്തിലുള്ള ഉപാസനകളാണെന്നും നാമറിയുന്നു.

അല്ലാഹറുവിന്റെ വശം അമേയമായ കാരുണ്യമുണ്ട്. അതിലൊരു പക്ഷ തന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട ലോകത്തിന് സമ്മാനിക്കുവാൻ അവൻ തീരുമാനിച്ചു. ഒരി കഹൻ അല്ലാഹു തന്റെ വശമുള്ള കാരുണ്യപൂരത്തെന്നയാകെ നിരതിവെച്ച് അതിനെ നുറായി പകുത്തു. അല്ലാഹു അതിലൊരു പക്ഷ എടുത്ത് കൈത്ത ലത്തിലിട്ട് ഉള്ളിപ്പിറത്തി. അപ്പോൾ ദൈവകാരുണ്യത്തിന്റെ നുറിലെലാറംശം മാത്രമായ ധൂളിയുസരം ലോകത്താകെ പാറിപ്പുന്നു. അതാണിവിടെ സകല ജീവരാശികളിലും സ്നേഹമായും ഫേമമായും വാതിലപ്പെടുത്തുന്ന അനുകരണ യായും അനുതാപമായും വിനയമായും ബഹുമാനമായും ആദരവായും ആർദ്ദതയായും ആരാധനയായുമെല്ലാം പ്രസരിച്ചത്. നുറിലെലാനാണ് ഇത്തെല്ലാം സമ്മാനായും പ്രവൃദ്ധമായും വ്യത്യസ്തതയാർന്നും പ്രഭാസി ക്കുന്ന കാരുണ്യമെങ്കിൽ നുറിൽ തൊല്ലാറ്റിയെണ്ണതും സുക്ഷിക്കുന്ന ദൈവ ത്തിന്റെ അധിനന്ദനയിലുള്ള സ്നേഹപ്പെടുമ എത്ര സന്പന്മായിരിക്കും! നിശ്ചയം ദൈവം സ്നേഹസ്വപ്നം കരുണാമയനും തന്നെ. അപ്പോൾ ആത്മരശ്ശേഷയും അനാമ രക്ഷണവും പോലുള്ള കർമ്മാനുഷ്ഠാനങ്ങൾല്ലാം സ്നേഹോപാസനയായും ഇംഗ്ലീഷാധാരാധനയായും പരിഞ്ഞിക്കുന്നു. വിശാസം കൊണ്ടു മാത്രമെന്നാർ മുസ്ലിം ആവുകയില്ലെന്നും വിശാസവും

വിശ്വാസത്തിനുസരണമായ കർമ്മാനുഷ്ഠാനങ്ങളുമാണ് ഇവിടെ പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നതെന്നും സിദ്ധിക്കുന്നു.

കരുണാമയനായ ദൈവത്തിന്റെ മുന്നിൽ സർവസമർപ്പണം നിവേദിക്കുന്ന ഇൻഡ്രാം കാരുണ്യത്തിന്റെ മതമാണ്. മതം ജീവിതപൂർണ്ണതയിലേക്കുള്ള മനുഷ്യരാഖിയുടെ പ്രയാണത്തെ സുവകരവും സാർമ്മകവുമാക്കാനുള്ളതാണെങ്കിൽ മനുഷ്യനാണ് മതത്തിന്റെ കേന്ദ്രബിന്ദു. ഈ ലോകത്തിലെ തന്റെ പ്രതിപുരുഷനായാണ് ദൈവം മനുഷ്യനെ ഭൂമിയിലേക്കയച്ചതെങ്കിൽ, സൃഷ്ടികളിൽ ശ്രേഷ്ഠമായത് മനുഷ്യനാണെന്ന് പ്രവ്യാഹിച്ച ദൈവം മനുഷ്യരെ ഉപഭോഗത്തിനും ആസ്ഥാനത്തിനും വേണ്ടിയാണ് പ്രപഞ്ചത്തെ സൃഷ്ടിചെയ്യുമാണ്. അതിനാവശ്യമായതെല്ലാം സംഖ്യാനാം ചെയ്തുകൊണ്ടാണ് ദൈവം മനുഷ്യനെ ഇങ്ങനെയുള്ളത്. സാത്താനികൾക്കുള്ളൂടെ വിളയാട്ടവും ശക്തിസ്വാധീനതകളും ഇവിടെയുണ്ടെന്നു ഒള്ളുകൊണ്ട് അരുതായ്മകളും അനാശാസ്യതകളും അനാരോഗ്യകരങ്ങളായ പലതും ഇവിടെ തലപൊക്കിയെന്നു വരാം. ഭാരിദ്രൂവും വരുതിയും അനന്തരിയും അഴിമതിയും ആഭിചാരവും കൊല്ലയും കൊള്ളിവെപ്പുമെല്ലാം അത്തരം പ്രതിഭാസങ്ങളാണ്. സുക്ഷ്മവിശകലനത്തിൽ, ദൈവത്തിന്റെ നിത്യസാന്നിധ്യംകൊണ്ട് സന്നാധനാണ് മനുഷ്യനെങ്കിലും അവനെ അനാമനും അഗ്രതിയുമാക്കാൻ പോരുമാർ സാത്താനിക സ്വാധീനമിവിടെ ശക്തിപ്രാപിച്ചുവരികയാണ്. ഇതിനെത്തിരെ നിതാനജാഗ്രത പുലർത്തി, അറുതിയും വരുതിയുമില്ലാത്ത, അഗ്രതികളുടെയും അനാമരുടെയും തേണ്ണല്ലെങ്കിലും അരുതായരാത്ത ഒരു സാമൂഹ്യസംവിധാനം ഇവിടെ രൂപപ്പെടുവരണം.

അനാധിസംരക്ഷണ പ്രധാനമായ സാമൂഹ്യ സേവനത്തിലൂടെയുള്ളതെ അല്ലെങ്കിൽ തിരുസന്നിധി പുകാൻ സാധ്യമല്ലെന്നും എലാപ്പിച്ച സത്യവേദത്തിന്റെ അനുഗ്രാതാക്ഷർ വിചാരത്തിലും പ്രവൃത്തിയിലും വാക്കിലും നോക്കിലും ഈ മഹാസത്യമുഖ്യക്കാണവരായി മാറണം. വേദഗ്രന്ഥത്തിലെ വാക്കുകളിലുടനീളം നൂറ്റെപ്പത്തു നൂറ്റുന്നു ‘ദൈവരസം’ കാരുണ്യത്തിന്റെതാണ്. അനാധികൾ സന്നാധനം നൽകിയും അഗ്രതികൾക്ക് ആദ്യാധരമരുളിയും നോവ് നുണ്ണണ്ണ കഴിയുന്നവരിൽ പ്രത്യാശ വളർത്തിയും അത്യുന്നതമായ ദൈവോപാസനയിൽ-ഇബാദത്തിൽ-പുർണ്ണ ഹൃദയം കൊണ്ട് പകാളിത്തം വഹിക്കാൻ സത്യവേദവിശ്വാസികൾക്ക് സാധിക്കണം.

പ്രകാശത്തിന്റെ പ്രഭോധകനും പ്രവാചകവരേണ്ടുന്നും മനുഷ്യവിമോചകനുമായ മുഹമ്മദാണ് സത്യവേദസംസ്കൃതി പരിപ്രയപ്പെടുന്ന ആദ്യത്തെ ‘യതീം’ എന്ന യാമാർമ്മം യതീം സമുഹത്തിൽ ആത്മാഭിമാനമുണ്ടതാണും അവരിൽ ആശ്വാസിശാസം വളർത്താനും പോന്നതാണ്. യതീം എന്നത് കാലാല്പന്നത്തിന്റെ ശാപമോ സാമൂഹ്യ വൈക്കുതമോ അല്ല. പ്രത്യു

ത, വിശാസിയുടെ ആത്മാർമ്മതയെ പരീക്ഷണാത്തിലും ബോധ്യപ്പെടുവാനുള്ള ഭദ്രവികോപാധിയാണ്. അവരോടുള്ള സമിപനം ഭദ്രവത്തിരെ സുക്ഷ്മഗ്രഖക്ക് വിഡ്യേയമാക്കുമെന്നും വിശാസവിശ്വാലി ബോധ്യപ്പെടുത്തുവാൻ അതുപോലെന്ന് മറിഞ്ഞും വേദഗ്രന്ഥം ഭോഗിക്കുന്നു.

അനാമ സംരക്ഷണം അത്യുത്കൃഷ്ടമായിക്കരുതിപ്പോരുന്ന ഒരു മത ദർശനമാണ് ഇന്ന് ലഭിച്ചതും. അനാമരോട് പരുഷമായി പൊരുമാറുന്നതുപോലും മതനിഷ്പയമാണെന്ന് ഇന്ന് ലഭിച്ചുവുന്ന ലോകത്തിലെ മറ്റാരു മതദർശനത്തിലും അനാമ സംരക്ഷണത്തെ ഇന്ത്രമേൽ ഉഭാതവർക്കെല്ലാം പ്രകീർത്തിച്ചുതായി കാണുവാൻ സാധ്യമല്ല. വുർആനിലെ വരിഷ്ട വചന അഞ്ചു നോക്കുക:

“മതനിഷ്പയിയെ നീ കണ്ടുവോ? അനാമരെയ ആട്ടിയകറ്റുനവനാണ വൻ.” (107: 1-2)

“നാം ഭദ്രവത്തെ ദേഹപ്പെടുണ്ടാം. അനാമരോട് അലിവോടെ പെരുമാറണം.” (4: 9)

“അനാമരോട് നിങ്ങൾ നീതിയിൽ വർത്തിക്കണം.” (4: 127)

“സവാത്തിനോട് ഏറെ പ്രിയമുണ്ടായിരിക്കു അത് ആട്ടത്ത ബന്ധുകൾക്കും അനാമർക്കും അഗതികൾക്കും വഴിയാത്രക്കാർക്കും ചോദിച്ചുവരുന്നവർക്കും ആട്ടിമമോചനത്തിനും ചെലവഴിക്കുക.” (2: 177)

“നിങ്ങൾ ചെലവഴിക്കുന്ന നല്ലതെന്നും മാതാപിതാക്കൾക്കും ആട്ടത്ത ബന്ധുകൾക്കും അനാമകൾക്കും അഗതികൾക്കും വഴിപോകർക്കുമാണ് നൽകേണ്ടത്.” (2: 215)

“അല്ലാഹുവിശ്വേഷി പ്രീതിക്കുവേണ്ടി അവർ അനാമർക്കും അഗതികൾക്കും ബന്ധനസ്ഥർക്കും ആഹാരം നൽകുന്നു.” (76: 8)

“അല്ലാഹുവിശ്വേഷി പ്രീതിക്കുവേണ്ടി മാത്രമാണ് നിങ്ങൾ നിങ്ങൾക്ക് അന്ന മുകുന്നത്. നിങ്ങളിൽനിന്ന് ഏതെങ്കിലും പ്രതിഫലമോ നന്ദിയോ നിങ്ങൾ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നില്ല.” (76: 9)

“ജനങ്ങളുടെ മുതലുകളിൽ ചേർന്നു വളരുന്നതിനുവേണ്ടി നിങ്ങൾ നൽകുന്ന പലിശയുണ്ടാലോ, അത് അല്ലാഹുവിശ്വേഷിയടുത്ത് ഒട്ടും വളരുന്നില്ല. എന്നാൽ അല്ലാഹുവിശ്വേഷി പ്രീതി പ്രതീക്ഷിച്ച് നിങ്ങൾ വല്ലതും സകാതായി നൽകുന്നുവെങ്കിൽ അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നവരാണ് അതിനെ ഇരട്ടിപ്പിച്ച് വളർത്തുന്നവർ.” (30: 39)

“ഭദ്രവമാർഗത്തിൽ തങ്ങളുടെ ധനം ചെലവഴിക്കുന്നവരുടെ ഉപമയിതാ: ഒരു ധാന്യമണി. അത് ഏഴ് കത്തിരുകളെ മുളപ്പിച്ചു. ഓരോ കത്തിരിലും നൂറ്

മൺകൾ- അല്ലാഹു അവനിപ്പിക്കുന്നവർക്ക് ഇപ്പിയം ഇട്ടിയായി കുട്ടിക്കൊടുക്കുന്നു. അല്ലാഹു ഒരാറുവാനും സർവജനനുമാകുന്നു.” (2: 261)

“അല്ലാഹുവിശ്വസ്ത മാർഗത്തിൽ തങ്ങളുടെ ധനം ചെലവുചെയ്യുകയും പിന്നീട് തങ്ങൾ ചെലവുചെയ്ത് സീക്രിപ്പേരോട് ഓദാരുമായി എടുത്തു പറയാതിരിക്കുകയും അവരുടെ മനസ്സ് വേദനിപ്പിക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർക്ക് അവരുടെ നാമത്തോട് പക്കൽ അർഹമായ പ്രതിഫലമുണ്ട്. അവർക്ക് യാതൊരുവിധ ദേവ്യം ഉണ്ടായിരിക്കുകയില്ല. അവർ ദുഃഖിക്കേണ്ടി വരികയുണ്ട്.” (2: 262)

“അനാമകുട്ടികളെ സംബന്ധിച്ചും അവർ നിന്നോട് ചോദിക്കുന്നു. പറയുക: അവർക്ക് നന്ന വരുത്തുന്നതെല്ലാം നല്ലതാണ്. നിങ്ങളുവരോടൊപ്പം താമസിക്കുന്നതിലും തെറ്റില്ല. അവർ നിങ്ങളുടെ സഹോദരരാഖാണാലോ.” (2: 220)

“അനാമയോട് നീ കാരിന്യം കാട്ടരുത്.” (93: 9)

“അല്ലാഹുവിനോടുള്ള പ്രേമം മുലം അനാമർക്കും അഗതികൾക്കും ബന്ധനത്തിലുക്കളുടെ അവർ ആഹാരം നൽകും.” (76: 8)

“ഓഹരി വെക്കുണ്ണോൾ, ബന്ധുകളും അനാമരും ദരിദ്രരും അവിടെ വനിട്ടുണ്ണേണ്ടിൽ അതിൽനിന്ന് അവർക്കും ഏതെങ്കിലും കൊടുക്കുക. അവരോട് നല്ലവാക്ക് പറയുകയും ചെയ്യുക.” (4: 8)

“അനാമകളുടെ ധനം അനുബന്ധമായി അനുഭവിക്കുന്നവർ അവരുടെ വയറുകളിൽ തിന്നു നിറക്കുന്നത് തീയാണ്. സംശയം വേണ്ടാ, അവർ നന്ദി തനിൽ കത്തിരെയരിയും.” (4: 10)

“മാതാപിതാക്കളോട് നന്നായി വർത്തിക്കുക. ബന്ധുകൾ, അനാമർ, അഗതികൾ, കുടുംബക്കാരായ അയൽക്കാർ, അനുരാധ അയൽക്കാർ, സഹവാസികൾ, വഴിപോകർ, നിങ്ങളുടെ അധിനന്തരയിലുള്ള അടിമകൾ- എല്ലാവരോടും നല്ല നിലയിൽ വർത്തിക്കുക.” (4: 36)

“അനാമകളുടെ സ്വത്ത് നിങ്ങൾ അവർക്കുതന്നെ വിട്ടുകൊടുക്കുക. നല്ല സമ്പത്തിനെ ചീതയാക്കി മാറ്റരുത്. അവരുടെ സ്വത്തും നിങ്ങളുടെ സ്വത്തും കുട്ടിക്കലർത്തി തിന്നരുത്. സംശയം വേണ്ടാ, കൊടും പാപമാണ്.” (4: 2)

വുർആനിൽ സന്തക്കാരുടെയും ബന്ധുകളുടെയും രതാട്ടടുത്താണ് അനാമരുടെ കാര്യം പരാമർശിച്ചത്. ഉദാ: 4: 36, 2: 177, 2: 215.

എറ്റവും നല്ല വേന്നം ഏതെന്ന് പ്രവാചകന്നോട് ചോദിച്ചപ്പോൾ പ്രതികരണം ഇതായിരുന്നു:

ഇസ്ലാം സംസ്കൃതി: ചില സമൂഹപാരങ്ങൾ

“അനാമക്ക് അദ്യം നൽകുന്ന വീട്.”

ചീൽ ഭവനം എത്തെന്നേഷിച്ചപ്പോൾ പ്രവാചകൻ പറഞ്ഞു:

“അനാമയോട് മോശമായി പെരുമാറുന്ന വസതി.”

ജാഹിലിയും കാലത്ത് അറബികൾ അനാമസ്ത്രീകരിക്കലെ വിവാഹം ചെയ്ത് കടുത്ത ഭ്രാഹ്മണർ ചെയ്തതായി ചരിത്രസാക്ഷ്യമുണ്ട്. സത്യവേദം കർശനമായി അതിനെ നേരിട്ടു. വിവാഹത്തിന്റെ എല്ലാം നിയന്ത്രിച്ച തിന്റെ പ്രധാന ഉദ്ദേശ്യം അനാമ പെൺകുട്ടികളോടുള്ള ഭ്രാഹം കുറക്കുകയായിരുന്നു എന്ന് ഹംഗരത് ആളുശയുടെ ഒരു നിവേദനമുണ്ട്. ഇഷ്ടം പോലെ വിവാഹചെയ്ത് അവരെ പൂലാർത്ഥാനാവാതെ ചീലർ അനാമരുടെ സ്വത്ത് കവർന്നിരുന്നു. അത് നിയന്ത്രിക്കാൻ കൂടി വിവാഹത്തിന്റെ എല്ലാം പരിമിതപ്പെടുത്തിയതുകൊണ്ട് സാധിച്ചു എന്ന് ഇംബനു അബ്ദാസിന്റെ നിവേദനത്തിലുമുണ്ട്.

“നിങ്ങൾ അനാമരോട് അലിവ് കാട്ടുന്നില്ല”(49 : 17) എന്ന അക്ഷരവുമായ അപരാധത്തിലേക്ക് വിരൽച്ചുണ്ടുവാൻ സത്യവേദം കാട്ടിയ ആർട്ടിയും ആർജവവും ശ്രാവനീയമാണ്.

ഒദ്ദവിക കർമ്മാപാസനക്ക് ഭൂമിയിൽ മനുഷ്യന് കൈവരുന്ന മഹാസന്ദർഭങ്ങളിലും അനാമരക്ഷണവേള. അത് വികാരവിശുദ്ധിയോടെ പ്രയോജനപ്പെടുത്തി ഇവിടെ സന്ദേശവും അവിടെ സർവോത്കൃഷ്ടമായ സൗഖ്യങ്ങളും നേടിയെടുക്കാൻ സാധിക്കണം.

മദ്യം-തിരുകളുടെ മാതാവ്

ജോഹൻലിയു കാലം. സത്യവേദം പ്രകാശമണിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത ഈരു ഭൂരണത കാലതലം. അന്ന് അറബികൾ വീണ്ടുകൂടിച്ച് മതികെടാറുണ്ട്. മദ്യകുംഞ്ഞേൻ നിറച്ചുനിരത്തിയ സർക്കാരം അന്നൊരു സമുന്നത സാമു ഹ്യാചാരമായിരുന്നു. മദ്യത്തോടുള്ള പ്രിയം കാണിക്കാൻ അന്ന് അറബി ഭാഷയിൽ പരസ്യതം പദ്ധതിയുണ്ടായിരുന്നു. അന്ന് പിറന്ന കവിതകളിൽ മദ്യ ത്തിരെ നുറയും പതയും നിറഞ്ഞുവഴിയുന്നുണ്ടായിരുന്നു. സത്യവേദ ത്തിരെ തിരുപ്പിറവിയോടെ സംസ്കാരഗതിയാകെ മാറി.

വൃഥത്തിനിൽ ‘വാൻ’ എന്നൊരു പദമുണ്ട്. മദ്യം, ലഹരിപദാർമ്മം തുട അങ്ങിയ അർമ്മമാണതിന്. മദ്യം മാത്രമല്ല, മയക്കവും ലഹരിയുമുണ്ടാക്കുന്ന സമസ്തവും വാൻ എന്ന പദത്തിരെ ആശയവിസ്തൃതിയിലുണ്ടോരും. പ്രവാ ചകരി തന്നെ ആ പദത്തെ ഇങ്ങനെ പരിചയപ്പെടുത്തി:

“എല്ലാ ലഹരിയും വാൻ ആണ്. എല്ലാ വാനും നിഷ്പിഡമാണ്.”

മദ്യത്തിനെത്തിരെ നിരവധി പരാമർശങ്ങളുണ്ട് വൃഥത്തിനിൽ:

“അവർ നിന്നോട് മദ്യത്തെയും ചുതിനെയും സംബന്ധിച്ച് ചോദിക്കുന്നു. പരയുക: അവ രണ്ടില്ലും വലിയ ദോഷമുണ്ട്. അവക്ക് ചില ചില്ലറ ഗുണ അഞ്ചേരിക്കാം. എന്നാൽ അവയുടെ ദോഷം അവയുടെ ഗുണത്തെക്കാശി വലുതാണ്.” (2: 219)

“വിശ്രസിച്ചവരേ, നിങ്ങൾ ലഹരിബാധിതരായി നമസ്കാരത്തെ സമീ പിക്കരുത്. നിങ്ങൾ പറയുന്നതെന്താണെന്ന് നിങ്ങൾക്ക് മനസ്സിലാകുന്നതു വരെ.” (4: 43)

“നിശ്ചയമായും പിശാച് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത് മദ്യവും ചുതാടവും മുവേന നിങ്ങൾക്കിടയിൽ ശത്രുതയും വിദ്യേഷവും ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കണമെന്നും അല്ലാഹുവിരെ സ്മരണയിൽനിന്നും നമസ്കാരത്തിൽനിന്നും നിങ്ങളെ തട

യണമെന്നും മാത്രമാണ്. അതുകൊണ്ട് നിങ്ങൾ അവയിൽനിന്നെല്ലാം വിര മിക്കുക്കുത്തനെ ചെയ്യുക.” (5: 91)

“വിശ്വസിച്ചവരെ, നിശ്ചയമായും മദ്യവും ചുതാടവും പ്രതിഷ്ഠംയും ഭാഗ്യ പരിക്ഷണത്തിനുള്ളെ അസ്വകളും വൈപ്പാചികവ്യതികളിൽ പെട്ട മഹി നൃഞ്ഞാണ്. അതിനാൽ നിങ്ങൾ അവയെക്കു ഒഴിവാക്കുക. നിങ്ങൾക്ക് ജീവിതവിജയം കൈവരുന്നതിനുവേണ്ടി.” (5: 90)

പ്രവർച്ചക വചനങ്ങൾ:

“എല്ലാ ലഹരിവസ്തുകളും നിഷ്ഠിഭാജിതാണ്; ഇവിടെ കുടിച്ചു മരി കുന്നവർക്ക് അവിടെ ജലപാനം ലഭിക്കുകയില്ല.” (മുസ്ലിം)

“മുന്നു കുട്ടൻകൾ സർഗ്ഗം വിലക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു: സ്ഥിരം കുടിയരൂപകൾ, മാതാപിതാക്കളെ അനാദിക്കുന്നവർക്ക്, കുടുംബത്തിൽ വിശുദ്ധി സൃഷ്ടി കാത്തവർക്ക്.” (നസാളു)

“ലഹരിവസ്തുകളുടെ ഉപയോഗംകൊണ്ടുണ്ടായ വിപത്തുകളേക്കാൾ വലിയെരു നാശം മറ്റാരു വസ്തുവിന്റെ ഉപഭോഗം കൊണ്ടും ഉണ്ടായിട്ടില്ല.” (തിര്മിദി)

“വലിയ ആളവിലുള്ളപ്പോൾ ലഹരിതരുന്നത് ചെറിയ ആളവിലും ലഹരി തന്നെ. രണ്ടും നിഷ്ഠിഭം.” (ബുവാർ, മുസ്ലിം)

“അല്ലാഹുവിലും അന്ത്യത്തിനതിലും വിശസിക്കുന്നവർ മദ്യം വിളവുന്ന മേശകിരിക്കരുത്; ഒരു സാഹചര്യത്തിലും.”

“മദ്യവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട പത്രു തരക്കാർ, അല്ലാഹു അവരെ ശിക്ഷിക്കും: മദ്യമുണ്ടാക്കുന്നവനെ, മദ്യത്താഴിലാളിയെ, ആർക്കു വേണ്ടി യുണ്ടാക്കുന്നോ അവനെ, കുടിക്കുന്നവനെ, വിളവുന്നവനെ, വഹിച്ചു കൊണ്ടുപോകുന്നവനെ, ആർക്കുവേണ്ടി കൊണ്ടുപോകുന്നോ അവനെ, വിൽക്കുന്നവനെ, വാങ്ങുന്നവനെ, ആർക്കുവേണ്ടി വാങ്ങുന്നവോ അവനെ.”

(വ്യാഖ്യാനം—“മദ്യവുമായി പ്രത്യക്ഷമായോ പരാക്രമായോ ബന്ധപ്പെട്ടുന്ന ആരെയും ദൈവം ശിക്ഷിക്കും.” – ഇബ്രാഹിം)

ബുവാർഡ അധ്യാപനം:

“മദ്യനിൽ, വീണ്ടു വിലക്കിക്കാണ്ടുള്ള വെളിപ്പട്ടണംപോൾ കുറേ പേര് മദ്യപിക്കുകയായിരുന്നു. മദ്യക്കോപകൾ തട്ടിയെറിഞ്ഞത് അവർ പുറ തേതക്കോടി. കളളുകയറിലേക്ക് പോവുകയായിരുന്നവർ പിന്തിരിഞ്ഞോടി. കടയുടെ പടി നടന്നുകയറുന്നവർ ഇറങ്ങിയോടി. മദ്യകുംഭങ്ങൾ തല്ലിയുട്ടു. വായിൽ മദ്യം കവിളിക്കഴിഞ്ഞവർ കാർക്കിച്ചുതുപ്പി അശുദ്ധിയകറ്റി.

വെളിപാട് വചനം ആവർത്തിച്ചുകൊണ്ട് അനുയായികൾ തെരുവുകളിലൂടെ പാണ്ടുനടന്നു.....മറ്റാരു പ്രവാചകനെയും ആരും ഇത്രേം അനുസ രിച്ചതായറിപില്ല.”

“ഒരിക്കൽ പ്രവാചകനോട് ഒരാൾ ചോദിച്ചു: ‘തേൻ, ധാന്യം, ബാർലി തുടങ്ങിയവയിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന ലഹരിപദാർഥങ്ങൾ കഴിക്കാൻ പറ്റുമോ?’ പ്രവാചകൻ പ്രതിവച്ചു: ‘എല്ലാ ലഹരിവസ്തുകളും മദ്യമാണ്. എല്ലാ മദ്യവും ഹറാമാണ്.’”

“വിളവെടുപ്പുകാലം-ഒരാൾ മുന്തിൽ കരുതിവെച്ചു: വീരമുള്ള കാലത്ത് മദ്യമുണ്ടാക്കാൻ ജുതർക്കോ കൈക്സ്തവർക്കോ വിൽക്കുന്നതിനു വേണ്ടി. അറിയുമോ, അയാൾ തുറന്ന കണ്ണുകളോടെ നരകത്തിന്റെ ആളിപ്പടരുന്ന അഗ്രിയിലേക്കാണ് നടന്നുന്നെങ്കുന്നത്.”(മുസ്ലിം)

“മദ്യം വിൽക്കുന്നതും അതിന്റെ കാൾ വാങ്ങുന്നതും വിലക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അമുസ്ലിംകളുടെമാത്രാളി മദ്യവ്യാപാരം പോലും. മദ്യം ഇരകു മതി ചെയ്യുന്നതും കയറ്റുമതി ചെയ്യുന്നതും വിലക്കി. ഒരു ജുതനോ ക്രിസ്ത്യാനിക്കോ ആർക്കാധാരാലും മദ്യം പാരിതോഷികമായി നൽകുന്നതും നിരോധിച്ചു.”

ഒരിക്കൽ ഒരാൾ പ്രവാചകന് ഒരു കുപ്പി വിശ്രം കാണിക്കുവെച്ചു. അപ്പോൾ അവിടും “അല്ലാഹു ഇത് നിഷിഭവസ്തുവായി മാറ്റി നിർത്തിയിരിക്കുന്നു” എന്നറിയിച്ചു കൊണ്ട് നിരാകരിച്ചു.

“വിലക്കപ്പെട്ടത് വിൽക്കുകയുമരുത്.”(മുസ്ലിം)

“ഒരു ജുതൻ മദ്യക്കുപ്പിയുമായി പ്രവാചകസന്നിധിയിലേത്തി, തിരുമെന്നിക്ക് സമ്മാനമായി നൽകാൻ. പ്രവാചകൻ അറിയിച്ചു: ‘വിലക്കപ്പെട്ട സമ്മാനമായും നൽകരുത്. ആരാധാരാലും ആർക്കാധാരാലും.’

‘പിന്ന ഞാനിതെന്നു ചെയ്യാം?’ ജുതൻ ചോദിച്ചു. പ്രവാചകൻ: ‘സംശയമെന്തും വേണ്ടാ, നിലത്തൊഴുക്കിക്കളുംണാം.’(തിർമ്മിഡി)

“മദ്യം തന്ന ഒരു രോഗമാണ്. രോഗം മരുന്നാകുന്നതെങ്ങനെ? കുറച്ചും കൂടുതലോ കുടിക്കാൻ മുസ്ലിമിന് അനുവാദമില്ല. സന്തോഷസ്വന്ധകമായി സമ്മാനിക്കാനും പാടില്ല. സവസതിയിലേക്കോ വ്യാപാരഗാലയിലേക്കോ കൊണ്ടുപോകാനും പാടില്ല. സമുഹം സദ്യകളിൽ വിളവാനും പാടില്ല. ഒരു അമുസ്ലിം സുഹൃത്തിനുപോലും വിളവിക്കും.”(തിർമ്മിഡി)

“അല്ലാഹു ലോകജീവിതത്തിൽ മനുഷ്യർക്ക് രോഗവും സമ്മാനിച്ചു. എല്ലാ രോഗങ്ങൾക്കും ചികിത്സയുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് മരുന്നുപയോഗിക്കരുത്.”

“സാധാരണ നശിക്കാനാഗ്രഹിക്കുന്നവർ മദ്യത്തെയാവലംബിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഓർക്കുക്ക: സാധാരണ നശിക്കാൻ-തന്നെത്തന്നെ നശിപ്പിക്കാൻ-ഒരാൾക്കുമധികാരിമില്ല. ഒരു മുൻ്റലിമിന് തന്റെ ജീവനിൽ പരമാധികാരിമില്ല. അവൻ തന്റെ മതത്തിന്റെയും(ഉമ്മാ) രാഷ്ട്രത്തിന്റെയും സ്വന്തതാണ്. തന്റെ ആരോഗ്യം, ധനം എല്ലാം സമൂഹത്തിന്റെ കൂട്ടായ്മയുടെ ഭാഗമാണ്. അത് സാധാരണ നശിപ്പിക്കാൻ അവന്നാധികാരിമില്ല.” (മുൻ്റലി)

“ബോധവുംവോ ഒരു തുളളി മദ്യമെക്കില്ലോ കഴിക്കുന്നവൻ, അന്തുഭിന്നതിൽ ചലം കൂടിക്കേണ്ടി വരും.” (തയാളിസി)

“മദ്യം കഴിച്ചുവന്ന് ദൈവമാർഗ്ഗത്തിൽ കാല്യറപ്പിച്ചു വെക്കാനാവില്ല. നല്ലത് കാണാനും നല്ലത് കേൾക്കാനും കഴിയില്ല. വംഗിൽ കൈവല്യം കാണുന്നവൻ മേച്ചും.” (തിർഖിഡി)

“ദൈവചപിന്ത മനുഷ്യ മനസ്സിൽ നനകൾ വിതിയിക്കും; പു വിതിയും പോലെ. ലഹരി കടന്നാൽ ഇല പൊഴിയുംപോലെയാണ് മനസ്സിലെ നനകളിയുന്നത്.” (തയാളിസി)

“ഒരു മദ്യപഞ്ച വിക്രിയകൾ കണ്ണ് ധർമ്മരോഷംകൊണ്ട് പ്രവാചകൻ ഇങ്ങനെ പ്രതികരിച്ചു:

ലഹരിയില്ലെട സാത്താനികശക്തി നിന്നിലാവേശിച്ചു. നശിക്കാനല്ല, നനാവാനാണ് ദൈവം നിന്നെയിങ്ങയച്ചത്.” (അബ്യൂദാവുർ)

“നല്ല മനസ്സുകൾക്കിടിടും സർഡം രചിക്കാം; ദൈവാനുഗ്രഹത്തോടെ. എന്നാൽ, മദ്യത്തിന്റെ കൂടുപിടിച്ചാൽ അനായാസം നനക്കമാരുകാം. പിറ കിൽ കണ്ണിറുക്കി പുണ്ണിരിച്ചു നിൽക്കുന്ന സാത്താനെ കാണാം.” (ഇവ്വനുമാജ)

“മദ്യപഞ്ച നമസ്കാരം സ്വീകരിക്കപ്പെടുകയില്ല.” (നസാള്ലു)

വിലാഹത്തിന്റെ കാലം. മദ്യം സേവിച്ചുവന്ന് വടി, ചെരിപ്പ്, ഇഞ്ഞപ്പന മടൽ, മുഷ്ടി മുതലായവ കൊണ്ട് നാൽപത് അടി ശിപാർശ ചെയ്യപ്പെട്ടു. മദ്യപഞ്ച നാൽപത് ചമ്മടി പ്രയോഗമാണ് ശിക്ഷ. വലിപ്പ അബ്യൂബക്കർ ഇത് പ്രയോഗത്തിൽ വരുത്തി. വലിപ്പാ ഉമറിന്റെ കാലത്ത് രഹസ്യമായി കളഞ്ഞ വിറ്റ സവിഹി ഗോത്രങ്ങായ ഒരു വൈദികരും പീടിക ചുട്ടേറിച്ചു. മഹാരിക്കൽ നിയമം ലംഘിച്ചു കളഞ്ഞവാറും വിൽപനയും നടത്തിയ കുബു ഭിക്കളുടെ ഒരു ശാമത്തെത്തന്നെ വലിപ്പയുടെ കർപ്പന പ്രകാരം ചുട്ടേരിച്ചു.

വലിപ്പ ഉമർ മദ്യം നിരോധിച്ചുകൊണ്ട് ഉത്തരവിറക്കി:

“മത്യുപിടിപ്പിക്കുന്ന എല്ലാ വസ്തുക്കളെയും നിരോധിക്കുന്നു. ഏതൊന്നിന്റെ കൂടുതൽ അളവ് ലഹരി പിടിപ്പിക്കുന്നതാണോ അതിന്റെ കുറഞ്ഞ

ഇന്ത്യാം സംസ്കൃതി: ചില സഹമൃദിച്ചാരണങ്ങൾ

അളവും ലഹരി തന്നെ. ഒരു തോൽപ്പാത്രം നിറയെ കുടിച്ചാൽ മത്താകുന്ന വസ്തുവിൽനിന്ന് ഒരു കൈക്കുമ്പിൾ കുടിക്കുന്നതും നിഷിഖമാണ്. അവനും മദ്യപഠി തന്നെ.”

“മദ്യം കൈവശമുള്ളവർ അത് കുടിക്കാനോ വിൽക്കാനോ പാടില്ല. അത് നശിപ്പിച്ചുകളിയണം.”

“മദ്യം അനുവദനീയമായ ഒരു ദുഷിച്ച നശിച്ച ദിനം വരും.”(ബുവാരി)

“വിശാസവും മദ്യപാനവും ഉത്തുപോവുകയില്ല.”(ബുവാരി)

“മദ്യപിക്കുന്നവനും മദ്യം വാങ്ങുന്നവനും മദ്യം വിൽക്കുന്നവനും ശപി ക്ഷപ്പേട്ടവനാണ്.” (അബ്ദുദാഖ്ത്)

“മദ്യം തിന്നകളുടെ മാതാവാണ്.” ബുവാരി ആവർത്തിക്കുന്നു.

മദ്യം ബുദ്ധിശക്തിയെ കെടുത്തുന്നു. ശരിതെറ്റുകളെയും നയതിനക ത്തെയും തിരിച്ചറിയാനുള്ള ശേഷിയെ തകർക്കുന്നു. സഹനശക്തിയെയും ക്ഷമാഗ്രീലത്തെയും നശിപ്പിക്കുന്നു. മനുഷ്യൻ്റെ സാംസ്കാരിക മേഖലയിലുള്ള അച്ചടക്കം കെടുത്തുന്നു. വളർച്ചയിലേക്കും പുരോഗതിയിലേക്കും നീങ്ങുന്നതിൽ നിന്ന് മദ്യം മനുഷ്യനെ തടയുന്നു. മദ്യം തിന്നകളുടെ മാതാവാണ്.

സാമ്പത്തിക സത്യവിത്രയത്തിനുള്ള സംഖ്യ സംരംഭം

സത്യവിശാസിയുടെ മനസ്സിൽ തെളിഞ്ഞു വിളങ്ങുന്നതും നിറഞ്ഞു വഴിയുന്നതുമായ മഹാജ്ഞല പ്രതിഭാസമാണ് അല്ലോഹുവില്ലേള അചല്ലുല മായ വിശാസം. അബന്ധാധ്യാത്മക അദ്ദേഹവുമായ ദൈവത്തിന്റെ അസ്തിത്വത്തിൽ ഉലയാത്ര വിശാസം സുക്ഷിക്കുന്ന മുസൽമാൻ തന്റെ വിചാര വൃത്തികളും ആ ദിവ്യ സന്നിധിയിൽ സമർപ്പിക്കുന്നു. ദിവസത്തിൽ അഥവാ നേരമെങ്കിലും ദൈവത്തിനു മുന്നിൽ പ്രാർഥനാഞ്ജലിയുമായി സാധം സമർപ്പിച്ച് സത്യവിശാസി ദൈവാനുബന്ധമായി ജീവിക്കുന്നു എന്നതാണ് സത്യം. എല്ലാ മതങ്ങളും അനുഭാവികൾക്ക് പ്രാർഥനാനിരതമായ പരിത്ര വേളകൾ നിഷ്കർഷിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും അതിന് വേദവിശാസം പോലെ പ്രാമുഖ്യവും പ്രാധാന്യവും നൽകുന്ന മറ്റാരു മതമില്ല. അതുകൊണ്ട് ഇന്നലാം മിഞ്ചേ സമാദ്യതമായ കർമ്മപദ്ധതികളിൽ നിന്റുക്കാരക്രിയക്കാണ് മുഖ്യത നൽകിയിട്ടുള്ളത്. തൊട്ടടക്കത്താണ് സകാത്ത്.

സകാത്ത് കേവലമാരു ഭാനമോ സംഭാവനയോ അല്ല. സകാത്ത് നിർബന്ധ ഭാനമാണ്. ലോകചരിത്രത്തിൽ ആദ്യമായി ചുമതലപെട്ട ക്രമീകൃതവും ന്യായപൂർണ്ണവും ധാർമ്മിക പ്രവണാവുമായ നികുതി.

സകാത്ത് എന്ന പദത്തിന് സംസ്കരിക്കുക, ശുഭീകരിക്കുക തുടങ്ങിയ അർമ്മതലങ്ങളാണുള്ളത്. വളർച്ച, ധന്യത തുടങ്ങിയ അർമ്മാന്തരങ്ങളുമുണ്ട്. വിധിപൂർവ്വകം സകാത്ത് കൊടുക്കുവേബോൾ മാത്രമേ വിശാസിയുടെ കൈവശമുള്ള സമ്പത്ത് വിശുദ്ധീകരിക്കപ്പെടുന്നുള്ള എന്നാണ് വിവക്ഷ. വളർച്ച എന്ന അർമ്മമാണ് സകാത്ത് വിഭാവനചെയ്യുന്നതെങ്കിൽ, വിശാസിയുടെ സാമ്പത്തികമായ വികാസവുഡികൾക്ക് സകാത്ത് അനുഗ്രഹദായകമായി വർത്തിക്കുന്നു എന്നാണുദ്ദേശ്യം. ധന്യത എന്ന മഹിതാർമ്മവാചപ്രിയായ പദമാണ് സകാത്തെങ്കിൽ സമ്പന്നമാണെന്ന മാനസികസംത്രപ്പത്തിൽ സകാത്ത്

അനുപേക്ഷണീയം എന്ന സിദ്ധിക്കുന്നു. മനസ്സിനെ സംസ്കരിക്കാൻ കൂടി ഇത് പ്രയോജനപ്പെടുന്നു എന്നതുകൊണ്ടാണ് അല്ലാഹു ഇതിനെ സകാത്ത് എന്ന വിളിച്ചത്.

“നീ അവരുടെ സത്തിൽനിന്ന് അവരെ സംസ്കരിക്കുകയും ശുശ്രീക തിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഭാഗം വസുലാക്കുക” (9: 103) എന്ന ബുർജുനിക വചനം വെളിവാക്കുന്നത് സകാത്ത് ദൈവികമായ അനുശാസനമാണ് എന്ന ഒരു നമസ്കാരം നിർവ്വഹിക്കാൻ കർപ്പിക്കുന്ന ഓരോ സുക്തത്തേനാടുമ നൃബന്ധിച്ച് സകാത്ത് കൊടുക്കാനുള്ള നിർദ്ദേശവും കാണാം. അതിനാൽ സത്യവിശാസിയുടെ കർമ്മപൂർണ്ണതക്കും ജീവിത ധന്യതക്കും സകാത്ത് അനിവാര്യമാണ് എന്നു വരുന്നു.

“നിങ്ങൾ നമസ്കാരകർമ്മം കൃത്യമായി നിർവ്വഹിക്കണം. സകാത്ത് കൊടുക്കുകയും വേണാം.”

“അവർ പശ്ചാത്തപിക്കുകയും നമസ്കാരം നില നിർത്തുകയും സകാത്ത് കൊടുക്കുകയും ചെയ്താൽ അവർ മതത്തിൽ നിങ്ങളുടെ സഹോദര്യാരാകും.” (9:11)

ജനങ്ങൾ ഭരണകൂടത്തിന് നൽകുന്ന കേവല നികുതിയല്ല സകാത്ത്. പ്രത്യുത, മനുഷ്യർ തങ്ങളുടെ സ്വഷ്ടാവിരുൾ്ള ശാസനകൾക്കനുസൃതമായി സ്വഷ്ടാവിരുൾ്ള മുന്നിലർപ്പിക്കുന്ന മഹത്തായ ആരാധനയാണത്. സകാത്തുകൊണ്ട് സാരൂപിക്കപ്പെടുന്ന നിധിയനുവേഖിക്കാൻ അർഹരായവരാരെന്ന് നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

കഷ്ടതയനുവേഖിക്കുന്നവരും അല്ലാഹുവിരുൾ്ള മാർഗത്തിൽ ണ്ണരുക്കു പ്പെട്ടു കഴിയുന്ന ദരിദ്രരും സകാത്ത് വകുപ്പിലെ ജോലിക്കാരും സത്യവിശാസികളോട് ഹൃദയേയക്കുമുള്ളവരും മോചനമാഗ്രഹിക്കുന്ന അടിമകളും ജനബാധ്യത മുലം വിഷമിക്കുന്നവരും ദൈവമാർഗത്തിൽ പോരാടുന്നവരും തൊഴിൽ, വിദ്യാഭ്യാസം തുടങ്ങിയ ആവശ്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി യാത്ര ചെയ്യേണ്ടിവരുന്നവരും സകാത്തിനവകാശികളാണ്.

“നിശ്ചയമായും ധർമ്മങ്ങൾ ദരിദ്രക്കും പാവപ്പെട്ടവർക്കും അതിനു വേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കുന്നവർക്കും ഹൃദയങ്ങൾ ഇണക്കപ്പെട്ടവർക്കും അടിമ മോചനത്തിനും കടങ്കൊണ്ട് വലഞ്ഞവർക്കും അല്ലാഹുവിരുൾ്ള മാർഗത്തിലും വഴിയാത്രക്കാരനും തന്നെയാകുന്നു. അല്ലാഹുവിൽനിന്നുള്ള നിർണ്ണയമത്ര ആത്. അഭിജ്ഞനും യുക്തിമാനുമാകുന്നു അല്ലാഹു” (9: 60)

അർഹരായവർക്ക് ദൈവനീത്യാ ലഭിക്കേണ്ട അവകാശങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതുകൊണ്ട് ആരെകിലും സകാത്ത് നൽകാൻ മടിക്കുന്നുവെക്കിൽ അവരിൽനിന്ന് സകാത്ത് ബലംപ്രയോഗിച്ച് പിരിച്ചെടുക്കുവാൻ ഇന്ത്യൻ വ്യവ

സമയിൽ അനുവാദമുണ്ട്. അതിനോടുള്ള അനാദരവ് ആക്ഷന്തവ്യമാണെന്ന് മഹിത വചനങ്ങളുമുണ്ട്:

“മുസ്ലിം ദരിദ്രമാരുടെ ആവശ്യത്തിന് മതിയാകുന്ന തുക മുസ്ലിം സന്ധനരുടെ ധനത്തിൽ അല്ലാഹു നിർബന്ധമാക്കിയിരിക്കുന്നു. ദരിദ്രമാർ വിശ്രൂതാ നഗരാധേയാ കഷ്ടപ്പെട്ടുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അത് തങ്ങളുടെ ധനിക നാരുടെ ദുഷ്പ്രവൃത്തികൊണ്ട് മാത്രമാണ്. അറിയുക: അല്ലാഹു അവരെ കരിനമായി ചോദ്യംചെയ്യും. അവർക്ക് കരിനമായ ശിക്ഷ നൽകുകയും ചെയ്യും.”

ധനികരായ മുസ്ലിംകളിൽനിന്ന് നിശ്ചിത നിരക്കിൽ നിർബന്ധമായി പിരിച്ചെടുത്ത നിർദിഷ്ട ജനവിഭാഗങ്ങൾക്കായി വിതരണംചെയ്യപ്പെടുന്ന പൊതുമുതലായി സകാത്ത് പവിത്രകിരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

ഭാഗധർമ്മങ്ങളെ കാലങ്ങേശാതിതമായി സകലരും പുണ്യകർമമായി അംഗീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഭാഗമാധേയാ ഉദാരത കൊണ്ട് നിർബഹിക്കപ്പെടുന്ന പുണ്യവ്യത്യാധേയാ കരുതപ്പെടാത്ത സകാത്തിന്റെ സവിശേഷത ചീതനിയമാണ്.

“ഭൂമിയിലുള്ളതെല്ലാം നിങ്ങൾക്കുവേണ്ടി സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നവന്തെ അവൾ” (2: 29) എന്ന സുക്തം ദൈവത്തിന്റെ അനിഷ്ടയ്യമായ അധിശത്ര തെതക്കുറിച്ച് മനുഷ്യരാശിയെ അനുസ്മർപ്പിക്കുകയാണ്. ഉപഭോഗാവകാശം മാത്രമുള്ള മനുഷ്യന് സ്ഥാവരജംഗമ വന്തുക്കളുടെ മുന്നിൽ ക്ഷണിക മായ കാലത്തേക്കാണകില്ലോ, താനാണ്ടിന്റെ അവകാശി എന്ന് തോന്തി യേക്കാം. കേവലമാരു തോന്തി. ആതൃത്യത്തിന് വിശകലനത്തിൽ എല്ലാ ഉടമാവകാശങ്ങളും ഉടയത്യവുരാന് ഉള്ളതാണ്.

ഭൂമിയിലുള്ളതെല്ലാം മനുഷ്യർക്കു വേണ്ടിയാണ് സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുള്ളതെന്ന് ദൈവം തെളിച്ചറിയിച്ചപ്പോൾ ദൈവത്തിന്റെ മുന്നിൽ അനുസരണം കാണിക്കുന്ന മനുഷ്യർക്ക് സാമാന്യമായി ഒരവകാശം അനിഷ്ടയ്യമായി കൈവന്നിരിക്കുന്നു. അതാണ് ഉപഭോഗാവകാശം. എന്നാൽ അനുഭവിക്കുന്നുള്ള അവകാശം സമൂഹത്തിൽ ആരുടെയെങ്കിലും കുത്തകയല്ല. എത്തെങ്കിലും വ്യക്തിയോ വ്യക്തികളോ ജനപദമോ അതിൽ കൂത്തകയവകാശപ്പെട്ടുനുവെങ്കിൽ അത് ദൈവനിന്നും ദൈവനിഷ്ടയവുമാകുന്നു.

ധനികന് അല്ലാഹു നൽകിയ സ്വത്തിൽ ദരിദ്രനുള്ള അവകാശമാണ് സകാത്ത്. “അവരുടെ സ്വത്തിൽ ചോദിക്കുന്നവനും കഷ്ടപ്പെട്ടുന്നവനും അറിയപ്പെട്ട അവകാശമുണ്ട്”(70: 24, 25) എന്ന വാക്യം ഇവിടെ അതീവ ശ്രദ്ധേയമായാണ്. സകാത്ത് നൽകാൻ വിസമ്മതിക്കുന്നവരെ വുർആൻ മുഖ്യമായ താക്കിൽ ചെയ്തു:

“അല്ലാഹു അവൻ്റെ അനുഗ്രഹത്തിൽനിന്ന് കൊടുത്തിട്ടുള്ളതിൽ പിശുക്കു കാണിക്കുന്നവർ അത് തങ്ങൾക്ക് നല്ലതാണെന്ന് ഒരിക്കലും ധരിക്കേണ്ട. അതവർക്ക് ഹാനികരമാണ്. അവർ പിശുക്കുകാണിച്ച് വസ്തുക്കൊണ്ട് അനുഗ്രഹാജിൽ അവർക്ക് മാലയിട്ടും.” (3: 180)

പാവപ്പെട്ടവർന്തെ മോചനം പണ്ട് ഭരണകൂടത്തിൽന്നെ വിഷയമായിരുന്ന ഫ്ലി. ഭരണകൂടങ്ങൾ പ്രതിനിധാനം ചെയ്തത് സമ്പന്നരുടെ താൽപര്യം അളവും താൽപര്യം അളവും. “പുരാതന കാലത്ത് ഗവൺമെന്റ് വ്യക്തിയെല്ലാം അവൻ്റെ താൽപര്യം അളവും പ്രതിനിധികരിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് അവൻ തോന്തിയിരുന്നില്ല. പ്രത്യുത, പ്രത്യുക്ഷമായ ഒരു പ്രയോജനവും നൽകാതെ പണം പിഴിഞ്ഞടക്കുകയും ഉള്ളറിക്കുടിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു ശത്രുവായിട്ടാണ് അവൻ ഗവൺമെന്റിനെ വിക്ഷിച്ചിരുന്നത്. തന്റെ ഭാരം പേരി തളർന്ന വ്യക്തി നികുതിയെ ദുർവഹമായി കാണുകയും അതിൽനിന്ന് എങ്ങനെ യൈക്കില്ലോ മോചനം നേടാൻ ആഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്തു.” ഡാൽറ്റണ് പബ്ലിക് പ്രിന്റാൻസ്

സകാത്ത് വഴി ആരംഭിച്ച സാമ്പത്തിക വിപ്പവത്തിൽന്നെ തുടക്കം ഏറ്റെ ശ്രദ്ധിക്കപ്പെട്ടു. ഈ വിപ്പവത്തിന് മദ്ദാരു സവിശേഷത കൂടിയുണ്ടെന്ന് ചരിത്രകാരന്മാർ സുചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. പാവപ്പെട്ട ജനവിഭാഗത്തിൽന്നെ അവകാശ സംരക്ഷണത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള ഒരു ഉദ്ദേശ്യാർക്കി വിപ്പവത്തിൽന്നെ പരിവേഷം അതിനവകാശപ്പെടാൻ കഴിയും. സാധാരണ നിലയിൽ ഏത് ജനപദവും സ്വയം സംഘടിച്ചുകൊണ്ടാണ് തങ്ങളുടെ അവകാശസംരക്ഷണത്തിനു വേണ്ടി പൊരുതിയിരുന്നത്. എന്നാൽ അരേഖ്യയിൽ അവശജനവിഭാഗത്തിന് ലഭിക്കേണ്ട സകാത്ത് ഏന്ന അവകാശം പ്രയോഗത്തിൽ വരുത്തുന്നതിനു വേണ്ടി യുദ്ധംചെയ്തത് സമ്പന്നരും സഹാബികളും സമൂഹത്തിലെ സുപ്രധാനികളും ഉൾച്ചേരിന ഭരണവിഭാഗമായിരുന്നു എന്നത് സർവാതിരായി യായ സവിശേഷതയായിരുന്നു.

സകാത്ത് വാങ്ങുകയും കൊടുക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടത് ഇമാമാണ് ഏന്ന വ്യവസ്ഥ പോലും ഏതെ ഉദാതതമാണ്! സകാത്ത് നൽകുന്ന സമ്പന്നൻ സകാത്ത് അർഹിക്കുന്ന ഒരു പാവപ്പെട്ടവന് നേരിട്ട് സകാത്ത് കൊടുക്കു നേരാൾ, കൊടുക്കുന്നവൻനെ മേലാളത്തം അവിടെ തലയുറ്റത്തി ഏന്നു വരാം. വാങ്ങുന്നവൻ കൊടുക്കുന്നവൻനെ മുന്നിൽ വിഡ്യയന്നാവുന്നതും സ്വാലാവികം. കൊടുക്കുന്നവൻ പ്രകടിപ്പിക്കാവുന്ന ഒരുംതുവും വാങ്ങുന്നവനിൽ സാഭാവികമായുണ്ടാവുന്ന അധ്യമത്താഭോധവും ഒഴിവാക്കാനാണ് സകാത്ത് ഒരു നിധിയായി സംഭരിച്ച് അർഹതപ്പെട്ടവർക്ക് വീതിക്കുന്നത്. കൊടുക്കുന്നവനും വാങ്ങുന്നവനും അവിടെ മുഖാഭിമുഖം പ്രത്യുക്ഷപ്പെട്ടുനില്ല. അരുതാത്ത വികാരത്തിൽന്നെ നേരിട്ട ലാഘവനപോലുമുള്ള നിഷ്കർഷണ പരമോ

തക്കശ്വർമത്ര. സമ്പന്നരിൽനിന്ന്, അവർക്ക് നോവേതുമുണ്ടാക്കാതെ, അവർ മിച്ചംവെക്കുന്നതിലെരു പക്ഷ് പിരിച്ച് സമുഹത്തിലെ പാവപ്പെട്ട വിഭാഗത്തിന് പക്ഷുവെക്കുന്നോൾ സാമൂഹ്യ സുരക്ഷിതത്വം എന്ന ധർമ്മാണവിട്ട് സാക്ഷാത് തകരിക്കപ്പെടുന്നത്.

പുകളിനിയാതെ, അവക്ക് നോവേതുമുണ്ടാക്കാതെ അവയിൽനിന്ന് മധ്യ കണം സമാഹരിച്ച് തേനീച്ചുകൾ മധ്യദേശവരമുണ്ടാക്കി മറ്റൊളിവർക്ക് പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്നതു പോലെയും ജലാശയങ്ങളിൽനിന്ന് അവയറിയാതെ നീരാവിയായി ജലക്കണങ്ങൾ സമാഹരിച്ച് കരിമേഖലങ്ങളാക്കുന്ന ജല നിധിയെരുക്കി വരൾച്ചുകൊണ്ട് വിജയ പിളരുന്ന ലോകത്തിന് വർഷമരുളു നീരു പോലെയുമാണ് ഈത് സാധിക്കുന്നത്. ഹിന്ദുസ്ഥാന മാർഗമേതുമവലാബിക്കാതെ സമ്പന്നരിൽനിന്ന് ധനസംരഖ്യം സാധിച്ച് പാവപ്പെട്ടവർൾ ജീവിതമോചനത്തിന് പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്നത് പരിപ്പക്കൃത സമുഹാഞ്ചലക്കുപോലും പകർത്താൻ പറ്റുന്ന ഒന്നാംതരമോരു സാമ്പത്തിക. പദ്ധതിയാണ്. തെൻ്തെ ആവശ്യം കഴിച്ചുള്ളതിലെരു പക്ഷ് സമസ്യാശ്വിത്തങ്ങൾക്ക് വേണ്ടി ചെലവഴിക്കുകയെന്നത് ദൈവമാർഗത്തിലുള്ള വിനിയോഗമാണ്.

“വിഭവങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ ചിലരെ മറ്റു ചിലരെരക്കാൾ അല്ലാഹു മെച്ചപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. മെച്ചം ലഭിച്ചവർ അവരുടെ കഴിലിലുള്ള വിഭവം തങ്ങളുടെ ഉടമയിലുള്ളവർക്ക് നൽകുന്നില്ല. വാസ്തവത്തിൽ അവരെല്ലാം അതിൽ സമാവകാൾകളാണു താനും. എന്ന്! അല്ലാഹുവിന്റെ അനുഗ്രഹത്തെ നിശ്ചയിക്കുകയാണോ അവർ ചെയ്യുന്നത്!” (16: 71)

കുന്നുകുടിക്കിടക്കുന്ന സമ്പത്ത് അതർഹിക്കുന്ന അവശ്വിഭാഗത്തിന്റെ കൈകളിലേക്കു കുടി പ്രസാരിക്കുന്നോൾ മാത്രമേ സമ്പത്തിന്റെ ദൈവമാർഗത്തിലുള്ള വിനിയോഗം സാക്ഷാത് കരിക്കപ്പെടുന്നുള്ളൂ. സമുഹത്തിലെ ദുർബലവിഭാഗത്തിന്റെ ദുഃഖവിവരത്തിയും അവിടെ മാത്രമേ സാധിക്കുന്നുള്ളൂ. സമുഹത്തിന്റെ താളപ്പീശയായി കരുതപ്പെടുന്ന അസന്തുലിതാവസ്ഥ കു അറുതിവരുന്നതും അനേരം മാത്രമാണ്. ദരിദ്രവിഭാഗത്തെ അവഗണിക്കരുതെന്നും അവഗണിക്കപ്പെട്ട ദരിദ്രവിഭാഗമാണ് സമുഹത്തിന്റെ മഹാശാപമെന്നും പ്രവാചകൾ ആവർത്തിച്ചുനുസ്മരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ദൈവം താൽക്കാലികമായി സുക്ഷിപ്പുകാരനായി തെൻ്തെ കഴിലേത്തെപ്പിച്ച് സമ്പത്ത് ദൈവത്തിന്റെ ആശ്രാം ആശ്രാം സമ്പന്നവാൻ സമ്പന്നൻ ബാധ്യസ്ഥനാണ്.

“അവരുടെ സ്വത്തിൽ ചോദിക്കുന്നവനും കഷ്ടപ്പെടുന്നവനും അഡിയപ്പെട്ട അവകാശമുണ്ട്.” (70: 24, 25)

ഈത് പാലിക്കാനാവശ്യമായ സംഭരണവിതരണ സ്വന്ദരഭങ്ങൾ അല്ലാഹു സന്നിഷ്കർഷണം അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. സകാത്ത് പിരിച്ചെടുത്ത് വജ

ഇസ്ലാം സംസ്കൃതി: ചില സമയവിചാരങ്ങൾ

നാവിലടക്കണം. അത് അവിടെ പൊതു സത്തായി മാറും. സംഭരണവും വിതരണവും ഉന്നമർ രീതിയിൽ, ദൈവസത്തിന്റെ നിർവഹണ വിശുദ്ധി യോടെ സാധിക്കണം.

“എന്നാണ് ധർമ്മംചയ്യേണ്ടതെന്ന് അവർ താങ്കളോട് ചോദിക്കുന്നു. ആവശ്യം കഴിച്ച് മിച്ചമുള്ളത് എന്ന് താങ്കൾ പറയുക.”(2: 219)

സകാത്ത് കൊടുക്കാൻ വിസമ്മതിച്ചവൻ ഇസ്ലാമിനോട് സമരം പ്രവൃം പിച്ചുവനായി കരുതപ്പെട്ടണം എന്ന് വലീഹാ അബുബക്രൻ സുചിപ്പിക്കുക യുണായി.

പ്രവാചകൾ കാലത്ത് സകാത്ത് മുടങ്ങാതെ കൊടുത്തുപോന്ന ചിലർ പ്രവാചകൾ മരിച്ചപ്പോൾ സകാത്ത് കൊടുക്കാൻ വിസമ്മതം കാട്ടിത്തുട ഞാ. അവരുടെ മനോഭാവം ഗർഹണിയമാണെന്ന് അവരെ ധരിപ്പിക്കാൻ വലീഹാ ശ്രമിച്ചുനോക്കി. അതവർത്തെ ഫലമാനുമാണാക്കിയില്ല. വലീഹാ സഹായിമാരെ വിളിച്ച് കാര്യവിചാരം നടത്തി. സകാത്ത് നിഷേധികൾക്കെതിരെ വലീഹാ യുദ്ധം പ്രവൃംപിച്ചു. അവരെ പൊരുതി പരാജയപ്പെടുത്തി. അബുബക്രൻ ഇങ്ങനെ പ്രസ്താവിച്ചു:

“അല്ലാഹു സത്യാ! നബിക്ക് കൊടുത്തുവന്നിരുന്ന ഒരു കുട്ടിയെ വരെ അവർ എനിക്കു തരാൻ വിസമ്മതിച്ചാൽ അതിനെചൂലി താനവരോട് യുദ്ധംചയ്യാതിരിക്കില്ല.”

പാണം മാത്രമല്ല, സമ്പത്തെന്നും സകാത്തിന് വിധേയമാണ്. സകാത്ത് കൊടുക്കാതെ സമ്പത്ത് സകാരു സത്താക്കി മാറ്റുന്നവർക്കു മുന്നിൽ പ്രവാചകൾ അതിന്റെ ഭവിഷ്യത്തുകൾ അറിയിച്ചിരുന്നു.

“സർബ്ബവും വെള്ളിയും അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ ചെലവുംകൊത്തെ സുക്ഷിച്ചുവെക്കുന്നവർക്കുള്ള വേദനിപ്പിക്കുന്ന ശിക്ഷയെക്കുറിച്ച് മുന്നി തിപ്പ് നൽകുക. നരകത്തീയിലിട്ട് അത് ചുട്ടുപഴുപ്പിക്കുകയും ‘നിങ്ങൾക്കു വേണ്ടി നിങ്ങൾ സമാഖ്യം ദാഹിച്ചു വെച്ചതിരാ. അതിനാൽ നിങ്ങൾ സുക്ഷിച്ചുവെച്ചതിന്റെ രൂചി ആസാദിച്ചുകൊള്ളുക’ എന്ന് അവരോട് പറയുകയും അവരുടെ നെറ്റിതടങ്ങളിലും പാർശ്വങ്ങളിലും മുതുകുകളിലും ചുട്ടുവെക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ദിവസം.”(9: 34-35)

“എത് ജനത് സകാത്ത് കൊടുക്കാൻ വിസമ്മതിക്കുന്നുവോ അവർക്ക് മാനത്തുനിന്ന് മാ തടയപ്പെടും. നാൽക്കാലികളില്ലെങ്കിൽ അവർക്ക് ഓരോ മാ ലഭിക്കുമായിരുന്നില്ല.” (ഇബ്രാഹിം)

കെട്ടിപ്പുട്ടിവെക്കാൻ ശാംപംപിടിക്കുന്ന മുതലാളിമാരുടെ ധനം സമുഹ ത്തിന്റെ വിശാല താൽപര്യത്തിന് ആവശ്യമായിവന്നാൽ പിടിച്ചേരുത് വ്യവസായത്തിലിരിക്കാൻ ഇസ്ലാമിക ഭരണവിധാനത്തിന്യികാരമുണ്ട്.

പ്രധാന ഇക്കാര്യം ചിത്രീകരിക്കുന്നു:

“അവസാന നാളിൽ മനുഷ്യർ മുനിൽ കരുത്തു കുറുകിയ ഒരു കാള സർപ്പം പ്രത്യുക്ഷപ്പെട്ടു. അത് അവരെ നേരെ അതിശൈലം ഇണ്ടുകും. രക്ഷപ്പെടാൻ ശ്രമിക്കണമെന്ന് അവൻ തോന്തു. എന്നാൽ അവൻ തിരിത്തു നിന്നുഹായനാണപ്പോൾ. ഓന്നങ്ങാൻ പോലും കഴിയാത്ത നിന്നു ഹായത അവനെ വീർപ്പുമുട്ടിക്കും. ആ കരിനാഗം അവരെ കാൽപ്പത്തിയിലും അവരെ ശരീരത്തിലേക്ക് ഇണ്ടുകയറ്റു. തന്നുപുറഞ്ഞ വല്ലാതൊരു മരവിപ്പിന് വിഡേയനായതു പോലെ അവൻ നിശ്ചലനാക്കും. അപ്പോഴേക്കും കരിനാഗം അവരെ നെഞ്ചിലും ഉരുമ്പിയിഴഞ്ഞ കഴുത്തി ലോരു വളയമായി ചുറ്റിവരിയും. അത് അവരെ മുഖത്തിനിമുഖമായി തലയുറയ്ത്തി നിൽക്കും. അവരെ കണ്ണുകളിലേക്ക് അത് ചുഴിഞ്ഞുനോക്കും. നാക്ക് ചലിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അത് അവനോടിങ്ങനെ സംസാരിക്കും: “നിനക്ക് എന്ന മനസ്സിലായോ? മനസ്സിലായിക്കാണില്ല. നീയെന്ന ഇക്കാലമത്രയും പെട്ടിയിലിട്ട് പൂട്ടിയിടുകയായിരുന്നു. ചെലവഴിക്കപ്പെടാതെ നീ സതുപിച്ചു വെച്ച പണമാണ് എന്നേൻ.” ആ കരിനാഗത്തിൽ കണ്ണുകളിൽ നോക്കി വിഭ്രാന്തികൊള്ളാനേ അവൻ അനേരം കഴിയും.”

പിത്രർ സകാത്ത് എന്ന പേരിൽ മറ്റാനുണ്ട്. ഇതും ഒരു നിശ്ചബ്ദ ദാനമാണ്. സകാത്ത് പോലെ ഇതിന് വിപുലമായ ഉദ്ദേശ്യലക്ഷ്യങ്ങളില്ല; കർമ്മസഭാവവുമില്ല. ഒമ്ഭാൻ മാസം, പ്രതാനുഷ്ഠാനത്തിൽന്നേ സമാപനസന്ദർഭത്തിൽ നോവു പെരുന്നാൾ (ഇംഗ്ലീഷ് പിത്രർ) ആഞ്ചേലാഷിക്കുന്നതിനായി എല്ലാവരും ഒരുപോരുന്നു. അപ്പോഴും ഇസ്ലാം സംസ്കൃതി ഉത്കണ്ഠംപ്പെടുന്നു. എല്ലാവരും ആപ്പോദത്തിൽ കഴിയാൻ വിഡിക്കപ്പെട്ട ഈ ദിവസം ആരെക്കിലും ആഹാരം കഴിക്കാതെ നോവു തിന്നുന്നാകുമോ? ഉണ്ടാവാം. ഇല്ലായിരിക്കാൻ വയ്ക്കും.

അതിനാൽ അങ്ങനെ പോരം. എല്ലാവരും ഈ ആഞ്ചേലാഷിവസമക്കിലും സുഖിക്ഷമായി ആഹാരംകഴിക്കുന്നുണ്ട് എന്നുറപ്പുവരുത്തണം. ഇതിന് ഒരു വഴി മാത്രമെന്തുള്ളൂ. എല്ലാവർക്കും സമുദ്ധമായി ആഹാരം കൊടുക്കുക. അതാണ് പിത്രർ സകാത്ത്.

ഇന്ത്യാം കർമ്മാനുഷ്ഠാനമനുസരിച്ച് മറ്റാരു ഭാഗം കൂടിയുണ്ട്. ‘സദവ’ എന്ന പേരിലാണ് അത് അറിയപ്പെടുന്നത്. ഇഷ്ടമുള്ളപ്പോൾ ഇഷ്ടമുള്ളത് ആർക്കു വേണമെങ്കിലും ഭാഗം ചെയ്യാം. ഇതിന് പുണ്യകർമ്മത്തിൽന്നേ പരിവേഷമുണ്ടാക്കിലും ഇതിനേൽക്കെ മതത്തിന് നിർബന്ധമില്ല. സകല ഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും സകാത്ത് വ്യതിരിക്തമായി നിൽക്കുന്നു. വുർആനിൽ നിർബന്ധാനുഷ്ഠാനമായ നിസ്കാരം പരാമർശിക്കുവെ മുപ്പതോളം തവണ സകാത്ത് അനുസ്മരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇത് വിശാസത്തിൽന്നേ നിശ്ചബ്ദനകളിൽ

പെട്ടു. അനുഷ്ഠിച്ചാൽ പുണ്യം, ഒഴിവാക്കിയാൽ പാപവും. വാർഷിക വരുമാനത്തിൽ സ്വന്നാ ആവശ്യം കഴിച്ച് നീക്കിയിരിപ്പുള്ളതിന്റെ രണ്ടാം ശതമാനമാണ് സകാത്തായി നൽകേണ്ടത്. എൻപത്തിരബ്ദം ഗ്രാമിൽ കുടുതൽ സ്വർണ്ണം കൂളിലുള്ളവനും സകാത്ത് നൽകണം. ഇസ്ലാമിക തത്ത്വങ്ങൾക്കിൽ ഇതു പരിധിക്ക് വളരെയെറു പ്രാമാണ്വക്കുണ്ട് (അനുഭിയിൽ നിസാബ് എന്നാണ് ഈ പരിധിയെ പരിചയപ്പെടുത്തുന്നത്). ആയവ്യയങ്ങളുടെ സത്യശുഭമായ കണക്ക് സുക്ഷികാനും നിസാബിന്പുറത്ത് കിടക്കുന്ന സമ്പദായത്തിന്റെ പക്ക യഥാർഹം, യമാകാലം, യമാസ്ഥാനത്തെ തികാനും മുസൽമാൻ മതപരമായ ബാധ്യതയുണ്ട്. വിശുദ്ധകാലം എന്ന റിയപ്പെടുന്ന റമദാൻ മാസത്തിലെ സകാത്ത് വിനിയോഗം ഇട്ടി ഫലം ചെയ്യുമെന്ന് സത്യവിശ്വാസി കരുതുന്നു.

സന്ദർഭത്തിൽ പരിപര്യം അഭംഗം പരിരക്ഷിച്ചുപോന്ന പഴയകാലം. പ്രഭുക്കന്നാരെയും പുരോഹിതനാരെയും കുലീന വിഭാഗത്തെയും മാറ്റിനിർത്തി പാവപ്പെട്ട സാധാരണ ജനങ്ങളുടെ നേരെ പരിധിയിൽഉൾച്ചുവിട്ട് ലൈറ്ററേണ്ടം നടത്തിപ്പോരുന്നവരുടെ കാലം. കുരതയുടെ ആകാലം ഇവിടെ തുള്ളിത്തിമർത്ത്യ കഴിയുന്നോണ് ഇസ്ലാം സംസ്കൃതിയുടെ നുതന സാമ്പത്തിക ഭർഷന്തരിക്കേണ്ടിയും ഭരണരംഗത്തെ വിപ്പവത്തിന്റെയും കാലാളം മുഴങ്ങാൻ തുടങ്ങിയത്.

യുറോപ്പൻ വൻകരയിൽ ക്രമീകൃതമായ ഭരണവ്യവസ്ഥകളോ നീതിനിയമങ്ങളോ അന്ന് പ്രയോഗത്തിലുണ്ടായിരുന്നില്ല. തീർത്തതും അപരിഷ്കൃതിയുടെ കാലം. തമോയുഗമന്നാണ് ചരിത്രകാരന്മാർ അക്കാലത്തെ വിശേഷിപ്പിച്ചത്. ഇസ്ലാം സംസ്കൃതിയുടെ പ്രകാശയാർ വഴിഞ്ഞതാഘുകാൻ തുടങ്ങിയത് അനേകാരു മഹാസംഭവമായിരുന്നു.

സഹിഷ്ണുതയുടെ സമുന്നത പെത്രകും

ജനാധിപത്യ ഭരണവ്യവസ്ഥിതിലെ ഭരണകക്ഷിയുടെയും പ്രതിപക്ഷത്തി ഞ്ചയും സ്ഥാനമാണ് ഇസ്ലാമിക ഭരണത്തിൽ മുസ്ലിംകൾക്കും മറ്റു മത വിഭാഗങ്ങൾക്കുമിടയിൽ ഉള്ളായിരിക്കുകയെന്ന് ധരിക്കേരുത്. മുസ്ലിം രാഷ്ട്രത്തിൽ അമുസ്ലിംകൾ പ്രതിപക്ഷം എന്ന പേരില്ലെല്ലാം, ദിഖികൾ (സംരക്ഷിത വിഭാഗം) എന്ന പേരിലാണെന്നിയപ്പെടുന്നത്. പ്രവാചകര്ഞ്ചയും അബുബക്ര റിഞ്ചേയും ഉമറിഞ്ചേയുമൊക്കെ കാലം ശ്രദ്ധിക്കുവോൾ ‘നിധി പോലെ കാത്തുസുകഷിക്കുന്ന ഒരു വിഭാഗം’ എന്ന് ഇസ്ലാമിക ഭരണത്തിലെ അമുസ്ലിംകളെപ്പറ്റി പറയാം. മുസ്ലിംകൾ അധികാരം കയ്യാളുന്ന കക്ഷിയായി ക്ലിം, പ്രജാപാലനമെന്ന ഉത്തരവാദിത്വം വഹിക്കുന്ന വിഭാഗമായിട്ടാണ് അവിടെ വർത്തിച്ചത്.

തങ്ങൾ അധികാരികളുടെ ഒരാര്യംകൊണ്ട് ലഭിക്കുന്നത് അനുഭവിക്കാൻ മാത്രം വിധിക്കപ്പെട്ട്, അവകാശമൊന്നുമില്ലാത്ത വിഭാഗമാണെന്ന അധിസ്ഥിത മാനസികാവസ്ഥ ദിഖികൾക്കില്ല. മതപരമായ തങ്ങളുടെ ഭിന്ന വിശ്വാസം അഭിനം സുകഷിക്കുവാനും ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ സ്വതന്ത്രമായി നിർവ്വഹിക്കുവാനുമുള്ള പൊരാവകാശം സത്യവേദം അവർക്കുനുവദിച്ചിട്ടുണ്ട്. ‘എനിക്ക് എന്നേ മതം, നിങ്ങൾക്ക് നിങ്ങളുടെതും’ എന്നറിയിച്ചുകൊണ്ട് മതപരമായ സഹവർത്തനത്തിന് സഹായകമായ അന്തരീക്ഷമവിടെ സജ്ജമാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

സഹിഷ്ണുതയുടെ സംസ്കൃതിയാണ് ഇസ്ലാം. മദീനയിലാണ് ഇസ്ലാമിന്റെ സ്വാധീനം സാമൂഹ്യരംഗത്ത് ആദ്യമായി നിലവിൽവന്നത്. മുസ്ലിംകളും ജൂതരാഡും കെക്രസ്തവരും ബഹുഭാവവ വിശ്വാസികളും നിറങ്ങൽ മദീനയുടെ സാമൂഹ്യരംഗത്ത് പരസ്പരവിശ്വാസവും സൗഹാർദവും സമാധാനവും സ്ഥാപിക്കുവാനാണ് പ്രവാചകൻ ആദ്യമായി ശ്രമിച്ചത്. തലമുറകളായി തമിൽ തല്ലിയും കലഹിച്ചും കഴിഞ്ഞ സമുദ്രാധികാരിക്കിടയിൽ എന്നും വളർത്തിയെടുക്കാനും പ്രവാചകന് സാധിച്ചു. സത്യവേദത്തിന്റെ

പുതിയ സന്ദേശവുമായി മദ്ദീനയിലെത്തിയ പ്രവാചകൾ ആദ്യമായി ചെയ്തത് വ്യവസ്ഥാപിതമായ ഒരു സാമൂഹ്യ ക്രമം ചിട്ടപ്പെടുത്താൻ പോരുന്ന ഒരു സൗഹ്യദ ഉടൻവട രൂപപ്പെടുത്തുകയായിരുന്നു. അതിനൊരു രേഖാലയത്തിനും ഭദ്രതയും ശിൽപ്പചാരുതയുമാണായിരുന്നു. തങ്ങളെ ആശ കുഞ്ചം അവിശാസ സ തേതാട്ടം കൂടി നോക്കിക്കാണുന്ന വരുടെ സന്ദേശനിവൃത്തിക്കുതക്കും വിധം തെളിവുറ്റതായിരുന്നു അതിലെ നിർദ്ദേശങ്ങളും പരാമർശങ്ങളും മല്ലാം. നാൽപത്തിയേഴ്സ് വൺഡിക്കളുള്ള ഒരു ബുദ്ധാത് രേഖയായിരുന്നു അത്. അതനുസരിച്ച്:

- മുസ്ലിംകളും മദ്ദീനയിലുള്ള ക്രിസ്ത്യാനികൾ, യഹൂദർ തുടങ്ങിയ മുത്തമതസമരം ഒരൊറ്റ ജനതയായി അനുശോഭന്തെത്താട കഴിയും.
- ഓരോ വിഭാഗവും തങ്ങളുടെ വിശ്വാസാർശങ്ങൾ പരിരക്ഷിക്കുകയും മറ്റുള്ളവരുടേതിൽ ഇടപെടാതിരിക്കുകയും ചെയ്യും.
- ശത്രുവിന്റെ ആക്രമണത്തിനെതിരെ എത്തു വിഭാഗതയും മറ്റു വിഭാഗങ്ങൾ കൂട്ടായി സഹായിക്കും.
- യുദ്ധസന്ദർഭങ്ങളിലും സമാധാനകാലങ്ങളിലും പരസ്പരം കൂടിയാണോക്കും.
- മദ്ദീനയുടെ സംരക്ഷണം എല്ലാവരുടെയും ഉത്തരവാദിത്വമായി കണക്കും.
- മദ്ദീനയിൽ ആരും രക്തമൊഴുക്കുകയില്ല.
- അനീതിയും അക്രമവും ആർ നടത്തിയാലും മുസ്ലിംകൾ അതിനെ എത്തിർക്കാം; പ്രതിയോഗി സത്യവിശ്വാസിയായാൽ പോല്ലും.
- വല്ല തർക്കവുമുണ്ടാവുകയാണെങ്കിൽ അത് മുഹമ്മദ് നബിയുടെ തീരുമാനത്തിനായി സമർപ്പിക്കും.

(ഈതുപോലെ സഹിഷ്ണുതയും സൗമന്യവും വർണ്ണം കൊടുത്ത ഒരു രേഖാലയത്താണ ശിൽപ്പം ലോകചരിത്രത്തിൽ ഒപ്പുർവ്വതയാണെന്ന വില്പം മുൻ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.) മതസാന്ത്രയും സമാധാനപൂർണ്ണമായ സഹാവർത്തിത്വവും ഉറപ്പുവരുത്തുന്ന ഇള രേഖാലയത്താണ വൃഥാന്തനിക സംസ്കൃതിയുടെ സമുന്നതിയെ ലോകിക്കുന്നു. വൈവിധ്യമാർന്ന വിശ്വാസങ്ങളും ആചാരങ്ങളും സംരക്ഷിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ ഏകഗിലാ വണ്ണം പോലെ കരുതുന്ന ഒരു രാഷ്ട്രമായി, ഫെഡറേറ്റീവും ഒരു ഇന്റലാമിക രാഷ്ട്രത്തിന് ജീവിക്കാൻ കഴിയുമെന്ന് പ്രവാചകൾ ബോധ്യപ്പെടുത്തുകയായിരുന്നു. ഓരോ വ്യത്യസ്ത വിഭാഗത്തിനും അവരുടെ വിചാരവിശ്വാസങ്ങൾക്കനുസൃതമായി ജീവിക്കാമെന്നും രാഷ്ട്രത്തിന്റെ പ്രതിരോധം തുടങ്ങിയ വിഷ

യങ്ങൾ കുടുതവാർത്തയിൽ പെടുന്നവയാണെന്നും പ്രഭോധിപ്പിക്കുകയാണിവിട. മദ്ദീനയിലെ എല്ലാ ജനവിഭാഗങ്ങളും പുതിയ രേണുലടനയും പുതിയപുർവ്വം സാഹതം ചെയ്തു. വളരെ കാലതേതാളം ആ രേണുലടന അക്ഷരാർമ്മത്തിൽ തന്ന പ്രയോഗത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. സമന്വയസംസ്കാരത്തിൽനിന്നും സഹിഷ്ണുതയുടെയും നിദർശനമായി വർത്തിച്ച മദ്ദീനയിലെ രേണുലടനയെ വിലയിരുത്തിക്കൊണ്ട് ചരിത്രപണ്ഡിതനായ വില്യം മുൻ ഇങ്ങനെ തുടർന്നു:

“ലോകത്തിന് മുഖ്യാർക്കലും പരിചയമില്ലാത്ത തരത്തിലുള്ള ഒരു മത സഹിഷ്ണുതയാണ് അദ്ദേഹം (പ്രവാചകൻ) പ്രചരിപ്പിച്ചത്. മനുഷ്യമതത്തിൽ സഹിഷ്ണുത രാവശ്യമാണെങ്കിൽ ആദർശ പ്രവാചകനെന്ന പദവിക്കുള്ള മുഹമ്മദിന്റെ അവകാശത്തിന് ഇത് ശക്തമായ ഒരു നീതീകരണമാണ്.”

മുസ്ലിം രേണുയികാർക്കൾ അസാധാരണ വ്യക്തിത്വം പുലർത്തിപ്പോന്ന അമുസ്ലിം പ്രതിക്കെള്ളു കണ്ണഭത്തി രേണുരംഗത്ത് പല പദവികളിലും അവരെ അവരോധിച്ചതായി കീർത്തിക്കുന്ന ചരിത്രരേഖകളുണ്ട്. വലിപ്പമാരുടെ കാലത്ത് അമുസ്ലിം വിഭാഗത്തിൽ പെട്ട ചിലരെ മന്ത്രിമാരായി നിയമിച്ചിരുന്നു. രേണുപരമായ, ഗൗരവമിയന്ന ചില ചുമതലകളും അവരെ ദരംതുപിച്ചിരുന്നു. പിജറ് രണ്ടാമാണ്ടിൽ അബ്സീനിയ യിൽ അദ്യാപാപിച്ച മുസ്ലിംക്കെല്ലാം തിരിച്ചയക്കണമെന്നാവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ട് മക്കയിൽനിന്ന് വുംഗേശൻഗികളും ഒരു നിബേദക സംഘം പോയിരുന്നു. ഈവരുടെ വാദമുഖങ്ങളെ നേരിട്ട്, നിജസ്ഥിതി ചക്രവർത്തിയെ ബോധിപ്പിക്കാൻ നമ്പി ഒരു ദുതനെ അയച്ചു. അബ്സീനിയയുടെ പ്രാന്ത പ്രദേശത്ത് കഴിയുന്ന അംഗവിഭാഗും ഉമ്മു എന്ന അമുസ്ലിം ആയിരുന്നു ആ ദുതൻ. യുദ്ധത്രണങ്ങളുടെക്കൂടിച്ചാലോചിക്കുന്ന വിദർശ സമിതികളിൽ അമുസ്ലിം പ്രതിക്കേൾക്ക് അംഗത്വം നൽകിയിരുന്നു. ഒരു നെന്നെന്നാറിയൻ ബിഷപ്പ് ഒരിക്കൽ തെരെഞ്ഞെയാരു സുഹൃത്തിനയച്ച കത്തിൽ ഇങ്ങനെ എഴുതി:

“ഈ തരയുകാർ(അറബികൾ)ക്ക് ദൈവം ഇക്കാലത്ത് നമ്മുടെ മേൽ ആധിപത്യം നൽകുകയും അവർ നമ്മുടെ യജമാനന്മാരായിത്തീരുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ അവർ ക്രിസ്ത്യുമതജനതെ എതിർക്കുകയേ ചെയ്യുന്നില്ല. മറിച്ച് നമ്മുടെ വിശ്വാസം സംരക്ഷിക്കാൻ വേണ്ടതു ചെയ്യുകയും നമ്മുടെ പുരോഹിതനാരെയും പുന്നുവാളുമാരെയും ആദരിക്കുകയും കൂടി ചെയ്യുന്നു. നമ്മുടെ പള്ളികൾക്കും കോൺസ്വെറ്റുകൾക്കും അവർ ഉദാരമായ സംഭാവന നൽകുകയും ചെയ്യുന്നു.” (ഡോ. ഹമീദുല്ലൈ ഉദ്ഘാടനം)

ഇസ്ലാമിക ചരിത്രത്തിൽ സുവർണ്ണാക്ഷരങ്ങളും ജൂലിക്കുന്ന ചില പരാമർശങ്ങളുണ്ട്. അതിലോന്ന് ഉമറവിഭാഗം അബ്സീനിയൻ ഒരു

വിളംബരമാണ്:

“ദിമീക്രൂട്ടെ കാര്യത്തിൽ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കുകയും അവരോട് സമയം മാറി പെരുമാറുകയും ചെയ്യുവിൻ. അവരിലാർക്കെങ്കിലും വാർധക്യം ബാധിക്കുകയോ ജീവിതമാർഗ്ഗം മുട്ടപ്പോവുകയോ ചെയ്താൽ അവർക്കു വേണ്ടി ചെലവ് ചെയ്യേണ്ടത് നിങ്ങളാണ്. അവരോട് ബാധ്യതയുള്ള സഹോദരരും എങ്കിൽ അവരോട് ചെലവു ചെയ്യാനാവശ്യപ്പെടുക. അവന് ആരക്കിലും വള്ള നഷ്ടവും വരുത്തുന്നതായാൽ അതിന് തക പ്രതികാര നടപടി കൈക്കൊള്ളുക.” മുഹമ്മദ് നബി ചരമശത്രുവിൽ കിടന്നുകൊണ്ട് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: “അന്യായമായ നികുതികൾ റജിസ്റ്റർക്കിന് ഒഴിവാക്കുക. പഴയ ഫയലുകൾ പറിക്കുക. ഏതെങ്കിലും മുസ്ലിമിനോടോ അമുസ്ലിമിനോടോ വള്ള അനീതിയും ചെയ്തുപോന്നിട്ടുള്ളതായി കാണപ്പെട്ടുണ്ടാൽ അയാൾക്ക് അയാളുടെ അവകാശങ്ങൾ തിരിച്ചുകൊടുക്കുക.”

“അമുസ്ലിം പ്രജകളെ ആരക്കിലും ഉപദ്രവിച്ചാൽ പുനരുത്ഥാന ദിവസത്തിൽ സാരി അയാളുടെ ഭാഗത്തുനിന്നുകൊണ്ടു വാടിക്കുന്നത് കാണാവുന്നതാണ്.” (അബുദുഖ്)

മമസ്കസിലെ പള്ളി വിപ്പുലീകരിക്കാൻ സമീപത്തുള്ള ഒരു ക്രിസ്ത്യൻ പള്ളി പൊളിച്ച് അതിനോടൊപ്പം ചേർത്തിരുന്നു. ഉമരുഖനു അബ്ദിൽ അസീസ് ഹക്കാരുമറിഞ്ഞത് ആ ഭാഗം പൊളിച്ചുമാറി ചർച്ച പുനഃസ്ഥാപിക്കാൻ കർപ്പനയിട്ടും. സത്യവിശാസിയായ ലഭിപ്പിയുടെ ഹൃദയവിശാലത തിൽ ആകുച്ചേടരായ ക്രിസ്ത്യൻകൾ അങ്ങനെ വേണ്ടനു പറഞ്ഞു വികാരവായ്പോടെ പിന്നാറുകയാണുണ്ടായത്.

അവിസ്മരണീയമായ മറ്റാരു രംഗം:

ഇരുജിപ്പതിലെ പ്രശസ്തമായ ഒരു മുസ്ലിം പള്ളി. വിശ്വാസികളുടെ മുസ്ലിക്കുടുതൽ ജുമാ നമസ്കാരാടികൾക്ക് വിഷമമുണ്ടാക്കി. പള്ളി വിപ്പുലീകരിക്കേണ്ടത് ഒന്നിവാരുതയായി ഭോധ്യപ്പെട്ടു. എന്നാൽ വിപ്പുലീകരണത്തിന് തൊട്ടട്ടുത്താനും ഭൂമി അകുയർ ചെയ്യാനുണ്ടായിരുന്നില്ല. പള്ളിക്കുടുത്തായി ഒരു ക്രിസ്തീയ വനിതയുടെ വസതിയുണ്ട്. പിതാവിശ്വേഷ്യം ഭർത്താവിശ്വേഷ്യം വിയോഗത്തിനു ശ്രേഷ്ഠം അവരവിടെ ദ്വാരാവർത്തയായി കഴിഞ്ഞുവരികയായിരുന്നു. ആവശ്യമായ നഷ്ടപരിഹാരം നൽകി അവരെ അവിടെ നിന്ന് മാറ്റിപ്പുറപ്പിച്ച് വസതി പൊളിച്ച് പള്ളിയുടെ വിപ്പുലീകരണം നടത്തുക മാത്രമാണ് കണ്ണടത്തിൽ ഒരേ മാർഗ്ഗം. എന്നാൽ തന്റെ ഭർത്താവിശ്വേഷ്യം പിതാവിശ്വേഷ്യം ഓർമകൾ തങ്ങിനിൽക്കുന്ന ആ അന്തരീക്ഷം വിട്ടോഴിയാൻ അവരിച്ചേടപ്പെട്ടില്ല. പ്രശ്നം ഗവർണ്ണറുടെ മുന്നിലെത്തി. ഗവർണ്ണറുടെ നിർബന്ധത്തിനു വഴിഞ്ഞി ക്രിസ്തീയ വനിത മനമില്ലാ മനസ്സാടെ വീടൊഴിഞ്ഞു. തനിക്കായി സർക്കാരാരുക്കിയ പുതിയ വീട്ടിലേക്ക്

അവർ താമസം മാറി. സർക്കാർ അവരുടെ വീട് പൊളിച്ച് പള്ളി വിപുലീകരിച്ചു.

ഒരു നാൾ കൈക്കപ്പതവ സ്റ്റ്രൈയൂടെ ഒടുത്ത ബന്ധു അവരെ സന്ദർശിക്കാനെത്തി. തീരാദ്യഃപത്തിന്റെ ഭാവധി പേരി ഉള്ളാതെ ഉറങ്ങാതെ കഴിഞ്ഞുപോന്ന ആ സ്റ്റ്രൈയൂടെ ദയനിയാവസ്ഥ ബന്ധുവെവ വിഷമിപ്പിച്ചു. സ്റ്റ്രൈ തന്റെ ദുർവഹദ്യഃപദ്ധതിയുടെ കെട്ടിച്ചു:

“മുദ്രവാക്കേ ഉറങ്ങാൻ കിടന്നാൽ ഭർത്താവിന്റെയും പിതാവിന്റെയും സചേതനമായ ഓർമ്മ എന്നിൽ രക്ഷാബോധം വളർത്തിയിരുന്നു. വീട് മാറി യതോടെ അത് കൈമോശം വന്നതുപോലെ. നിമിഷം തോറും മരിച്ചുകൊണ്ട് ജീവിക്കുകയാണ് എന്നു. ജീവൻ പൊലിയുവോളും അതഞ്ഞെന തുടരു....”

അവരുടെ വാക്കുകൾ ബന്ധുവെവ വല്ലാതെ അസ്യാസ്യമനാക്കി. അയാൾ ഒരു മാർഗം നിർദ്ദേശിച്ചു:

“എറോ വൈകിപ്പോയേക്കില്ലും വലീഫാ ഉമരിനെ സമീപിച്ച് മനസ്സറിയിക്കുക. അദ്ദേഹം നല്ല, വലിയ മനുഷ്യനാണ്. ദുഃഖനിവൃത്തിക്കായി അദ്ദേഹമാരു വഴി കണ്ണെത്തും.”

തന്റെ വസതി പൊളിച്ച് പള്ളി പണിത് ജുമുഅ നമസ്കാരങ്ങളാക്കേ വേണ്ട സൗകര്യത്തോടെ സമാരംഭിച്ചു കഴിഞ്ഞ സാഹചര്യത്തിൽ ഒരു പ്രതീക്ഷയുമുണ്ടായിരുന്നില്ലെങ്കിലും ഒരുനാൾ ആ കൈക്കപ്പതവ വനിത ബന്ധുവോടൊപ്പം വലീഫാ ഉമരിന്റെ മുന്നിലെത്തി; കാര്യം നിവേദിച്ചു. ക്ഷമാപൂർവ്വം എല്ലാം കേട്ക ഉമർ ഇഞ്ചിപ്പതിരിലെ ഗവർണ്ണറെ വിളിച്ച് നിജസ്ഥിതിയ നേരിച്ചു. സത്യശുഭമാണ് നിവേദനമനനറിഞ്ഞപ്പോൾ വലീഫാ ഗവർണ്ണറോട് ഇങ്ങനെ നിർദ്ദേശിച്ചു:

“ഒരാളുടെ മനസ്സ് നോവുനിടത്ത് ദൈവത്തിന്റെ ആരാധനാലയം ഉയർന്നുകൂടാ. അടിയന്തിരമായി പള്ളി പൊളിച്ച്, സ്റ്റ്രൈയൂടെ വസതി പുനർന്നിർമ്മിച്ച് അവർക്ക് മനസ്സാണി നൽകുക.”

ചർത്രം പോല്ലും രോമഹർഷമണിഞ്ഞ നിമിഷങ്ങൾ!

നിർബന്ധിച്ച് മതപരിവർത്തനം ചെയ്യിക്കുന്നവർ മതബോധമില്ലാത്തവരുണ്ടാണ് തെളിച്ചുപറയാൻ ഇന്ത്യാം മടിക്കുന്നില്ല. “ദീനിൽ നിർബന്ധമരുത്” എന്ന വരിഷ്ടവചനം ആ സമുന്നത സംസ്കൃതിയുടെ മഹിത ശബ്ദമാണ്. നിർബന്ധിച്ച് മതംമാറ്റൽ ഇന്ത്യാം സാധുകരിക്കുന്നില്ല. മതപ്രഭോധനയാം മാത്രമാണ് ഒരു സത്യവിശ്വാസിയുടെ ഭാത്യം.

“നീ ഉണ്ടത്തുക. നീ ഉണ്ടത്തുനവർ മാത്രമാണ്. നീ അവരുടെ മേൽ അധികാരസ്ഥനല്ല.” (48: 21)

“സന്ദേശം എത്തിച്ചുതരുന്ന ബാധ്യത മാത്രമേ ദൈവദുതനുള്ളൂ.” (5: 99)

“ദൈവദുതന് ബാധ്യതയുള്ളത് അദ്ദേഹം ഭരമേൽപിക്കപ്പെട്ട കാര്യ തത്ത്വം മാത്രമാണ്.” (24: 54)

“സന്ദേശം വ്യക്തമായി എത്തിച്ചുതരിക എന്നതല്ലാതെ മറ്റു ബാധ്യത യോന്യും ദൈവദുതനില്ല.” (29: 18)

“എനിട്ടും അവർ പിന്നറ്റുകയാണെങ്കിൽ ഓർക്കുക: സത്യസന്ദേശം വ്യക്തമായി എത്തിച്ചുകൊടുക്കുക എന്നതല്ലാതെ ഒരു ഉത്തരവാദിത്വവും ഏനിക്കില്ല.” (16: 82)

“അമബാ, ഇന്തയും അവർ പിന്തിൽഞ്ഞു പോവുകയാണെങ്കിൽ, നിന്നെ നാം അവരുടെ സംരക്ഷകനായോന്നും അയച്ചിട്ടില്ല. നിബന്ധി ബാധ്യത സന്ദേശമെന്തിക്കൽ മാത്രമാണ്.” (42: 48)

“ബഹുദൈവ വിശ്വാസികളിലാരെങ്കിലും നിബന്ധിയടക്കത് അഭ്യന്തേടി വന്നാൽ അവൻ നീ അഭ്യന്തർക്കുക. അവൻ ദൈവവചനം കേടുവിയട്ടെ. പിനെ അവനെ സുരക്ഷിതസ്ഥാനത്ത് എത്തിച്ചുകൊടുക്കുക. അവർ അൻഡി വില്ലാതെ ജനമായതിനാലാണ് ഇങ്ങനെയാക്കേ ചെയ്യുന്നത്”(9: 6). ഇസ്ലാം സംസ്കൃതിയുടെ അത്യുഭാരമായ സമീപന്തിനുള്ള മികച്ച തെളിവാണിത്. രാജ്യത്വാഹികൾക്കു പോലും അഭ്യന്തേടിയെത്തിയാൽ അഭ്യന്തർക്കുകയും ഇസ്ലാമിനെ പരിചയപ്പെടുത്തുകയും വേണം. അതവർ സൌകര്യിച്ചില്ലാതും സുരക്ഷിതവും സംരക്ഷണവും നൽകണമെന്ന് ഈ സുക്തം അഭിവ്യക്തമാക്കുന്നു.

സയം പ്രകാശകമായ ഒരു സുക്തം കൂടി ഉൾവിക്കേട്: “മതകാരുത്തിൽ ഒരുവിധ ബലപ്രധാനവുമില്ല. നമ്മിന്തെ വഴികൾ വ്യക്തമായും വേർത്തിരിഞ്ഞു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ ദൈവത്തെ ശക്തിക്കുള്ള നിശ്ചയിക്കുകയും അല്ലാഹുവിൽ വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവൻ മുറുക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള കയറിലാണ്. അത്രു പോവില്ല.” (2: 256)

പ്രവാചകൻ ദൈവത്വവരുമായുണ്ടാക്കിയ സന്ധി സഹപ്രധാനം അത്യുന്നം ഔദ്യോഗികമാണെന്ന് സർ തോമസ് ആർബോൺഡ് പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്.

“മതവിശ്വാസം രാഷ്ട്രീയ താൽപര്യങ്ങളിൽനിന്ന് വിമുക്തമായപ്പോൾ വ്യക്തിപരമായ വിശ്വാസത്തെ കയ്യേറ്റംചെയ്യുന്നതിൽനിന്നുകനുനിന്നു ഏറ്റവും ഉഭാരമായ മതം ഇസ്ലാമായിരുന്നു എന്നു കാണാം. രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ഭേദത ഭീഷണികൾ വിധേയമായ സന്ദർഭങ്ങളിൽ ഇസ്ലാമിക രേണുകൂടങ്ങൾ മതപരമായ ഏകീകരണത്തിന് എല്ലാ മാർഗ്ഗങ്ങളും സൌകര്യിക്കാൻ സന്നദ്ധമായി. അപ്പോൾ പോലും ഇസ്ലാമിക മുല്യങ്ങളിൽനിന്നുയിർക്കാണെ ഉഭാ

ରତ୍ୟୁଦ ହୁଏ ତରିପାଂ ଆତିରେ ପରମକାଷ୍ଠୀତି ତଥାନ୍ୟାଯିରୁଣ୍ୟ. ପରିଯ ନାତିରେଣ୍ୟୁଂ ବ୍ୟାଞ୍ଜଳିକାରତତିରେଣ୍ୟୁଂ ଯାତୋରୁ ଵିଭ୍ୟର ସଂପର୍କରେ ପୋଲ୍ୟଂ ଉଚିତତ୍ୱରୁ ନମୁକ୍ତ କାଣାର କଶିଯୁଣ୍ୟିଲା.”

ହୁଲ୍‌ଲାଂ ସଂସକ୍ଷିତିଯୁଦ ପ୍ରେଶାଲତକକତ ପରି-ରଣ-ପ୍ରତ୍ୟେଶ
ବ୍ୟତ୍ୟାସାଙ୍ଗାଳ୍‌ଲିପି; ଆତିମତାଚାର ଵିଶ୍ଵାସ ବିଭେଦାଙ୍ଗାଳ୍‌ଲିପି. ଅନ୍ତି ପିତାବ
ଅନ୍ତଃ; ପିଳା ପରିପରକଳ୍‌ପାଳାଯି. ଅତ ଅନ୍ତୁସ୍ୟୁତଂ ତ୍ୟାତରୁଣ୍ୟ. ଏରୁ
ଫ୍ରେସାତଳ୍‌ପିଲ୍‌ଟ ନିର୍ମାଣାଳ୍‌ପିଲ୍‌ଟ ମନ୍ତ୍ରାଳ୍ୟପ୍ରବାହମ. ଅତିଲେଲ ଓରେ ଜଳକଣାବ୍ୟୁ
ସହୋତର. ମାନବ ସହୋତରୁ ଏରୁ ଜୟାପିକ ସଥିତ୍. ମନ୍ତ୍ରାଳ୍ୟରେ ବୋଯ୍ୟ
ମନ୍ତ୍ରସରିଚ୍ଛ୍ଵ ପ୍ରେରତିକିକାନ୍ତିରୁ ସାତର୍କ୍ୟ ହୁଲ୍‌ଲାଂ ଅନ୍ତୁବତିକୁଣ୍ୟ.
କିଷ୍କଣିତ୍ୟ ଫୋରଣୀଯୁ ପ୍ରଲୋଭନବୁମ୍ବ ସାନ୍ତମ ମନ୍ତ୍ରାଳ୍ୟରେ ବୋଯ୍ୟମାଳ
ପରମ. ମତପ୍ରଚାରକାର ନିର୍ବିବ୍ୟକିକାନୋ ନିଷ୍ଠକରିଷ୍ଟିକାନୋ ଅବକାଶି
ଲିଲି. ପ୍ରବାଚକରେ ପୋଲ୍‌ଯ ଆତିନ୍ୟିକାରିଯିଲି. ଦେବବା ବୋଯ୍ୟମାଳାଶାଖାପରି
କୁଣ୍ଠ.

ஹஸ்லங் ஸங்கூதியித் துறை தெரிவிப்புக் கலைப்புக் கலை நூல் ஜின்ய. அது ஏற்றும் பிடியுடைய பலவேண்மளின்றைக்கும் பியகாறமக்கமாய் ஒரு நியமம் என்றான் பலரும் யளிச்சுவைச்சிடுதல். ஜின்ய யைக்குறிச்சுத்து விஶகலங்க துறை ஸங்஗தமானிவிட.

ஸெனிக ஸேவந்திலிரு காருத்தில் முஸ்லிங்கஶ்குவு அமூஸ்லிங் கஶ்குவிடயில் ஏது வழகூஸங் கஷ்பிக்கப்பட்டிருள்ளது. ஹஸ்லாமத்திலெ திரையி யூஹங்செறுகூனவர முஸ்லிங்கஶ்கல் செருகேண்டி வருவா. அபோஸ் அமூஸ்லிங்கஶ்கல் முஸ்லிங் பக்ஷத்துநின்ற யூஹங்செறுகூனதில் பிரயாஸ அன்றைக்கூவு. ஏராவர்ஷ ராஷ்டிரத்திலிரு அரவர்ஷவழுமாயி யோஜிக்காத வர்க்க ஸெனிகஸேவந் பிரயாஸக்ரமாயிறிக்கூவு. அதற் ஸ்வாமாவிகங் அதைகொண்ட அமூஸ்லிங்கஶ்கல் ஸெனிக ஸேவந்திலின்றின் ஏசின்னு நிற்கான் அங்குவாத நஞ்சியிடிருள்ளது. ஏற்கான் அதிகா பக்ரமாயி ஏது தலவறி கொடுக்களோ- அதைங் ஜிஸ்ய.

ଜୀବ୍ୟ ବେଳାକି ଦେବବାତିର୍ଗ ପକରମାୟ ମାତ୍ରମଣ୍ଡଳ; ଅବରୁଦ୍ଧକ୍ୟୁଂ ନାକିଲେଖୁଣ୍ଡ ସଂରକ୍ଷଣାଂ ମୁଗ୍ନଲିଙ୍କଶେ ଏହର୍ଦୂର୍ବତ୍ତିକ୍ରୁହୃତିକୁ କୁଟିଯାଏଗ୍. ବେଳାକିର୍ତ୍ତିର୍ଗ ଦେବବାମନ୍ୟପ୍ରତିକଷେଣ ଆମ୍ବୁଦ୍ଧଲିଙ୍କଛିତନୀଙ୍କ ଜୀବ୍ୟ ହୁରାକାକୁକରିଲ୍ଲ. ସଂରକ୍ଷଣାଂ ନଳକାଳ ମୁଗ୍ନଲିଙ୍କଶକ୍ତି ସାଧିକାରତ ସାଂରଙ୍ଗେତ୍ରାଜୁଣାଯପ୍ରୋଶ ପିଲିଚ୍ଛ ତୁକ ତିରିଚ୍ଛୁକୋବୁତତାୟି ଚରିତ ରେବ କଳୁଣକ. ରାଷ୍ଟ୍ରଚରିତିର୍ଗ ଶବ୍ଦମାୟ ଦେବବାଂ ନଳକିଯବରେଣ୍ୟୁ ଵ୍ୟବସର, ନ୍ୟାତ୍ରିକଶେ, କୁଟିକିଶେ, ବୁଝିବଲାର, ଡରିଓର ତୁଟଣିଯିବରେଣ୍ୟୁ ଜୀବ୍ୟର୍ତ୍ତିର୍ଗ ନିର୍ବାଚିବାକିହିନ୍ତୁଣକ. ଜୀବ୍ୟ ଉତ୍ସୁକ ଭାବିତୁମାୟିରୁଣିଲ୍ଲ. ନବିଯୁଦ କାଲତର ରାଜୀତନୀଙ୍କ ପତତୁ ଡିରିହମାଣଙ୍କ ବନ୍ଦୁଲାକିଯିରୁଣନକ. (ପତତୁ ଡିବିସାତର ଚେଲାବିଗ୍ରହ ବେଳାକିରୁଣ ତୁକ)

മുൻപിംകൾ പ്രതിവർഷം സകാത്ത് കൊടുക്കണം. അങ്ങനെ തങ്ങ് ജീവ സമാദ്യത്തിൽന്ന് രണ്ടു ശതമാനം വജനാവിലേക്ക് നിർബന്ധമായി തന്നെന്ന അടച്ചിരിക്കണം. ഒരിസ്ലാമിക രാഷ്ട്രത്തിലെ നിർദിഷ്ട ധർമ്മ അള്ളുകു നിർധാരണത്തിനായി ആ നിഡി പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്നു. സമുഹ ത്തിലെ സമ്പന്നരും ആല്ലാത്തവരും തയ്യിലുള്ള അന്തരം ഒരു വിൽ കൂടുള്ളുകൊണ്ടുവരാനും അതുവഴി സാമ്പത്തിക സന്തുലിതത്വം പ്രയോഗ തനിൽ വരുത്താനും അത് സഹായിക്കുന്നു. മുൻപിംകൾ മതപരമായ സാമ്പത്തിക ബാധ്യതയാണ് സകാത്ത്.

മുൻപിംകളുംതുവരിൽനിന്ന് സകാത്ത് പിരിക്കുന്നത് മേൽ കാരണം അശ്വകൊണ്ടുതന്നെ അനുചിതവും അനിലവശണിയവുമാണ്. അത് അനു മത പരിധിനായി വ്യാപ്താനികപ്പെട്ടുമെന്ന കാര്യത്തിലും സന്ദേഹമില്ല. അതിനാൽ ദ്രോഗിലെ സകല അവകാശങ്ങളുമനുഭവിക്കുന്ന പാരമ്പര്യം നിലക്ക് മറ്റു മതവിശ്വാസികളും ദ്രോഗി വജനാവിലേക്ക് തങ്ങളുടെതായ എന്നെങ്കിലും മുമ്പാരു വിഹിതം നൽകണമെന്നുള്ളത് പാരമ്പര്യം ബാധ്യതയാണെന്നു വരുന്നു. അവിടെയാണ് ജിന്നയയുടെ പ്രസക്തി. മുൻപിംകളുംതുവരിൽ ജിന്നയുടെ കൊടുക്കണമെന്നുശാസ്ത്രക്കുവോൾ മുൻപിംകൾ മാത്രം കൊടുക്കാൻ ബാധ്യസ്ഥമായ സകാത്തിനെക്കുറിച്ച് പലരുമോർക്കാറില്ല.

യുദ്ധകാലത്ത്, നിസ്സംഗനായി യുദ്ധത്തിൽനിന്നെന്നുനിൽക്കാൻ ഒരു സത്യവിശ്വാസിക്ക് സാധ്യമല്ല. അവൻ യുദ്ധത്തിൽ പങ്കടക്കേതു തീരു. അത് അവൻ്റെ ദൈവികഖാദ്യതയായി കരുതപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ അമുൻപിംകണ സെസനിക് ബാധ്യതയിൽ നിന്നൊഴിവാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഇന്റലാം ദർശനമനുസരിച്ച് യുദ്ധം ദൈവികദാത്യൂമാണെന്നതുകൊണ്ട് അതിന് മതാന്തകമായ പരിവേഷമുണ്ട്. ജിഹാദായി വിശ്വഷിപ്പിക്കപ്പെടാറുമുണ്ട്. അതിനാൽ സെസനിക് സേവനം മുൻപിംകളുംതുവരിക്കുന്ന നിർബന്ധമാക്കിയാൽ അത് പരമത്തേഹാദ്യമായി ചിത്രീകരിക്കപ്പെടുമെന്നും മറ്റു മതവിശ്വാസികളെ സംബന്ധിച്ചേടുതോളം അത് വികാരപരമായ വിഷമാവസ്ഥക്ക് കാരണമായിത്തീരുമെന്നും പ്രവാചകൾ മനസ്സിലാക്കി. അതുകൊണ്ടാണ് ഇന്റലാംമുൻപിംകൾ ദ്രോഗി അമുൻപിംകൾക്ക് യുദ്ധം നിർബന്ധിതമല്ലെന്ന് നിശ്ചയിച്ചത്. അവിശ്വാസ്യത കൊണ്ടോ മതപരമായ അസ്പദ്യത കൊണ്ടോ ആല്ല ഈത്. എന്നാൽ സമർപ്പിക്കുവാനും രാഹത്ത് പ്രവർത്തിക്കാനാഗ്രഹിക്കുന്ന അമുൻപിംകൾ വിലക്കൊടിഞ്ഞു താനും. അങ്ങനെ സെസനിക് സേവനത്തിന് സ്വയം സന്നദ്ധനായി മുന്നോട്ടുവരുന്ന അമുൻപിംകൾ ജിന്നയയിൽനിന്നൊഴിവാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള നിയമവും ഇന്റലാം സംസ്കൃതിക്കുതുണ്ട്.

വ്യക്തിപരമായ താൽപര്യങ്ങൾക്കപ്പെറ്റിത് സമൂഹം, രാഷ്ട്രം എന്നീ മേഖലകളിലേക്ക് തന്റെ ശക്തിയും ശ്രദ്ധയും വ്യാപിപ്പിക്കാൻ പരിഗ്രാമിക്കുന്നവരോട് ഇന്റലാംമുൻപിംകൾക്കും സന്ദേഹവും നാഡിയും പ്രകടിപ്പിച്ചു.

പോന്നിട്ടുണ്ട്. ദൈവമാർഗ്ഗത്തിലുള്ള പ്രവൃത്തി എവിടെക്കണ്ടാലും അതിനെ ശ്രാംക്രമാനും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുവാനും ഇൻസ്ലാം സംസ്കൃതിക്ക് സാധി ചീരുന്നു. രാഷ്ട്ര സംരക്ഷണത്തിന് അമുസ്ലിംകൾ സാധം സന്നദ്ധരായി മുന്നോട്ടുവന്നതുകൊണ്ട് മറിന്നയിൽ ഇൻസ്ലാമിക് രാഷ്ട്രം രൂപപ്പെട്ടപ്പോൾ പ്രവാചകൾ അവരെ ജിന്നയയിൽനിന്നെന്നാഴിവാക്കുകയുണ്ടായി. കൈക്കോ വിൽനിന്ന് ചെങ്കടലിലേക്ക് ഒരു തോട്ടുവെട്ടാനുള്ള സ്ഥലം തെരഞ്ഞെടു ക്കാൻ സഹായിച്ചു അമുസ്ലിംകെന്നും കൂത്തണ്ണതാ സുചകമായി ജിന്നയ യിൽനിന്ന് ഒഴിവാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള ഉത്തരവിറക്കാൻ വലീഹാ ഉമർ ഉദാരത കാണിക്കുകയുണ്ടായി.

തനിക്കൽ വലീഹാ ഉമർ തെരുവിലൂടെ നടന്നപോവുകയായിരുന്നു. വഴിയിൽ ഒരു വ്യഖ്യാപകനെ കണ്ടുമത്തി. അദ്ദേഹം ഒരുപാനായിരുന്നു. ആരിലും അനുതാപമുണ്ടിത്താൻ പോരുംവിധം ദയനിയമായിരുന്നു അയാളുടെ സ്വരവും പ്രകൃതവുമെല്ലാം. വലീഹാ ഉമർ യാചകനുമായി സംസാരിച്ചു. അയാളുടെ ജൂതമതവിശ്വാസിയാണെന്ന് മനസ്സിലായി. ജിന്നയ കൊടുക്കാൻ പോലും കഴിയാതെ ദുരിതംതിനുകഴിയുന്ന യാചകനെ ഉമർ തന്റെ വേദന തനിക്കലേക്ക് കൊണ്ടുപോയി. ഭക്ഷണവും അപേക്ഷയനുസരിച്ച് ജിന്നയക്കാ വശ്യമായ കാശും കൊടുത്ത് യാചകനെ യാത്രയാക്കി. അപ്പോൾ തന്നെ ഉമർ വജനാവ് സുക്ഷിപ്പുകാരൻ ഇങ്ങനെയെഴുതി:

“.....അയാളെയും അതുപോലുള്ളവരെയും കണ്ടുതന്നുക. ദൈവം സാക്ഷി! അയാളുടെ യഹുവനം നാം ഭൂജിക്കുകയും വാർധക്യമായപ്പോൾ വഴിയാധാരമാക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഈ നീതിയല്ല” അതോടെയാണ് നിർധനരെയും അനധരെയും വ്യഖ്യനസമൂഹത്തെയും ജിന്നയയിൽ നിന്നൊ ശിവാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള ഉത്തരവിറിക്കിയത്.

ഇൻസ്ലാം സംസ്കൃതിയനുസരിച്ച് മതന്യൂനപക്ഷങ്ങൾ സുരക്ഷിതരാണ്. അവരുടെ ജീവനും സ്വത്തിനും അവിടെ പരമാവധി സംരക്ഷണം ലഭിക്കുന്നു.

“സുക്ഷിച്ചുകൊള്ളുക, അമുസ്ലിം പ്രജകളെ വല്ലവനും അടിച്ചുമർത്തുകയോ അവരുടെ മേൽ കഴിവിന്തിത്തമായ നികുതിലാരും കെട്ടിയേൽപ്പിക്കുകയോ അവരോട് ക്രൂരമായി പെട്ടുമാറ്റുകയോ അവരുടെ അപകാശങ്ങൾഡിവെട്ടിക്കുറക്കുകയോ ചെയ്യുകയാണെങ്കിൽ അന്ത്യവിധിനാളിൽ അവനെതിരിൽ താൻ സ്വയം പരാതിബോധിപ്പിക്കുന്നതാണ്” (അബുദാവുദ്) എന്ന പ്രവാചകവചനം അതീവ ശ്രദ്ധയാളാണ്. യുദ്ധംചെയ്തും അവരുടെ ജീവനും സ്വത്തും സംരക്ഷിക്കേണ്ടതാണെന്നും അവരുടെ മേൽ അമിതമായ നികുതി ചുമത്തരുതെന്നും വലീഹാ ഉമർ തന്റെ മരണശയ്യയിൽ വെച്ചു പോലും പറഞ്ഞിരുന്നു.

വെള്ളിച്ചതിന്റെ രാജവിമിതിലുടെ

ഒദ്ദേവദത്തമായ വിശ്വേഷബ്യവികോണ്ട് അനുഗ്രഹിതനാണ് മനുഷ്യൻ. “അവരെന്ന ആദരിച്ചിരിക്കുന്നു” എന്ന വേദഗ്രന്ഥ വചനം സൃഷ്ടിയിലുള്ള അവരെ വ്യതിരിക്കത്തെയെ കീർത്തിക്കുന്നു. ദൈവം തന്റെ പ്രതിനിധിയായിട്ടാണ് മനുഷ്യനെ ഇങ്ങോടുകൂട്ടുതെക്കിൽ അവൻ അവഗണിക്കപ്പെടാൻ മാത്രം നിസ്സാരനല്ല. സൃഷ്ടികളിൽ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവനാണെന്ന്.

വ്യക്തിസംസ്കരണത്തിലുടെ സമൂഹം സംസ്കരിക്കപ്പെട്ടുന്നു. അങ്ങനെന്ന അതൊരു സമുന്നത സമൂഹമായി മാറും. സമത്വപൂർണ്ണമായ ഒരു സാമൂഹിക വ്യവസ്ഥ-ഒരു ദൈവം, പിന്നെ ദൈവ സൃഷ്ടികളുടെ പ്രവിശ്വാ ലമായ ഒരു കൂടുംബം. സ്വഭാവിന്റെ ഏകത്വത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്ന, വിശ്വകൂടുംബത്തെ സംരക്ഷണിപ്പിക്കുന്ന സുവർണ്ണതന്ത്രവാൺ ദൈവം. വിഭാഗീയതകളെല്ലാം അവിടെ അലിന്തലവിഞ്ഞില്ലാതാവുന്നു. അവിടെ വർഗമല്ല, വർണ്ണമല്ല, പരിസ്വീകരിതമായ പ്രദേശങ്ങളില്ല. വിസ ആവശ്യമില്ലാതെ എവിടെയും നിർബാധാരം സംബന്ധിക്കാണ് കൂടു നിവർത്തിപ്പിടിച്ചു ഒരു നാഗരിക വിശേഷമാണെന്നത്. ആ നാഗരികതയുടെ പരമാവലംബം മനുഷ്യനാണ്. മറ്റാനും ല്ലു. ബാഹ്യമായ ഉപാധികളൊന്നുമില്ല. ഇടുങ്ങിയ താൽപര്യങ്ങളൊന്നും അവിടെ മുഖംകാണിക്കാതെന്നതിൽഇരുന്നില്ല. ആത്മയിതയുടെയും ഭൗതിക തയ്യാറെയും സംയുക്തരൂപമാണെന്നത്. ആത്മവിന്നെയും ശരീരത്തെയും മതത്തെയും രാഷ്ട്രത്തെയും അത് സമന്വയിപ്പിക്കുന്നു.

വംശാധിതയെയും വർഗീയതയെയും ആ നാഗരികത അനുകൂലിക്കുന്നില്ല. അതെല്ലാം ഉച്ച് മായ്‌ച്ച് വിശ്വമാനവികരയെ തെളിച്ചുകൂടിയ മത പർശനമാണ് ഇസ്ലാം. “മാനുഷ്യക്കത്തിനൊന്നായല്ലാതെ നിന്നെന്ന നാം അയച്ചിട്ടില്ല” എന്ന വ്യർത്തനിക വചനം ആ മഹിത സംസ്കൃതിയിലേക്ക് വഴിയിക്കുന്നു.

ദേശീയത അമവാ ദേശീയവാദം സങ്കുച്ചിതമായ സ്വാർമ്മതയിലേക്കാണ്

സമുഹത്തെ നയിക്കുന്നത് എന്ന് ഇൻഡ്യാം കണ്ണടത്തിയിരിക്കുന്നു. “വംശി യതയുടെ പേരിൽ യുദ്ധംചെയ്തവനോ അങ്ങനെ മരിച്ചവനോ നമ്മിൽ പെട്ട വന്നല്ല” എന്ന് വചനം പ്രകാശനംചെയ്യുന്ന സന്ദേശം മറ്റാന്നല്ല. ഇൻഡ്യാം മിക നാഗർക്കതയുടെ മുലപ്രമാണം അല്ലാഹുവില്ലും സത്യവേദത്തിലുമുള്ള അചബ്യാലമായ വിശ്വാസമാണ്. അതുകൊണ്ട് വർഗ്ഗത്തിന്റെയോ വാഹനത്തി നിന്നേയോ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ചിന്തിക്കുന്നതും സംഘടിക്കുന്നതും അരുതാ തത്താണവിടെ. നിഷ്കപടമായ വ്യക്തിവിശ്വാലില്ലും അച്ചടക്കപൂർണ്ണമായ കൂട്ടും സംവിധാനത്തിലും സഹിഷ്ണുതയും സൗമന്യവും കളിയാ ടുന് സാമുഹ്യ വ്യവസ്ഥയിലും ദത്തശ്രദ്ധമായ ഒന്നത്രെ ഇൻഡ്യാം മിക സംസ്കൃതി. അതിന്റെ വിഭാവനയിൽ പ്രഭാസിക്കുന്ന രാഷ്ട്രത്തിൽ മർദ്ദ നവും ചൂഷണവുമില്ല. അവസരസമത്വം ഒരു സവിശേഷതയാണവിടെ. ദ്രെ മായ ഇൻഡ്യാം രാഷ്ട്രാധികാരം അവകാശധ്യാംസന്നതെ എത്തിരിക്കുന്നു. സമാ ഭരണിയമാണ് സ്ത്രീതും എന്ന് ഫോഷിക്കുന്നു. അവിടെ അടിമത്തം ഇംഗ്ലീഷ് നിന്നയും സമുഹ ശാപവുമാണ്. ആ പ്രവിശാല കൂട്ടുംബത്തിൽ വിശക്കുന്നവനും ഉടുത്തിണിയില്ലാത്തവനും അവസന്നും അനാമനുമാണാവു കയില്ല. തൊഴിലാളിക്ക് വിയർപ്പാറുന്നതിനു മുമ്പേ വേതനം കിട്ടുന്നു. പാപ രഹിതവും വിശാസവിശ്വാലവും ഉത്തമവുമായ ഒരു സമുഹമാണത്.

ദൈവം ഏകവും അവണഡിവുമാണെന്നും മനുഷ്യനും ദൈവത്തിനും തയിൽ പൊരുത്തിയുമെന്നത് കാപട്ടം നിറഞ്ഞ നൃണായാണെന്നുമുള്ള തെളി വുറ്റ ദർശനം അനാവരണം ചെയ്തുകൊണ്ടാണ് ഇൻഡ്യാം ജനമനസ്സുകളെ സമീപിച്ചത്. മരിച്ചുപിടിക്കാനൊന്നാനുമില്ലാത്ത സാധം പ്രകാശകമായ ഇൻഡ്യാം മിക ദർശനവും സത്യവേദവിശാസികളുടെ അക്കാദി സമുഹവും കീഴക്കി നിന്നെയും പടിഞ്ഞാറിന്റെയും മനോമുകുരങ്ങളിൽ തെളിഞ്ഞുവിള്ളെ. ഏറെ ദൈവകാരത വിഗ്രഹാരാധനകളും ബഹുദൈവ വിശാസത്തിനുമെത്തിരെ ചിന്തിക്കാൻ തുടങ്ങിയവരുടെ എല്ലാം കൂടിവന്നു. പോപ്പിൽനിന്നും പൊരുത്തിയിൽനിന്നും വിനിമിക്കുത്തമായ സത്യവേദ സംസ്കൃതിയോടു തൊട്ടു രൂമിനിൽക്കാനുള്ള ആന്തരിക പ്രേരണ അവതിൽ വളർന്നുവന്നു. ജർമ്മനി യിലെ പൊട്ടസ്റ്റ് മതനവീകരണ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ സാരാധിയായ മാർട്ടിൻ ലുമ്പരിൽ (1483-1546) വിചാരവിപ്പവത്തിന്റെ സ്വദൂഹിംഗങ്ങളുയർത്തിയതിൽ അബ്ദി ദർശനത്തിന്റെ സ്വാധീനം അന്ത്യപ്രായിരുന്നു എന്ന് അദ്ദേഹം തന്നെ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. അതിന് കുറേ മുമ്പേ തന്നെ ഇൻഡ്യാം മിക ദർശനിക്കാരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ലാറ്റിൻ ഭാഷയിലേക്ക് പരിഭാഷപ്പെടുത്ത പെട്ടിരുന്നു. ലുമ്പരിന്റെ കാലമാകുമ്പോഴേക്ക് യുറോപ്പൻ സർവകലാശാല കളിലാകെ ഇൻഡ്യാം മിക ദർശനങ്ങൾ പഠനവിഷയങ്ങളായിരുന്നു. ചർച്ചാ സ്കൂളും തമിൽ കൂട്ടിക്കുഴയാതിരിക്കണമെന്ന വിചാരണയി യുറോപ്പിൽ ശക്തി പ്പെട്ടതിന്റെ പിറകിൽ പോലും ഇൻഡ്യാം മിക ദർശനം വിളയിച്ചട്ടതു സവി ശേഷ സംസ്കാരത്തിന്റെ സംശയിം 900.

ഭൗതിക-ആത്മിയതകളുടെ സമന്വയമായാണ് ഇസ്ലാം പ്രത്യേകജീവിപ്പ് തത്. ഇത് മറ്റു നാഗരികതകളെ ശ്രദ്ധിക്കാനും വിശ്വാസിക്കാനും കണ്ട ജൂത-ക്രൈസ്തവ സഖൽപ്പങ്ങളെ അതു ലച്ചു. ശാസ്ത്രജ്ഞതാനം മതവിരുദ്ധമായി കരുതിപ്പോന്ന നാട്ടിൽ അത് മത തിരിസ്തുതനെ അടിസ്ഥാന ശില്പാജ്ഞനിൽപ്പിച്ച് ഇസ്ലാംമതം ലോകത്തിൽ തിരിച്ചുവിട്ടു. ദൈവിക വിശ്വാസത്തെ നാഗരികതയുടെ മുലപ്രമാണമായും ഇസ്ലാം കരുതി. ദൈവനിഷ്ഠയത്തിൽ ഉള്ളിനിന്നു നാടുകൾ മടക്കയാട്ടു യാരംഭിച്ചത് അതോടെയാണ്.

മത ഭാർഷനികരായ ഉലമാക്കളുടെ വൈജ്ഞാനിക ശ്രമങ്ങൾ ഇംഗ്ലീഷിലേക്ക് വ്യാപകമായി പരിഭ്രാംപ്പെടുത്തപ്പെട്ടു. വൈദ്യശാസ്ത്രരംഗത്തെ ഇതിഹാസമായിരിയപ്പെട്ടുന്ന ഇംഗ്ലീഷ് നാമങ്ങൾ അംഗീകാരിക്കുന്ന മൊഴിമാറ്റം ചെയ്യപ്പെട്ടത് 12-ാം നൂറ്റാണ്ടിലായിരുന്നു. 13-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽന്തെ അവസാനമായ കുദോബാശേക്ക് റാസിയുടെ അൽഫഹി എന്ന ബുദ്ധഗ്രന്ഥവും ഭാഷാന്തരിക്കരിക്കപ്പെട്ടു. 16-ാം നൂറ്റാണ്ട് വരെ വൈദ്യശാസ്ത്ര പാനതലപ്പതിൽ യുറോപ്പ് തീരിത്തും ആശയിച്ചത് അറബി ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളെയായിരുന്നു. ഗ്രീക്ക് തന്ത്രശാസ്ത്രവുമായിപ്പോലും യുറോപ്പ് ബന്ധം പുലർത്തിയത് അവയുടെ അറബി ഭാഷയിലെ പരിഭ്രാംകളിലൂടെയായിരുന്നു. മധ്യയുഗത്തിലെ ഒരാറു നൂറ്റാണ്ടുകാലമെങ്കിലും യുറോപ്പിൽന്തെ അഞ്ചാനവിജ്ഞാന റംഗങ്ങളിലെ അധ്യാപകരും വഴികാട്ടികളുമെല്ലാം അറബി പ്രതിക്രിയായിരുന്നു. ആകാലത്തെ ശാസ്ത്രവിശാരദമാരായ റോജർ ബേക്കൺ, ലിയോനാർഡ്, എർന്റോ അൽഫൻ ബനി, റെയ്മണ്ട് ലോട്ട്, സെസ്റ്റോമ, ആൽബർട്ട്, ആസ്ഫോനിഷ് തുടങ്ങിയവരെല്ലാം ആധ്യകാരിക്കങ്ങളെന്ന നിലയിൽ ആശയിച്ചത് അറബി ശ്രമങ്ങളെയായിരുന്നു.

എ.ഡി. 1349-ൽ ഹറ്റാലിയൻ കവിയും നോവലിസ്റ്റുമായ ബൊക്കാച്ചിയോ ‘ടെസ്മോൺസ്’ (ഡക്കാമൻ) എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെട്ട കമകളെഴുതി. അറബിക്കമകളുടെ ശീലിലാബാവ അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ടത്. ജർമൻ നാടകക്കൂത്തായ ലിസ്സിങ്ങും (Lissing) വിശവിവ്യാതനായ ഷേക്സ്പീയർ പോലും ഇതിന്റെ ആകർഷണം വലയത്തിനു പുറത്തായിരുന്നില്ലെന്ന നിരുപകലോകം അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ആധുനിക ആംഗലേയ കവിതയുടെ പിതാവായിരിയപ്പെട്ടുന്ന കൗസർ (Chaucer 1340-1400) എഴുതിയ കാർഡ്ബൻ കമകളിലും ഡാബ്രിയുടെ സമുന്നത ഭാർഷനിക കാവ്യമായ ഡിവേൺ കോമഡിയിലും അറബിസാഹിത്യത്തിന്റെ സംഖീനത പ്രകടമാണെന്ന് ആൽബർട്ട് വില്യം Cultural Heritage എന്ന ശാമ്പത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. The Arabian Nights എന്ന ശ്രമത്തിന്റെ മുന്നുറിലധികം പതിപ്പുകൾ യുറോപ്പൻ ഭാഷകളിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു എന്നാണ് രിയുന്നത്. ഡാബ്രിയുടെ കുസേം, സിന്ദർഹിന്റെ യാത്രക്കുറിപ്പുകൾ എന്നിവയെല്ലാം

അറേബ്യൻ നെന്റ്സിന്റെയും അറബ് ഭാഷണികനായ ഇബ്നു തുഹൈമലി എഴുപ്പും പശ്ചാത്യലത്തിൽ രൂപപ്പെട്ടവയാണെന്നും നിരുപകളോകത്തിന്തിന്തി പ്രായമുണ്ട്. പല യുറോപ്പൻ ഭാഷകളിലും കാണുന്ന അറബ് പദങ്ങളുടെ സംക്രമണം വെളിവാക്കുന്നത് അറബ്വാഖാ സാഹിത്യവുമായി അവക്കുള്ള സജീവ ബന്ധമാണ്.

ശക്തവും ആസുത്രിതവുമായ ഒരു രാഷ്ട്രീയ വ്യവസ്ഥ അന്ന് യുറോ പ്ലിഡിണായിരുന്നില്ല. നെപ്പോളിയൻ ഇംജിപ്പത് കീഴ്പ്പെടുത്തിയ കാലത്താണ് ഫ്രഞ്ച് നിയമവ്യവസ്ഥയുടെ ആധാരശില്പയായിക്കരുതപ്പെടുന്ന ‘കിതാബ് ഇവ്ലിൽ’ എന്ന പ്രസിദ്ധ നിയമഗ്രന്ഥം പരിഭാഷപ്പെടുത്തപ്പെട്ടത്. പുരാത നകാലത്ത് (മധ്യകാലത്തുപോലും) യുറോപ്പിൽ മനുഷ്യാവകാശങ്ങൾ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. ഭരണാധികാരിയും ജനങ്ങളും തമിലുള്ള ബന്ധം യജമാന-ഭ്യത്യ ബന്ധത്തിനു സദ്യശമായിരുന്നു. സെപ്പാനുസാരം രാജാവ് പെരുമാറിയാലും അതിൽ തുപ്പത്തി ഭാവിക്കുക മാത്രമായിരുന്നു പ്രജകളുടെ പ്രകൃതം. ഇന്ത്യാമിക നാഗരികത നിലവിലുണ്ടായിരുന്ന അറബ് നാടുകളിൽ നില വ്യത്യസ്തമായിരുന്നു. അവിടെ ജനപരിതം പരമമായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. രാജാവിനെ വിമർശിക്കാനുള്ള അധികാരം ജനങ്ങൾക്കുണ്ടായിരുന്നു. ദിക്കെൽ വലിപ്പം ഉമർ തന്റെ ഓദ്ദേശ്യാഗ്രിക പ്രഭാഷണം നിർവ്വഹിക്കുകയായിരുന്നു. അപ്പോൾ “എൻ്റെ വാക്കുകൾ കേൾക്കുക, അനുസരിക്കുക” എന്ന് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. അനേരമൊരാൾ ചാടിയെഴുന്നേറ്റ്, സ്വർപ്പം ശബ്ദമുയർത്തിക്കൊണ്ട് ഇങ്ങനെ പ്രതികരിച്ചു:

“ഞങ്ങൾക്ക് അനുവദിക്കപ്പെട്ട വന്നതോ എത്ര കുറച്ചാണ്! താങ്കൾക്കെങ്ങനെ ഇങ്ങനെ തുന്നിയിടാൻ വന്നതോ ലഭിച്ചു?”

സദില്ല നിറ്റിബന്ധമായി. വലിപ്പം ഉമർ ഒരു നിമിഷം മാനും ഭജിച്ചു. അദ്ദേഹം തന്റെ മകനായ അബ്ദുല്ലുണ്ടുടെ നേരെ നോക്കി. അബ്ദുല്ലു എഴുന്നേറ്റ് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

“എൻ്റെ വിഹിതം കൂടി ഞാൻ ബാപ്പുകൾ നൽകി. അതാണത്. ബാപ്പു അവിഹിതമായി ഒന്നും ഉപയോഗിച്ചിട്ടില്ല.”

ഹതു കേടുപോൾ സംതൃപ്തനായ പരാതിക്കാരൻ പറഞ്ഞു: “സന്തോഷമായി. അഭിമാനവും തോനുണ്ട്. ഇനി ഞങ്ങൾ പുർണ്ണ മനസ്സാട താങ്കളുടെ പ്രസംഗം ശ്രദ്ധിക്കാം. അനുസരിക്കാം.” ഒരു സാധാരണക്കാരൻ, രാഷ്ട്രത്തിന്റെ മഹാ സാമ്പിക്കതിരെ ചോദ്യശരമുയർത്തി പരാവകാശം പ്രകടിപ്പിച്ച സംഭവം. പരിത്രത്തിലെ മറ്റാരപുർവ്വത!

ജുതമതവിശാസിത്തായ ഒരു പ്രജ വലിപ്പം ഉമൻറ്റെ മുന്നിൽ ഒരു പരാതി സമർപ്പിച്ചു:

“ഗവർണ്ണറുടെ മകൻ തന്റെ മകനെ അടിച്ചു. അത് അവന്റെ പിതാവ് അധികാരസമനാബന്ധത്വ കൊണ്ടാണ്. നിതി പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു.”

വലീഹാ ഉമർ ഗവർണ്ണറെ വിളിപ്പിച്ചു. പരാതിക്കാരൻ മകനോട് ഗവർണ്ണറുടെ മകനെ ഭർത്തിക്കഴിനാവധൈപ്പെട്ടു. ഏന്നിട്ട് വലീഹാ ഗവർണ്ണറോട് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

“നിങ്ങളെല്ലപ്പോഴാണ് ജനങ്ങളു അടിമകളാക്കാൻ തുടങ്ങിയത്? അവരുടെ മാതാക്കൾ അവരെ സത്യന്രായാണല്ലോ പ്രസവിച്ചത്.”

ഈതുപോലുള്ള പ്രകാശം വഴിയുന്ന എല്ലാമറ്റ സംഭവങ്ങൾ ഇന്സ്ലാം മിക ചരിത്രത്തിലുണ്ട്.

ആധുനിക വൈജ്ഞാനിക നവോത്ഥാനത്തിന് പ്രേരകമായി വീച്ചത് റിബേന്റസ്സും റിഫർമേഷൻമാബന്ധനാണ് പറയപ്പെടുന്നത്. റിബേന്റസ്സ് റിഫർമേഷൻ പ്രചോദകമായി. എന്നാൽ റിബേന്റസ്സിന് പ്രചോദക മായതെന്നാണ്?

അറബി നാട്ടിൽ ഒരു പുതിയ സംസ്കാരത്തിന്റെ തിരുവുദയമുണ്ടായി. അതിന്റെ പ്രകാശകിരണങ്ങളാണ് നവോത്ഥാനത്തിനു കാരണമായത്. ഈ ലിഖിലാണ് നവോത്ഥാനത്തിനു തുടക്കംകുറിച്ചതെന്ന ധാരണ ശരിയല്ല. സ്വപ്നങ്ങാണ് റിബേന്റസ്സിന് വേദിയായത്.

ജോർജ് സാർട്ടൺ ഇങ്ങനെ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്:

“മുസ്ലിം ലോകത്തിലെ പ്രമുഖ നഗരങ്ങളായ ബഗദറാദും കൈറോയും കൊറദോവയും ടോളിഡോയും നാഗരികതയുടെ ദൈഷണിക പ്രവർത്തനങ്ങളെ വളർത്തിക്കൊണ്ടുവന്നു. അന്ന് യുറോപ്പ് അജന്തയുടെയും അധാർമ്മികതയുടെയും ആഴ്ചങ്ങളിലെത്തിയിരുന്നു. അവിടെവച്ചാണ് മനുഷ്യ ചരിത്രത്തിലെ ഒരു നവീന ഘട്ടത്തിന് രൂപംകൊടുത്ത നൂതന ചെച്തന്നും ആവിർഭവിച്ചത്. ആ സംസ്കാരത്തിന്റെ സ്വാധീനമേറ്റതുമുതൽക്കാണ് ഒരു പുതിയ ജീവിതത്തിന്റെ ആരംഭം കുറിക്കപ്പെട്ടത്” (Introduction to the History of Sciences)

ക്ഷയോന്നവമായ യവനശാസ്ത്രത്തെ പുനരുജ്ജീവിപ്പിച്ച് ആധുനിക ലോകത്തിന് പരിചയപ്പെടുത്തിയ അറബിക്കല്ലര്യാണ് ആധുനിക ശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഉപജ്ഞാതാക്കളുണ്ട് വിശേഷിപ്പിച്ചത്.

“ഭൗതികശാസ്ത്രങ്ങളുടെ ഉപജ്ഞാതാക്കൾ അറബികളായിരുന്നു. ഉള്ളാഹാപോഹങ്ങളോ മതപരമായ വിഡിവിലക്കുകളോ അല്ല, അനുഭവജ്ഞാനം മാത്രമായിരുന്നു അവരുടെ ശാസ്ത്രത്തിയമായ നിഗമനങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനം. അതുരുമൊരു ശാസ്ത്രീയവിഭാഗം അവരുടെ പ്രാണ്യാശിക നോട്ട്

അമൈപ്പോലെതന്നെ വിലപ്പുട്ടതാണ്” -എം ബോൾട്ട്

“എന്താണുള്ളത് -അതേക്കുറിച്ചുള്ള പഠനമാണ് തത്ത്വജ്ഞാനികളുടെ മതം. കാരണം സ്രഷ്ടാവിനെക്കുറിച്ചും അവൻ്റെ അസ്തിത്വത്തെക്കുറിച്ചും മനസ്സിലാക്കാൻ സഹായിക്കുന്ന തത്ത്വില്ലെള്ള, അവൻ്റെ സൃഷ്ടികളെ സംബന്ധിക്കുന്ന അഥാന്തത്തെക്കാൾ ഉത്കൃഷ്ടമായ മദ്രാസാരാധാരയന്തില്ല” - ഇവന്നുറുഷ്ട്

“മുൻവിംകൾ അലക്സാണ്ട്രിയാലെ ലൈബ്രറി നശിപ്പിച്ചു എന്ന കമ്തീർത്തും അടിസ്ഥാനരഹിതമാണ്. ഒരു കൂതിശുയുഖത്തിൽന്റെ ആവേശത്തോടു കൂടി ലോകത്തിന്റെ നാനാ ഭാജങ്ങളിലും ഏല്ലാമറ്റ വിജന്താന കേന്ദ്രം അശ്ര സ്ഥാപിച്ച ഒരു ജനവിലാഗവുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തി ഇത്തരമൊരു നശീകരണത്തിന്റെ കമ്പ പ്രചർത്തിപ്പിച്ചവരുടെ ഒബ്ലദ്ധവും ആത്മവബന്ധനയും വിസ്മയാവഹം തന്നെ” - എം.എൻ. റോയ്

“ഗൈക്കുകാർ ആരംഭിക്കുകയും പിന്നീട് ഉപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്ത കേവല അഥാന്തത്തിന്റെ ക്രമാനുഗതമായ വികാസത്തെ അറബി മനസ്സ് ഒരു പുതിയ കാഴ്ചപ്പൂഢാടും ചെച്തന്നുതേതാടും കൂടി ഏറ്റെടുത്തു. ലാറ്റിൻ നാശിയില്ലെന്തെല്ലും, അറബികളിലുംതെയായിരുന്നു ആധുനിക ലോകത്തിന് പ്രകാശത്തിന്റെയും ശക്തിയുടെയും അനുഗ്രഹങ്ങൾ ലഭിച്ചത്” - എച്ച്.ജി. വെൽസ്

ഇൻഡാംമിന്റെ നിർണ്ണായക സ്വാധീനവുമായി ബന്ധമില്ലാത്തതായി യുറോപ്പിലെ വൈജ്ഞാനിക നവോത്ഥാനത്തിന്റെ ഭിന്ന വശങ്ങളിൽ നന്നാ പോലുമില്ല.

“വിദ്യവകരമായ തത്ത്വങ്ങളിലും അസ്വപ്പിക്കുന്ന കണ്ണുപിടിത്തങ്ങളിലും മാത്രമല്ല നമ്മുടെ ശാസ്ത്രത്തിന് അറബി ശാസ്ത്രത്തേതാടുള്ള കടപ്പാട്. അതിന്റെ നിലനിൽപ്പിനുതന്നെ അറബി ശാസ്ത്രത്തോട് വിധേയതമുണ്ട്. ലോകത്തിന് അറബി നാഗരികതയുടെ ഏറ്റവും വലിയ സംഭാവന ആയു നിക ശാസ്ത്രമാണ്. ഗൈക്കുകാർ ശാസ്ത്രത്തെ ക്രമവർത്തകരിക്കുകയും സാമാന്യവർക്കരിക്കുകയും തത്ത്വവർക്കരിക്കുകയും ചെയ്തു. പക്ഷേ, ഗവേഷണവും വൈജ്ഞാനിക വസ്തുതകളുടെ ശേഖരണവും സുക്ഷ്മമായ ശാസ്ത്രീയ രീതികളും ദീർഘമായ നിരീക്ഷണവും ഗൈക്ക് മനോഭാവത്തിന് അപരിചിതമായിരുന്നു. അവ യുറോപ്പിന് നൽകിയത് അറബികളായിരുന്നു. (Making of Humanity Briffault)

“കൂടുതൽ അഗാധമായ അഥാന്തത്തിനും സുക്ഷ്മമായ അനേകം തത്ത്വങ്ങൾ മനസ്സാരുക്കുന്നതിന് ലോകം ശ്രദ്ധത്തിൽചെത്ത് ഗൈക്കു കേന്ദ്രങ്ങളുടെ നേർക്കല്ലും, അറബികളുടെ നേർക്കായിരുന്നു” -ജോർജ്ജ് സാർട്ടൺ

ശാസ്ത്രബോധത്തെ പ്രകീർത്തിക്കുകയും ശാസ്ത്ര ജനങ്ങൾ ദേപാദിഷ്ഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്ത ചരിത്രമാണ് ഇസ്ലാമിനുള്ളത്. ശാസ്ത്രത്തെ മനുഷ്യവൽക്കരിക്കാനും ആത്മിയതയുടെ ചെതന്യം നൽകി അതിനെ ആദരണിയമാക്കാനും ഇസ്ലാം സന്നദ്ധമായി. “ഭാതിക പ്രവണം ആത്മിയ പ്രവണം പോലെത്തെന്ന പ്രധാനമാണെന്ന അംഗീകാരവും അറബി മനസ്സിൽനിന്ന് വികാരാതിൽ പ്രകൃതത്തെ ശരിക്കും പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന സത്യാനോഷ്ണ തരയും അവരുടെ അദ്ദേഹമായ ജീലിതാസയും യോഗാ ത്രക്കാനുള്ളതിയും മറ്റു പ്രോണകളാണ്. മാതൃഭാഷയിലും മുതൽ മാരക രോഗ അർഥ വരെയുള്ളതെല്ലാം അല്ലാഹു സൃഷ്ടിച്ച പ്രവണതിലൂർപ്പുടുന്നവ യാണ്. ഇവയോരോന്നും അവരുടെ ശക്തി നിദർശനങ്ങളാണ്; അനിലവക്ക് പാനാർഹജാളി. ഇസ്ലാമിൽ മതവും ശാസ്ത്രവും ഭിന്ന വഴികളും പിന്തു ചരുന്നത്. യമാർമ്മത്തിൽ മതം ശാസ്ത്രത്തിന്റെ പ്രചോദനകേന്ദ്രമാണ്.” (Islam and the Arabs- Rom Landaw)

ഇസ്ലാമിക നാഗരികതയെ അന്തരാഹമാ ക്ഷിയ മുവു എടക്കം അതുശ്രേക്കാള്ളുന്ന ആത്മിയ-ഭാതിക സമന്വയ പ്രകൃതമാണ്.

“ഭൂമിയിലെ മുഴുവൻ വസ്തുക്കളെല്ലാം നിങ്ങൾക്കു വേണ്ടി സൃഷ്ടി ചെയ്തു.” (അൽബബറി: 29)

“നന്മചെയ്യുന്നത് ആരെന്ന് പരിക്ഷിക്കാൻ ജീവിതവും മരണവും സൃഷ്ടി ചെയ്യുന്നത് അല്ലാഹു.” (അൽമുത്തക്: 2)

“ഈ ലോകത്ത് എന്തെല്ലാം വിഭവങ്ങളാണ് ദൈവാനുഗ്രഹം കൊണ്ട് നിരതിവൈക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്! പക്ഷേ, അല്ലാഹുവിന്റെ പരിധിക്കുള്ളിൽ നിൽക്കണമെന്നു മാത്രാം.”

“നബിയേ, താങ്കൾ ചോദിക്കുക: അല്ലാഹു തന്റെ അടിമകൾക്ക് വീതിച്ചു നൽകിയ സൗഖ്യവും നല്ല ഭക്ഷണവും നിഷ്പിഭംഗിയതാരാണ്? പറയുക: അത് സത്യ വിശ്വാസികൾക്കുള്ളതാണ്. നിങ്ങൾ ഭൂജിക്കുക, പാനം ചെയ്യുക. ആർവ്വയം ചെയ്യരുത്. ആർവ്വയം ചെയ്യുന്നവരെ അല്ലാഹു ഇഷ്ടപ്പെട്ടു നില്ല.”

ഇസ്ലാമിന്റെ നാഗരികത സർവ്വകർഷകമായിരുന്നു. ഇസ്ലാമിക ദർശനങ്ങളും പ്രവാചകരും അനുകരണിയമായ ജീവിതചര്യകളും ആ നൃതന സംസ്കാരത്തിന്റെ പ്രചാരണത്തിന് ചെറിയ അളവിലെണ്ണുമല്ല പ്രേരകമായി ഭവിച്ചത്. അതുപോലെ അതിന്റെ ആദ്യകാല പ്രചാരകമാരുടെയും പ്രയോക്താക്കളുടെയും ജീവിതവിശുദ്ധിയും അവക്കമായ കാഴ്ചപ്പാടും അതുന്നം പ്രയോജകീയവിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഇസ്ലാമിന്റെ വക്താക്കൾ ദൈവിക ശ്രദ്ധത്തിൽ വിശ്വാസിക്കുന്നവരും

ദൈവിക നിയമാനുസ്വരൂപത്വം പ്രവർത്തിക്കുന്നവരുമായിരുന്നു. അവർക്ക് സ്വന്തമായ നിയമങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കേണ്ടിവന്നില്ല. സത്യത്തിൽ അജന്തതയാണ് ദൈവത്വത്വം നിയമങ്ങളിൽ മുഴങ്ങിക്കേട്ടിരുന്നത്. ദൈവത്വത്തമായ വ്യവസ്ഥയുടെ വക്താക്കളായതുകൊണ്ട് രാഷ്ട്രീയ-സാമൂഹ്യ ജീവിതങ്ങളിൽ തപ്പിത്തന്നേണ്ട സ്ഥിതിവിശേഷം അവർക്കുണ്ടായില്ല. വ്യക്തിജീവിതത്തിലും സാമൂഹ്യജീവിതത്തിലും ഉടലെടുക്കുന്ന പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് അപ്പപ്പോൾ മറുപടി നന്ദകാനുള്ള സംവിധാനമായിരുന്നു ഇസ്ലാമിക ശരീഅത്ത്.

ഇസ്ലാമിക രാഷ്ട്രനേതാക്കളും പ്രവർത്തകരും നീണ്ട ധാർമ്മിക പരിചരണത്തിനും സംസ്കരണത്തിനും വിധേയരായതിനു ശേഷമാണ് കർമ്മ രംഗത്തെത്തിയത്. ഇസ്ലാമിക നാഗരികതയുടെ ആദ്യകാല പ്രവർത്തകരായ സഹാബികളെ നബിത്തിരുമേൻി 23 വർഷക്കാലം ആരു സംസ്കരണ ത്തിന് വിധേയരാകി. ത്യാഗം, സൂക്ഷ്മത, ചാരിത്ര്യം, വിശാന്തത, നിസ്വാസമത, സ്ഥാന ത്യാഗം എന്നീ ശുണ്ണങ്ങൾ അവർത്തി രൂപമുലമാകി. നാഗരികതയുടെ വേറിട്ടാരു മുഖം സുഷ്ടിച്ച് ഇസ്ലാമിക രാഷ്ട്രീയക്കാർ അധികാരം ലഭിച്ചു സ്വന്തത്തും സ്വാധീനശക്തിയും ഉപയോഗിച്ചില്ല. അതിനുവേണ്ടി ആഗ്രഹിക്കുക പോലും ചെയ്തില്ല. മാത്രമല്ല, അധികാരമേറ്റുകേണ്ടിവന്നപ്പോൾ ദുഃഖാർത്ഥമായ മനസ്സുടെയാണ് ആ ദൈവിക ഭാരത്യത്തിന് സന്നദ്ധരായത്. തങ്ങളുടെ അധികാര കാലം ഭരണിയരുടെ ജീവന്നും സ്വന്തത്തിനും സുരക്ഷ ലഭ്യമായില്ലെങ്കിൽ അല്ലാഹുവിശ്വസിക്കുക എന്നുകേണ്ടിവരുമെന്ന ദേഹായിരുന്നു അവരെ നിയന്ത്രിച്ചത്. “ആവശ്യപ്പെട്ടവർക്കും അത്യാഗ്രഹം പ്രകടിപ്പിച്ചുവർക്കും നാം അധികാരം ഏൽപ്പിക്കുകയില്ല” എന്ന പ്രവാചക വചനം ഭരണം ഏക ദൈവിക ഭാരത്യനേതാട്ടം ഇസ്ലാമിക സംസ്കൃതി സുക്ഷിച്ചുപോന്ന ഫുദയഭാവമാണ് സുചിപ്പിക്കുന്നത്. ഭരണമെന്നത് ഭാഗ്യാദ്യവേളയിൽ കൈവരുന്ന മഹാ സഭാഗ്രമായില്ല; സമൂഹ സേവനത്തിനു വേണ്ടി ദൈവം സമ്മാനിക്കുന്ന ഉദാത്തമായ മംഗള ഉത്തരവാദമായാണ് ഇസ്ലാം കരുതുന്നത്. ഇസ്ലാമിക പ്രവർത്തകർ ഒരു വർഷത്തിന്ത്യേയോ വർഷത്തിന്ത്യേയോ വക്താക്കളായിരുന്നില്ല. വർഷിയതക്കും വംശിയതക്കും ഭേദിയതക്കും വില കൽപിക്കാതെ, എക്കും സമൂഹത്തിനും രാഷ്ട്രത്തിനും സംസ്കാരത്തിനുമായാണ് അവർ നിലകൊണ്ട്. മക്കിലും ഹിജ്രിയത്തിനോ കുട്ടംബാധിപത്യത്തിനോ ഇസ്ലാമിക നാഗരികതയുടെ ആക്കത്തളങ്ങളിൽ സ്വാധീനമെന്തുമില്ല.

ഇസ്ലാം വളർത്തിയെടുത്ത കർമ്മശേഷിയും സ്ഥിരോത്സാഹവും വിഭാഗങ്കളുമാണ് നാഗരികതയുടെ വ്യവസ്ഥാരാത്തിൽ പങ്കുവഹിച്ച ഒരു മുഖ്യ ഘടകം. ആദർശ പ്രചാരണത്തിലും അതുവഴി മാനവികതയുടെ പുന്നസംവിധാനത്തിലും നിത്യാന ജാഗ്രത പുലർത്തിയ ഇസ്ലാമിക സമൂഹത്തിലെ ഓരോ അംഗവും കർമ്മബന്ധനയുടെയിൽ പുരുഷരുപങ്ങളായിരുന്നു. ഒരു

ନୁହାଣେଇଗୁଛିତ ତଥା ଲୋକତତିରେ ଅଷ୍ଟଦିକିକୁକଳ୍ପିତାଙ୍କିଲୁଙ୍କ ହୁନ୍ତଲାମିକ ନାଶରିକତଯୁଏ ସଜୀବ ସାନ୍ତ୍ଵିଯୁମୁଣ୍ଡାକୁବାନ୍ ସାଯ୍ୟମାଯତିନ୍ତି ପିନ୍ଗିତ ପ୍ରବର୍ତ୍ତତିପ୍ରତ ହୁଏ ନିର୍ମତ୍ୟଲମାଯ କର୍ମଶେଷିଯୁଙ୍କ ଅତମସମର୍ପଣ ପ୍ରବଳମାଯ ମନ୍ଦିରୁମାଯିରୁଣ୍ଟାଣ୍ଟା. ମଦୀନାଯୁଦ୍ୟମେ ଆରେବ୍ୟାଯୁଦ୍ୟମେ ଅତି ରୁକ୍ଷରପ୍ରେମିତ ରୋମିଲୁଙ୍କ ମୋରୋକୋଣୀଯିଲୁଙ୍କ ହୁନ୍ତ୍ୟାର୍ ଉପଭୋଗସତତିରେ ପଦିତତାରୀର୍ ପ୍ରବିଶ୍ୱକଳୀତିହୋଲୁଙ୍କ ବଳରେପ୍ରେତ୍ରନୀଳାଙ୍କ ହୁନ୍ତଲାଂ ବ୍ୟାହି ପ୍ରତ. ଏହୁ ରୋମର ବ୍ୟୁଧିଜୀବି ହୁଣ୍ଡରେନ ରେବପ୍ରେତ୍ରନୀଳାଙ୍କ.

“ଆମର ରାତ୍ରିଯିତି ଆରାୟନାନିରତରୁଙ୍କ ପକର ନେଇତି କୁତିର୍ପ୍ରତ ଯାଇକଲ୍ପିମାଣ୍ଟ.”

ପ୍ରାଚୀନରକ୍ତିକାରୀଙ୍କ ହୁନ୍ତ୍ୟାଯିଲୋ ହୁନ୍ତ୍ୟାଯିପ୍ତିଲୋ ଚେଚନ୍ୟାଯିଲୋ ଶାନ୍ତିତତିରେ ପ୍ରଯୋଗରଂଶତାଙ୍କୁଲୁଙ୍କ ପ୍ରକାଶବ୍ୟମୋନ୍ତାଙ୍କୁ ଚରିତର ଦ୍ୟୁଷ୍ଟିକିମ ଶୋଚରମାକୁଣ୍ଠିଲ୍ଲ. ଏକାତ୍ମ ଅର୍ଦ୍ଧବୀକଳୀତି ଶାନ୍ତିଯମାଯ ଅନେକଷଣ ବ୍ୟୁଧି ପ୍ରକଟମାଯିରୁଣ୍ଟାଣ୍ଟା. ଅତୁକେକାଣକୁତନୀନ ଆଯୁକ୍ତିକ ଶାନ୍ତିତତିରେ ପାତାକବାହକର ମୁନ୍ଦିଲିଂକଲ୍ପାଣିନ ବାତତିର୍କ ପ୍ରସକତି ବର୍ଣ୍ଣିକୁଣ୍ଠାଣ୍ଟ.

1493-ରେ ଅର୍ଦ୍ଧବୀକଳୁଙ୍କ କୋଣୀର୍ଦ୍ଦୀର୍ଦ୍ଦିନୋପ୍ରିଶ ଅଧିଗୀଵେଶତେତାର ପାଶ୍ୟାତ୍ୟଲୋକତତ ବିଜଣାନ ବିସଂହୋଦନମୁଣ୍ଡାଯି. ଅନେତାଦୟାଙ୍କ ପାଶ୍ୟାତ୍ୟଲୋକତତ ନାଶରିକତଯୁଏ କାଢ଼ ବୀଶିଯତ. “ମଧ୍ୟକାଲୀନତାଙ୍କ ସଂସ୍କାରତିରେ ଅମ୍ବା ନାଶରିକତଯୁଏ ସଂବାଧକର ଅର୍ଦ୍ଧବୀକଳୀ ଯିରୁଣ୍ଟା” ଏକ ପ୍ରଶଂସତ ଓରିଯନ୍ଟଲିର୍ଦ୍ଦୀର୍ଦ୍ଦ ସିଲିଯୋ (Sideo) ପ୍ରଶଂସା ବିଚିତ୍ରିତୁଣ୍ଡ.

ചീല പ്രകാര കിരണങ്ങൾ

ഇന്ന്ലാം സംസ്കൃതിയുടെ കേന്ദ്രാശയം തഹപരിൽ അമവാ ഭദ്രവത്തിന്റെ ഏകത്വം ആണ്. ഒരു വ്യക്ഷം പോലെ ഉയർന്നു വളർന്ന് പടർന്നു നിൽക്കുന്ന ഒരു മഹാ ദർശന സമുച്ചയം-ജീവിത വേദാന്തം-തഹപരിൽ എന്ന കുന്നിമൺ യിൽ ഉള്ളാതുങ്ങി നിൽക്കുന്നതുപോലെ തോന്നുന്നു. ഇന്ന്‌ലാംക ദർശനങ്ങളും ഇന്ന്‌ലാംക സാഹിത്യമാക്കത്തന്നെന്നും വിനഷ്ടമായി ഭവിച്ചാലും തഹപരിൽ എന്ന ശബ്ദം അവഗ്രഹിക്കുന്നുവെങ്കിൽ പുർവ്വ പ്രാവത്തോടെ ഇന്ന്‌ലാം അതിൻ്റെന്ന് പുനർജ്ജനിക്കുമെന്ന് നിർവ്വിശക്തം ഉറപ്പിക്കാൻ മാത്രം ചെത്തന്നുമിയന്ന ഒരു സുക്ഷ്മ ശബ്ദങ്കോശമാണത്. ഏകഭദ്രവഭോധവും വിശ സാഹോദര്യവും എന്നതാണ് അതിന്റെ ഭാഷ്യം.

“നിങ്ങൾ അല്ലാഹു എന്ന് വിളിച്ചുകൊള്ളുക; അല്ലെങ്കിൽ ഒപ്പമാണ് എന്ന് വിളിക്കുക. നിങ്ങൾ ഏത് പേരിൽ വിളിച്ചാലും ഏറ്റവും നല്ല പേരുകളെല്ലാം അവനുള്ളതാണ്” എന്നും “നിശയമായും ഇത് നിങ്ങളുടെ സമുദായമാകുന്നു, ഒരേയായ സമുദായം. എന്ന് നിങ്ങളുടെ നാമനാകുന്നു. അതിനാൽ നാശത്തിൽ പെടാതിരിക്കാൻ നിങ്ങൾ എന്നെ രക്ഷാക്രോദ്ധമാക്കുക” എന്നും വേദവചന്നുകളുണ്ട്.

ഒരു പ്രത്യേക സമുദായത്തിന്റെ മോചനമല്ല ബുദ്ധരൂപ വിഭാവന ചെയ്യുന്നത്, മനുഷ്യസാമാന്യത്തിന്റെ സബ്യർഡ വിമോചനമാണ്. മുഹമ്മദിന്റെ മാത്രമല്ല, ലോകത്തവതൈർണ്ണരായ എല്ലാ പ്രവാചകരാതുടെയും ദാത്യം അതാണെന്ന് വേദഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്.

“തീർച്ചയായും നാം നിന്നെ അയച്ചത് സത്യസന്ദേശവുമായാണ്. ശുദ്ധവാർത്തയറിയിക്കുന്നവനും മുന്നറിയിപ്പുകാരനുമായാണ്. മുന്നറിയിപ്പുകാരൻ വന്നുപോകാത്ത ഒരു സമുദായവും ഇല്ല.” (35: 24)

“നാം നിയോഗിച്ച ഒരു ദൂതനും തന്റെ ജനതയുടെ ഭാഷയിലല്ലാതെ സന്ദേശം നൽകിയിട്ടില്ല. അവർക്കുത് വിവരിച്ചു കൊടുക്കാനാണ് അങ്ങനെ

ചെയ്തത്. അല്ലാഹു അവനിഷ്ടിക്കുന്നവരെ വഴിക്കേടിലാക്കുന്നു. അവനിഷ്ടിക്കുന്നവരെ നേർബഴിയിലാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.” (14: 4)

അങ്ങനെ അയക്കപ്പെട്ട അസംഖ്യം പ്രവാചകരാൽൽ അറേബ്യയിലെ മരുപ്രദേശത്ത് അവതീർണ്ണനായ ദൈവദാസനാണ് മുഹമ്മദ്.

“നിനക്കു മുന്ന് നിരവധി ദുതനാരെ നാം നിയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവൻൽ ചിലരുടെ ചരിത്രം നിനക്ക് നാം വിവരിച്ചു തന്നിൽക്കുന്നു. ചിലരെക്കുറിച്ച് വിവരിച്ചു തന്നിട്ടുമില്ല. ഒരു ദൈവദുതനും അല്ലാഹുവിന്റെ അനുമതിയോടു കൂടിയല്ലാതെ ഒരു ദുഷ്കാഠനവും കൊണ്ടുവരാനാവില്ല. അല്ലാഹുവിന്റെ കർപ്പന വനാൽ നൃായമായ വിധിത്തീർപ്പുണ്ടാകും.” (40: 78)

“ഇതിനു മുമ്പ് നിനക്ക് നാം പറഞ്ഞുതന്നും ഇനിയും നിന്നെന്ന അറിയിച്ചിട്ടുള്ളാത്തതുമായ മറ്റു ദൈവദുതനാർക്കും നാം ഭോധനം നൽകിയിട്ടുണ്ട്.” (4: 164)

ദൈവനിയോഗമനുസരിച്ചത്തുനാണ് എല്ലാ പ്രവാചകരാൽലും ദൈവിക സന്ദേശങ്ങളുടെ പ്രകാശപരിവേഷമുണ്ടാക്കും അവരെ അനുമതിയും നിലക്കുള്ള അകർച്ചയോ വിപ്രതിപത്തിയോ കാട്ടാതെ അറിഞ്ഞാറിക്കണം മനും വുർആൻ കർശനമായി അനുശാസിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിനാൽ പ്രവാചകനിന്ദയും പരമത്വേഷവും അനിന്നലാമികമായ മനോഭവകൃതങ്ങളാണ്. എല്ലാ പ്രവാചകരാൽലുടെയും വേദഗ്രന്ഥങ്ങളിലുടെയും പ്രകാശിതങ്ങളായ സനാതനാശയങ്ങളെ സമന്വയിപ്പിച്ചും ജീവിതപൂർണ്ണതക്ക് അനിവാര്യമായതല്ലാം സമാഹരിച്ചും ഭദ്രമായ ഒരു മതദർശനഗ്രാഫത്തിനാവശ്യമായതല്ലാം സംപൂർത്തീകരിച്ചുമാണ് മുഹമ്മദിലുടെ വുർആൻ അവതരിക്കുന്നത്.

പ്രവാചകരാർ തന്മിലിടയുന്നില്ല, വേദഗ്രന്ഥങ്ങൾ പരസ്പരം വിയോജിക്കുന്നില്ല, ഏക ദൈവത്വത്തിന്റെ മഹാ സന്ദേശമാണ് പ്രവാചകപരമാണ്ഡളിലല്ലോ മുഖങ്ങിക്കേൾക്കുന്നത് എന്നത് ഒരു ആകസ്മീകരയല്ലെന്നും പ്രവാചകനിയോഗങ്ങളുടെ ആത്മയന്ത്രികമായ വിഭാവന നോൺനും സഭോധന പ്രകാശിപ്പിക്കുകയാണീവിട. പ്രവാചകസംബന്ധങ്ങളുടെ ഏകതാനതയും പ്രവാചക ദാത്യത്വിന്റെ അഭിനന്ദനയുമാണീവിട. പ്രാണലാശിക്കപ്പെടുന്നത്. തന്നിലുടെ പ്രവാചകത്വത്വിന്റെ സമ്പൂർത്തീകരണം സാധിച്ചുന്നിൽക്കുന്ന പ്രവാചകൻ മുഹമ്മദിന്റെ അവസ്ഥാനം പ്രവാചകപരസ്യരിൽ കൂടുതൽ ശ്രദ്ധയമായിപ്പറിണമിക്കുകയാണ്. ഒരു ലക്ഷ്യത്വി ഇരുപത്തി നാലായിരത്തിൽ പരം പ്രവാചകരാർ നബിതിരുമേനി അനുസ്മരിക്കുന്നുണ്ടകിലും അവരെല്ലാം, ആദി മതമന്നോ പ്രകൃതി മതമന്നോ വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ഇസ്ലാം സംസ്കൃതിയുടെ മുല ദ്രോതയ്ക്കിൽ സംബന്ധിക്കുന്നുണ്ടെന്നു ചുണ്ടിക്കാണിക്കപ്പെടുന്നു. ഒരു ശുംഖലയിലെ കല്ലിക്കല്ലപ്പോലെയും ഒരു

പരമ്പരയിലെ പരസ്പരാഗ്രിതങ്ങളായ എടക്കങ്ങളുപോലെയും സാവധിവം ബന്ധപ്പെട്ടു നിൽക്കുന്നു.

“അല്ലാഹുവിലും ഞങ്ങൾക്ക് അവതരിക്കപ്പെട്ടിലും ഇബ്രാഹീം, ഇസ്മാഈൽ, ഇസ്മാഈം, യാർഖുബ് എന്നിവർക്കും സന്തതികൾക്കും അവതരിക്കപ്പെട്ടിലും മുസാ, ഇസാ എന്നിവർക്കും മറ്റു പ്രവാചകന്മാർക്കും അവരുടെ നാമനിർന്നിന് നൽകപ്പെട്ടിലും ഞങ്ങൾ വിശദിക്കുന്നു. അവരിൽ ആർക്കിടയിലും ഞങ്ങൾ വ്യത്യാസം കർപ്പിക്കുന്നില്ല. ഞങ്ങൾ അല്ലാഹുവിനോട് മാത്രം അനുസരണം പുലർത്തുന്നവരാകുന്നു.” (3: 84)

ഈതെ ആശയം സമുന്നത പ്രാധാന്യം നൽകി മറ്റാർത്തതു കൂടി വുർആൻ പ്രകാശിപ്പിച്ചതായി കാണാം:

“ഞങ്ങൾ അല്ലാഹുവിലും ഞങ്ങൾക്ക് ഇറക്കിക്കിട്ടിയതിലും ഇബ്രാഹീം, ഇസ്മാഈൽ, ഇസ്മാഈം, യാർഖുബ്, അവരുടെ സന്നാന പരമ്പരകൾ എന്നിവർക്ക് ഇറക്കിക്കൊടുത്തതിലും മുസാക്കും ഇസാക്കും നൽകിയതിലും മറ്റു പ്രവാചകന്മാർക്ക് തങ്ങളുടെ നാമനിർന്നിന് അവതരിപ്പിച്ചവയിലും വിശദിപ്പിക്കുന്നു. അവരിലാർക്കുമിടയിൽ ഞങ്ങൾ ഒരു വിധ വിവേചനവും കർപ്പിക്കുന്നില്ല. ഞങ്ങൾ അല്ലാഹുവിനെ അനുസരിച്ച് ജീവിക്കുന്നവരാൽ.” (2: 136)

ഒരു ജീതൻ ഇസ്രായേലി പ്രവാചകനയും ഒരു ദക്ഷസ്തവൻ യേശുവൈയും ഒരു ബഹുഭാഷാ ബുദ്ധനയും സൊറാഷ്ട്രിയൻ സുരാഷ്ട്രരയയും ഒരു കണ്ണപ്പുഷ്പിയൻ കണ്ണപ്പുഷ്പിയൻിനെനയും ഒരു ഹിന്ദു ഇന്ത്യയിൽ അവതീർണ്ണരായ പ്രവാചകനാരയും മാത്രം അംഗീകരിച്ചുനുസരിക്കുന്നേം ഒരു മുസ്ലിം ഇവരെയെല്ലാവരയും ഒപ്പം മുഹമ്മദിനെനയും അംഗീകരിച്ചാഡിക്കുന്നു. സകല വേദസാരങ്ങളുമുശ്ശക്കാളളുന്ന മഹാവേദമായി വൃർത്താനനകരുതുകയും അനുസരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

സത്യത്തിന്റെ പ്രകാശപ്പോലീമ പുർണ്ണമായി പ്രവഹിച്ചതിയതും പുരാഖരിഞ്ഞതും മല്ലാം വുർആനിലാണ്. മറ്റൊരു വേദഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്ഥമായി സന്ദേശപൂർണ്ണമി എന്ന സാഭാഗ്യം വുർആന് മാത്രമവകാശപ്പെട്ടതാണ്.

“എനിക്കിനിയുമേരെ പരിയാനുണ്ട്. അതുശ്ശക്കാളളാൻ ഇപ്പോൾ നിങ്ങൾക്ക് കഴിഞ്ഞതുവെന്നു വരില്ല. എങ്കണ്ണൽ സത്യത്തിന്റെ തിരുത്തുകൾ വന്നെന്നതും. അദ്ദേഹമന്ന് സത്യത്തിന്റെ വീമിയിലേക്ക് നിങ്ങളെ നയിക്കും” എന്ന യേശുവിന്റെ വചനം രണ്ടു കാര്യങ്ങളിൽക്കുന്നു:

1. ബൈബിളിൽ വെദവാഗ്രിതം പുർത്തൈകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. (അത് ബൈബിളിന്റെ കുറവായി ആരോപിക്കപ്പെട്ടു കുടാ.)

2. പുർണ്ണ സന്ദേശവുമായി മറ്റാരു ഭൂതൾ വരാനിൽക്കുന്നു.

അനിലയിൽ തെവഹിതത്തിൻ്റെ പുർണ്ണമായ പ്രകാശനം വുർആ എന്നും ഇന്റലാം സംസ്കൃതിയുടെയും ദുര്യൂഹയിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. എല്ലാ മതങ്ങളും തമിൽ സാഹോദര്യം ഉട്ടിയുറപ്പിക്കുന്നതിനും അനോ ഇവതിർണ്ണമായ വേദഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ അപൂർണ്ണതകളും പരിമിതികളുമൊം കാലോചിതമായി പരിഹരിച്ച് നവീകരിക്കുന്നതിനും സത്യപരമത്തിലേക്ക് ജനങ്ങളെ നയിക്കുന്നതിനുമുള്ള വലിയ ഉത്തരവാദിത്വം ഇന്റലാം സംസ്കൃതിക്കുണ്ടായി.

മുഹമ്മദ് നബീയുടെ ആഗമനത്താട മതസക്തപങ്കൾക്ക് പുതിയ അർമ്മ തലങ്ങളും മാനങ്ങളുമുണ്ടായതായി ജനങ്ങൾക്ക് തോന്തി ജീവിത വിരാഗിതയിലുന്നിയ അപ്രായോഗികമായ ഒരുപറ്റം സ്വപ്നങ്ങളുടെ സമുച്ചയമായിരുന്നു അനോഡം മത ദർശനങ്ങളെല്ലാം. യുക്തിപരതയിലും ശാസ്ത്രിയമായ അവബോധത്തിലുമുന്നിയ, മാനവ ജീവിതസ്വർണ്ണിയായ ഒന്നായി മതം വ്യാവ്യാമിക്കപ്പെട്ടതും പുനരവത്രിച്ചതു തന്നെയും പ്രവാചകനിയോഗ തോടു കൂടിയാണ്. ഇവിടെ കഴിയുന്ന മനുഷ്യൻ്റെ നയയും വികാസവും കുടുംബം ഉന്നംവെച്ചുകൊണ്ടുള്ളതല്ലാത്ത ഒരു ദർശനശകലവും ഇന്റലാം സംസ്കൃതിയിലില്ല. പുർണ്ണതയിലേക്ക്-തെവാ സങ്കേതത്തിലേക്ക്-മനുഷ്യനു ഉണർത്തിയുയർത്താൻ പോരുന്നവയാണെല്ലാം. പരലോകത്തിൻ്റെ പ്രാധാന്യത്തിലേക്ക് ശക്തമായി വിരിച്ചുണ്ടുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഇന്റലാം ദർശനത്തിന്റെ കർമ്മതലം ഇതു ജീവിതവും ലോകരംഗവുമാണ്. ഇവിടെയാടുന്ന ജീവിതത്തിൻ്റെ വിലയിരുത്തലും ഫലപ്രവ്യാപനവുമാണവിട. അതിനാൽ അത് നമ നിറങ്ങൽ ഇഹലോകജീവിതത്തിനുള്ള പ്രചോദകമായും പ്രേരകമായും ഹ്രോസ്താഹകമായും പരിഞ്ഞിക്കുന്നു. ലോകജീവിതത്തിൻ്റെ വ്യർദ്ധനയല്ലെങ്കിൽ സാർമക ഭാവമാണവിട ശ്രദ്ധയം. പരലോകജീവിതത്തിന്റെ ഉടും പാവുമെന്നാരുകുന്നത് ഇവിടെവച്ചാണെന്ന് ആ മഹിത സംസ്കൃതി നമ്മുടെ പ്രഭാവിപ്പിക്കുന്നു. ഈ ലോക ജീവിതത്തിൻ്റെ സുക്ഷ്മതലം പോലും സത്യശൂലമായി വിലയിരുത്തിയിട്ടുണ്ട് സമസ്തവും നിർണ്ണായിക്കപ്പെടുന്നത്. “ഈവിടം ജീവിക്കാനുള്ളതാണ്, അവിടം അതനുഭവിക്കാനും” എന്ന മാലാനാ മുഹമ്മദബിയുടെ വാക്കുകൾ അതീവ ശ്രദ്ധയമാണ്. ഇവിടത്തെ ജീവിതംകൊണ്ടുള്ളതെ അവിടത്തെ അനുഭവങ്ങളെ മാറ്റിക്കാനാവില്ല. അപ്പോൾ അവിടെക്കൂടു വേണ്ടി കാണേണ്ടതും ചെയ്യേണ്ടതും കൊള്ളേണ്ടതുമൊം്ലോം ഇവിടെ വെച്ചാണ്. ഈ പരിനിശ്ചിറ്റ ഭോധ്യമാണ് ഒരു സത്യവിശാസിയെ നയിക്കുന്നത്. അപ്പധാനമനുകൂലത്തിനുകൊണ്ടുതന്നെ ജീവിച്ചു നേടാനുള്ളതാണ് ലോകജീവിതമെന്നു കരുതി താഴും തെറ്റാത്ത, വഴിപാടുകാരു ജീവിതത്തിൻ്റെ ഉടമകളായി മാറുക എന്നാവശ്യപ്പെടുന്ന ഇന്റലാം

സംസ്കൃതിക്ക് അസാധാരണമായ ജനകീയ സ്വീകാര്യത കൈവന്നതിൽ അത്യുത്തമില്ല.

മതങ്ങളെല്ലാം കേവലം ദൈവാനുഖ്യങ്ങളായിരുന്നു. ദൈവസന്നിധിയിലേക്കുള്ള പ്രധാനത്തിൽ ജീവിതത്തെ ശക്തവും സാർമ്മകവുമാക്കി ത്തീർക്കുന്നതിനാണ് ഹസ്താം പ്രാഥവ്യം നൽകിയത്. മനുഷ്യവബന്ധായ സകലതും വേദഗ്രന്ഥത്തിൽ വിഹാരതലങ്ങളാണ്. ആത്മാനത്തിക്കും പരോക്കർഷണത്തിനും വേണ്ടി പരിശേഖിക്കുന്ന രൂപ പ്രബുഖ പൂരന് തന്റെ ചുറ്റുമുള്ള ജീവ (പ്രഹാരത്താടും പ്രകൃതിയോടു തന്നെയും കടപ്പട്ടാണ്ടാൻ ബോധ്യപ്പെടുത്താൻ ഹസ്താം സംസ്കൃതി മറന്നില്ല).

എഴാം നൃത്യാഭിലാം മുഹമ്മദ് നബിയുടെ ജീവിതം (ജനനം ക്രി. 571). എന്നാൽ ഹസ്താം മതത്തിന്റെ പിറവി അക്കാലത്താണെന്ന് കരുതുന്നതു ശരിയല്ല. ബുർആൻ അവതീർണ്ണമാകുന്നത് അനാഥാഖിലും ഹസ്താം മത ത്തിന്റെ പരമാവലാബമായ ഏകദൈവവിശ്വാസം സൗമിറ്റിക് മതങ്ങളുടെയും ഇത്യാൾ-ഇരാനിയൻ മതാർശനങ്ങളുടെയും പ്രാദുർഭാവ കാലത്തുതന്നെ ലോകമറിഞ്ഞ ദർശനസാരമാണ്. ദൈവം എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലേക്കും എല്ലാ ജനപദങ്ങളിലേക്കും ദുതനാരെ അയച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും വിധിദിനത്തിൽ എല്ലാ വരും വിചാരണ ചെയ്യപ്പെടുമെന്നും സത്യവിശ്വാസികൾക്കാണെന്നും. അതീത കാലങ്ങളിൽ അവതീർണ്ണമായ വേദഗ്രന്ഥങ്ങളെല്ലാം സത്യവിശ്വാസികൾ അംഗീകരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് ബുർആനിലെ മഹിതാഗയങ്ങളെല്ലാം ഇദം പ്രമമമായി ബുർആനിൽ അവതീർണ്ണമായതല്ലെന്നും പണ്ട് പല കാലങ്ങളിലായി പല പ്രവാചകനാശിനിലും പ്രകാശിതമായിട്ടുണ്ട് അവയെന്നും സത്യവിശ്വാസികൾ കരുതുന്നു.

“നിനക്ക് ഇരകിയ വേദപുസ്തകത്തിലും നിന്റെ മുഖ്യാളിവർക്ക് ഈ കിയവയിലും വിശസിക്കുന്നവരുമാണാവർ; പരലോകത്തിൽ അടിയുറച്ച ബോധ്യമുള്ളവരും.” (2: 4)

“നാം നിനക്ക് ഈ വേദപുസ്തകം സത്യസന്ദേശവുമായി അവതരിപ്പിച്ചു തന്നിരിക്കുന്നു. അത് മുൻവേദഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്ന് അതിന്റെ മുന്നിലുള്ളവയെ ശരിവെക്കുന്നതാണ്; അതിനെ ഭ്രമായി കാത്തുസുക്ഷിക്കുന്നതും.....” (5: 48)

അവസാനത്തെ വെള്ളിപാടുകളെന്ന നിലയിൽ സകല വേദഗ്രന്ഥങ്ങളിലും പരാമർശിതമായ സന്നാതന സാരണങ്ങളാക്കേ ബുർആനിലുണ്ട്. അതു കൊണ്ടുതന്നെ ബുർആൻ പൂർണ്ണവും അനന്നയവും വേദസാരസമുച്ചയവും മാകുന്നു.

പ്രവാചകദിനത്തും പ്രഭോധനമാണ്. ദൈവപരിതമാണ് പ്രഭോധയിപ്പിക്ക

പ്രവൃത്തിയാണ്. പ്രബോധനത്തിലൂടെ സമൂഹത്തെ പ്രബുദ്ധമാക്കി, ഗുണാഗുണവിവേചനശൈലി വളർത്തി മുന്നോട്ടുപോകാനും പിഴച്ചു നീങ്ങുന്നവർക്ക് കർമ്മഹലമായി കൈവരുന്ന ദ്വരന്തങ്ങളെക്കുറിച്ച് മുന്നറിയിപ്പ് നൽകാനും പ്രവാചകൾ ശ്രമിക്കുന്നു.

പ്രവാചകനും അനുചരയാരും അദ്ദേഹം തേടി മറീനയിലെത്തിയപ്പോൾ അവിടെ ഒരു പുതിയ സമൂഹ(ഉമ്മ)ത്തെ വളർത്തിയെടുക്കാൻ അദ്ദേഹമാശ്രമിച്ചു. ഓസ്, വസ്തിജ്, വൃത്താശി വർഗങ്ങൾ പോലുള്ള ഒന്നല്ല പ്രവാചകനുഭേദിച്ചത്. ജൂത്-എക്സ്ത്രവ-വിഗ്രഹരാരാധനാ ഭേദികളുടേതു പോലുള്ളതുമല്ല. ജൂതയാരും ഏകസ്ത്രവരും വിശ്വാസികളും മുസ്ലിംകളുമല്ലാം ചേർന്ന, വിശ്വാസ വൈജ്ഞാത്യങ്ങൾ പരിഗണിക്കാതെ അധികാരാവകാശങ്ങൾ തുല്യമായി വീതിക്കപ്പെട്ട് ഒരു സാമൂഹ്യസമാഖ്യാനം. അതെന്നൊരു സംബന്ധാനത്തിൽ രൂപമണിയുന്നതാണ് സത്യവേദ വിശ്വാസികളുടെ ദൈവക്കുടുംബം.

സകല ചരാചരങ്ങളും ദൈവിക നിയമങ്ങൾക്ക് വിധേയമാണ്. “ഭൂമിയിൽ നടക്കുന്ന ഏത് മുഗ്ധവും രണ്ടു ചിരികുകൊണ്ട് പറക്കുന്ന ഏതു പറവയും നിങ്ങളുടേതുപോലുള്ള സമൂഹങ്ങൾ തന്നെയാണ്.” (6: 38)

സുര്യചന്ദ്രതാരകങ്ങളുശ്രേഷ്ഠാളളുന്ന ശ്രദ്ധമണിസലവും കാട്ടാ മേട്ടാ തോട്ടാ പുഴയും എല്ലാം-അവിലാണ്യകോടി ബ്രഹ്മാണ്യകടാഹമാക -പ്രപഞ്ചനാമശ്രേഷ്ഠ നിയമവ്യവസ്ഥകളാൽ നിയന്ത്രിതമാണ്. എന്നാൽ, വൃത്തങ്ങൾക്കും സമീപനമനുസരിച്ച് സകല സുഷ്ടികളിലും ശ്രഷ്ടാം മനുഷ്യനാണ്. അതുകൊണ്ട് മനുഷ്യനാണ് മുസ്ലിം ‘ഉമ്മ’യിലെ സജീവ പകാളി. മുസ്ലിം ഉമ്മ എന്നത് ഒരു മാതൃകാ സമുദായമാണ്. തിന്മെയ വിലക്കുവാനും നന്ദയെ പ്രഭാസിപ്പിക്കുവാനും മനുഷ്യരെ ദൈവോന്നുവമായി പ്രചലിപ്പിക്കുവാനും പ്രതിജ്ഞാവാദമായി ഒരു മാതൃകാ മാനവിക സമൂഹം.

ഇഹ-പരങ്ങളെ ബന്ധപ്പെട്ടുത്തിക്കൊണ്ട് മനുഷ്യ ജീവിതത്തെ സംബന്ധിച്ച് വേദഗ്രന്ഥത്തിൽ വ്യക്തമായ കാച്ചപ്പാടുകളുണ്ട്. ആസൃതിതവും സോദ്ദേശവ്യമായ ഒരു ജീവിത വ്യവസ്ഥ ഇന്ന്‌ലൂം നിഷ്കർഷിക്കുന്നു. ഈവിഥെന്നതെ ജീവിതപ്രക്രയത്തെത്ത അവലംബമാക്കിയാണ് പരലോക ജീവിതം സംഖ്യാനം ചെയ്യപ്പെടുന്നത്. അതിരെ പ്രാരംഭമായി ഒരു വിചാരണ നടക്കും. പരലോകത്ത് വിചാരണാവേളയിൽ ഒരാൾ നാല് ചോദ്യങ്ങളെ അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടി വരും.

-ആയുഷ്കാലം എന്തിനായി വിനിയോഗിച്ചു?

-ഉള്ളജസ്വലമായ യുവതാം എങ്ങനെന്ന ഉപയോഗപ്പെടുത്തി?

-സന്ധവത്ത് എങ്ങനെന്ന നേട്ടി? വിനിയോഗിച്ചുതെങ്ങനെ?

-അറിവ് എന്തിനായുപയോഗിച്ചു?

ഈ ചോദ്യങ്ങളെ വിശകലനത്തിന് വിധേയമാക്കിയാൽ വ്യക്തിജീവി തത്തിലെ ആർഥിക്കാത്മകതയും സാമൂഹ്യ പ്രയോജനവും എത്രെത്രം നിഷ്കർഷിക്കപ്പെടുന്നു എന്ന് ബോധ്യപ്പെടും. നമ ചെയ്യുന്നവയ്ക്ക് ജീവിത ദർശനമാണ് ദൈവസന്നിധിയിൽ ഏറ്റവും നല്ല മതം. ദൈവത്തിലെ ഏക തത്തിൽ ആചാര്യവാദമായി വിശസിക്കുകയും മറ്റൊള്ളവർക്ക് നമ ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നവനാണ് ഉദാത്തമായ ജീവിതത്തിലെ അവകാശി.

“.....പലായനം ചെയ്ത് തങ്ങളിലേക്കെത്തുന്നവരെ അവർ സ്നനപി കുന്നു. അവർക്ക് നൽകിയ സന്ധത്തിനോട് ഈവരുടെ മനസ്സുകളിൽ ഒട്ടും മോഹമില്ല. തങ്ങൾക്കു തന്നെ അന്ത്യാവശ്യമുണ്ടെങ്കിൽ പോലും അവർ സന്ത ദൈവക്കാർ മറ്റൊള്ളവർക്ക് മുൻഗണന നൽകുന്നു. മനസ്സിലെ പിശുക്കിൽ നിന്ന് മോചിതരായവർ ആരോ അവർ തന്നെയാണ് വിജയം വരിച്ചുവർ.” (59: 9)

“മനുഷ്യരെ ഭ്രാഹ്മിക്കുകയും നാട്ടിൽ അന്യായമായി ആക്കമം പ്രവർത്തി ക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരുടെ പേരിൽ മാത്രമേ കൂറ്റാരോപണാത്തിന് ന്യായീ കരണമുള്ളു.” (42: 42)

“എശ്വരയുള്ളത്തിലും ബുദ്ധിമുട്ടുകാലത്തും ദൈവമാർഗ്ഗത്തിൽ ധനം ചെലവഴിക്കുന്നവരും കോപം നിയന്ത്രിക്കുന്നവരും ജനങ്ങൾക്ക് അവരുടെ തെറ്റുകുറ്റങ്ങൾക്ക് മാപ്പ് കൊടുക്കുന്നവരുമതെ അവർ.” (3: 134)

ഈ ദേശീയ-അന്തർദ്ദേശീയ രംജങ്ങളിൽ ഏറെ ചർച്ചചെയ്യപ്പെടുന്ന വിഷയമാണ് മനുഷ്യാവകാശം. അതിനു വേണ്ടി പൊരുതുന്ന സ്ഥാപനങ്ങളും കൂറവല്ല. എന്നാൽ മനുഷ്യാവകാശ സംരക്ഷണം തന്നും ഒരു മരീചികയായിക്കിടക്കുന്നു. എല്ലാ മനുഷ്യരും സത്രതരായി, സ്വാഭാവികകളായി, സ്ഥാവസ്ഥാനങ്ങളുംവികാശം സമർപ്പരായി സ്ഥാവകാശങ്ങളാടെയാണ് പിരക്കുന്നതെന്നും ഒരാൾ മറ്റാരാളോട് സഹോദര ഭാവത്തിലാണ് പെരുമാ രേഖക്കുന്നും മറ്റൊള്ള ഉദാത്തമായ ആരാധനകൾ മനുഷ്യാവകാശ പ്രവ്യാഹന രേഖയുടെ താളുകളിൽ കാണാമെങ്കിലും ‘മനുഷ്യർ തുല്യർ’ എന്ന തിരെ അടിസ്ഥാനപരമായ സാധ്യത അമവാ ന്യായീകരണം അവതരിപ്പിക്കുവാൻ സത്യവേദത്തിന് സാധിച്ചു. ഏകദൈവത്തിലുന്നിയും വിശസിക്കുക എന്ന ഉദ്ദേശ്യാനന്തരമാണ് ഇവിടെ ഉദ്ദേശ്യക്കപ്പെടുന്നത്. അതിന് വ്യാപകമായ പ്രചാരണവും ബോധ്യവുമുണ്ടായാൽ മനുഷ്യാവകാശ ധ്യാനങ്ങൾ ഉരഞ്ഞെറുകയില്ല. ആദ്യത്തെ ആശാനകയും ചെല്ലുന്നെന്നും സുഷ്ടിച്ചുവാങ്ങാത്തെപ്പത്തി കൂറിച്ച ദൈവം പ്രകാരാന്തരങ്ങൾ വിശ്വകൂട്ടുംബവും മനുഷ്യസാഹോദരയും ഉദ്ദാഹനം ചെയ്യുകയായിരുന്നു. സാധ്യതയും, സ്വാഭാവികമാനം, സ്ഥാവകാശം തുടങ്ങിയ മനുഷ്യാവകാശരേഖയിലെ ‘ഗായത്രി’ ക്ക്

പകരം ‘നിനകൾ നിന്റെ മതം; എനിക്ക് എന്റെ മതം’, ‘ദീനിൽ നിർബന്ധമില്ല’ തുടങ്ങിയ പ്രായോഗിക മതങ്ങളുടുവിട്ടും സമാപന ഭാഷണത്തിൽ “നിങ്ങളുടെ നാമൻ ഒന്ന്, ഒററബിക്കൽ അനന്തബിയേക്കാളോ അനന്തബിക്കൽ അറബിയേക്കാളോ ഒന്തക്കുഷ്ട്യമില്ല, കറുതവര്ഗ് വെളുത്തവരനക്കാളോ വെളുത്തവര്ഗ് കറുതവരനക്കാളോ പെരുമയില്ല, നിങ്ങളിൽ എറ്റവും ആദ്ദേഹപ്പെടുന്നവൻ മറ്റാരുമല്ല, ദൈവദയമുള്ളവനാണ്” എന്നിങ്ങനെ പ്രഖ്യായിപ്പിച്ച് പ്രവാചകൻ മനുഷ്യാവകാശ സംരക്ഷണത്തിന്റെ മർമ്മ കണ്ണ പ്രയോക്താവായിരുന്നു. യാച്ചിച്ചു വരുന്നവൻ ഭക്ഷയും ഒരുപിടി ഉപദേശവും നൽകി ധർമ്മബുദ്ധി പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതിന് പകരം ജോലിചെയ്തു ജീവിക്കാൻ ഉപകരണങ്ങൾ വാങ്ങിയേക്കി സ്വാഭാവികമാനത്തിന്റെ ആവേശമണിച്ചയക്കാരുള്ള പ്രവാചകൻ ചരിത്രപരമത്തിൽ തീർത്ഥത്വം വ്യത്യസ്തതനാണ്. സകാത്തു പോലുള്ള സഹായധനം സ്വീകരിക്കുന്ന സന്ദർഭങ്ങളിൽ പോലും ഗുണഭേദ കതാവിന്റെ ആത്മാഭാമാനത്തിന് പോരലേൽക്കാതിരിക്കാൻ പ്രവാചകൻ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. വ്യക്തിയുടെ സ്വാഭാവികത മുറിപ്പെടുത്തുന്ന തരത്തിലുള്ള ‘ചാരിദാഖശൾ’ പ്രവർത്തനങ്ങളോടു പോലും ഇൻഡ്യാം സംസ്കൃതിക്ക് സഹാവായമില്ല. അന്യുനം, നിരുപാധികം സംരക്ഷിക്കപ്പേണ്ടതാണ് ആത്മാഭിമാനം എന്ന മൗലികവിശാസമാണതിന് കാരണം.

അടിമയായ സെസാറിൽ പുത്രനിർവ്വിശേഷമായ വാസ്തവ്യം ചൊരിഞ്ഞതു മുതൽ “നിങ്ങൾ കഴിക്കുന്ന ഭക്ഷണം അടിക്കർക്കും പതിചാരകയാർക്കും നൽകണം” തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങളിലിച്ചുകൊണ്ടുള്ള വിടവാങ്ങൽ പ്രസംഗ സന്ദർഭം വരെ പ്രവാചകൻ ആ വരിഷ്ട മുല്യം തന്റെ കർമ്മസ്വരൂപത്വത്തിൽ പതിരക്ഷിച്ചുപോന്നിട്ടുണ്ട്. ലോകചരിത്രത്തിൽ, അടിമകളുടെ മോചനത്തിനായി തുടങ്ങേറെ ഫലപ്രദമായി പ്രവർത്തിച്ച മറ്റാരുളും ചരിത്ര പുരുഷനില്ല. ഒരടിമയുടെ സ്വരംഖലിയോളം പോന്നതല്ല മറ്റാനും എന്ന സുദൃഢി ബോധ്യംകൊണ്ടാണ് പ്രവാചകൻ തന്റെകൂട്ടി ഉഭർജമുപയോഗിച്ചുയർത്തിയ മദ്ദൈനയിലെ ആരാധനാലയത്തിലെ ബാങ്കുവിളിക്കായി അടിമയായ സിലാലിനെ നിയമിച്ചത്.

“സത്യവിശാസികളേ, ഒരു ജനത മറ്റാരു ജനതയെ പരിഹസിക്കരുത്. പരിഹസിക്കപ്പെടുന്നവർ പരിഹസിക്കുന്നവരേക്കാൾ നല്ലവരായേക്കാം. സ്ത്രീകൾ സ്ത്രീകളെയും പരിഹസിക്കരുത്. പരിഹസിക്കപ്പെടുന്നവർ പരിഹസിക്കുന്നവരേക്കാൾ ഉത്തമകളായേക്കാം. നിങ്ങളേന്നും കുത്തുവാക്കു പ്രയോഗിക്കരുത്. പരിഹാസപ്പേരുകളുപയോഗിച്ച് പരസ്പരം അപമാനിക്കരുത്. സത്യവിശാസം സ്വീകരിച്ച ശ്രേഷ്ഠം അധികമത്തിന്റെ പേരുപയോഗിക്കുന്നത് വളരെ നീചപം തന്നെ. ആർ പദ്മാതപവിക്കുന്നില്ലയോ അവർ തന്നെയാണ് അക്രമികൾ.” (49: 11)

“വിശാസിച്ചവരേ, ഉഹപ്പങ്ങളേറെയും വർജിക്കുക. മറ്റുള്ളവരെപ്പറ്റി അവ

രുടെ അസാന്നിധ്യത്തിൽ മോശമായി സംസാരിക്കരുത്. മരിച്ചുകിടക്കുന്ന സഹോദരരെ പച്ചിച്ചി തിനാൻ നിങ്ങളാരെക്കിലും ഇഷ്ടപ്പെടുമോ? തീർച്ചയായും നിങ്ങളുൽത് വെറുക്കുന്നു. നിങ്ങൾ ദൈവങ്ങൾക്കുവുക.” (49: 12)

ഒരു മതഗ്രന്ഥത്തിൽ സാധാരണയാരും പ്രതീകൾക്കാൽ തരത്തിലുള്ള, സാമ്പത്തിക റംഗത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അപഗ്രാമനവും സാമ്പത്തിക നീതികെവക്കിക്കുന്നതിനുള്ള നിർദ്ദേശങ്ങളും വുർആനിൽ കാണാം.

‘സാമ്പത്തികമായ പ്രാഥമികാവശ്യങ്ങൾ പൊതുവേണ്ടുന്ന മൂലികാവകാശങ്ങളിൽ പെട്ടതാണ്. സാമ്പത്തിക റംഗത്ത് തുല്യമായ വിതരണവും സാമ്പത്തികസുരക്ഷിതത്തിനും പൊതുവേണ്ടുന്ന തുടങ്ങിയ സാമ്പത്തിക നീതിയുടെ സമീക്ഷനാണ് അതിന്റെ സവിശേഷതയാണ്. സമൂഹത്തിൽ എല്ലാവർക്കും അർഹതപ്പെട്ട വിഹിതവും അവസരവും ലഭിക്കണം. അംഗവൈകല്യം സംഭവിച്ചവർക്കുരു പാവപ്പെട്ടവർക്കുമല്ലാം പ്രത്യേക പരിഗണന ലഭിക്കണം. അത് ഉറപ്പുവരുത്തേണ്ടത് സമൂഹത്തിന്റെ ബാധ്യതയാണ്. ഇൻഡ്യാം ചര്യയിൽ സർവ്വപ്രധാനം പ്രാർമ്മന(സലാത്)യാണ്. ഏന്നാൽ അതിനോടൊപ്പമാണ് സകാത് ചേർത്തുനിർത്തിയിരിക്കുന്നത്. സമൂഹഭേദത്ക്ക് മുഖ്യ നിഭാനം ഭൗതിക സാമ്പര്യങ്ങളാണെന്നും അവിടെ സമ്പത്തികസ്ഥാനിൽ സ്ഥാനം നിർണ്ണായകമാണെന്നും അതില്ലാത്തവന് ഒരുമിച്ചതിൽ ജീവിതം പോലും നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടതായി പരിശാമിക്കുന്നുവെന്നും മനസ്സിലാക്കുന്ന സത്യവേദദർശനം സാമ്പത്തിക നീതി ഉന്നംവെച്ചുകൊണ്ടാണ് സകാത് അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. വൈരവ്യം വൈരാഗ്യവും ഭളിത്തുന്നതിന് സാമ്പത്തികമായ അന്തരം കാരണമായിത്തീരുമെന്നറിഞ്ഞ ഭരണാധികാരികൾ ഉള്ളവനും ഇല്ലാത്തവനും തമിലുള്ള അന്തരം വർധിക്കാതിരിക്കാൻ ജാഗ്രത പാലിച്ചു. ഒരുതരത്തിലുള്ള ചുംബനവും അനുവദിച്ചിരുന്നില്ല. കൂത്തുക വളരുന്നത് കടുത്ത സാമുഹ്യ വിനയാണെന്നതിനാൽ അതിനെ ദൈവങ്ങാശമായിട്ടാണ് സത്യവേദം വിശേഷിപ്പിച്ചത്.

ഇൻഡ്യാം സംസ്കൃതിയുടെ പ്രസിദ്ധമായ മറ്റാരു സവിശേഷത അതിന്റെ കരിയറു പരാരോഹിത്യ നിരാസമാണ്. ഏത് മനുഷ്യനും പാപരഹിതനായാണ് പിരിക്കുന്നത്. മറ്റാരുക്കയക്കിലും കണക്കിലുള്ള പാപബാധത്കൾക്ക് അവൻ ഉത്തരവാദിയാകുന്നില്ല. ദൈവത്തോടല്ലാതെ മറ്റാരോടും അവന് ബാധ്യതാ വിധേയതാഞ്ഞല്ലില്ല. ഒരു ഇടനിലക്കാരൻ്റെ സഹായമില്ലാതെ ഒരു മുസ്ലിം ദൈവത്തിന്റെ മുന്നിൽ കാര്യങ്ങൾ നേരിട്ട് നിവേദിക്കുന്നു. ഒരു പുജാരാഹിതനയും ഇൻഡ്യാം അംഗീകാരിക്കുന്നില്ല. ബാധ വുണ്ണിയും ഹിന്ദു പുജാരിയും ജൂത റബ്ബിയും ക്രൈസ്തവ പുരോഹിതനും ഭക്തരന്റെയും ദൈവത്തിന്റെയും ഇടയിൽ നിൽക്കുന്നു എന്നത് ദൈവനിന്ദയോളമെന്തുന്ന അരുതായ്മയാണെന്ന് ഇൻഡ്യാം കരുതുന്നു.

ഇംഗ്ലാം നയിച്ച പ്രകാശ വിജുവം

ആരും നിവേദനം ചെയ്ത പ്രവൃത്തമായ ഒരു ഹദിസ് മിക്ക പ്രാഥമ്യിക ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും ഉൾക്കൊള്ളപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്:

“ഹിറാഗുഹ. മുഹമ്മദ് ധ്യാനനിർത്തൻ. എദവദുൽ ജിബർിൽ പ്രത്യ കഷപ്പെട്ടു, ഇങ്ങനെ സംസാരിച്ചുതുടങ്ങി:

‘മുഹമ്മദേ വായിക്കുക.’

മുഹമ്മദ് പറഞ്ഞു: ‘എനിക്ക് വായിക്കാനിണ്ടുകൂടാ.’

നബി ആ സംഭവത്തെ ഇങ്ങനെ അനുസ്മരിക്കുന്നു:

അദ്ദേഹമന വീണ്ടും ശായമായി ആലിംഗനം ചെയ്തു. പിന്നെ എന്ന വിമുക്തനാക്കിക്കാണ് മലക്ക് ആവർത്തിച്ചു:

‘മുഹമ്മദേ വായിക്കുക.’

‘എനിക്ക് വായിക്കാനിണ്ടുകൂടാ.’

അദ്ദേഹമന വീണ്ടും ആലിംഗനം ചെയ്തു. വീണ്ടും ആവശ്യപ്പെട്ടു: വായിക്കുക. നിന്റെ സ്വാംശ്വര്യം സംരക്ഷകനുമായ എദവതിന്റെ നാമ തതിൽ. ട്രിപ്പിടിച്ച വസ്തുവിൽനിന്ന് നിന്നെ സ്വാംശ്വര്യവനാണെന്ന്. നിന്റെ നാമൻ ഏറെ ഉദാരനാകുന്നു. നിന്നെ പേനയുടെ ഉപയോഗം പാഠപ്പീഡിച്ചവൻ. മനുഷ്യന് അറിയാത്തതിനെ അവൻ പരിപ്പിച്ചു.”

വായന, എഴുതൽ, അറിവ് എന്നിവയെ കീർത്തിക്കുന്ന ഈ അന്ധര സുക്രാന്തങ്ങളാടുകൂടിയാണ് വെളിപാടാരംഭിക്കുന്നത്. മഹ്രാതിടത്:

അല്ലാഹു ആദമിനെ സ്വാംശ്വര്യപ്പോൾ അവൻ ആദമിനെ എല്ലാ വസ്തു കള്ളുടെയും പേരുകൾ പരിപ്പിച്ചുവെന്ന് വുർആൻ വ്യക്തമാക്കുന്നു. ഈ അറിവിന്റെ ഉത്കൃഷ്ടതകൊണ്ട് ആദമിന്റെ സ്ഥാനമാനങ്ങളുയർന്നു.

അദ്ദേഹം മലക്കുകളേക്കാൾ സ്ഥാനോൽക്കർഷം കൈവരിച്ചു. പിന്നീട് ദൈവം ആ വന്തുകളേല്ലാം മലക്കുകളെ കാണിച്ചുകൊണ്ട് അവയുടെ പേരുകൾ പറയാനാവശ്യപ്പെട്ടു. മലക്കുകൾക്ക് അതിനിയില്ലായിരുന്നു. അവർ വിനിതരായി തങ്ങളുടെ അറിവില്ലായ്മ സമ്മതിച്ചു:

‘നിനക്ക് സ്തുതി. നീ പറഞ്ഞും പറിപ്പിച്ചും തന്നതല്ലാതെ മറ്റാനും നാജ്ഞങ്ങൾക്കിനിയില്ല. നീ സകലജനങ്ങും തികഞ്ഞ തന്ത്രജ്ഞങ്ങുമല്ലോ.’

ദൈവം ആദമിനോട് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

‘ആദമേ ഈവയുടെ പേരുകൾ നീ അവർക്ക് പറഞ്ഞുകൊടുക്കുക.’

ആദം ആനാധാസം പേരുകൾ പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ ആദമിന്റെ മുന്നിൽ സാംഖ്യാംഗം പ്രണാമിക്കുക എന്ന് ദൈവം മലക്കുകളോട് കൽപിച്ചു. മാലാ വമാർ പ്രണാമിക്കാൻ തക്കവല്ലോ മനുഷ്യൻ തന്റെ അണ്ടാനവെശിഷ്ട്യം കൊണ്ട് ഉന്നത സ്ഥാനത്തേക്ക് ഉയർത്തപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു!

പ്രവാചകൻമാർ ദൈവദ്വാതരമാർ എന്ന നിലക്ക് മനുഷ്യ സമൂഹത്തിലെ ഏറ്റവും മാത്യുകായോഗ്യരായ ആളുകളാണ്. അറിവാൺ മഹത്യത്തിനാധാരമെന്ന് വൃർത്താൻ പറിപ്പിക്കുന്നു. ഒരിക്കൽ മുസാനവിയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹചാരിയുംകൂടി ഒരു പണ്ഡിതന്മാരുടെ കണ്ണത്താൻ ഇരണ്ടിത്തിനിച്ചു. ആ മഹാ പണ്ഡിതനെക്കുറിച്ച് ദൈവം മുസാനവിക്ക് വ്യക്തമായ ഒരു ചിത്രം-തെളിവാർന്ന സൂചനകൾ- നൽകിയിരുന്നു. ഏറെ ശ്രമങ്ങൾക്കു ശേഷം കണക്കുമ്പട്ടി. മുസാനവി അദ്ദേഹത്തോടു ചോദിച്ചു:

‘താക്കൾക്ക് ദൈവദ്വാതരമായി കൈവന്ന നടപടി സ്വന്വായങ്ങൾ താക്കൾ എനിക്ക് പറിപ്പിച്ചുതരുമെന്ന നിശ്ചയത്തിൽ ണ്ണാൻ താക്കളെ പിൻപറ്റിക്കൊള്ളടക്കയോ?’ പണ്ഡിതൻ ഇങ്ങനെ പ്രതിവചിച്ചു:

‘എൻ്റെ കുടുംബം ക്ഷമാപുർവ്വം കഴിയുവാൻ താക്കൾക്ക് സാധിക്കുമെന്ന തോന്ത്രനില്ല. അമവാ, സത്യശുഖി ഭോധ്യപ്പെട്ടാൽ വിഷയങ്ങളോട് താക്കൾക്കെങ്ങനെ നീതി പുലർത്താൻ കഴിയും?’

മുസാനവി പറഞ്ഞു:

‘അണ്ണാഹറു ഉദ്ദേശിച്ചുകിൽ എന്ന അവിടുന്ന ക്ഷമാശീലനായി കാണും; അവിടുത്ത കർപ്പനയോന്നും ണ്ണാൻ ധിക്കരിക്കുകയില്ല.’

പണ്ഡിതൻ പറഞ്ഞു:

‘താക്കൾ തയ്യാറാണെങ്കിൽ എന്ന പിന്തുടരുക. ഒരു കാര്യം ആദ്യമേ അറിയിക്കാം: ഒരു വിഷയത്തുകുറിച്ചും ണ്ണാന്ത് വിശദീകരിച്ചു തരുന്നതു വരെ എന്നോട് ചോദിക്കരുത്.’ (18: 65-70)

മുസാനവി പണ്ഡിതനെ പിന്തുടർന്നു. ആ യാത്ര നിരവധി ഭിവസങ്ങൾ നീണ്ടു പ്രവാചകനായ മുസാ ഈ പണ്ഡിതനിൽനിന്ന് അഞ്ചാനവിജഞാന അശേ സന്ദേശിച്ചു. അറിയായ്മയും അവധിക്കതയുമെല്ലാമകനു.

ഈ സംഖ്യത്വത്തെ ഇമാം ബൈബാലി ഇങ്ങനെ അവതരിപ്പിച്ചു:

മനുഷ്യൻ എന്നും അഞ്ചാനസന്ധാദനം സാധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കണം. തനിക്ക് അറിവ് നൽകുന്നവനോട് അവൻ വിനിതനനായിരിക്കണം. ഭൂമിയിലെ പണ്ഡിതനും ആകാശത്തിലെ നക്ഷത്രങ്ങളെപ്പോലെയാകുന്നു. വിദ്യാഭർത്തുലിക്കത്തുനിലെ മഴി രക്തസാക്ഷിയുടെ രക്തത്തേക്കാൾ പാവനമാകുന്നു. അഞ്ചാനമനോഷിച്ച് സംഭവനം വിട്ട് ഇറങ്ങുന്നവൻ ദൈവമാർഗ്ഗത്തിൽ ചതിക്കുന്നവനാണ്. അഞ്ചാനാനോഷിക്ക് ദൈവം സർഗ്ഗരത്യുധിലേക്ക് വഴി കാട്ടുന്നു.

ചില വരിഷ്ട വചനങ്ങൾ ഉദ്ഘരിക്കുന്നു:

“പരമകാരുണ്ണികനായ അല്ലാഹുവിന്റെ സൃഷ്ടികർമ്മത്തിൽ ഒരു കുമ കേടും നീ കാണുകയില്ല. നീ വീണ്ടും നോക്കുക, വല്ല നൃനതയും കാണുന്നുണ്ടോ എന്ന്.” (ബുർആൻ: 67: 3)

“അവർക്ക് എുദയമുണ്ട്. എന്നാൽ അവകൊണ്ട് അവൻ ഒന്നും മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല. അവർക്ക് കാണ്ണുകളുണ്ട്. എന്നാൽ അവകൊണ്ട് അവൻ കേൾക്കുന്നില്ല. അവൻ നാൽക്കാലികൾക്ക് സമമാണ്. അല്ല, അവയേക്കാൾ മോഹം. യമാർമ്മത്തിൽ അവൻ തന്നെയാണ് ഒരു ശശയയുമില്ലാത്തവർ.” (ബുർആൻ: 7: 179)

“വചനങ്ങൾ അവർക്ക് വിശദിക്കിച്ചുകൊടുക്കുക. ഒരുവേള അവൻ ചിന്തിച്ചുകൊളോ?” (ബുർആൻ: 7: 176)

“എൻ്റെ നാമാ, എനിക്ക് നീ വിജഞാനം വർധിപ്പിച്ചു തരേണമെ.” (ബുർആൻ: 20: 114)

“നിങ്ങളിൽ വിശ്വസിച്ചവർക്കും അഞ്ചാനം നൽകപ്പെട്ടവർക്കും അല്ലാഹു ഉന്നതപദവികൾ പ്രദാനം ചെയ്യും.” (ബുർആൻ: 58: 11)

“രണ്ടു കാര്യങ്ങൾ താൻ നിങ്ങളെ രേഖയിൽപ്പിക്കുന്നു— അല്ലാഹുവിന്റെ ശ്രമവും അവൻറെ ഭൂതവും ചര്യയും. ഈ രണ്ടും മുറുകെപ്പിടിക്കുന്ന കാല തേതാളം നിങ്ങൾ പിശകുകയില്ല.” (മാലിക്)

“നിങ്ങളിൽ ഉത്തമൻ ബുർആൻ പരിക്കുകയും പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവനാണ്.” (ബുർവാറി)

“നക്ഷത്രങ്ങളെയപേക്ഷിച്ച് പാർശ്വമിയുടെ മേരയാണ് ഭക്തനേക്കാൾ

ജനാനിക്കുള്ളത്.” (തിർമിഡി)

“അന്ത്യനാളിൽ അല്ലാഹുവികൽ എറ്റവും നികുഷ്ടന് തന്റെ അറിവു കൊണ്ട് ഗുണം നേടാതെ പണിയിതനായിരിക്കും”(ബാരിമി)

“ജനാനാണോഷി മലക്കുകളുടെ അക്കവിഭ്യാദയാണ് സർഗ്ഗാരോ ഹണം നടത്തുക.”

“രു മുസത്തിന്റെ സുപ്രധാനമായ ധർമ്മം ജനാനം സന്ദാർശിക്കലും അത് മറ്റാരു സഹായരന് പകർന്നുകൊടുക്കലുമാണ്.” (അബുഹുരറീ)

“ജനനം മുതൽ മരണം വരെ അനുസ്ഥിതമായി അനുവർത്തിക്കപ്പെടും ഒന്നും അനാനിക്കപ്പെടും.”

“എൽ വിശിഷ്ടകർമാനുഷ്ഠാനങ്ങളും ഉദാത്തമാണ് ജനാനസന്ദാർശനം.” (ബുവാറി)

“അറിവുനോഷിച്ചുള്ള ഷ്ടൈപ്പുണ്ടാവും എന്നാൽ അവിരാമവുമായ അന്നേ ഷണ്ടതിൽ ആത്മനിർവ്വചനിയനുഭവിക്കുന്നവൻ സർഗ്ഗപമത്തിലേക്ക് വഴി നയിക്കപ്പെടും.” (മുസ്ലിം)

“ദൈവസ്വഷ്ടകികളുകുറിച്ചുള്ള രു മൺകുർ നേരത്തെ വിചിനനം എഴുപത് വർഷത്തെ ആരാധനയേക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠമാക്കുന്നതും മഹത്തമാണ്.”

“അറിവുനേടാനുള്ള രു മൺകുർ നേരത്തെ അധ്യാനം ആയിരം രക്ത സാക്ഷികളുടെ സംസ്കരണവുമുള്ളിൽ പകുടുക്കുന്നതിനെക്കാളും ആയിരം രാത്രികളിൽ ആരാധന നിർവഹിക്കുന്നതിനെക്കാളും മഹത്തമാണ്.”

“ജനാനത്തിന്റെ ഏതംശവും ജനാനിയുടെ വീണുകിട്ടിയ സത്താണ്.”

“രു അഞ്ചാറി, കുറിരുട്ടിൽ കരയിലും കടലിലും വഴികാടുന്ന രു വിദ്യ രതാരകം പോലെയാണ്. അത് അപ്രത്യക്ഷമാക്കുന്നോൾ യാത്രികന് വഴി തെറ്റിപ്പോകാനിടയുണ്ട്.”

“അറിവിന്റെ കാര്യത്തിൽ എല്ലാവരോടും ബാധ്യതകൾ നിറവേദ്ധങ്ങൾ താണ്. ഒരാളുടെ സാന്ത്വനകാശം നിശ്ചയിക്കുന്നതിനെക്കാളും ഒന്നിക്കുട്ടിയാണ് അറിവ് നിശ്ചയിക്കുക എന്നത്. അന്തുദിനത്തിൽ അല്ലാഹു ഈ കൂത്യവിലോപത്തെ ശ്രദ്ധിക്കുകതനെ ചെയ്യും.”

“അറിവുള്ളവനെ ബഹുമാനിക്കുന്നവൻ എന്നെന്നതനെന്നാണ് ബഹുമാനിക്കുന്നത്.”

“നമ്മുടെ യോദ്ധാക്കളുടെ അന്ത്യത്താണ്ണശക്ക് കുറച്ചു ദുരന്തം

പോകാൻ കഴിയു. അറിവിന്റെ അസ്ത്രങ്ങൾ മോലമലകൾപോലും തുളച്ചുപായും.”

“വിജ്ഞാനാനേഷണം എല്ലാ മുന്സലിംകൾക്കും, സ്ക്രീപ്പുരൂഷ വൃത്യാസമില്ലാതെ നിർബന്ധിതമാക്കിയിരിക്കുന്നു.”

“അറിവ് സന്ധാദിക്കുക. കാരണം ദൈവമാർഗത്തിൽ അറിവ് സന്ധാദിക്കുന്നവൻ ഭക്തിപൂർവമായ ഒരു ചുമതലയാണ് നിർവഹിക്കുന്നത്. അഞ്ചാന്തരം ക്കുറിച്ചു സംസാരിക്കുന്നവൻ ദൈവത്തെയാണ് പ്രകിർത്തിക്കുന്നത്. അഞ്ചാന്തരം വിതരണംചെയ്യുന്നവനും(അർഹരാധാരിവർക്ക് അത് നൽകുന്നവനും) ഭാന ധർമ്മങ്ങൾ നിർവഹിക്കുന്നവനും ദൈവത്തിനിഷ്ടപ്പെട്ട കാര്യങ്ങളാണ് ചെയ്യുന്നത്. അറിവുള്ളവന് വിധിക്കപ്പെട്ടതും വിലക്കപ്പെട്ടതും വിവേചിച്ചിരിയാൻ കഴിയുന്നു. അത് സർഗത്തിലേക്ക് വഴികാട്ടുന്നു. അത് വിജന്തയിലെ സുഹൃത്തും ഏകാന്തതയിലെ ബന്ധുവും ഒറ്റപ്പെട്ട അവസ്ഥയിലെ കൂടുക്കാരനുമാകുന്നു. അത് സന്ദേശത്തിലേക്ക് വഴിക്കിക്കുന്നു. ദുഃഖത്തിൽ ആത്മസംയമമാം നൽകുന്നു. സമൂഹസ്ഥലിയിൽ നമ്മക്കാരാഭരണമാണത്. ശത്രുക്കൾക്കെതിരെ നമ്മുടെ രക്ഷാക്രമപരമായും (പ്രയോജനപ്പെടുന്നു. അറിവുള്ള ദൈവക്രതമാർ നന്ദയുടെ ഉയരങ്ങളിലെത്തുകയ്യും നമുക്ക് ധന്യതയേക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അത് ഇന്റലാക്കത്തിൽ സുകൃതികളുടെ സമീപത്തെക്കും പരലോകത്തിൽ സർഗസായുജ്യത്തിലേക്കും എത്തിക്കുന്നു.”

അറിവിലാശ എഴുതുവാനുള്ള കൂഫിലിപി പ്രചരിക്കാൻ തുടങ്ങിയിട്ട് കാലമേരിയായിരുന്നില്ല. ജാഹിലിയു കാലത്തിൽനിന്നുള്ള മനുഷ്യരെ മാനസിക വികാസത്തിന് കൂഫിലിപിയുടെ പിറവി നിർണ്ണായകമായ പങ്കുവഹിച്ചു. (An educational history of the Western World എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ അഡോൾഫ് റൂ. മേയർ ഇക്കാര്യം വിശകലനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.)

ഇന്റലാമിക നാഗരികതയുടെ പ്രഭാതകാലം. ആദ്യലോപം വരാതെ വെള്ളിപ്പാടുവചനങ്ങൾ എഴുതിവെക്കാൻ പുതിയ ലിപി വലിയ സഹായമായി പരിശീലിച്ചു. ദൈവികാധ്യാപനങ്ങൾ എന്നതിന്പുറം അനാഗ്രഹിക സമൂഹമായ അറബികളുടെ അഞ്ചാനവിജ്ഞാന വികസനത്തിലും പ്രചാരണത്തിലും വുർആൻ വഹിച്ച പക്ഷ നിസ്തുലമായിരുന്നു. ഇന്റലാമിക ഭരണം രൂപപ്പെട്ടപ്പോൾ വലിപ്പമാരുടെ പ്രതിനിധികൾ പുതനവിവുകളും തേടി ലോകക്കൂദാശയ്ക്കുന്നതിൽ ചുറ്റി സംബന്ധിച്ചു. പഠനവേഷണങ്ങൾക്ക് ബന്ധംദിശം നിസാമിയാ-മുസ്ലിംസാരിയു സർവകലാശാലകളും മുൻകയെടുത്തു. അവക്കുചുറ്റും സംവാദ വോടികളും ഗ്രന്ഥശാലകളുമുയർന്നു. ദൈവജ്ഞാനിക പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ വിപുലമായി പ്രചരിച്ചു. പ്രാശ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മറ്റൊക്കെ കളിൽനിന്ന് തർജമചെയ്യാൻ സംഘടിത ശ്രമങ്ങളാരംഭിച്ചു. മെസപ്പോട്ടോമീയയിൽ പിറവിയെടുത്തതായിക്കരുതപ്പെടുന്ന ജോതിസ്റ്റാസ്ത്രം ഗ്രീസി

ലേക്കും അറബ് നാടുകളിലേക്കും ഇന്ത്യയിലേക്കും പ്രചരിച്ചത് അക്കാദ തനായിരുന്നു. അരോബ്യയിലെ ശാസ്ത്ര പ്രതിക്രിയ ഇന്ത്യയിൽവന്ന് ബ്രഹ്മ ശൃംഗരക്ഷിപ്പിച്ചു വാനനിരക്കിഷണഗ്രന്ഥങ്ങൾ പറിച്ച് സഖാഷയിലേക്ക് മൊഴിമാറ്റം നടത്തി. ടെലസ്കോപ്പ് കണ്ണുപിടിച്ച് അബുഹരീസ് ആ കാല ഘട്ടത്തിലെ സമുന്നത മനീഷിയായിരുന്നു. മുഹമ്മദ്-അഹമ്മദ്-ഹരീസ് സഹോദരന്മാർ ഗോളചലനങ്ങളെക്കുറിച്ച് കണ്ണടത്തിയ നിഗമനങ്ങൾ ഗോള ശാസ്ത്രവിഭാഗത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനവുകളായി കീർത്തിക്കപ്പെട്ടു. അക്കാദത്ത് വ്യാപകമായാരംഭിച്ച ആശുപത്രികളുടെ സംഖിയാനവും ചികിത്സാരീതിയും ഫ്ലാലനീയമായിരുന്നു. ലോകത്തിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിലും സഖവിച്ച് നല്ല നല്ല ചികിത്സാരീതികൾ കണ്ണടത്തി അവരെയ്യോം പ്രയോജനപ്പെട്ടതാണ് പോരുന്ന ഒരു ഉദ്ദേശ്യമിത ചികിത്സാരീതി(integrated medical treatment) ബഹ്രാബിൽ അന്ന് നിലവിലുണ്ടായിരുന്നു. രൂഖാഖ്യാതത്തിന്റെ കർത്താവായ ഉമർ വായ്യം ഉന്നതനായ ഒരു ജോതിഫ്രൂസ്റ്റ് ട്രഷ്ടിൽ കൂടിയായിരുന്നു. ആയുനിക പദ്ധതിഗണങ്ങളിലെ വ്യവഹരണരീതികളുമായി ഉമർ വായ്യാമിന്റെ പദ്ധതിഗണരീതി അഭ്യര്ഥിത സുക്ഷിച്ചിരുന്നു എന്നാണ് വിദ്യംധതം. ലോകത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിലും രാജപ്രതിനിധികളെയും വിലപിടിപ്പുള്ള വിജയാനന്ദനകളും സമാഹരിച്ച് ശ്രമപൂരകക്ഷേത്രങ്ങൾ സന്ദർഭക്കാർ ഭരണാധികാരികൾ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. ചരിത്രകാരനായ അയനിയുടെ കണക്കുസാരിച്ച് അന്ന് കയ്യോവിലെ ശ്രമശാലയിൽ ഇരുപത് ലക്ഷത്തിലധികം ശ്രമങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. അവയിൽ ആറായിരത്തിലധികം ശ്രമങ്ങൾ വാനശാസ്ത്ര വിഷയകമായിരുന്നു എന്നും അദ്ദേഹം രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

‘ലോകത്തിലെ അത്യുജ്ജവലമായ ഏഷ്യരൂപക്രാന്തിക കവികളാൽ കീർത്തിക്കപ്പെട്ട കൊറാദോവ സകല ശാരീരിക രോഗങ്ങൾക്കും നിദാനം മനസ്സാണെന്ന പ്രചാരിന ഭാരതീയ നിഗമനത്തെ ലോകശ്രദ്ധക്കുമുന്നിൽ ശക്തിയുടെ സമർപ്പിച്ച ശാസ്ത്രസമുന്നതിയുടെ നഗരമായിരുന്നു. ഇന്ത്യയിൽ വന്ന് സംസ്കൃതഭാഷാ പഠനം നടത്തി ഭാരതീയ വേദശാസ്ത്രങ്ങളിൽ അവശാഹം നേടിയ അൽബിരുന്നി തന്റെ വിവ്യാതമായ ‘പ്രി തപ്രവീവി മാ ലിൽ ഹിം’ എന്ന ശ്രമത്തിൽ ഇന്ത്യ നേടിയ ശാസ്ത്ര-സാങ്കേതിക റംഗങ്ങളിലെ വികാസവുഡികളും അറബ് രാഷ്ട്രങ്ങളുമായുള്ള ഇന്ത്യയുടെ സാംസ്കാരിക വിനിമയത്തിന്റെ ചരിത്രവും വിനാദമായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടെന്തെന്ന്.

അക്കാദാലത്ത് അറബ് രാഷ്ട്രങ്ങൾ ഏകവത്രിച്ച ചികിത്സാ റംഗങ്ങളിലെ നേട്ടങ്ങൾ ഗണനീയമായിരുന്നു. ദൈവദത്തമായ ശരീര-മനസ്സുകളുടെ അന്വേഷണം സമൂഹത്തിന്റെ പ്രാമാണിക ബാധ്യതയാണെന്ന് കരുതി പ്രോന്ന ഇൻഡ്യാം കേരളം റബ്രകുടം രാജ്യത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിലും ‘ദാരൂഫീ ഫാ’ (ആരോഗ്യസംരക്ഷണ കേന്ദ്രങ്ങൾ) എന്ന പേരിൽ ഏറ്റരെ ഫലപ്രദ

മായ ഒരു പദ്ധതിയാരംഭിച്ചിരുന്നു. സമഗ്രവും മനുഷ്യജീവിതത്തെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം സകലതലന്പശ്ശിയുമായ വികസനോന്നും പ്രവർത്തനങ്ങളിലുന്നിയ തുസ്ലാമിക സാംസ്കാരിക പ്രവർത്തനങ്ങളാണ് യുണോ സ്റ്റില്ലേ നവോത്ഥമാനത്തിന് മാർഗ്ഗദർശകമായി പരിണമിച്ചത്.

ഭാർഷനിക വിശകലനവേദിയിൽ ഇംഗ്ലീഷ്(അവിബന്നന്) നൽകിയ സംഭാവന അതുല്യമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തെ ആചാര്യനായി വരിച്ച് പാശ്ചാത്യ ലോകം ആദരവ് കാട്ടി. അഞ്ചുനൂറാണ്ടുകാലം ഇംഗ്ലീഷ് തരംഗമായിരുന്നു പാശ്ചാത്യ വൈദ്യുശാസ്ത്രതരംഗത്തെന്നുഭവപ്പെട്ടത്. പ്രസി ഡാങ്കളായ ഗ്രീക്ക് വൈദ്യുശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ പൂർണ്ണമായും അറബിയിലേക്ക് മൊഴിമാറ്റപ്പെട്ടതായും ചരിത്ര സൂചനകളുണ്ട്.

സാലർമോവിലെ വൈദ്യുതിയാലും ലോകപ്രസംഗതമായിരുന്നു. ഒരു കാലത്തിൻ്റെ സാമ്പദ്യം വഹിച്ചിരുന്ന ഇമാംറാസിയുടെ വൈദ്യുഷാസ്ത്ര ഗവേഷണഗ്രന്ഥങ്ങൾ യുറോപ്പിലുാകെ പ്രചരിച്ചിരുന്നുവെന്നും അദ്ദേഹ തിരിൻ്റെ ബൃഹത്തായ, ഇരുപത് വാല്യങ്ങളുള്ള ഒരു വിശിഷ്ട ഗ്രന്ഥം ഗ്രന്ഥ ലോകത്തിലെ ഏറ്റവുംപൊതുസ്വഭാവിരുന്നുവെന്നും ചരിത്രകാരന്മാർ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. വസുദീ, കരുവൻ തുടങ്ങിയ രോഗങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള റാസി യുടെ അപഗ്രമനഗ്രന്ഥം ചികിത്സാരംഗത്ത് വലിയ കോളിളക്കം സൃഷ്ടി ചീരുന്നുവെന്നും അതിൻ്റെ നാൽപതിൽപ്പരം പതിപ്പുകൾ അക്കാലത്തവിടെ പ്രചരിച്ചിരുന്നുവെന്നും ചരിത്രസൂചനകളുണ്ട്. വിഞ്ചയുറന്തിന്റെ Age of faith എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഇങ്ങനെയെന്നാരു പരാമർശമുണ്ട്:

“മുസ്ലിംകളാണ് ആദ്യമായി ഒഴുക്കിർമ്മാണ വിപണനശാലകളാരും ഭിച്ചത്. ഒഴുക്കിർമ്മാണത്തിനാവശ്യമായ ശാസ്ത്രത്താജോളാവിഷ്കരിച്ചതും അവർ തന്നെ. പത്രാം നൃറാജിൽ ബഹർദാദിൽ മാത്രം 860 ചികിത്സാ ലൈസൻസുള്ള അംഗങ്കൾ ഡോക്ടർമാരുണ്ടായിരുന്നു.”

இலவ்குறைப்பாவு ரசிசு பிரவாசகரை ஜிவிசரித்ரமான் அரிசினா ஹிதுறிலெ ஆடுதெத பிரவாசகரித்ர மூன்று. துவுதி ஏற்கு சரிது ரவேஷக்கான் பிரபநோத்துத்தி முதல் கி. 915 வரையுதூது லோகப் பிதம் ஆடுமாயெழுத்தியத். இத் 150 வால்யூண்டிலாயி ரூபமளின்றுகிட கூடினா. நிதாந்திர்லமாய நால்பது வர்ஷதெத தபஸ்ஸிரை மலமானத!

இல்லங்குவத்துக்கு ஏற்கன பரித்துப்பள்ளிக்கை நாமயேயும் அரிசி ஸாப்பி குடும்பத்திற் அவிஸ்மரளையுமான். “பரித்துப்பள்ளிக்கை விவரிச்சு அவயுக்கு பரஸ்பர வெளியெல்லை வழாவழாகிச்சு அவயிற் அந்தற்றலீகமாய நியம எல்லை அங்காவரளான் செய்து பரித்து தத்துப்பிக்கியுடைய உபகணதாதாவாயின் மாரிய ப்ராதக்குப்பள்ளியங்கான் இல்லங்குவத்துக்கு” ஏற்கன பேராம் பி.கெ. முஹம்மதுல்லை வாக்குக்கு ஶ்ரூபுயமான். இல்லங்கு வத்துக்கை ‘மூவடிம்’

എന്ന വിശ്വാസത്തെ ശ്രമംതെതക്കുറിച്ച് ആർബോൾഡ് ടോയിൻബി ഇങ്ങനെ രേഖപ്പെടുത്തി:

“ഇതെല്ലാം മഹത്തതമായ ഒരു ശ്രമം ഒരുക്കാലത്തും ഒരുദേശത്തും ഒരു മനുഷ്യൻ രഹിച്ചിട്ടില്ല.”

ക്രി. 707-ൽ മകയിൽ കടലാസിൻ്റെ ഉപയോഗമാരംഭിച്ചു. ഏറെ വൈകാതെ ബഗ്ദാദിൽ കടലാസ് നിർമ്മാണശാലത്തെന്നിയുണ്ടായി. അതോടെ ശ്രമങ്ങളുടെ പ്രചാരം കൂടി. ഒരു നൂറ്റാണ്ട് കഴിയുമ്പോഴേക്കും ബഗ്ദാദിൽ മാത്രം നൂറിലേറെ പുസ്തകവ്യാപാരശാലകൾ രൂപപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. പുസ്തകവ്യാപാരശാലകളെന്നത് പുസ്തക വിപണനം മാത്രം നടത്തിപ്പോന്ന കേന്ദ്രങ്ങളായിരുന്നില്ല. സർഗ്ഗപ്രതികേളെ പ്രയോജനപ്പെടുത്തി ഉത്തമ ശ്രമങ്ങൾ രഹിക്കുന്നതിനും വിശ വിവ്യാതങ്ങളായ ശ്രമങ്ങൾ കണ്ണടത്തി പകർത്തിയെടുക്കാനും പരാവർത്തനം നടത്താനും അങ്ങനെ അബിലാഷയെല്ലായും സാഹിത്യത്തെല്ലാം സമ്പന്നമാക്കാനുമുള്ള സാംസ്കാരിക ശ്രമങ്ങളും വ്യാപാരശാലകൾ കേന്ദ്രമായി നടത്തിയിരുന്നു. കാലികവിഷയങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ഗൗരവമിയന്ന ചർച്ചകൾക്കും ഈ വ്യാപാരശാലകൾ ആധ്യാത്മികാഭിരുദ്ധായി വർത്തിച്ചു. പകർപ്പും തുടരുകൊണ്ട് മാത്രം വിദ്യാഭ്യാസചുലവുകൾ സാധിച്ച പര്യുതം വിദ്യാർഥികൾ അനുണ്ടായിരുന്നു എന്നാണിയുന്നത്.

ഇവന്നു ഇസ്ലാമിലെ മൊഴിമാറ്റം നടത്തിയ മഹാശ്രമങ്ങളെ, അവയുടെ വശ്യമായ സൗഖ്യപ്രധാർഷം കാരണം സഹ്യദയലോകം ഹ്രദയത്താലും കാട്ടി സീക്രിച്ചതായും ശ്രമങ്ങൾക്ക് തുല്യമായ തുകം സ്വർണ്ണം നൽകിക്കൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന് രാജകീയ ബഹുമതി നൽകിയതായും എന്നാൽ അതാരം അതിരുവിട്ട് ദുർവ്വയങ്ങളെപ്പറ്റി, വലീപ്പ രാജഭാജ്യം നശിപ്പിക്കുകയാണെന്നാരോപിക്കാൻ ജനങ്ങൾ തയ്യാറായതായും ചർത്രസാക്ഷ്യമുണ്ട്.

ജോതിഷത്തെ കവിട്ടിക്കളിയായി കാണുന്ന ഇസ്ലാം സംസ്കൃതി ജോതിസ്ത്രാസ്ത്രത്തിൽ അതിവീ തൽപരരായിരുന്നു. ജോതിസ്ത്രാസ്ത്രത്തിൻ്റെ കല്ലിലും മനുഷ്യൻ്റെ വീക്ഷണത്തെ വിപുലമാക്കുവാനും അങ്ങനെ പ്രക്രീതിരഹസ്യങ്ങളിലേക്കുളിയിട്ടിരാണെന്നും മുഹമ്മദുബീനു മുസു തുടങ്ങിയ ജോതിസ്ത്രാസ്ത്ര വിശാരദനമാർ ചെയ്ത ഗവേഷണ നിരീക്ഷണങ്ങൾ നിസ്ത്വലങ്ങളായിരുന്നു. ടോളിയുടെ കണ്ണടത്തലുകളിലും മുന്നേൻ സുരൂ ശോളത്തെക്കുറിച്ച് കുടുതൽ ഗവേഷണം നടത്തുവാൻ ഒരു വിപുലമായ പഠനസംഘം തന്നെ മുന്നോട്ടുവന്നു. 12-ാം നൂറ്റാണ്ടാകുമ്പോഴേക്കും ടോളിയുടെ ചില കണ്ണടത്തലുകളെ തിരുത്തി മുന്നോറാൻ ജോതിസ്ത്രാസ്ത്രങ്ങൾ നായ അബുബക്രിന് സാധിച്ചു.

ത്രികോണമിതി(Trigonometry)യെ ഇന്നത്തെ നിലയിൽ വളർത്തിയതും

അറബി അക്കണ്ണർ, പുജ്യം, ഭഗവാം സ്വന്ദര്ഥായം തുടങ്ങിയ വിസ്തൃവപരമായ കണക്കുപിടിത്തങ്ങളെ പാതയായും ലോകത്തിനു പരിചയപ്പെടുത്തിയതും അറബികളാണ്. ഉമർവ്വരൂമാൻ അഗ്രഗത ബീജഗണിത(Advanced Algebra)തുടർന്നുപിടിച്ചത്.

ഭൂമിശാസ്ത്രത്തിലേയും ഭൂപടനിർമ്മാണത്തിലേയും ചരിത്രത്തിൽ അൽബത്താനി, അൽഫർഗാനി, അൽബിറുനി തുടങ്ങിയവർപ്പിച്ച സംഭാവനകൾ ലോകഗ്രാമ ആകർഷിക്കുകയുണ്ടായി. ലോകയാത്രികനും ഇന്ത്യാം ചരിത്രത്തിലെ അതികാര്യങ്ങും ബഹുഭാഷാ പണ്ഡിതനും ഭാർഗ്ഗനികനുമായ അൽബിറുനി ഭൂമിശാസ്ത്രത്തിലും ജ്യോതിശ്ലാസ്ത്രത്തിലും അതുല്യ പ്രതിഭയായിരുന്നു. ലോകത്താദ്യമായി രേഖാംശങ്ങൾ, അക്ഷാംശങ്ങൾ എന്ന വദ്യ സംബന്ധിക്കുന്ന ഭൂമിശാസ്ത്ര പട്ടികകൾ തയ്യാറാക്കിയത് അൽബിറുനിയായിരുന്നു. ദുരദർശിനിയും ഭിക്ഷ നിയന്ത്രണ യന്ത്ര(Mariner's Compass)വും കണക്കുപിടിച്ചത് മറ്റാരു പ്രസിദ്ധ ലോകസംഘാരിയായ ഇബ്രാഹിംവില്ലും “അല്ലാഹു പ്രതിവിധി നിശ്ചയിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഒരു രോഗവുംില്ല” എന്ന പ്രവാചകവചനത്തിൽനിന്ന് പ്രചോദനമുണ്ടാക്കാണ്ടുകാണ്ട് മുന്നോട്ടു നീങ്ങായി ഭിഷജരസമുഹത്തിലേ പ്രയത്നപരമലമായി അക്കാലത്തെ വൈദ്യശാസ്ത്രം ഏറെ സന്പന്നമായിരുന്നു.

ലോകത്താദ്യമുള്ള വൈജ്ഞാനിക വിഭാഗങ്ങൾ ശേഖരിച്ച് അറബിക ഭൂട ദൈഷണിക ജീവിതം സചേതനവും സന്പന്നവുമാക്കാൻ ഉമവി-അംഗാസി വലിപ്പമാർ വിപുലമായ സംഖ്യാനങ്ങളുണ്ടാക്കി. മൻസൂർ, മഞ്ചമുൻ, മുതവക്കിൽ തുടങ്ങിയ വലിപ്പമാർ ഗണിത-വൈദ്യശാസ്ത്ര ശ്രമങ്ങൾ സംഭരിക്കാൻ ശത്രുരാജ്യങ്ങളിലേക്കുപോലും ദുതന്മാരെ നീയോഗിച്ചിരുന്നു.

ക്രി. 830-ൽ അൽമാസമുൻ രണ്ടു ലക്ഷം ദീനാർ ചെലവ് ചെയ്ത് ബർദാ ദിൽ സ്ഥാപിച്ച വിജാതാനഭവനത്തിൽ വിദേശഭാഷകളിലെ വിവ്യാത ശ്രമം അശ്രൂതാണെന്നും വിവർത്തനം ചെയ്യാനായി പ്രത്യേക കർമസംഘത്തെ നീയോഗിച്ചിരുന്നു. ഏതൊണ്ട് ദന്ത നൂറ്റാണ്ട് കാലം ഈ വിവർത്തനയജ്ഞം നടന്നു.

നീരവധി അറബിഭാഷാ ശ്രമങ്ങൾ മറ്റു വൈദേശിക ഭാഷകളിലേക്കും തർജമ ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ആംഗലേയ ശ്രമകാരനായ ഐല്ലാർഡ്(1100-1200) ഇംജിപ്പർ തുടങ്ങിയ രാജ്യങ്ങൾ സന്ദർഭിക്കവേ പരിചയപ്പെടാനിടയായ യുക്തിയിലേക്ക് അൽ അർകാൻ എന്ന വാനശാസ്ത്ര സംബന്ധമായ ശ്രമത്തെ അറബിഭാഷയിൽനിന്ന് ഇംഗ്ലീഷിലേക്ക് പരിഭാഷപ്പെടുത്തി. അനോളം അത്തരമൊരു ചിന്താധാരയെപ്പറ്റി ആറോപ്പിന് അറിയില്ലായിരുന്നു. മറ്റാരു വിചാരമതിയായ ശ്രമകാരൻ പ്ലേറോ തായ്ഗുലി(Plato Taiguli) തിയോ

ധാര്യന് എഴുതിയ ‘അൽ അകാർ’ എന്ന ശ്രമം ഇംഗ്ലീഷിലേക്ക് തർജ്ജമ ചെയ്തപ്പോൾ മഹാത്മായ ഒരു സാംസ്കാരിക പരിവർത്തനയ്ക്കിന്റെ പെരു ബറ മുഴക്കുകയായിരുന്നു അദ്ദേഹം. മനുഷ്യാധിവാസമുള്ള വൻകരകളുടെ ഭൂമിശാസ്ത്രം വ്യവഹരിക്കുന്ന ടോളിമിയുടെ ‘റൂഡോൾഫ് ബുഗി’ എന്ന അറബിക് ശ്രമം ഇംഗ്ലീഷിലേക്ക് മൊഴിമാറ്റിപ്പോൾ “അൽ സാംസ്കാരിക റംഗത്തെ ഫൈറിഹാസികമായ സംഭവമായിരുന്നു” എന്നാണ് പ്രഖ്യാപാർഷാനികനായ വില്യും ലൂയി രേവപ്പെടുത്തിയത്. തന്റെ അറബിക് അധ്യാപകരിൽനിന്ന് ഒക്കവന ആശേഖിശ്വേ സാഖ്യസിച്ച നുതന സിഖാനഞ്ചാർക്ക് കു. 1200-ൽ റാണാൾ ബൈത്ത് ബൈത്ത് ശ്രമരൂപം നൽകി. അറബിഭാഷയിലുള്ള പ്രവൃത്തമായ യൂഫൂഡിയിയൻ ദർശന ഗ്രന്ഥം കുബനോസ് നാസ്യി(Kubanos Nausy) ഇംഗ്ലീഷിലേക്ക് പരിഭാഷപ്പെടുത്തിയത് 13-ാം ശതകത്തിലാണ്. ശാസ്ത്രസംബന്ധമായ തന്റെ ലേവനങ്ങളിൽ ഹോമേറ്റിൽ (Homelyd) ഇങ്ങനെ രേവപ്പെടുത്തി:

“പാശാത്യർ, വിശേഷിച്ചും സർപ്പയിനിലും മറ്റൊക്കുള്ള ശ്രമകാരാർ അറബി സാഹിത്യത്തിൽ ആവേശിത്തരായിരുന്നു.”

അറിവിൽ സമാർജ്ജനത്തിനും പ്രചാരണത്തിനും ആരാധനയും ആത്മവിശ്വാസി സമാനിച്ച ഇന്റലാമിക് സംസ്കൃതി പുത്തുലഭ്യത്തുനിന്നുന്ന കാലത്ത് വിജ്ഞാന പിപാസുകളായ വിദേശിയ വിദ്യാർമ്മികൾ അറബ് നാടുകളിലെത്താറുണ്ടായിരുന്നു; അവരുടെ ചെലവുകളുടെയും വഹിച്ചത് പള്ളിയുടെ ചുമതലക്കാരും. അൽബിറുനിയുടെ പരാമർശം നോക്കുക:

“പള്ളികൾ പ്രാർമ്മനാലയങ്ങൾ മാത്രമായിരുന്നില്ല, പഠനക്കേന്നെങ്ങനെള്ളും കുടിയായിരുന്നു. പള്ളികളിൽനിന്നുണ്ട് പഠനവുത്തിയുടെ തുടക്കം. ക്രമ ത്തിൽ പ്രാഥമിക വിദ്യാലയത്തിലേക്ക് വളർന്നെന്നതുനുണ്ടുണ്ട്; മക്കളും ഏന്നാണ് അവ വിളിക്കപ്പെട്ടത്. മക്കളും വൃത്താന്തരും പാരായണം, വൃഥാന്തിക ശിക്ഷണം, അറബ് സംസ്കൃതി, ഗണിതവിദ്യാഭ്യാസം, കലിഗ്രഫി തിലുള്ള പരിശീലനം എന്നിവ നിശ്ചക്രഷിക്കപ്പെട്ടു. മുള്ളായിരത്തിലേറോ വിദ്യാർമ്മികളുള്ള മക്കളും അനുണ്ടായിരുന്നു. തുടർന്നുള്ള ഉപരിപ റം സ്ഥാപനങ്ങളാണ് മാറ്റിസകൾ. മാറ്റിസാ വിദ്യാഭ്യാസം തികച്ചും സ്വാജി നുമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് ധനിക-ബനിപര വ്യത്യാസമില്ലാതെ സമൂഹ ത്തിലെ എല്ലാ കുട്ടികളും മാറ്റിസകളിൽ നിർബന്ധമായും പകുട്ടത്തുവ നു. താമസിച്ചു പരിക്കുന്നവരും വന്നുപോകുന്നവരുമായി അന്ന് രണ്ടുതരം അധ്യാത്മകളുണ്ടായിരുന്നു. സ്വന്നരുടെ മകളാണ് മാറ്റിസകൾക്കുത്തുള്ള വസ്തികളിൽ താമസിച്ചു പഠിച്ചത്. അവിടത്തെ ചെലവുകൾ അവർ സാധം വഹിക്കണം എന്നാണ് വ്യവസ്ഥ... കയ്യറോവിലെ ഒരു ലേവബറി പ്രത്യേക പരാമർശം അർഹിക്കുന്നു. ഇന്റലാമിക ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ ശ്രമ ശേഖരമായിരുന്നു അത്. നാൽപത് വിശാല ശാലകളിലായി പരസ്പരം

ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നിരത്തി നിരച്ചവെച്ചിരിക്കുകയാണ്. പ്രാചീന ശാസ്ത്രങ്ങളും സംബന്ധിക്കുന്ന പതിനേട്ടായിരത്തിൽപ്പരം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അവിടെ താമസിച്ച് ഗ്രന്ഥസ്പര്യ സാധിക്കുന്ന വരുടെ സൗകര്യങ്ങൾമാം കൂളിമുറികൾ, ഭോജനശാലകൾ, വിശ്രമമുറികൾ, ആദ്യപത്രികൾ തുടങ്ങിയ സംവിധാനങ്ങളും സജ്ജമാക്കിക്കണ്ണപ്പോൾ വിസ്മയം തോന്തി.” (അൽബിറുനി)

വിദ്യാലയം എന്ന അർഥ വിവക്ഷയുള്ള ഒരുബി പദമാണ് മംഗസ്. പള്ളിക്കുടങ്ങൽക്കും മക്കത്വ്യുകൾക്കും അപൂരമുള്ള ഉപരിപഠന കേന്ദ്രങ്ങളാണ് മംഗസകളുടും സാമാന്യമായി എത്ര വിദ്യാലയത്തയും മംഗസ എന്നു വിളിക്കാം. ഇസ്ലാമികലോകം മതവിജ്ഞാന കേന്ദ്രങ്ങളെല്ലാം മംഗസ എന്ന പദംകാണബുദ്ധേൻക്കുന്നത്. ഇവിടെ പഠനത്തിനെത്തുനാവൽ പള്ളിക്കുടം-മക്കത്വ്യുകൾ വഴി മതവിഷയകമായ പ്രാഥമിക വിജ്ഞാനം നേടിയ വരായിരിക്കും. ഒരുതരം ഗൃഹകുല സന്ദേശങ്ങളാണിത്. ഗൃഹവോട്ടാപ്പും താമസിച്ച്, ഗൃഹവിശ്രീ നിത്യസാനിധ്യമനുവരിച്ച് മതവിഷയങ്ങൾ ആഴത്തിൽ പരിക്കുകയാണവർ.

ഇന്ത്യയിലും മൊറോക്കോയിലും 8,9 നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ പ്രശസ്തങ്ങളായ ഒട്ടരു മംഗസകൾ ഉണ്ടായിരുന്നതായി ചരിത്രം ഗോഷിക്കുന്നുണ്ട് (ബുഹർബൈൻ മുസിയത്തിൽ അവയുടെ നിശ്ചയ ദൃശ്യങ്ങൾ പ്രദർശിപ്പിച്ചുകൊണ്ട്). ധർമ്മിഷ്ഠരായ സന്ദേശരുടെ നിർലോമായ സഹകരണമാണ് മംഗസാ പ്രസ്ഥാനത്തെ സംരക്ഷിച്ചുപോന്നത്. നിശ്ചിത കാലത്തെ പഠനം പൂർത്തിയാക്കി പുറത്തിരിഞ്ഞുനാവർക്ക് സനദ്ധം പ്രമാണപത്രങ്ങളും(ഇജാസ) നൽകി പ്രോസ്കൃതി ബാധിക്കുന്ന മംഗസകളിൽനിന്നു ലഭിക്കുന്ന പ്രമാണപത്രങ്ങൾക്ക് വിശ്രാപ്തശസ്ത്രമായ പെരുമയുണ്ടായിരുന്നു. പ്രമാണപത്ര വിതരണം ഇന്നത്തെ പ്രാഥുമ്യത്തിനാണിരുന്നു. പിൽക്കാലത്ത് പാശ്ചാത്യ നാടുകളിലാരംഭിച്ച യൂനിവേഴ്സിറ്റികൾക്ക് പ്രചോദകവും മാർഗഗർഡകവുമായത് ഇസ്ലാമിക റാഷ്ട്രങ്ങളിലുണ്ടായിരുന്ന ഇത്തരം സ്ഥാപനങ്ങളാണെന്ന് ഇമാം ഗസ്സാലി രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഇന്നു കാണുന്ന ബിരുദങ്ങളുടെ ജോടിയാണും സിച്ചുള്ള, അധികാരിക്കുന്ന കരുതൽ ആചാരവസ്ത്രങ്ങളാണും രീതിപോലും ബഹ്വാദികൾയും മറ്റും ഇസ്ലാമിക വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങളിൽനിന്ന് പകർത്തപ്പെട്ടവയാണവതെ.

മധ്യകാലഘട്ടത്തിൽ യുറോപ്പിൽ സാമാന്യജനത്തിന്റെ ജീവിതം ഇരുളുന്നതെത്തായിരുന്നു. അൽപ്പം ചില പുരോഹിതരായും സന്ധ്യാസിമരാധുമാ ശിച്ചരിൽ ബാക്കിവരുന്ന ജനസാമാന്യമാകെ നിരക്ഷരായിരുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസമേഖലകളും ശാസ്ത്ര സാക്ഷതിക തലങ്ങളും അവർക്കെന്നുമായിരുന്നു. പുരോഹിത്യ കേന്ദ്രീക്കുത്തവും അധികാരിക്കുന്ന തീവ്രവുമായ മതവിശ്വാസവും

ശാസ്ത്രീയമായ വളർച്ചക്കും യുക്ത്യനുസൃതമായ മുന്നേറ്റത്തിനും വലിയ തടസ്സമായിപ്പിണമിച്ചു. സുക്ഷ്മവിശകലനത്തിൽ, മതപരമായ പ്രാമുഖ്യ മേരിയുണ്ടക്കിലും ഇറലിയല്ല സ്വപ്നത്തിനാണ് ലോകനാഗതിക്കയും കൊടി പുട്ടമുയർത്തിയത് എന്ന് കണ്ണടത്താൻ കഴിയും. യുറോപ്പിലുണ്ടായ ഭാർത്ത നികവും ശാസ്ത്രീയവും സാമൂഹികവുമായ നവോത്ഥാനത്തിൽനിന്ന് ചരിത്രം പരിക്രമോൾ ഈ രംഗങ്ങളിലാകെ മുസ്ലിംകൾ സമർപ്പിച്ച സംഭാവനകളുടെ നിർണ്ണായകമായ പക്ക പരിവ്യക്തമാകുന്നതാണ്.

ശക്തമായും സുവിശദമായും വുർആൻ മനുഷ്യനോടാവശ്യപ്പെട്ടുന്നത് ബുദ്ധിമുട്ടി പ്രയോജനപ്പെട്ടതാനും പ്രകൃതി-ചരിത്രപഠനങ്ങളിലും അറിവ് നേടാനും ഭൂമിയിൽ സംശയിച്ച് കാര്യങ്ങൾ നോക്കിക്കാണാനും പ്രവച്ച നിയമങ്ങളുടെപ്രാണിക്രിയാനും ഈ പ്രവർത്തനങ്ങളിലും ദയലാം ജനാനം വർധിപ്പിക്കുവാനും അല്ലോഹുവിനോട് പ്രാർമ്മികമുഖ്യവാനുമാണ്.

മുഹമ്മദ് നബി നിയോഗിത്തനാവുന്നതിനുമുമ്പ് അറേബ്യു അജന്തയും ഒരയും നിരക്കാരതയും അരങ്ങായിരുന്നു. വുർആനും പ്രഖ്യാപകനും അറിവിനും പഠനക്രിയകൾക്കും അളവും പ്രാമുഖ്യം നൽകി. സത്യവേദവി ശാസ്ത്രികൾ, സ്ത്രീപുരുഷ വ്യത്യാസമില്ലാതെ വിദ്യാഭ്യാസം നേടേണ്ടവരാണെന്നും തുലികയും മഹതം അന്തർപ്പമാണെന്നും ഈസ്ലാം പ്രഭോധിപ്പിച്ചു. ആരാധനക്കാപും അനിവാര്യമാണ് അക്ഷരപരിചരണം എന്നിൽക്കൂടി കാണാം മദ്ദിനാപ്രശ്നളിക്കുംബന്ധമായി അത്രതന്നെ പ്രാധാന്യത്തോടെ വിദ്യാശാല നിർമ്മിച്ചതും പ്രവാചകനും അനുചരണാരും തന്നെ അതിഞ്ചു പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ നേരിട്ട് പക്കുവഹിച്ചതും. മുസ്ലിം രാഷ്ട്രങ്ങളിലാകെ പ്രാമാംഗിക വിദ്യാലയങ്ങൾ പരപ്രേരണയില്ലാതെതന്നെന്ന ധർമ്മിഞ്ചുവരണം എന്ന നിലയിൽ വ്യാപകമായി നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടു. പ്രധാന പള്ളികളോടൊപ്പം പള്ളിക്കുടം ഒരു പതിവായി. റിജർ 2-ാം നൂറ്റാണ്ട് അവസാനിക്കുമ്പോഴേക്കും ഇരാനിൽ പെൺകുട്ടികൾക്കായി മാത്രം ഒരു വിദ്യാലയം സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു വെന്ന് ചരിത്രമറിയിക്കുന്നു. ആറുവയസ്സ് പുർത്തിയാകുമ്പോഴേക്കും കൂടി കൈളു ദരിദ്ര-ധനിക വ്യത്യാസമില്ലാതെ വിദ്യാലയങ്ങളിൽ ചേർത്തുവന്നു.

വുർആൻ ആഴത്തിൽ അപൂർണ്ണമിച്ചു പരിപ്പിക്കാനുള്ള സംഭവിയാം അനുംബായിരുന്നു. വുർആൻ പുർണ്ണമായും ഹൃദിനിധാനക്കിയ നിരവധിപേര് അക്കാദാലത്തിഞ്ചു സൗഖ്യമായിരുന്നു.

പ്രാമാംഗിക വിദ്യാലയങ്ങളിൽ എഴുത്തും വായനയും വ്യാകരണ ഭാഗങ്ങളും പരിപ്പിച്ചുപോന്നു. അബ്ദി വ്യാകരണത്തിഞ്ചു അടിസ്ഥാനക്രിയകൾ, കവിത, പ്രവാചകജീവിതം, ഹദ്ദീസുകൾ എന്നിവ പഠനവിഷയങ്ങളിൽ പെട്ടതായിരുന്നു. വുർആൻ അവലംബമാക്കിയായിരുന്നു എല്ലാം. വിദ്യാഭ്യാസം ഒരു വിശുദ്ധ കർമ്മാണാനു കരകളണ്ട വിശ്വാസം നിലവിലുണ്ടായി

രുന്നതുകാണ്ടാണ് അക്കാദാലത്തെ മിക്ക വിദ്യാലയങ്ങളും ആരാധനാലയങ്ങൾക്കുത്തുന്നെന്ന പ്രവർത്തിചുപോന്നത്. അക്കാദാലത്തെ മുസ്ലിം പള്ളികൾക്ക് ഒരു പ്രത്യേകതയുണ്ടായിരുന്നു. പള്ളികൾ സർവ്വോപരി ആരാധന കേന്ദ്രമായാണ് കരുതപ്പെട്ടതെങ്കിലും ഒരു സഖാതിക്ക് അത് വിശ്രമകേന്ദ്രമായും ഒരു രോഗിക്ക് അത് ആഴുപത്രിയായും മറ്റു ചിലപ്പോൾ നീതിന്യായകോടതിയായും പ്രയോജനപ്പെട്ടി. എല്ലാമാണാക്കിലും പ്രാർഥനക്കാണ് പ്രാഭുവ്യം നൽകിപ്പോന്നത്.

പള്ളികൾക്കുബന്ധമായി വ്യത്യസ്ത പ്രഭാഷണശാലകളും അനുബന്ധം തിരുന്നു. ഏത് പണ്ഡിതന്നും ഏത് വിഷയത്തെക്കുറിച്ചും അവിടെ പ്രഭാഷണം നടത്താം. പ്രഭാഷകർ അനുമതിയോടെ ആർക്കും സദസ്സിൽ ഉശാതാവായി പങ്കടക്കാം. ചോദ്യാത്തരങ്ങളെക്കാണ് അത്യന്തം സജീവമായിരുന്ന പള്ളിപ്രസംഗശാലകളും പള്ളിവിദ്യാലയങ്ങളും(Mosque School)യും സംബന്ധിച്ച് ചരിത്രകാരനായ മാലൂക്ക്(Mamluk) രേഖപ്പെട്ടു തിരിച്ചുട്ടുണ്ട്. അൻവർ നേരാനുള്ള അന്തർദാഹങ്കരണാട വന്നത്താവുള്ള പല വിദേശങ്ങളികർക്കും കയ്യറോവിലെ പള്ളികൾ വിജയാനന്തരിന്റെ വിഭവകേന്ദ്രങ്ങളായി അനുഭവപ്പെട്ടു എന്ന് രേഖപ്പെട്ടുത്തപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. നിസാമിയാ സർവകലാശാലയിൽ നാല് വർഷക്കാലം പ്രഭാഷകനായിരുന്ന ഇമാം ഗസ്സാലി വിദ്യാർഥികൾക്ക് തങ്ങളുടെ ധാർമ്മിക നിലവാരം ഉയരത്തുന്നതിനാവശ്യമായ പ്രചോദനം നൽകാൻ അത്തരം പള്ളിവിദ്യാലയങ്ങൾക്ക് കഴിഞ്ഞിരുന്നു എന്ന് രേഖപ്പെട്ടുത്തിരിച്ചുണ്ട്.

ഇസ്ലാമിക ചരിത്രത്തിൽ നിസാമുൽ മുൻക് തുസി, സലാഹുദ്ദീൻ തുടങ്ങിയ പ്രാതസ്മരണായരായ അധ്യാപകനാരുടെ സേവനങ്ങൾ കീർത്തിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. നിരവധി അക്കാദമികൾ സ്ഥാപിച്ച സലാഹുദ്ദീൻ നേതൃത്വത്തിലാണ് ധമസ്കസ് ‘വിദ്യാലയങ്ങളുടെ നഗര’(City of Schools)മായി അറിയപ്പെട്ടത്. കയ്യറോവിലെ സുൽത്താൻ ഹസൻ അത്യുന്നതമായ സർവകലാശാലയിൽ ലോകത്തിന്റെ നാനാഭാഗത്തുനിന്നും വിദ്യാർഥികളും പണ്ഡിതരാജ്യാരൂപം വരുത്തിയും വരുത്തിപ്പാരുത്തിയും സംബന്ധിച്ച മാത്രം ഇരുപത്തിയേഴ്സ് സാജന്യ വിദ്യാലയങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നും അതിന് മണിമകുടമായി വർത്തിച്ച കൊറദോവ സർവകലാശാലയിലേക്ക് വൻബാവർഗാഡാഷ വിശ്വാസങ്ങളില്ലാതെ യുണോസ്റ്റ്, ആഫ്രിക്ക, ഏഷ്യാ എന്നീ വൻകരകളിൽനിന്ന് വിദ്യാത്തരപരരായ ആയിരങ്ങൾ വന്നത്താവുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും നാമറിയുന്നു. ചരിത്രം, തത്ത്വശാസ്ത്രം, നക്ഷത്രശാസ്ത്രം, വൈദ്യുതാസ്ത്രം, ഭൂമിശാസ്ത്രം, ശാഖിതാം തുടങ്ങിയ വിഷയങ്ങളിൽ ലോകമഹാപണ്ഡിതനാർക്ക് അവിടെ ആസ്ഥാനങ്ങളുണ്ടായിരുന്നതായും ചരിത്രരേഖകളുണ്ട്.

அக்காலத்தை பிழுவ யோலாவாயிருடை ஹமாஂ நூரூபீஸ் ஶஹீத் ஸமாபிதி ஸமாக்ஸிலை மதிஸதாநூரிய ஹாங் பிரஸ்தமாய ரீதி யில் பொற்றிச்சூபோருநூ. ஆரூபாலத்த அவிடத்தை அய்யாபகர் பிறி மலம் போலும் ஸரிக்ரிச்சிருநிலெடுநாளானியுடை. அதையுள்ளதைய மரா பள்ளித்தாருடை ஸாக்ஷ்வத்தமுதலைக்கே பதிஷ்டிகாநாவாமுள்ளாயி ருநூதல். விருங்காலயாஸத்தினை ஸுளப்பறத்திலுதல் நிஷ்கர்ஷ அத்தமாதாம் ஶக்தமாயிருநூ. அன்றைத் தொய்யாபகருடை ஸமாநபிள்ளைச் ‘தொப்பியுங் தகிடு’ மாதிருநூ. ஸ்பெயினிலை இன்லாமிக் பள்ளித்தாருடை வேஷவி யானிதியான் பிற்காலத்துப் பாஶுவாடுப் பக்கத்தியத. ஸாஸாங் ஶிரோ வங்குதவும் பிரின்தனாக்கானான். ஸமாக்ஸிலை தோட்டுண்ணில்லினின் பரி செடுத்த பாண்மீத அவிடத்தை ஹமாஂ நவவி ஓலிக்கேபோலும் கேசிச்சிருநிலெடுநாளானியுடை - காரணம் விருங்காலக்காயி ‘வவம்’ செய்த பூட்டுதாயிருநூ அவ!

விருங்காலயாஸதோடநூஸாயிச்சுதல் விருங்காலய கோங்குக்ஸின் ஸதிர மாயி ஏரு பாரீஸ் பள்ளித்தீர், ரங்க வுர்அஞ்சுப் பாராயாவிடங்கள், ஏரு சிகித்தாவிஶாரதரன், ஜிஜ்ஞாஸுக்கலூய பத்து பறிஸேவகர் ஏற்கிவரு ஸ்தாயிருநூ.

வெவிக்கரண்தினை ஆறுஸமாத(The Seat of Theocratic Commonwealth)மாயி மதின அரியபூட்டுபோல் மதினயுடை ஆறுமீண்டுக்கர்ஷங் லோகஶவு ஆக்ரஷிச்சு. பேர்ஷு, ஸ்ரீஸ், ஸுரிய, ஹராவ், ஆப்ரிக்க தடுட ண்டிய வழங்குதலை ஜீவிதப்ரக்குத்தமுதல் பிரேஷன்னிலை ஜான்மீத அன்திஶாலேந்மிலூடை மதினயிலை நிது ஸங்கிரகராயிருநூ.

“ஸாஸ்திரவிஷயாண்ணிலை அவாகாஹா அதையுள்ளதைய ஆடவர்ஹி க்குநூ”, “விருங்காலவேதிக்க ஸாபேதனதும் நாக்குநாவங் மரளாமிலூ”, “ஏருவந்தீ ஏற்றவும் வலிய ஆரேளாங் அவார் கேட்கிய விருங்காலமான்” ஏற்கிணைதெ ஸாயம் மரினா பாயாருதல் வலிமீ அலியைபூாலுதலைக்கு ரெளாவும் பரிசுரளாவுமான் ஹமாங்லாமிக் ராஷ்ட்ராண்ணிலை ஜானாங்-வி ஜானாங் விகாஸாண்ணுடை மஹதமாந்தீ ஸேநாதாந்தூக்குதாயி வர்த்திக்குநை த. அவக்குதல் பிரேஷன்னாயிர வேடுஶமாண்ணிலை வரிஷ்ட ஸுக்தாண்ணு.**

* ஸமிதிவிவரண்மீக் பூாம். பி.கெ. முஹமூலியோக் கடபூர்-ஸமக்காதாவ்.

രജു വിശ്വേത നാഥരിക്കരയക്കുറിച്ച്

അന്ന് വിദ്യാലയങ്ങളുടെ സിരാക്കേടും പള്ളിയായിരുന്നു. ആരാധനാക്കേടും എന്നതിനപ്പുറം വിശാഖാസിധ്യുടെ ജീവിതവൃദ്ധപാരത്തിൽന്റെ സമസ്തതലങ്ങളുമായി ഒരു സംയോജക തന്ത്രപോലെ പള്ളി പ്രവർത്തിച്ചു. വിദ്യാല്യാസ തന്ത്രിൽ ആദ്യപാഠങ്ങൾ പരിചയിക്കുന്നതും പള്ളിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടുള്ള പള്ളിക്കുടങ്ങളിൽവച്ചായിരുന്നു. ബുർജുൻ-ഹദീസ് പഠനങ്ങൾക്കും ഭാഷാ സാഹിത്യങ്ങൾക്കും കലിഗ്രഫിയിലുള്ള പഠന പരിശീലനങ്ങൾക്കും പള്ളിക്കുടങ്ങൾ പ്രാഥുവ്യം നൽകിപ്പോന്നു.

ഇൻഡ്യാനിക വിദ്യാല്യാസ ചരിത്രം ശ്രദ്ധിക്കുന്നേബാൾ മക്കത്ബവുകൾ (പ്രാമാണിക വിദ്യാലയങ്ങൾ) ശ്രദ്ധേയമാണ്. അത് ഒരു നിലയിൽ പള്ളി സ്കൂളുകളി(Mosque Schools)ലെ പഠനപരിശീലനങ്ങളുടെ തുടർച്ചയോ വിപുല നമ്മോ ആയിരുന്നു. മക്കത്ബവുകളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളും പ്രസരണവു മേൽക്കാത്ത പ്രദേശങ്ങൾ ഇൻഡ്യാനിക രാഷ്ട്രത്തിൽ അന്ന് നന്നക്കുറവായിരുന്നു. സിസിലി എന്ന നഗരത്തിൽ മാത്രമായി 100-ൽപരം മക്കത്ബവുകൾ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നു എന്നാണെന്നിവ്. ഒരു സാംസ്കാരിക വിപ്ലവത്തിൽന്നെ പ്രഭാതംപോലെ പുതിയ ഉണ്ടർവ്വും ആവേശവുമൺസിൽ ആയിരക്കണക്കിന് അധ്യൂതാക്കൾ അവിടങ്ങളിൽ പാഠകാനന്തരിയിരുന്നതായി ചരിത്രകാരനായ ഇംഗ്ലീഷ് റിക്കറ്റ് വിസ്മയിൽ വിശ്വേത വിദ്യാല്യാസ പ്രചാരകൾ (അദ്ദേഹം ഒരു ശമ്പളകാരൻ കൂടിയായിരുന്നു) തന്റെ മക്കത്ബവിൽ മുഴുവായിര ത്തിൽപരം വിദ്യാർഥികൾ ഒരേകാലത്ത് അഭ്യസിച്ചിരുന്നു എന്ന് സാഖിമാനം അനുസ്മർത്തിച്ചിട്ടുണ്ട്.

തികച്ചും ആസൃതിത്വം ശാസ്ത്രീയവുമായിരുന്നു പഠനരിതികൾ. അവ പ്രയോഗക്ഷമവും ആദർശപരവുമായിരുന്നു. കുട്ടിയിലുള്ള സർഗ്ഗാവഞ്ചലള പ്രകാശിപ്പിക്കാനും സത്യസന്ധ്യാരം, ഉഞ്ജസാലത്യാരം, ധർമ്മനിർവ്വഹണനിർബന്ധങ്ങളാണ് ജീവിതന്റെപ്പര്ത്തി കൈവരിക്കാനും വിദ്യാല്യാസം സഹാ

യക്മാക്സം എന്നും നിഷ്കർഷിക്കപ്പെട്ടു. ഒരു വിശ്വാസി പ്രായപൂർത്തി യാകുമ്പോഴും മനസ്സിലെ അധമവികാരങ്ങളെ അതിജയിക്കാനുള്ള കഴിവും ഗുണാഗ്രം വിചിത്രനശിയും അവനിൽ വളർത്തിയെടുക്കാൻ അന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസം ശൈലിച്ചിരുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസം തികച്ചും ജീവിതവന്നിയായിരുന്നു. മനസംസ്കരണത്തിന് സഹായിക്കാത്ത വിദ്യാഭ്യാസം കേവലം വ്യമാവൃത്തിയായി കരുതപ്പെട്ട് കാലം. ദൈവം മനുഷ്യ ഹൃദയങ്ങളിൽ സുക്ഷിച്ചുവെച്ച പ്രകാശമാണ് അറിവ് എന്ന പ്രഖ്യാതനം ആ മഹാലക്ഷ്യത്തിലേക്ക് വിരൽചൂണ്ടുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസം കൊണ്ട് വ്യക്തിക്കും സമൂഹത്തിനും എന്നും കൈവരുന്നില്ലെങ്കിൽ പരിച്ചവൻപോലും നിരക്കരനായി കരുതപ്പെട്ട് കാലം. “കണ്ണുബെഡ്കില്ലും അവൻ അസന്നാണ്. കാതുബെഡ്കില്ലും അവൻ ബധിരനാണ്. അവൻ ജീവിതം നിന്യവും നികുഷ്ഠവുമാണ്” എന്ന് പ്രവാചകൻ പലവുരു സുചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.

“പാർമിക്കുക: നാമോ, എനിക്കു നീ വിജ്ഞാനം വർധിപ്പിച്ചതരേണമേ” (20: 114). എന്ന എനിക്കും സമൂഹത്തിനും കാലത്തിനും തന്നെയും പ്രയോജനകാരിയാകി മാറ്റേണമെ എന്ന ഹൃദയംഗമമായ പ്രാർഥന. ഒരുപാട് പരിച്ചു എന്നു ഭാവിക്കുകയും അവകാശപ്പെടുകയുമല്ല, അതിന്റെയും അകത്തും പുറത്തും വഴിത്തുനിൽക്കുന്ന അസ്ഥകാരങ്ങളെ മായ്ക്കുവാൻ പഠനം സഹായിച്ചു എന്ന് സംസ്കർത്തകാളളാൻ സാധിക്കുകയാണാവശ്യം. ഇതിനാലാണ് ഉദ്ദേശ്യലക്ഷ്യങ്ങൾ സാക്ഷാത്കരിക്കുന്നതിന് ഉപയുക്തമാകും വിധം വിദ്യാഭ്യാസരിൽ ആസൂത്രണം ചെയ്യപ്പെടണമെന്ന് നിഷ്കർഷിക്കേണ്ടി വരുന്നത്.

വിദ്യാഭ്യാസം അന്ന് തീർത്തും സൗജന്യമായിരുന്നു. ധനിക-ദാരിദ്ര വ്യത്യാസമില്ലാതെ, പ്രാദേശിക ഭേദങ്ങളില്ലാതെ, സകലർക്കും സമാവസരങ്ങൾ നൽകിക്കൊണ്ടുള്ള വിദ്യാലയാന്തരീക്ഷം. വിദേശീയ വിദ്യാർഥികൾക്കും താമസിച്ചു പറിക്കാനുള്ള വസതികൾ(റസിഡൻഷ്യൽ കൂർട്ടേംസ്) വിദ്യാലയങ്ങളടക്ക താായിത്തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നു. അന്നത്തെ വിദ്യാലയങ്ങളുടെ സമുന്നതമായും മനസ്സിലാക്കാൻ, ഇന്നും പ്രവർത്തിച്ചുപോരുന്ന ദമസ്കസിലെ പ്രവ്യാതമായ മംസത്തുനൂതിയും മാത്രം മതിയാകും. അതിന്റെ സ്ഥാപകൻ ഇൻഡാമിക ദർശനത്തിൽ അവഗാഹം നേടിയ ഇമാം നൂറ്റുണ്ട് ശഹീദായിരുന്നു. അന്നത് ലോകഗ്രാമങ്ങളിൽ ആയുന്നത് വിദ്യാ കേന്ദ്രമായിരുന്നു. ലോകസഭാരിയായ ഇബ്രാഹിം ഹബീബ് എഴുതിയ യാത്രാവിവരങ്ങളിൽ ഇങ്ങനെ കാണാം:

“നൂറ്റുണ്ട് ശഹീദ് സ്ഥാപിച്ച ഈ വിദ്യാലയം ലോകോത്തരം. അവിശ സന്നിധിമായ കെട്ടിട ശത്രീ. വിദ്യാലയാവശ്യാർഥം ശുശ്രാവാഹിനിയായ ഒരു കനാൽ നിർമ്മിച്ചതായി കണ്ടു. അത് ഒഴുകിയെത്തുനിടത്ത് നോംതര മൊരു ജലധാര. പിന്നെയൽ രണ്ട് അരുവികളായിപ്പിരിയുന്നു. അവ രണ്ടും

ഇരുപുറങ്ങളിലായി വിദ്യാലയത്തിന്റെ പാദാന്തികത്തെത്തുന്നു. അവിടെ രണ്ടിടത്തും ഓരോ കൂറ്റൻ ജീവസംരേഖികൾ. നിർമ്മാണ ചാരുത വഴ്യം. വിപുലമായ കൂസ്തമുറികൾ, സ്ഥാപ്ത റൂം, ഭക്ഷണശാലകൾ, വിശ്രമാലയങ്ങൾ, വിനോദവേദികൾ, ഗ്രന്ഥാലയങ്ങൾ, അധ്യാപകവസ്തികൾ! വിദ്യാലയം വില യാത്രയാത്ര രാജ്യത്ത് വിസ്തീരണക്രമായ ഒരു നാഗരികത മുവപടം നീക്കി വെളിക്ക് വരുന്നു!”

ഡോ. മുസ്തഫ്പുണിബാളുയുടെ Some Glittering Aspects of the Islamic Civilization എന്ന ശ്രദ്ധാർഹ മഹാവിദ്യാലയത്തെ പരിചയ പ്രദൃഢത്തുന്നു:

“ജാമിഅ അസ്സഹർ. പ്രധാന ആരാധന കേന്ദ്രത്തോടനുബന്ധിച്ചു തന്നെയാണ് വിദ്യാലയം. പള്ളിക്കു ചുറ്റും റൂവാവ് എന്ന പേരിലറിയപ്പെടുന്ന വസതികൾ. അവിടെ വിദേശിയ വിദ്യാർഥികൾ-സിറിയക്കാർ, തുർക്കികൾ, സുധാനികൾ, ഇറാഖികൾ, ഫിലിപ്പൈൻകൾ- പ്രത്യേക സമൂഹങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു സൗകര്യപൂർവ്വം താമസിച്ചുവരുന്നു. വിദ്യാല്യാസം സംജന്യ മാരണാനു മാത്രമല്ല, ദരിദ്രവിദ്യാർഥികൾക്ക് മറ്റു വിവേചനങ്ങളൊന്നുമില്ലാം തെ സ്കോളർഷിപ്പുകളും ലൈബ്രറീകളും ഏർപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. വിദ്യാല യത്തിന്, ഇഷ്യർസാനിയിൽ ലൈബ്രറി സമർപ്പിക്കപ്പെടുന്ന സ്വത്തുവഹികളും വരുമാനത്തിൽനിന്നാണ് ചെലവെത്തുന്നു നിർവ്വഹിച്ചുപോന്നത്.”

പ്രധാനാധ്യാപകരും നിയമനത്തിനുള്ള മാനദണ്ഡം തന്നെ ആ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ ശരിമക്കുള്ള നിഭാനമാണ്. സകലജന സമാദരണിയരായ മഹാവുക്തികളാണ് വിദ്യാലയങ്ങളുടെ സാമ്പത്തികപദ്ധതം അലക്കരിച്ചുപോന്നത്. ഇമാം നവവി, ഇബ്രാഹിം സുഖുകി, ഇമാംഖുറീൻ തുടങ്ങിയ (പാത സ്മരണിയരായ മഹാമതികൾ അവരിൽ ചിലരാണ്.

ദമസ്കസിലെ ഹദീസ് വിദ്യാലയത്തിലെ ആചാര്യരാജുടെ മുന്നിൽ സംശയനിവൃത്തിക്കും ഭാർശനിക വൈശ്രദ്ധങ്ങൾക്കും വേണ്ടി അകലങ്ങളിൽനിന്നുപോലും അന്നാനപിപാസുകൾ വന്നെത്താറുണ്ട്. ഗസ്സാലി, ശീറാസി, ഇമാം അൽഹാരമെൻ, അല്ലോമ ഗസാബി, വതീബ് തിബ്രീസി, വസ്വിനി, ഫിറോസാബാദി തുടങ്ങിയവരാണ് ബഗ്രദാദിലെ മദ്ദിസാ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ രൂപവിധാതാകൾ എന്ന് ചരിത്രം രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. അവരിൽ പലരുടെയും വൃദ്ധന്തർ-ഹദീസ് വ്യാവ്യാനങ്ങൾ മതപണ്ഡിതന്മാരുടെ അവലംബനമണ്ണളായിരുന്നു.

ആദ്യകാലങ്ങളിൽ അധ്യാപകർ വേതനംപോലും സൌകര്യക്കാരെ ഒരുപ്പണം എന്ന നിലക്കായിരുന്നു വിദ്യാവൃത്തി നിർവ്വഹിച്ചുപോന്നത്. എന്നാൽ ഇസ്ലാമിക നാഗരികതയുടെ വസന്തകാലത്ത് സമുന്നത പഠനക്രാന്തിരങ്ങൾ വ്യാപകമായപ്പോൾ, വിദ്യാവൃത്തി ദൈവികമാണെന്ന് ജന

സാമാന്യം കരുതിവന്നപ്പോൾ, അളവറു സത്തും സവത്തും സ്ഥാപന അശ്വക് വല്ലെ രീതിയിൽ കിട്ടിയപ്പോൾ അധ്യാപകർക്ക് വേതനം നൽകണമെന്ന ശക്തമായ അഭിപ്രായം മുൻപിൽക്കളിൽനിന്നുയർന്നുവന്നു. എന്നാൽ തങ്ങളെ ശവജ്ഞക്കാരാക്കി മാറ്റുന്നതിൽ അധ്യാപകർക്ക് വിപ്രതിപത്തിയാണുണ്ടായത്. അത് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ വിശ്വാസികുടുമ്പമോ എന്ന് അവരാഗക്കിച്ചു. എങ്കിലും ഒടുക്കം അവർക്ക് ജനാഭിപ്രായത്തിനു മുന്നിൽ വഴങ്ങണംവിവന്നു.

വിദ്യാർഥിജീവിതകാലത്തുതന്നെ അസാധാരണമായ കഴിവുകൾ പ്രകടപ്പെട്ടുവോന്നവരെ കണ്ണഡത്തി അതു വിദ്യാലയങ്ങളിൽ തന്നെ അധ്യാപകരായി നിയമിക്കുന്ന ഒരു വിശേഷസ്വന്ദര്ഭം അന്ന് നിലവിലുണ്ടായിരുന്നു. വിലകുടിയത് കൈമോശംവരാതിരിക്കാനുള്ള ‘വിശ്വാസ സാർമ്മ’ സ്വന്ദര്ഭം. എന്നാൽ അത്തരം നിയമനങ്ങൾ പോലും കർശനമായ ഗുണം വിശേഷയന്ത്രിക്ക് വിധേയമാക്കപ്പെട്ടിരുന്നു.

ചരിത്രം ഒരു സന്ദർഭത്തെ ഇങ്ങനെ പരിചയപ്പെടുത്തുന്നു:

ഹാറുൻ റഹീദിന്റെ ഭരണകാലം. അനാട്ടിലെ ചീഫ് ജന്മിസായി നിയമിക്കപ്പെട്ട അബ്ദുഹനീഹ് ആഭ്യർദ്ദനായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിദ്യാർഥികളിൽ അസാധാരണമായ മികവ് കാണിച്ച അബ്ദുയുസുഫിനെ അതെ വിദ്യാലയത്തിൽ തന്നെ അധ്യാപകനായി നിയമിക്കണമെന്ന് അബ്ദുഹനീഹ് മനസ്സുകൊണ്ടുപോക്കിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന് അബ്ദുയുസുഫിനോട് വല്ലാത്ത വാസല്യമായിരുന്നു. പഠനം പൂർത്തിയായപ്പോൾ അബ്ദുഹനീഹ് യുടെ മനസ്സിൽനിന്ന് വിദ്യാലയസാരമികൾ അബ്ദുയുസുഫിനെ അധ്യാപകനായി നിയമിക്കാൻ ആവശ്യമായതു ചെയ്തു. അബ്ദുഹനീഹയിലുള്ള മതപ്പും ഭോധ്യവും കൊണ്ട് അബ്ദുയുസുഫിനെ മറ്റു മാനദണ്ഡങ്ങൾ വെച്ചാനും പരിശോധിച്ചില്ല. വിവരമരിഞ്ഞ അബ്ദുഹനീഹ് സാരമീസക്കേമുന്നിൽ തന്റെ വത്സല ശിഷ്യനെ വിളിപ്പിച്ച് ഒരു പരിക്ഷ നടത്തി. മിടുക്ക് തൊടറിയാൻ പോരുന്ന നോന്തരം അബ്ദു ചോദ്യങ്ങൾ. നിർഭാഗ്യവശാൽ ആ പരിക്ഷയിൽ വിജയിക്കാൻ അബ്ദുയുസുഫിന് കഴിഞ്ഞില്ല. നിയമനശ്രമം സാഭാവികമായും പിൻവാലിക്കപ്പെട്ടു. വേദനയോടെ എന്നാൽ ദ്യുഷം സ്വരത്തിൽ അബ്ദുഹനീഹ് പറഞ്ഞു:

“മുത്തുപഴുക്കുന്നതിനു മുന്നേ ഉണ്ണാംപോയ ഫലം.”*

സ്ഥാപനത്തിന്റെ ഭാവിയും ഭദ്രതയും മാത്രമായിരുന്നു മാനദണ്ഡം; മദ്ഗാന്മാവിടെ മുഖംകാണിക്കാനെന്താറില്ല.

* പിൽക്കാലത്ത് ‘കിതാബുൽ വരാഅ’ എന്ന വിശ്വത്രഗമം രചിച്ച അബ്ദുയുസുഫ് അബ്ദുഹനീഹക്കുശേഷം ചീഫ് ജന്മിസും ആഭ്യക്കയുണ്ടായി.

വ്യവസായം, വാൺഡ്രേജം തുടങ്ങിയ ഭാതിക സ്ഥാപനങ്ങളുടെ വളർച്ച ദൈഹാൾ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽനിന്ന് വികാസവുഡികൾക്കായിരുന്നു ഈസ്ലാമി കരാഷ്ട്രം പ്രാഥും നൽകിയിരുന്നത്. ഇംജിപ്പൽ, ദമസ്കസ്, മൊസൂൾ, ബെബതുൽ മവദിന് എന്നിവിടങ്ങളിൽ നിരവധി വിദ്യാഭ്യാസങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ച സ്ഥലാഹൗദ്രീൻ അയ്യുഖിയും സിറിയയിൽ പതിനാലിൽ പരം വിദ്യാഭ്യാസങ്ങളുടെ ഒരു മഹാശുംഖല നിർമ്മിച്ച നൂറുദ്ദീനും ഇരാവിലും ബുറാസാനിലും വ്യാപകമായ വിദ്യാഭ്യാസ പ്രചാരണത്തിന് മുൻകൈക്കെയെടുത്ത നിസാമുൽ മുഅക്ക് തുസിയും അവരിൽ ചിലരാണ്. തുസിയകുറിച്ചുള്ള ഒരു പരാമർശം ശ്രദ്ധേയമാണ്:

“അദ്ദേഹം തന്റെ ധാത്രാവേളയിൽ എവിടെ ഒരു മഹാപ്രതിഭയെ കണ്ടു മുട്ടുന്നുവോ അവിടെ ഒരു വിദ്യാഭ്യാസം പണിത്, ആ പ്രതിഭയെ കഷണിച്ചാം രിച്ച് അതിന്റെ സ്ഥാനപതിയാക്കും.”

മദ്ദിസകളുടെ ചരിത്രപരമത്തിൽ വിശ്വാത്തരം എന്ന് കീർത്തിക്കാവുന്നത് ബഗദാദിലെ നിസാമിയുഖ്യാണ്. ഹിജ്ര 5-9 നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ അതൊരു പ്രകാശഗോപുരമായിരുന്നു എന്നാണ് പല ചരിത്രഗമങ്ങളിലും രേഖപ്പെടുത്തിക്കാണുന്നത്. ലോകത്തിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിൽനിന്നുമായെത്തുടർന്നു അറാധിരത്തിൽപ്പരം വിദ്യാർമ്മികൾ ഒരേകാലത്തവിടെ അധ്യയനം ചെയ്തുപോന്നു. സൗജന്യപരമായ മാത്രമല്ല, അർഹരായ വിദ്യാർമ്മികൾക്ക് സാന്നത്തിക സഹായവും നൽകിപ്പോന്ന ഒരു മഹാ സ്ഥാപനമായിരുന്നു നിസാമിയ.

ഒരു യുദ്ധകാലം. ഇബ്നു ഉമൈദിന്റെ ഭേദം ആക്രമിക്കപ്പെട്ടു. ഉന്നതമായ പദ്ധതികളും സമുദ്രമായ ജീവിതസാഹചര്യങ്ങളുമെല്ലാമുഖ്യങ്ങളിലും സംസ്കാരസമ്പന്നനും ശ്രമപ്രിയനുമായിരുന്നു അദ്ദേഹം. വീട് കൊള്ളയടക്കപ്പെട്ടതിനും അദ്ദേഹം വീട്ടിലേക്കോടിയെത്തി. ചുറ്റും നടന്നുനോക്കി. പാറാവുകാർ കൊല്ലപ്പെട്ടതായിക്കണ്ടു. എല്ലാം ദയനീയമാംവിധി കൊള്ളയടക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു! ഓനിരിക്കാൻ ഒരുപകർശനാംപോലും ബാക്കി വെച്ചിട്ടില്ല. പച്ചവല്ലം കോരിക്കുടിക്കാനുപയോഗിക്കുന്ന ചെറിയ പാത്രം പോലും തച്ചുടക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ അതിലെബാനും അദ്ദേഹം വിഷമിച്ചില്ല. ഉത്കണ്ഠം തന്റെ പുസ്തകശേഖരത്തെക്കുറിച്ചായിരുന്നു. തന്റെ മഹത്തായ സന്ദേശം! സാഹിത്യം, ശാസ്ത്രം, ദർശനം തുടങ്ങി ഏല്ലാ വിഷയങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചും പ്രതിപാദിക്കുന്ന കൂറ്റൻ ശ്രമങ്ങൾവും! ഒരു നൂറ്റുട്ടുക്കണക്കെല്ലാം ഉപയോഗപ്പെട്ടതിയാൽ പോലും പേരിമാറ്റാൻ കഴിയാത്തതു വല്ല പ്രമുള്ള ശ്രമങ്ങൾവും!

ഇബ്നു ഉമൈദ് യുദ്ധത്തിൽ നടന്ന ശ്രമപ്പുര സുക്ഷിപ്പുകാരനെ കണ്ടു. ഉദ്യോഗപ്പുർവം തിരക്കി. ആക്രമികൾ ശ്രമപ്പുര താട്ടിക്കില്ലെന്നിൽപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന് ആശാസമായി. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു:

“മറ്റല്ലാം പുനർന്നിർമ്മിക്കാം, ഈതൊഴിച്ച്.”

അക്കാദാലത്ത് പ്രഗസ്തരായ എഴുത്തുകാരുടെ പുസ്തകങ്ങളോട് അനുവാചകർ കാണിച്ചുപോന്ന അഭിനിവേശം അളവുറ്റായിരുന്നു. ഈകാര്യത്തിൽ ഭരണാധികാരികൾ നൽകിപ്പോന്ന ഫ്രാസാഹിനം ശ്രദ്ധേയമായിരുന്നു. അക്കാദാലത്ത് അനുലുഡുസിലെ ഭരണാധിപൻ ശ്രമപ്രിയൻ കുടിയായ ഹക്കം ആയിരുന്നു. അക്കാദാലത്തെ പ്രവൃത്തനായ ശ്രമകാരനായിരുന്നു അബുൽ ഹാജ് അൽ ഇസ്മാഹാനി. അദ്ദേഹം തന്റെ വിവ്രാതമായ ‘അൽഅഗാനി’ എന്ന സാഹിത്യകൃതി എഴുതി പുർത്തീകരിക്കാൻ പോകുന്നു എന്നാണെന്നതു ഹക്കം ഒരു പരിചാരകനെ വിളിച്ച് ആയിരും ദീനാറും ഒരു കത്തും കയ്യി ലേർപ്പിച്ച് ഇസ്മാഹാനിയുടെ അടുത്തേക്കയെച്ചു. കത്തിൽ ഇങ്ങനെ രേഖ പ്ലെടുത്തിയിരുന്നു:

“പ്രിയമുള്ള ഇസ്മാഹാനി,

താങ്കളുടെ പുതിയ പുസ്തകം ‘അൽഅഗാനി’ എഴുതിപുർത്തിയാശാ രായെന്നാണെന്നു. എനിക്ക് ഒരു പ്രതി വേണം. പ്രസിദ്ധീകരിച്ചാൽ ഉടൻ ഒരു പ്രതി അയക്കുക. പ്രതിഫലമായി ആയിരും ദീനാർ അയക്കുന്നു.”

ശ്രമമിരഞ്ഞി ചുടാറുന്നതിനുമുമ്പേ തന്നെ വായിച്ചുാസവിക്കാനുള്ള അദ്ദുമ്പായ താൽപര്യം! അക്കാദാലത്തെ സാമാന്യജനങ്ങാലോല്യം പ്രകടിപ്പിച്ചുപോന്ന അറിയാനും ആസവിക്കാനുമുള്ള അളവുറ്റ താൽപര്യം എഴുത്തുകൂർക്കുവാളും രംഗത്തെ ഫ്രാസാഹിക്കാരമായിരുന്നു. ശ്രമശാലകളുടെ വളർച്ചക്കും അത് പ്രചോദകമായി.

ശ്രമശാലകളില്ലാത്ത വിദ്യാലയങ്ങളും പട്ടണങ്ങളും തുലോം കുറവായിരുന്നു. മധ്യകാലയുഗത്തിൽ സകൽപ്പിക്കാൻപോലും കഴിയാത്ത വിസ്മയമായിരുന്നു ഇസ്ലാമികരാഷ്ട്രത്തിൽ കണ്ണത്.

പല പള്ളികളിലും വിപുലമായ ശ്രമശേഖരങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. സാന്തായി ഒരു ശ്രമശേഖരമുണ്ടന്നുഭിമാനിക്കാൻ പലർക്കുമെന്ന് കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ബസറായിലെ പള്ളിയേണ്ടനുബന്ധിച്ചുള്ള ശ്രമശേഖര സമുച്ചയത്തിലെ ജീവനക്കാർക്കും സഹായികൾക്കും മാസവേതനവും നെറ്റപ്പറ്റിം നൽകി പ്രോന്നിരുന്നു എന്ന് ചരിത്രരേഖകളുണ്ട്.

പത്രാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ജീവിച്ച സാഹിബ് ഇബ്രാഹിം അബ്ദുസിരീ ശ്രമശേഖരത്തിൽ യുണോപ്പിലെ എല്ലാ ലൈബ്രറികളിലുമുള്ളതെ പുസ്തകങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു എന്നാണ് ചരിത്രസാക്ഷ്യം.

ലോകനാഗരികതയുടെ ചരിത്രം പരിശോധിക്കുമ്പോൾ ഇസ്ലാം സംസ്കാരത്തിന്റെ പ്രാദുർഭാവകാലത്തെ ശ്രമപ്പുരകളുടെ സമ്പന്നതക്ക് തുല്യം നിൽക്കാൻ പോന്ന ശ്രമാലയങ്ങൾ മറ്റാരിടത്തും കാണുവാൻ

സാധ്യമല്ല. ഒരിക്കൽ റഫിലെ പൊതുഗ്രന്ഥാലയത്തിലെ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ വിവരങ്ങം തയ്യാറാക്കാൻ ചിലർ ശ്രമിച്ചപ്പോൾ ബധിരത്തായ പദ്ധതി കാറ്റലോറു കഴി വേണ്ടിവന്നതായി കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ബന്ധനയിലെ ഗ്രന്ഥാലയത്തിൽ ജോലി ചെയ്ത എത്രയോ പണിയിത്തുടർക്ക് സ്ഥിരമായി ദൈപ്പന്ത് നൽകിയിരുന്നുവെന്നാണ് ചരിത്രസൂചന. തന്റെ ഭൂമിഗ്രാംത്ര നിബന്ധങ്ങളിൽ വേണ്ട വന്നതുകൾ ശേഖരിക്കാൻ യാബുതു്, മാർവിലെയും വുവാരിന്മീലെയും ലൈബ്രറികളിൽ മുന്നു വർഷക്കാലം താമസിച്ചിരുന്നുവെന്തു! മംഗോളിയ രൂടു ആക്രമണകാലത്ത് ബഗ്ഡാദിൽമാത്രം എല്ലാമുറ്റ സകാരു ലൈബ്രറി കളും പ്രശസ്തങ്ങളായ മുസ്തതിയാർ പൊതു ലൈബ്രറികളും ഉണ്ടായിരുന്നതായി രേഖപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അക്കാദമിയും ധനികരുമായി ലൈബ്രറി ഉണ്ടാവുക എന്നത് അന്തര്ന്തീര്ജ്ഞ ഭാഗമായി കരുതിപ്പോന്നിരുന്നു. ബുവാറിയിലെ സുൽത്താൻ തന്റെ കൊട്ടാരത്തിൽ വന്ന് താമസിക്കാൻ ഒരു വെദ്യവിശാരദന ക്ഷണിച്ചുവെക്കിലും അദ്ദേഹത്തു നിരസിച്ചു. കാരണം, തന്റെ റഫറൻസ് ഗ്രന്ഥങ്ങൾ കൊണ്ടുപോകാൻ നാനുർ ഒട്ടകങ്ങൾ വേണമെന്നും അതനുവദിക്കാൻ പ്രയാസമാണെങ്കിൽ അങ്ങാട്ടു വരാൻ വിഷമമാണെന്നും വെദ്യവിശാരദൻ അറിയിച്ചുവെന്തു. അൽവാവിദി മരിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ 1200 ആളുകൾക്ക് ചുമക്കാൻ മാത്രം ഭാരിച്ചതായിരുന്നു എന്ന് ചരിത്രസാക്ഷ്യമുണ്ട്.

ബഗ്ഡാദിനടുത്തുള്ള ഗ്രാമത്തിലെ ഒരു വലിയ ഗ്രന്ഥാലയം വസാന ഹിക്മത്(വിജ്ഞാന ഭാണ്ഡാരം) എന്നാണറിയപ്പെട്ടിരുന്നത്. വിദ്യരഘേശങ്ങളിൽനിന്നുപോലും ആളുകൾ അവിടെവന്ന് താമസിച്ച് ഗ്രന്ഥസ്വരൂപ ഉപയോഗപ്പെടുത്തി. ഈ ഗ്രന്ഥശേഖരം സർക്കാറിന്റെതോന്തരിന്റെതോന്തരിന്റെ ആയിരുന്നില്ല. അലി ഇബ്നു അഹ്മദ് എന്ന അതാനോപാസകനായിരുന്നു ഈ സകാരു ഗ്രന്ഥശേഖരത്തിന്റെ ഉടമ. ദൈവമാർഗത്തിലൂള്ള ഒരു വിശ്വാസിനിയേയാം പോലെ ഗ്രന്ഥപ്പുരയുടെ സകല ചെലവുകളും അദ്ദേഹം സയം നിർവ്വഹിച്ചുപോന്നു.

അബുൽവാസിം ജാത്സ്മർ, മൊസുൽ(Mosul) എന്ന സ്ഥലത്ത് വലിയൊരു ഗ്രന്ഥപ്പുര പണിത് ഭാഗത്ത് ഇൻഡ്യാം എന്ന് പേരിട്ടു. ലോകശ്രദ്ധയാകർഷിച്ച ഒരു വിദ്യാഭ്യാസ-സാംസ്കാരിക കേന്ദ്രമായി മൊസുൽ രൂപാന്തരപ്പെട്ടത് ഭാഗത്ത് ഇൻഡ്യാം നന്നാക്കാണ്ടാണ്. ലോകത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും അതാനപിപാസുകൾ അവിടെയെത്താൻ. വിവേചനമില്ല, നിയന്ത്രണമില്ല, നിരോധനവുമില്ല. അറിവ് തേടി വരുന്ന ദർശന വിദ്യാർഥികൾക്ക് ആവശ്യമായ ദ്രോഷന്തി സാധനങ്ങളാക്കേ അവിടെ സൗജന്യമായി നൽകപ്പെട്ടിരുന്നു. മറ്റു ചെലവുകൾക്കായി നല്ക്കാരു തുക ദൈപ്പന്ത് രാസ്തകൾ ഭേദമില്ലാതെ പ്രവർത്തിച്ചുപോന്ന ‘അവധിയില്ലാത്ത സ്ഥാപന’മായിരുന്നു അത്. ഉപഭോക്താവിന്റെ പ്രിതത്തിനൊന്ത് പ്രവർത്തിക്കുന്ന മുഴുസമയ

സേവകർ അവിടെയുണ്ടായിരുന്നു. വാസിനുൽ മക്തബ(Stock holder) എന്നാണ് അവർ അറിയപ്പെട്ടിരുന്നത്. നല്ല മനസ്സുള്ള ഒട്ടരെ ചൊപ്പക്കാർ അവരെ സഹായിക്കാനുണ്ടാകും. അവരെ ‘മുതനാവിൽ’ എന്നാണ് വിളിച്ചു പോന്നത്. ഈനാൽ ശ്രദ്ധാലുക്കാം സ്വന്തമായി ശവശ്വക്കരാർ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

വിശ്വതമായ ഒരു നാഗരികതയുടെ ധാരാധാരകരായിരുന്നു മുസ്ലിം കൾ. അതിനവലംബം കിടയറ്റതും കിടയറ്റുമായ വിദ്യാഭ്യാസ പ്രവർത്തനങ്ങളായിരുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ മഹാധർശസ്വാത്മകരും പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ സഹായ പ്രഹർഖണങ്ങളും അറിഞ്ഞാസ്വാത്മകാനും അതുവഴി വിധിപൂർവ്വക മായ ജീവിതസ്പൃഷ്ടികൾ മനുഷ്യനെ സമർപ്പിന്നാക്കും കഴിയുന്ന വരദാനമാണ് വിദ്യയെന്ന് സത്യവേദസംസ്കൃതി പ്രഖ്യാപിപ്പിക്കുന്നു.

◆◆◆

ഖസ്താ സാമ്ക്യത്വ് ചീല സൗജ ഐപ്രവാൺ

വാനിരാസ് എളയാവുർ

